

การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกลด์เรดิโอ (The Ghost Radio)

โดย

ลภัสรดา รักมณูชัย

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสื่อและเนื้อหา
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2566

CONTENT ANALYSIS OF STORIES IN THE GHOST RADIO PROGRAM

BY

RAPATSARADA RAKMANUD

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
PROGRAM IN MEDIA AND CONTENT ADMINISTRATION
FACULTY OF JOURNALISM AND MASS COMMUNICATION
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2023

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

การค้นคว้าอิสระ

ของ

ลภัสรดา รักมณูชัย

เรื่อง

การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกลด์เรดิโอ (The Ghost Radio)

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารสื่อและเนื้อหา)

เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2567

ประธานกรรมการสอบค้นคว้าอิสระ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิรุณ โอรพันธ์)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ

(อาจารย์ ดร.บัณฑิต พานแก้ว)

กรรมการสอบค้นคว้าอิสระ

(อาจารย์ ดร.คันธิรา ฉายาวงศ์)

คณบดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา ปันทรานวงศ์)

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)
ชื่อผู้เขียน	ลภัสรดา รักมนุษย์
ชื่อปริญญา	วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	การบริหารสื่อและเนื้อหา วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ	อาจารย์ ดร. บัณฑูร พานแก้ว
ปีการศึกษา	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ โดยใช้วิธีการศึกษาด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 เรื่อง ที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ (YouTube) ระหว่างวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2566 - 31 มีนาคม พ.ศ. 2567 โดยผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า พบว่า การตั้งชื่อเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ และการตั้งชื่อเรื่องที่มีสื่อถึงบุคคลหรืออาชีพมากที่สุด มีจำนวน 1 คนปรากฏในเรื่องเล่ามากที่สุด โดยพบได้ทั้งผีเพศชายและหญิง รวมทั้งส่วนใหญ่มักเป็นผีร้าย ขณะที่ในเรื่องเล่าจำนวนครึ่งหนึ่งผีจะปรากฏตัวในช่วงเวลาเย็น-กลางคืน สามารถปรากฏตัวได้ในหลายสถานที่ และมักเกิดขึ้นในต่างจังหวัด ส่วนรูปลักษณะของผีที่ปรากฏในเรื่องเล่า นั้น มีสภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์มากที่สุด และสามารถทำให้มนุษย์รับรู้ถึงตัวตนของผีได้หลายอย่างร่วมกัน นอกจากนี้ สาเหตุการเสียชีวิตของผีในเรื่องเล่า ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุมากที่สุด การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นใช้การพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนามากที่สุด และมีผู้เฉลยเรื่องราวหลายในเรื่องเล่าเดียวกันมากที่สุด

การวิเคราะห์โครงสร้างการเล่า ในด้านองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง พบว่า เรื่องเล่า ในรายการเดอะโกสเรดิโอ มีองค์ประกอบ 6 ประการ ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ความขัดแย้ง มุมมอง การเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง ตัวละคร และฉาก ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุด คือ การผสมผสานความคิด (Converging Ideas) และแบบภูเขา (The Mountain)

ประเด็นสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ พบว่า ผู้ดำเนินรายการ มีการใช้ศิลปะการดำเนินรายการ 8 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา การสนทนาก่อน เข้าสู่เรื่องเล่า การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย บทส่งท้าย การปลอบโยน การแทรกคติเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก และการแทรกเรื่องความเชื่อ นอกจากนี้ ในแง่ของการดำเนินรายการนั้น ผู้ดำเนินรายการมีการเปิดโอกาสให้ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ เพื่อความสมบูรณ์ของเรื่องราว

คำสำคัญ: เรื่องเล่า, ผี, เดอะโกสเรดิโอ, การวิเคราะห์เนื้อหา

Independent Study Title	CONTENT ANALYSIS OF STORIES IN THE GHOST RADIO PROGRAM
Author	Rapatsarada Rakmanud
Degree	Master of Arts
Major Field/Faculty/University	Media and Content Administration Faculty of Journalism and Mass Communication Thammasat University
Independent Study Advisor	Banthoon Phankaew, Ph.D.
Academic Year	2023

ABSTRACT

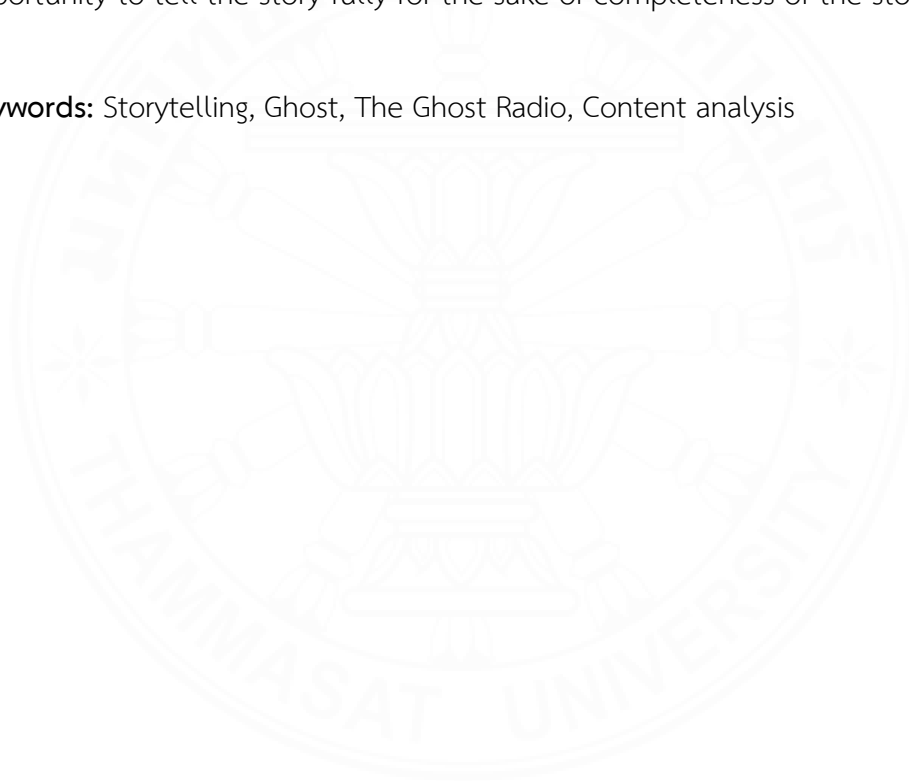
This study of content analysis of stories in the ghost radio program is a qualitative research. The objective of this study was to narrative content, narrative structure and the art of conducting in The Ghost Radio program. Through a content analysis, by select 30 most viewed stories by purposive sampling on YouTube.com between 1 April 2023 and 31 March 2024. Belief concepts, ghost theory, narrative ideas, the art of conducting concept, and historical horror studies served as analytical guidelines. The results of the research are summarized as follows:

The content analysis of the stories found that the naming of the stories in The Ghost Radio program was done by naming the stories using various types of words and naming the stories that conveyed the most people or occupations. One ghost is the number of ghosts that appear in the most stories. Both male and female ghosts were found to appear in the same story. Including being a greater proportion of evil ghosts. In half of the whole, ghosts appeared after sunset, and usually occur in the provinces. The appearance of ghosts is the most unusual and different from humans, and alerted the living to their existence in different ways. Their cause of death is usually unspecified or unknown. Relying on the sacred or religion is the commonest solution, and plots are revealed oftenest by multiple people.

For narrative structure, there were six components of narrative: plot, theme, conflict, point of view or narrator's standpoint, character and setting. The commonest storytelling techniques are converging ideas and the mountain.

The last issue is the analysis of the art of conducting in The Ghost Radio program used eight methods of moderator, including namely, opening the topic to a conversation, a conversation before going into the story, summarizing the event, an epilogue, consolation, inserting a moral lesson, expressing opinions or feelings, and inserting beliefs. In addition, in terms of hosting, the hosts gave the storytellers the opportunity to tell the story fully for the sake of completeness of the story.

Keywords: Storytelling, Ghost, The Ghost Radio, Content analysis

กิตติกรรมประกาศ

นับตั้งแต่วันที่ตัดสินใจทำงานวิจัยในหัวข้อนี้มันไม่่ง่ายเลย แต่ในที่สุดแล้ว งานวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” ก็เสร็จสมบูรณ์ โดยมีทั้งผู้ที่อยู่เบื้องหน้าและเบื้องหลังที่ช่วยเป็นแรงผลักดันให้กับผู้วิจัย

ลำดับแรก การค้นคว้าอิสระฉบับนี้คงไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี หากขาดความอนุเคราะห์จากอาจารย์ ดร.บัณฑิต พานแก้ว ที่ตอบรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา พร้อมทั้งคอยตรวจสอบข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำ ตลอดจนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย ครั้งนี้ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีเสมอมา ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิรุณ ฮอร์พันธ์ ประธานกรรมการการสอบ และอาจารย์ ดร.คันธิรา ฉายาวงศ์ กรรมการการสอบ ที่ได้ให้คำแนะนำ และเพิ่มเติมมุมมองเพื่อช่วยให้งานวิจัยเล่มนี้สมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์ ทุก ๆ ท่านที่ได้มอบความรู้และช่วยเตรียมพร้อมให้ผู้วิจัยมีองค์ความรู้สำหรับการทำวิจัย รวมถึงเจ้าหน้าที่ของคณะฯ ที่คอยให้คำแนะนำตลอด 2 ปีที่ผ่านมา

ขอบคุณรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) ผู้เล่าเรื่องทุกท่าน และผู้ที่อยู่ในทุกเรื่องราว ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการทำวิจัยงานชิ้นนี้

ต่อมาบุคคลสำคัญทั้ง 2 ที่ผู้วิจัยต้องกล่าวถึงอย่างยิ่ง ขอขอบคุณแม่และคุณพ่อ ที่มอบความรัก คอยเป็นกำลังใจ และสนับสนุนในทุกช่วงเวลาและทุกเส้นทางตลอดการเรียน ของผู้วิจัย โดยเฉพาะคุณแม่ที่เป็นแรงผลักดันสำคัญให้กับผู้วิจัย แต่น่าเสียดายที่ท่านเพิ่งมาจากไป ก่อนจะได้เห็นความสำเร็จนี้ แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าท่านจะมองลงมาจากบนฟ้าอย่างภาคภูมิใจในตัวผู้วิจัย และสุดท้าย ขอขอบคุณตัวเองที่เอาชนะใจตัวเองและเพียรพยายามอย่างหนัก แม้จะต้องเผชิญความเสียใจอย่างหาที่สุดไม่ได้จากการเสียคุณแม่ไปอย่างกะทันหันระหว่างการทำงานวิจัยเล่มนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นกุศลแด่คุณแม่ของผู้วิจัย ผู้มีพระคุณทุกท่าน และดวงวิญญาณทุกดวงในเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา

ลักสรดา รักมณุษย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพ	(12)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย	11
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	12
1.4 ขอบเขตการวิจัย	12
1.5 นิยามศัพท์	12
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	13
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ	15
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี	17
2.2.1 นิยามของคำว่าผี	17
2.2.2 ประวัติและความเป็นมาเกี่ยวกับผี	19
2.2.3 ยุคของผี	21
2.2.4 ทฤษฎีฟิสิกส์แห่งการหลอกหลอน	22

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี	23
2.3.1 การเล่าเรื่องผีในต่างประเทศ	23
2.3.2 การเล่าผีในประเทศไทย	25
2.3.3 การเล่าผีในสื่อของประเทศไทย	26
2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง	26
2.4.1 ความเป็นมาของการเล่าเรื่อง	27
2.4.2 นิยามของการเล่าเรื่อง	28
2.4.3 หน้าที่ของการเล่าเรื่อง	29
2.4.4 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง	29
2.4.5 แนวคิด 8 กลวิธีการเล่าเรื่อง	34
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ	40
2.6 ข้อมูลพื้นฐานของรายการเดอะโกสเรดิโอ	42
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	44
2.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายการเล่าเรื่องผี	44
2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผีในสื่อ	46
2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย	50
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	51
3.1 กลุ่มตัวอย่าง	51
3.1.1 วิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า	51
3.1.2 วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง	52
3.1.3 วิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ	54
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	54
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
3.4 เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล	55
3.5 การนำเสนอผลการวิจัย	57

บทที่ 4 ผลการวิจัย	58
4.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	58
4.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง	58
4.1.2 จำนวนผีที่ปรากฏ	60
4.1.3 เพศของผี	61
4.1.4 ประเภทของผี	62
4.1.5 เวลาในการปรากฏตัวของผี	63
4.1.6 สถานที่ที่ผีปรากฏ	64
4.1.7 พื้นที่ที่ผีปรากฏ	65
4.1.8 รูปลักษณ์ของผี	66
4.1.9 การรับรู้ถึงผี	67
4.1.10 การเสียชีวิตของผี	68
4.1.11 การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	69
4.1.12 ผู้เฉลยเรื่องราว	70
4.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	72
4.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง	72
4.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง	135
4.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	136
4.3.1 การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา	136
4.3.2 การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า	139
4.3.3 การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย	146
4.3.4 บทส่งท้าย	150
4.3.5 การปลอบโยน	153
4.3.6 การแทรกคติเตือนใจ	155
4.3.7 การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก	156
4.3.8 การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม	164
4.3.9 การแทรกเรื่องความเชื่อ	164

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	170
5.1 สรุปผลการวิจัย	170
5.1.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	170
5.1.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	172
5.1.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง	172
5.1.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง	173
5.1.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	173
5.2 อภิปรายผล	174
5.2.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	174
5.2.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	179
5.2.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง	179
5.2.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง	181
5.2.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	184
5.3 ข้อเสนอแนะ	185
รายการอ้างอิง	187
ภาคผนวก	196
ภาคผนวก ก	197
ภาคผนวก ข	201
ภาคผนวก ค	204
ภาคผนวก ง	207
ภาคผนวก จ	208
ประวัติผู้เขียน	210

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 อันดับภาพยนตร์ผีไทยที่ทำรายได้สูงสุดตลอดกาล	5
1.2 ข้อมูลการพูดถึงเรื่องราวสยองขวัญหรือเรื่องผีบนสื่อสังคม (Social Media) ระหว่างวันที่ 21 กันยายน - 29 ตุลาคม พ.ศ. 2566	6
1.3 อันดับความนิยมการค้นหบนแพลตฟอร์มยูทูบในปี 2023	7
3.1 แสดงเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 30 เรื่อง	51
3.2 แสดงเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอที่มียอดการรับชมสูงสุด 10 อันดับ	52
4.1 แสดงผลการวิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่องเล่า	59
4.2 แสดงผลการวิเคราะห์จำนวนผีที่ปรากฏ	60
4.3 แสดงผลการวิเคราะห์เพศของผีที่ปรากฏ	61
4.4 แสดงผลการวิเคราะห์ประเภทของผี	62
4.5 แสดงผลการวิเคราะห์เวลาในการปรากฏตัวของผี	63
4.6 แสดงผลการวิเคราะห์สถานที่ที่ผีปรากฏตัว	64
4.7 แสดงผลการวิเคราะห์พื้นที่ที่ผีปรากฏตัว	65
4.8 แสดงผลการวิเคราะห์รูปลักษณ์ของผี	66
4.9 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ถึงผี	67
4.10 แสดงผลการวิเคราะห์การเสียชีวิตของผี	69
4.11 แสดงผลการวิเคราะห์การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	70
4.12 แสดงผลการวิเคราะห์ผู้เผยแพร่เรื่องราว	71
4.13 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อีหยด’	75
4.14 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘ทิดิมา’	79
4.15 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’	84
4.16 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’	88
4.17 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’	93
4.18 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘แม่แพน’	99
4.19 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘คำสาปของหมอผี’	103
4.20 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’	108
4.21 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เนติมา’	112

4.22 แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘ชญา’	118
4.23 แสดงรายชื่อและรูปแบบการเริ่มเรื่อง (Exposition)	120
4.24 แสดงรายชื่อและรูปแบบขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	121
4.25 แสดงรายชื่อและรูปแบบขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	122
4.26 แสดงรายชื่อและรูปแบบขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	122
4.27 แสดงรายชื่อและประเภทแก่นเรื่อง (Theme)	125
4.28 แสดงรายชื่อและประเภทความขัดแย้ง (Conflict)	127
4.29 แสดงรายชื่อและมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator’s Standpoint)	130
4.30 แสดงชื่อเรื่องและจำนวนตัวละคร (Character)	132
4.31 แสดงชื่อเรื่องและฉาก (Setting)	134
4.32 แสดงรายชื่อและกลวิธีการเล่าเรื่อง	136
4.33 แสดงรายชื่อและการแทรกเรื่องความเชื่อของผู้ดำเนินรายการ	167
4.34 แสดงผลสรุปศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ และรายชื่อเรื่องเล่าที่พบ	169
5.1 แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าที่พบมากที่สุดในแต่ละหัวข้อ	171
5.2 แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าและกลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุดของเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ	182

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 วัชรพล ฝึกใจดี (แจ๊ค) ผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	9
1.2 คาเฟ่ The Ghost House	10
2.1 แสดงขั้นตอนการวางโครงเรื่อง	31
2.2 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth)	35
2.3 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบภูเขา (The Mountain)	36
2.4 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบลูปที่ซ้อนกันสไตลิ่งนก (Nested Loops)	36
2.5 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res)	37
2.6 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบเส้นประกายไฟ (Sparklines)	38
2.7 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas)	38
2.8 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start)	39
2.9 แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบโครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)	40
2.10 โลโก้เดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)	43
2.11 กรอบแนวคิดการวิจัย	50

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

มนุษย์มีความเชื่อในเรื่องลึกลับและเรื่องเหนือธรรมชาติมาตั้งแต่อดีต ถึงแม้ว่าสังคมจะเปลี่ยนไปอย่างไร เปลี่ยนไปในทิศทางใด ความเชื่อนี้ก็ยังคงอยู่ โดยเริ่มต้นจากความไม่รู้และความหวาดกลัวในธรรมชาติ ซึ่งต่อมาได้พัฒนากลายเป็นความต้องการเอาชนะในสิ่งเหนือธรรมชาติ หรือสิ่งที่เรียกว่า “ผี” จนก่อให้เกิดเป็นพิธีกรรม (Rite) ขนบธรรมเนียม (Custom) ประเพณี (Tradition) และวัฒนธรรม (Culture) (กัมปนาท ขำแก้ว, 2559, น. 63) แม้ “ผี” กับ “สังคมมนุษย์” จะอยู่บนโลกคู่ขนานที่ไม่มีที่ท่าจะมาบรรจบกัน เนื่องจากยังไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าผีมีจริง 100% แต่ถึงอย่างนั้น หากพิจารณาถึงไปในเชิงวัฒนธรรม ผู้คนทั่วโลก และทุกดินแดน ต่างก็มีเรื่องเล่า และเรื่องราวเกี่ยวกับผีทั้งสิ้น “ผี” จึงเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับสังคมมนุษย์มาช้านาน (สันตติ โพธิสา, 2566)

Goldstein (2007, p. 2) ได้อธิบายปรากฏการณ์การเกิดขึ้นของเรื่องเล่าผีร่วมสมัย โดยเรียก “เรื่องผี” ที่เล่ากันอยู่ในสังคมร่วมสมัยว่าเป็นส่วนหนึ่งของคติความเชื่อเรื่องผีร่วมสมัย (Contemporary Ghost Lore) และเปรียบคติความเชื่อเรื่องผีร่วมสมัยนี้ว่าเหมือนกับ “เหล่าเก้าในขวดใหม่” กล่าวคือ แม้เรื่องผีร่วมสมัยจะมีรากจากประเพณีแบบขนบ แต่ก็ยังตกทอดมาเป็นส่วนหนึ่งและเป็นแก่นแกนของวัฒนธรรมประชานิยมด้วย แม้สังคมจะมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ ก้าวเข้าสู่ความทันสมัย ความเป็นเมือง แต่ความเชื่อดั้งเดิมอย่างความเชื่อเรื่องผีก็ยังคงอยู่ในสังคม ทั้งยังปรับตัวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของยุคสมัยด้วย ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากข้อมูลผลการสำรวจดังนี้ เช่น ผลสำรวจจากสหราชอาณาจักรในปี 2014 ที่พบว่า ผู้คนจำนวนถึง 52% มีความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติและเรื่องผี และในปี 2015 ที่มีการสำรวจโดย Chapman University พบว่า มากกว่า 40% ของชาวอเมริกันเชื่อเรื่องผี (sanomaru, 2560) รวมทั้งจากการสำรวจของ Vivint บริษัทรักษาความปลอดภัยในรัฐยูทาห์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนตุลาคมปี 2022 พบว่า เจ้าของบ้านราว 500 ราย เชื่อว่ามีผีสิงอยู่ในบ้าน โดย Gen Z (ผู้ที่เกิดระหว่างปี 1997-2012) คิดว่าพวกเขาเคยถูกผีหลอก 65% ขณะที่ Baby Boomer (ผู้ที่เกิดระหว่างปี 1946-1964) มีจำนวน 35% ที่คิดว่าเคยถูกผีหลอก (ยสินทร กลิ่นจำปา, 2565)

ขณะที่ความเชื่อเรื่องผีในประเทศไทยนั้น เกิดขึ้นด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธา ผีมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน หรือแม้แต่ในราชสำนักไทย แต่เดิมพิธีกรรมต่าง ๆ ก็มีความเชื่อเรื่องผีเข้าไปปะปนอยู่มาก (วีระศักดิ์ จารุแพทย์, 2545) และยังคงฝังรากลึก มีปรากฏอยู่ทุกแห่งหน

สอดแทรกอยู่ในแทบทุกบริบทของวิถีชีวิตคนในสังคม ตั้งแต่ชุมชนเมืองขนาดใหญ่ไปจนถึงชุมชนชนบท (หोजดหมายเหตุและพิพิธภัณฑ มหาวชิยาลัยมหิดล, ม.ป.ป.) การเล่าเรื่องผีจึงปรากฏอยู่ในสังคมไทยมาเป็นระยะเวลาานตั้งแต่ในอดีต แต่จะจำกัดอยู่เฉพาะในท้องถิ่นหรือชุมชนที่มีการเล่าสืบทอดกัน (ขวัญแก้ว งามโสภณ, 2561, น. 2) โดยรูปแบบการเล่าเรื่องผีในสมัยก่อน ผู้เล่ามักจะเป็นผู้สูงอายุหรือผู้ใหญ่ในครอบครัว นิยมเล่าในเวลากลางคืน เพราะเป็นเวลาว่างจากการทำงานและต้องการเล่าเรื่องเพื่อที่จะหลอกหรือสั่งสอนลูกหลานให้มีพฤติกรรมตามที่ผู้ใหญ่ต้องการ (ศุภลักษณ์ ปัญโญ, 2551, น. 19-20) บทบาทของการเล่าเรื่องผีในสมัยก่อนมีลักษณะแตกต่างจากปัจจุบัน กล่าวคือ เรื่องผีในอดีตไม่ได้ให้เพียงความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่คนฟังเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลกับการดำเนินชีวิตของคน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องข้องกับประเพณีและพิธีกรรม รวมถึงการแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่เหมาะสมทั้งในเรื่องส่วนตัวและส่วนรวมต่อสังคม แตกต่างจากในปัจจุบันที่มีลักษณะเป็นปัจเจกหรือเฉพาะกลุ่มมากขึ้น (ขวัญแก้ว งามโสภณ, 2561, น. 3)

ปัจจุบันการฟังเรื่องผีกลายมาเป็นกิจกรรมทั้งในยามว่างและยามไม่ว่างของหลายคน ภาพลักษณ์ของเรื่องผีที่เป็นเรื่องสยองขวัญถูกปรับเปลี่ยนตามค่านิยมยุคใหม่ และถูกใช้เป็นเครื่องมือสร้างความบันเทิงในมุมมองใหม่ที่ยังคงมอบความสยองขวัญ แต่อยู่ในรูปแบบที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ แม้จะเป็นคนกลัวผีก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจของปรากฏการณ์นี้ คือ เรื่องสยองขวัญ เรื่องผี เรื่องคุณไสย มนต์ดำ และเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติในสังคมไทยสามารถเติบโตไปพร้อมกับวิถีคิดแบบวิทยาศาสตร์ได้อย่างลงตัว ซึ่งสาเหตุที่คนชอบฟังเรื่องผี สามารถอธิบายตามทฤษฎีทางจิตวิทยาและองค์ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรม 4 ประการ ดังนี้ (ภูษิต เรืองอุดมกิจ, 2567)

1. ความกระหายใคร่รู้ที่ไม่ถูกเติมเต็ม ความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งที่ถูกฝังอยู่ในดีเอ็นเอ (DNA) ของมนุษย์ ซึ่งเรื่องลึกลับเป็นหนึ่งในความกระหายใคร่รู้ของมนุษย์ที่ไม่เคยถูกเติมเต็มด้วยการพิสูจน์หรืออธิบายได้อย่างชัดเจน มนุษย์ทำได้เพียงตั้งสมมติฐานและทฤษฎีต่าง ๆ การฟังเรื่องผีจึงนำพามนุษย์ไปในห้วงความไม่รู้ที่ไม่รู้จบ ซึ่งเพิ่มความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์มากขึ้นกว่าเดิมจนกลายเป็นความหลงใหล ในอีกแง่หนึ่งเรื่องสยองขวัญมักมีปมและการหักมุมบางอย่างที่ทำให้ที่น่าสนใจ

2. สารเคมีในสมองเมื่อเกิดความกลัว การฟังเรื่องผีช่วยให้เผชิญกับเหตุการณ์ที่มีคนมาเล่า โดยที่ไม่ต้องไปเผชิญกับความอันตรายนั่นเอง เมื่อถึงจุดที่เกิดความตื่นเต้นสมองจะหลั่งอะดรีนาลิน (Adrenaline) ออกมาทำให้หัวใจเต้นเร็ว เลือดสูบฉีดมากขึ้นเพื่อหาทางออกร่วมกับตัวละคร และเมื่อช่วงเวลานั้นผ่านไป สมองจะหลั่งสารโดปามีน (Dopamine) หรือฮอร์โมนแห่งความสุขออกมาเพื่อเฉลิมฉลองการรอดพ้นจากช่วงเวลาที่น่ากลัวมาได้ การฟังเรื่องผีจึงเหมือนรถไฟเหาะ (Roller Coaster) ทางอารมณ์ที่แม้ระทึก น่ากลัว แต่กลับทำให้ตื่นเต้นกระชุ่มกระชวย

3. หลักหนึ่งความเป็นจริงสู่ความบันเทิงของเรื่องเล่า การฟังเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับ เหมือนกับการดูหนัง ฟังเพลง หรืออ่านหนังสือที่จะช่วยพาหลบหนีจากโลกความเป็นจริงที่แสนเครียด หรือชวนให้อารมณ์หม่นหมอง ไปสู่สิ่งที่อยู่ในโลกของสื่อ โลกของจินตนาการที่ไม่ต้องเครียด ไม่ต้อง ตัดสินใจ และสนุก ทั้งนี้ นอกจากความสนุกและความผ่อนคลายแล้ว ยังเพลินไปกับสไตล์การเล่า ของผู้เล่าแต่ละคน ไหวพริบในการแก้ไขปัญหา เกร็ดความรู้ รวมถึงแง่คิดจากเรื่องราวที่สามารถนำมา ปรับใช้กับชีวิตประจำวันได้

4. ความเชื่อเรื่องจิตวิญญาณที่ฝังลึก ความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติยังรากลึกอยู่ใน วิถีชีวิตของคนไทย เราเห็นศาลพระภูมิทุกครั้งที่ออกจากหมู่บ้าน เราขึ้นขอบการดูดวง ทำพิธีศพ ตามหลักศาสนา นิกถึงน้ำแดง ผ้า 3 สี ชุดสไบ และตุ๊กตานางรำในทันทีที่พูดว่า “ตันไทร” ในทฤษฎี การสื่อสารมีสิ่งที่เรียกว่า “พื้นฐานประสบการณ์” (Field of Experience) ซึ่งช่วยให้คนที่มี ประสบการณ์ร่วมกันสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น คนที่มาเล่าเรื่องผีเป็นคนไทยที่เล่า เรื่องผีด้วยคติความเชื่อแบบไทย ผู้รับสารก็เป็นคนไทย จึงทำให้ผู้ฟังสามารถผสานตัวเองเข้ากับ เรื่องราวของผู้เล่าได้อย่างไร้รอยต่อ

การเพิ่มขึ้นของความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ เป็นผลมาจาก “สื่อ” ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง อาถรรพ์ชวนขนลุกมีจำนวนเพิ่มขึ้น ประกอบกับความผูกพันทางศาสนาที่ลดลง (ยสินทร กลิ่นจำปา, 2565) โดย ปติวลดดา บวรศักดิ์ (2566) ได้อธิบายถึงจุดกำเนิดของการเกิดผีในสื่อจินตคดีไทยว่า เริ่มต้นจากความกลัว ในยุคที่ยังไม่มีไฟฟ้า คนไทยอยู่กับความมืดและธรรมชาติ ทำให้เกิดการสร้าง ภาพความกลัวจากจินตนาการ และพยายามเอาชนะความกลัวที่เกิดขึ้น นำไปสู่การประกอบพิธีกรรม ต่าง ๆ จนเกิดเป็นวัฒนธรรม ถ่ายทอดจากตำนานสู่เรื่องเล่า วรรณคดี นิยาย ละคร และภาพยนตร์ ซึ่งในบรรดาการเล่าเรื่องผีผ่านสื่อทั้งหมด ผีในอุตสาหกรรมภาพยนตร์มักเป็นที่พูดถึง และสร้างรายได้ มากที่สุด ดังที่ กำจร หลุยยะพงศ์ และ สมสุข หินวิมาน (2548, น. 41-42) ได้กล่าวถึงภาพยนตร์สยอง ขวัญ (Horror Film) ว่า เป็นแนวภาพยนตร์ (Film Genre) ที่ดำรงอยู่มาอย่างยาวนาน ทำกำไรได้สูง และได้รับความนิยมในหมู่ผู้ชมชาวไทยและระดับสากล จากข้อมูลของกรุงเทพธุรกิจ (2567) อุตสาหกรรมภาพยนตร์เข้าใกล้การฟื้นตัวเต็มร้อย โดยปี 2567 คาดการณ์ตลาดจะมีมูลค่าใกล้เคียง กับช่วงก่อนเกิดโควิด-19 ระบาดอยู่ที่ 4,000 ล้านบาท ขณะที่ปี 2566 มีมูลค่าตลาดราว 3,000 ล้านบาท โดยภาพยนตร์ไทยแนวผีสยองยังคงเป็นภาพยนตร์แนวหน้าที่สร้างรายได้อยู่เสมอ ปัจจุบัน หนังสืไทยที่ทำรายได้สูงสุดตลอดกาล คือ “พี่มาก...พระโขนง” ซึ่งทำรายได้กว่า 1,000 ล้านบาท (สันทัต โพธิสา, 2566) ซึ่งเรื่องราวของผีในภาพยนตร์ไทยมักนำมาจากสิ่งที่เราค้นชินจากตำนานความเชื่อ เช่น ห้ามมองลอดใต้หว่างขา ห้ามตัดเล็บตอนกลางคืน เป็นต้น ทั้งหมดนี้ทำให้ผีในภาพยนตร์ไทย มีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น (ปติวลดดา บวรศักดิ์, 2566)

ความนิยมของภาพยนตร์สยองขวัญไม่ได้มีแค่ในประเทศไทย แต่ในวงการภาพยนตร์ต่างประเทศ สำนักข่าวบลูมเบิร์ก (Bloomberg) รายงานว่า ภาพยนตร์สยองขวัญยังคงทำเงินให้ฮอลลีวูด (Hollywood) และมีความสำคัญต่อวงการมาก สร้างรายได้ในสหรัฐอเมริกา 798 ล้านดอลลาร์ หรือราว 2.83 หมื่นล้านบาท โดยนับตั้งแต่ปี 2562 ภาพยนตร์สยองขวัญมีส่วนแบ่งตลาดมากกว่า 2 เท่าในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา รวมทั้งยังเติบโตอย่างต่อเนื่อง (กรุงเทพธุรกิจ, 2566) The Momentum ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้ภาพยนตร์ผีไม่มีวันตาย 5 ประการ ดังนี้ (ปณชัย อารีเพิ่มพร, 2559)

1. เรื่องเล่าที่ไม่รู้จบ หากยึดตามหลักฐานที่ปรากฏ ความเชื่อเรื่องดวงวิญญาณชีวิตหลังความตายเกิดมานานกว่า 3,100 ปีก่อนคริสต์ศักราช มนุษย์จึงคุ้นเคยกับเรื่องผีมาเป็นระยะเวลานานและเรื่องผีเป็นเรื่องที่แทรกซึมอยู่ในดีเอ็นเอ (DNA) ของทุกคน

2. ผีสิงในวัฒนธรรมไทย เรื่องผีมีอิทธิพลในสังคมไทยมานาน สังเกตได้จากการที่เรา มักจะเห็นกุศโลบายคำสอนต่าง ๆ เป็นจำนวนมากที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผี นอกจากนี้ วัฒนธรรมของชาวเอเชียมีความเชื่อเรื่องภูตผีปิศาจอย่างมาก จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คนไทยนิยมเสพภาพยนตร์สยองขวัญและมีจินตนาการกับเรื่องราวเหนือธรรมชาติที่หาคำตอบไม่ได้

3. เพราะเรากลัวผี ความเชื่อเรื่องผีถูกเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทต่าง ๆ ในอดีต ผีไทยมักถูกตีความตามสภาพแวดล้อมบ้านเมืองหรือเอกลักษณ์ท้องถิ่น นอกจากเราจะกลัวผีแล้ว มนุษย์ยังมีความเชื่อเรื่องผีที่หลากหลาย แปรผันตามยุคตามสมัย

4. ผีไม่ย่ออยู่กับที่ ภาพยนตร์ผีถูกผลิตมาเป็นจำนวนมากนับจากภาพยนตร์ผีเรื่องแรกของโลก เกิดเป็นภาพยนตร์ผีหลากหลายรูปแบบ ทั้งผีตลก ผีหักมุม ผีชุด รวมถึงวิวัฒนาการของผีที่ตามหลอกหลอนคน ทั้งผีตามฆ่าคนในฝัน ผีในที่มืด ผีตุ๊กตา หรือผีซ็อน นอกจากนี้ หากรูปแบบการหลอกการปรากฏตัวของผี หรือชนิดของผีถูกผลิตซ้ำจนกลายเป็นภาพชินตา คนดูก็จะไม่รู้สึกลัว ดังนั้น ในช่วงกว่า 120 ปีที่ผ่านมา จึงได้เห็นวิวัฒนาการใหม่ ๆ ของภาพยนตร์ผีอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้ความกลัวกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อ

5. ผีก็เหมือนความรักที่ไม่มีวันตาย ความรักเป็นเรื่องพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ทุกคนย่อมมีความรักในแบบเฉพาะตัว ขณะเดียวกันความเชื่อเรื่องผีก็เป็นเรื่องพื้นฐานที่เกือบทุกประเทศต่างก็เชื่อในวิถีทางของตัวเอง โดยรูปแบบของผีขึ้นอยู่กับองค์ประกอบแวดล้อม และความหลากหลายทางวัฒนธรรม ผีจึงกลายเป็นเครื่องหมายของความกลัว คล้ายกับอารมณ์ใคร่ของความรัก

ทั้งนี้ หากพิจารณาสาเหตุที่ทำให้ภาพยนตร์ผีไม่มีวันตายจะพบว่า มีบางประเด็นที่สาเหตุนั้น มีความใกล้เคียงกับสาเหตุที่คนชอบฟังเรื่องผี นอกจากนี้ อีกหนึ่งปรากฏการณ์ที่สนับสนุนคำกล่าวที่ว่า ภาพยนตร์ผีไม่มีวันตาย รวมทั้งเรื่องผีเป็นสิ่งที่ยังคงอยู่ไม่หายไปตามกาลเวลา

อีกทั้งมีแนวโน้มที่จะได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น สะท้อนให้เห็นจากปรากฏการณ์การทำรายได้ของภาพยนตร์ผีในปี 2566 อย่าง “สัปเหร่อ” และ “อีหยด” ที่สามารถทำรายได้ขึ้นไปอยู่ในอันดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ของภาพยนตร์ผีไทยที่มีรายได้มากที่สุดตลอดกาล ภายในระยะเวลาไม่ถึง 1 เดือน รองจาก “พี่มาก...พระโขนง” ที่ออกฉายในปี 2556 โดย “อีหยด” เป็นภาพยนตร์ที่สามารถสร้างรายได้ 100 ล้านบาทได้เร็วที่สุดในปี 2566 ซึ่งใช้เวลาเพียง 3 วัน หลังเข้าฉาย (MarketThink, 2566)

ตารางที่ 1.1

อันดับภาพยนตร์ผีไทยที่ทำรายได้สูงสุดตลอดกาล (ข้อมูล ณ วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2566)

อันดับ	ชื่อเรื่อง	ปีที่ออกฉาย	รายได้ (ล้านบาท)
1	พี่มาก...พระโขนง	2556	1,000
2	สัปเหร่อ	2566	700
3	อีหยด	2566	200
4	นางนาก	2542	145
5	ลัดดาแลนด์	2554	117

หมายเหตุ. จาก รู้จัก 5 หนังผีไทย ที่ทำรายได้มากที่สุดตลอดกาล, โดย MarketThink, 2566, (<https://www.marketthink.co/47424>)

“อีหยด” ภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ ที่ดัดแปลงจากนวนิยายชื่อ “อีหยด...แว่วเสียงครวญคลั่ง” เล่าถึงเรื่องราวความลึกลับชวนขนลุกของเสียงอีหยด โดยกฤตานนท์ หรือคุณกิตติศักดิ์ กิตติวิริยานนท์ บุตรชายของเจ้าของเรื่อง ที่เขียนเล่าบนกระดานเว็บไซต์พันทิป (Pantip) จนกลายเป็นนิยายดัง ก่อนที่คุณกิตติศักดิ์จะนำมาเล่าอีกครั้งในรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio) (sanook, 2566) เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2566 โดยได้รับความนิยมจนกลายเป็นเรื่องเล่าที่มียอดการดูสูงสุดในช่อง The Ghost Radio (Official)

ทั้งนี้ ไม่ใช่เพียง “อีหยด” แต่ยังมีภาพยนตร์ไทยอีกหลายเรื่องที่สร้างจากเรื่องเล่าในรายการเล่าเรื่องผี อาทิ 1. “ผีช่องแอร์” เรื่องเล่าต้นฉบับจาก The Shock Radio ที่สร้างและออกฉายในปี 2547 ถือเป็นภาพยนตร์ไทยจากเรื่องเล่าในรายการวิทยุเรื่องแรกที่ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และได้รายได้ไป 22 ล้านบาท 2. “วันมหาหอนที่ค่ายลูกเสือ” จากเรื่องเล่าใน The Ghost Radio สู่นั่งพาวด์ พุดเทจ สร้างและออกฉายในปี 2560 ทำรายได้ไปเพียง 1.7 ล้านบาท 3. “เพื่อนที่หายไป” เรื่องเล่าจาก The Ghost Radio ที่สร้างและออกฉายในปี 2560 ซึ่งทำรายได้ใกล้เคียงกับภาพยนตร์ เรื่อง “วันมหาหอนที่ค่ายลูกเสือ” ที่ออกฉายในปีเดียวกัน

4. “ยายสปิด” เรื่องเล่าในตำนานจาก The Shock Radio ที่ถูกสร้างในปี 2563 แต่ด้วยสถานการณ์โควิด-19 ทำให้เลื่อนฉายมาจนถึงปัจจุบัน (มโน วนะพิสิฐ, 2566)

นอกจากความนิยมและการสร้างรายได้ของเรื่องผีในอุตสาหกรรมภาพยนตร์แล้ว ในแง่ของการพูดถึงผีหรือเรื่องลึกลับของขวัญในสื่อสังคม (Social Media) ก็ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน เห็นได้จากการรวบรวมข้อมูลบนสื่อสังคม (Social Media) ของบริษัท ดาต้าเซ็ต จำกัด ระหว่างวันที่ 21 กันยายน - 29 ตุลาคม พ.ศ. 2566 พบว่า ผู้คนในสังคมออนไลน์มีการพูดถึงเรื่องราวของขวัญหรือเรื่องผีอยู่ที่ 12,885 โพสต์ และได้รับการมีส่วนร่วม (Engagement) รวม 9,485,246 ครั้ง ซึ่งถือว่าได้รับความนิยมสูงมาก (Siribunyarit and Sabphiphat, 2566)

ตารางที่ 1.2

ข้อมูลการพูดถึงเรื่องราวของขวัญหรือเรื่องผีบนสื่อสังคม (Social Media) ระหว่างวันที่ 21 กันยายน - 29 ตุลาคม พ.ศ. 2566

สื่อสังคม (Social Media)	จำนวนโพสต์ (Post)	จำนวนการมีส่วนร่วม (Engagement)
Facebook	7,774	5,101,514
Instagram	1,558	1,843,934
YouTube	1,417	2,439,539
X	1,242	2,594
Pantip	868	2,092
TikTok	26	95,573
รวม	12,885	9,485,246

หมายเหตุ. จาก ส่องโซเชียล “ฮาโลวีน” คนไทยชอบพูดคุยเรื่องผี ดันเอ็นเกจเมนต์สูงกว่า 9 ล้านครั้ง คุยบนเฟซบุ๊กมากที่สุด. โดย Siribunyarit, S., & Sabphiphat, K., 2566, (<https://www.dataxet.co/insights/halloween>)

นอกจากนี้ จากรายงาน DIGITAL 2024: THAILAND พบว่า คนไทยค้นหาเนื้อหาเกี่ยวกับ ผีบนแพลตฟอร์มยูทูบ (YouTube) มาเป็นอันดับที่ 4 ขณะที่ “เดอะโกส” และ “เดอะโกส เรดิโอ” ซึ่งเป็นรายการเล่าเรื่องผี อยู่ในอันดับที่ 11 และ 15 ตามลำดับ (KEMP, 2024, p. 72) ถือเป็นข้อมูลที่สนับสนุนว่าคนไทยให้ความสนใจในเรื่องผีและสิ่งลึกลับของขวัญ ดังที่ CMU STeP (ม.ป.ป.) กล่าวว่า

ปัจจุบันมีรายการเรื่องเล่าสยองขวัญเกิดขึ้นมากมายในหลากหลายแพลตฟอร์ม ซึ่งล้วนแล้วแต่ได้รับความนิยม ถือเป็นเครื่องการันตีชั้นยอดที่บ่งบอกว่า คนไทยชอบฟังเรื่องผีเป็นอย่างมาก

ตารางที่ 1.3

อันดับความนิยมการค้นหาบนแพลตฟอร์มยูทูบในปี 2023

อันดับ	การค้นหา (Search Query)	ดัชนี (Index)
1	เพลง	100
2	หนัง	27
3	เกม	19
4	ผี	16
5	การ์ตูน	14
6	กิน	12
7	ห่วย	9
8	คาราโอเกะ	9
9	แดนซ์	9
10	ข่าว	8
11	เดอะโกส	7
12	สล็อต	7
13	เพลงรัก	6
14	ROBLOX	6
15	เดอะโกส เรดิโอ	6
16	เพลงใหม่	6
17	หนังไทย	6
18	ละคร	5
19	ฮานอยวันนี้	5
20	ฟังเพลง	5

หมายเหตุ. จาก *DIGITAL 2024: THAILAND*. โดย KEMP, S., 2024,
(<https://datareportal.com/reports/digital-2024-thailand?rq=thailand>)

แมดดี ไวร์แมน (Maddie Weirman) หนึ่งในนักวิจัยของ Vivint ได้กล่าวกับ The New York Times ว่า ด้วยเนื้อหาหมกมายบน TikTok พอดแคสต์เล่าทำผี และสารคดีเกี่ยวกับอาชญากรรม อาจทำให้กระแสเรื่องผีแพร่กระจายไปด้วยเหตุผลนี้ (ยสินทร กลิ่นจำปา, 2565) ดังเช่นที่ สิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) ระบุว่า ปัจจุบันมีการแพร่กระจายเรื่องเล่าผีในหลากหลายสื่อ รวมไปถึงรายการวิทยุออนไลน์อย่างเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

ถึงจะไม่ใช่รายการวิทยุที่ชวนคนโทรมาเล่าเรื่องผีรายการแรกในไทย แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า The Ghost Radio คือ แร่งปลั๊กดันสำคัญที่ทำให้รายการเรื่องเล่าผีเฟื่องฟูขึ้นมาในบ้านเรา (พัฒนา คำชาย, 2566) สอดคล้องกับข้อมูลของบริษัท ดาต้าเชต จำกัด ที่ทำการรวบรวมข้อมูลบนสื่อสังคม (Social Media) ระหว่างวันที่ 21 กันยายน - 29 ตุลาคม พ.ศ. 2566 พบว่า “เดอะโกส” เป็นหนึ่งในคำยอดฮิตที่คนโซเชียลสนใจ พูดคุย และกล่าวถึง รวมทั้งเป็นที่นิยมของคนชอบเรื่องหลอน และเป็นหนึ่งในผู้ทรงอิทธิพลทางความคิด (Influencer) ที่ทำให้กระแสการฟังเรื่องผีได้รับความนิยมอย่างมากบนโลกโซเชียล ปัจจุบันมีผู้ติดตามที่หลากหลายเพศ วัย และอาชีพ แม้กระทั่งศิลปินชื่อดัง หรือนักการเมืองยังเป็นแฟนรายการ (Siribunyarit and Sabphiphat, 2566)

เดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) เป็นรายการที่นำเสนอเรื่องผีและสิ่งลึกลับผ่านการเล่าเรื่องจากคนทางบ้านที่โทรมาเล่าประสบการณ์ผ่านช่องทางออนไลน์ (ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์, 2563, น. 4) ออกอากาศครั้งแรกบนแพลตฟอร์มยูทูบ (YouTube) เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 ปัจจุบันมีผู้ติดตามใน YouTube จำนวน 4.93 ล้านคน, Facebook Fanpage มีจำนวนผู้ติดตาม 1.7 ล้านคน, TikTok มีจำนวนผู้ติดตาม 1.6 ล้านคน, Instagram มีจำนวนผู้ติดตาม 130K คน, X (Twitter) มีจำนวนผู้ติดตาม 100.1K คน และ Discord มีจำนวนสมาชิก 3,145 คน โดยแพลตฟอร์มยูทูบมียอดเข้าชมรวมทั้งสิ้น 3,459,784,658 ครั้ง และคลิปวิดีโอที่มียอดเข้าชมสูงสุดคือ ธีหยด • คุณกิต | 22 ก.ค. 66 มียอดเข้าชมจำนวน 16,842,061 ครั้ง (ข้อมูล ณ วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2567) ซึ่งแพลตฟอร์มยูทูบถือเป็นช่องทางหลักช่องทางเดียวในการถ่ายทอดสดรายการและมีการตัดเรื่องเล่าแต่ละเรื่องมาออกอากาศย้อนหลังในวันถัดไป ขณะที่แพลตฟอร์มอื่นจะเป็นเพียงช่องทางในการลง Promote ให้คนไปติดตามต่อในยูทูบ หรือเป็นการ Promote เนื้อหาอื่น ๆ ของเดอะโกสเรดิโอ เช่น หนังสือที่สร้างต่อยอดมาจากเรื่องเล่าในรายการ เมื่อพิจารณาจากยอดผู้ติดตามรายการในช่องทางต่าง ๆ โดยเฉพาะยูทูบ ถือได้ว่าเดอะโกสเรดิโอเป็นช่องเกี่ยวกับเรื่องผีที่มีจำนวนการติดตามอยู่ในลำดับต้น ๆ และเป็นรายการเล่าเรื่องผีที่ได้รับความนิยมจากผู้คนในโลกออนไลน์เป็นจำนวนมาก ดังเช่นที่ล่าสุดเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567 ได้ทำสถิติมีผู้เข้าชมรายการสดพร้อมกันสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบตั้งแต่ผลิตรายการมา จำนวน 220,979 คน

แม้รายการเดอะโกสต์เรดิโอ จะมีรูปแบบการนำเสนอผ่านการสื่อสารด้วยเสียงเท่านั้น แต่กลับได้รับความนิยมและมีผู้ติดตามรับชมเป็นจำนวนมาก ตลอดจนการดำเนินรายการที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผู้ดำเนินรายการ ประกอบกับเนื้อหาและเทคนิคการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าโทรมาเล่า เรื่องผีเรื่องลึกลับสยองขวัญที่น่าสนใจ (ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์, 2563, น. 4) สำหรับแนวคิด (Concept) ที่เป็นจุดเด่นของรายการ คือ “ฟังเรื่องผีแบบจบตอนไหนก็ไม่รู้” (Nattaya L., 2565) เนื่องจากไม่มีการจำกัดเวลาของเรื่องเล่าแต่ละเรื่อง และไม่มีการกำหนดเวลาจบรายการ โดยเปิดโอกาสให้นักเล่านี้อิสระทางด้านเวลาในการเล่าเรื่องราว ซึ่งแตกต่างจากรายการผีในโทรทัศน์หรือวิทยุที่มีการกำหนดความยาวของเวลาในการออกอากาศตามผังรายการที่วางไว้ ทั้งนี้ เดอะโกสต์เรดิโอได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับช่องของตัวเองบนแพลตฟอร์มยูทูบไว้ว่า “เล่าเรื่องผี ฟังเรื่องหลอน ติดตามประสบการณ์สยองขวัญเล่าเรื่องผีน่ากลัวจากทางบ้าน รับชมรับฟังเรื่องผีล่าสุดแบบสดทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลา 21.45 นาฬิกาเป็นต้นไป ได้ที่ช่องทางเดอะโกสต์เรดิโอ | The Ghost Radio (Official) คลื่นสยองของคนรุ่นใหม่โดย พี่แจ๊ค วัชรพล ผีกใจดี และทีมงาน” (The Ghost Radio (Official), ม.ป.ป.)

ภาพที่ 1.1

วัชรพล ผีกใจดี (แจ๊ค) ผู้ดำเนินรายการเดอะโกสต์เรดิโอ (The Ghost Radio)

หมายเหตุ. จาก ‘แจ๊ค The Ghost Radio’ ผู้สร้างความสยองขวัญในยามค่ำคืน., โดย Wannida Krueanee, 2021,

(<https://www.exoticquixotic.com/stories/jack-the-ghost-radio>)

“วัชรพล ผีกใจดี” ผู้ดำเนินรายการเดอะโกสต์เรดิโอ (The Ghost Radio) กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของรายการว่า เมื่อประมาณ 20 ปีก่อน เคยทำงานอยู่กับคุณกพล ทองพลับ หรือพี่ป๋อง จากนั้นออกมาเป็นพ่อค้าขายของได้ 2 ปี วันหนึ่งอยากทำรายการผีที่ไม่ใช่รูปแบบวิทยุ แต่เป็นออนไลน์ ด้วยความคิดที่ว่าตอนนั้นกระแสอนไลน์กำลังมา อีกทั้งการจัดรายการออนไลน์ใช้ทุนไม่เยอะ

จึงมีการพูดคุยกับผู้ใหญ่คนหนึ่งว่า อยากทำรายการออนไลน์ชื่อ “The Ghost Radio คลื่นสยองของคนรุ่นใหม่” (Wannida Kruemane, 2021) โดยในตอนแรกไม่ได้คาดหวังถึงขนาดว่าเดอะโกสเรดิโอจะเป็นชุมชน (Community) ที่รวมคนชอบเรื่องลึกลับ แต่จุดประสงค์ของรายการ คือ อยากให้คนที่ชอบฟังเรื่องผีมีทางเลือกในการฟัง (ดำรงศฤทธิ์ สถิตดำรงธรรม และ วโรดม เดชศรีสุธี, 2567) นอกจากนี้ ไม่ใช่แค่การเล่าเรื่องผี แต่วัชรพล ฝึกใจดี ยังขยายจักรวาล The Ghost ให้ยิ่งใหญ่ขึ้นด้วยการเปิดคาเฟ่ที่ชื่อว่า “The Ghost House” ซึ่งเป็นร้านกาแฟแนวผี ๆ ตั้งอยู่ที่ชั้นล่างสุดของออฟฟิศ โดยมีเมนูเกี่ยวกับผีที่เป็น Signature ของร้าน พร้อมกับแนวคิด (Concept) คือ เสาร์ - อาทิตย์ กินกาแฟฟังเรื่องผี (Wannida Kruemane, 2021)

ภาพที่ 1.2

คาเฟ่ The Ghost House

หมายเหตุ. จาก ‘แจ็ค The Ghost Radio’ ผู้สร้างความสยองขวัญในยามค่ำคืน., โดย Wannida Kruemane, 2021,

(<https://www.exoticquixotic.com/stories/jack-the-ghost-radio>)

จากที่กล่าวมาข้างต้น “ความเชื่อเรื่องผี” อยู่คู่กับคนไทยมานานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและมีแนวโน้มว่าเรื่องราวเหล่านี้จะถูกถ่ายทอดผ่านสื่อไปยังอนาคตอีกยาวนาน ดังเช่นที่วัชรพล ฝึกใจดี กล่าวไว้ว่า ในสมัยที่ทำงานอยู่ The Shock เขาเคยคิดว่าหากวันหนึ่งเรื่องผีหมดลงกล่าวคือ ไม่มีคนโทรมาเล่าเรื่องผีแล้ว รายการจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่เขากลับค้นพบว่า ตั้งแต่วันนั้นจนถึงปัจจุบัน เรื่องผีไม่เคยหมดไปจากรายการเล่าเรื่องผีสักรายการ อีกทั้งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยวัชรพล ฝึกใจดี จัดรายการเดอะโกสเรดิโอมา 8 ปี มีเรื่องเล่าอยู่ในฐานของยูทูปกว่า 10,000 เรื่อง

ซึ่งถือเป็นจำนวนที่เยอะมาก และจะยิ่งมากขึ้น เนื่องจากมีคนโทรมาฝากเรื่องอยู่เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้น ตัวเขาเองก็จะอยู่กับสิ่งเหล่านี้ไปอีกนานแสนนาน (พัฒนา คำชาย, 2566) นอกจากนี้ กระแสการฟัง เรื่องผีในแพลตฟอร์มต่าง ๆ โดยเฉพาะยูทูบเป็นที่นิยมมากขึ้น ประกอบกับการศึกษางานวิจัย ที่เกี่ยวกับรายการเดอะโกสต์เรดิโอ เช่น งานวิจัยของ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) เรื่อง “การศึกษา กลยุทธ์การสื่อสารรายการเล่าเรื่องลึกลับ กรณีศึกษา รายการเดอะโกสต์เรดิโอ” โดยวิเคราะห์ โครงสร้างและองค์ประกอบในการเล่าเรื่องลึกลับ จำนวน 10 เรื่องที่มียอดผู้รับชมมากที่สุดในปี 2563 งานวิจัยของ สิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) ที่ทำการศึกษา “เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีในรายการเดอะ โกสต์ เรดิโอ (The Ghost Radio): ความเชื่อและกลวิธีการเชื่อมเรื่องเล่า” โดยเลือกศึกษาจากเรื่องเล่า ของคุณบอลในฐานะนักเล่าเรื่องยอดนิยมของรายการ จำนวน 8 เรื่อง หรือการสำรวจของกองทุน พัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ (2566) เรื่อง “การวิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่องเล่าผีไทย กรณีศึกษา 100 เรื่องเล่ายอดนิยมจาก The Ghost Radio” ในปี 2560 - 2566 และการสำรวจข้อมูล เรื่อง “ขวัญผัวกับผีไทยในรายการ The Ghost Radio : สำรวจ DATA เรื่องผีผ่านคลื่นสยองขวัญ” จำนวน 20 เรื่องที่มียอดวิวสูงสุดในรายการ (Thanyawat Ippoodom, 2018) พบว่า การศึกษา ส่วนใหญ่มุ่งศึกษาในประเด็นใดประเด็นหนึ่งเป็นหลัก ไม่ได้มีการศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้าง การเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการควบคู่กัน และการสูมตัวอย่างจากการศึกษาในอดีต กับงานวิจัยชิ้นนี้ มีอันดับเรื่องเล่าที่ได้รับความนิยมเปลี่ยนไป เนื่องจากมียอดการรับชมและผู้ติดตาม รายการเพิ่มสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า ผู้คนนิยมฟังเรื่องผีมากขึ้น และนิยมฟังเรื่องราวที่แตกต่างไปจาก เมื่อก่อน อีกทั้งเรื่องเล่าที่ทำการศึกษาก่อนทั้งหมดไม่ซ้ำกับงานวิจัยในอดีต ดังนั้น ทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องเล่าเกี่ยวในรายการเดอะโกสต์เรดิโอว่า เรื่องเล่าที่ได้รับความนิยม ในปัจจุบันนั้น มีเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง รวมทั้งผู้ดำเนินรายการมีบทบาทต่อเรื่องเล่า และผู้เล่าอย่างไร

1.2 ปัญหานำวิจัย

1. เนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสต์เรดิโอ (The Ghost Radio) เป็นอย่างไร
2. ศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสต์เรดิโอ (The Ghost Radio) ของผู้ดำเนินรายการ เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)
2. เพื่อศึกษาศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเรื่องเล่าจากรายการ เดอะโกสเรดิโอ ซึ่งออกอากาศย้อนหลังบนแพลตฟอร์มยูทูบ “The Ghost Radio Official” ระหว่าง วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2566 - 31 มีนาคม พ.ศ. 2567 เป็นระยะเวลา 1 ปี โดยใช้เกณฑ์การเลือก กลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากจำนวนการรับชม 3,000,000 ครั้ง ขึ้นไป ซึ่งมีเรื่องเล่าทั้งสิ้น 30 เรื่อง เนื่องจากหากทำการศึกษาครบทุกเรื่องเล่าตามระยะเวลา 1 ปี พบ จำนวน 236 เรื่อง หรือหากศึกษาตามเกณฑ์จำนวนการรับชม 1,000,000 ครั้งขึ้นไป พบ จำนวน 184 เรื่อง นั้น มีจำนวนมากเกินกว่าที่จะศึกษาให้สอดคล้องกับระยะเวลาที่มีในการทำวิจัย จึงใช้เกณฑ์ จำนวนการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป พบ จำนวน 30 เรื่อง ซึ่งเหมาะสมกับระยะเวลาที่มี ในการทำวิจัย จึงใช้เกณฑ์ดังกล่าวในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะในการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

1.5 นิยามศัพท์

เดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) หมายถึง รายการที่นำเสนอเรื่องเล่าเกี่ยวกับผี เรื่องหลอน เรื่องลี้ลับ และประสบการณ์สยองขวัญ ผ่านการเปิดรับสายจากคนทางบ้าน ออกอากาศ ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 21.45 น. เป็นต้นไป และมีการลงรายการย้อนหลังผ่านทางแพลตฟอร์ม ยูทูบ “The Ghost Radio Official”

เรื่องเล่าในรายเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) หมายถึง เรื่องราวเกี่ยวกับผี เรื่องหลอน สิ่งลี้ลับ เหนือธรรมชาติ ประสบการณ์สยองขวัญ และความเชื่อ ที่เล่าจากประสบการณ์ ตรงหรือรับฟังจากผู้อื่นแล้วนำมาเล่าต่อ

เนื้อหาเรื่องเล่า หมายถึง เรื่องราวของเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่ผู้เล่าแต่ละคนถ่ายทอดออกมาผ่านการตั้งชื่อเรื่อง จำนวนผีที่ปรากฏ เพศของผี ประเภทของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ พื้นที่ที่ผีปรากฏ รูปลักษณ์ของผี การรับรู้ถึงผี การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราว

โครงสร้างการเล่าเรื่อง หมายถึง ส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบกันจนทำให้เกิดเป็นเรื่องราวอันได้แก่ องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง คือ โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ตัวละคร (Character) ความขัดแย้ง (Conflict) ฉาก (Setting) และมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) และกลวิธีการเล่าเรื่อง ตามทัศนะของ Lindsay (2015) คือ การเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth) ภูเขา (The Mountain) ลูปที่ซ้อนกันสไลด์ริงนก (Nested Loops) การเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) เส้นประกายไฟ (Sparklines) การผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas) การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) และโครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

ศิลปะการดำเนินรายการ หมายถึง การเลือกสรรวิธีการดำเนินรายการด้วยรูปแบบต่าง ๆ เพื่อนำเสนอเรื่องราวแก่ผู้ฟังรายการ ซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนการเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและแสดงการมีส่วนร่วมในเรื่องราวนั้น ๆ รวมทั้งทำให้เรื่องราวมีความใกล้ชิดกับผู้ฟังมากขึ้น

ผี หมายถึง มนุษย์ที่เสียชีวิตไปแล้ว การปรากฏตัวของผีไม่มีรูปแบบตายตัวขึ้นอยู่กับว่าต้องการให้เห็นอย่างไรหรืออยู่ที่มนุษย์จะเห็นเอง ผีมีทั้งผีดีและผีร้าย นอกจากนี้ เมื่อกล่าวถึงคำว่าผียังหมายรวมถึงคำว่า ศพ วิญญาณ ภูตผีปีศาจ ราชทูต ผีฟ้า เทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์

การรับรู้ถึงผี หมายถึง การมองเห็น การได้กลิ่น การได้ยินเสียง และการสัมผัส (นลินสินธุประมา, 2560)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบเนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับสยองขวัญที่ผู้ชมผู้ฟังรายการให้ความสนใจ เพื่อเพิ่มยอดการรับชมในแพลตฟอร์มต่าง ๆ
2. ทำให้ทราบศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการประเภทเล่าเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับสยองขวัญที่ได้รับความนิยม เพื่อนำมาเป็นแนวทางให้กับผู้ดำเนินรายการคนอื่น
3. ผลจากการวิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเล่าเรื่องผีให้กับผู้เล่าคนอื่น ๆ หรือผู้เล่าหน้าใหม่ รวมถึงรายการเล่าเรื่องผีอื่น ๆ ต่อไป

4. เพื่อเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจวิธีการเล่าเรื่องผีและการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผีหรือเรื่องลึกลับซึ่งสามารถนำไปต่อยอดสู่การเล่าเรื่องผ่านสื่อในรูปแบบอื่น ๆ ได้ เช่น ภาพยนตร์ นวนิยาย เป็นต้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดและทฤษฎีดังต่อไปนี้ในการศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี
- 2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ
- 2.6 ข้อมูลพื้นฐานของรายการเดอะโกสเรดิโอ
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ

“ความเชื่อ” เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ ถือเป็นวัฒนธรรมของมนุษย์อย่างหนึ่ง (พระครูปลัดวัลลภ วชิรวโส, 2022) และเป็นสิ่งที่อยู่กับมนุษย์มาช้านาน โดยคำว่า “ความเชื่อ” มีผู้ให้นิยามความหมายไว้หลากหลายตามแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

สำหรับความหมายของความเชื่อในเชิงวิชาการนั้น ทางด้านภาษา แสงจันทร์ แสนสุภา (2556) กล่าวถึงความหมายของคำว่า “เชื่อ” ไว้ว่า เห็นจริงด้วย เห็นจริงตาม จะเห็นด้วย เพราะความรู้สึกหรือไตร่ตรองด้วยเหตุผลก็ตาม เชื่อจึงเป็นคำกว้าง ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Believe” หากเป็นคำนามใช้ว่า “Belief” โดยทั่วไปเมื่อเอ่ยถึง “ความเชื่อ” ย่อมเข้าใจว่าหมายถึง การเห็นตามด้วยความมั่นใจ ความไวใจ การยอมรับ การเชื่อฟัง และพร้อมที่จะประพฤติตามแนวทางนั้นโดยไม่เปลี่ยนแปลง ส่วนทางปรัชญา ความเชื่อ (Belief) หมายถึง การยอมรับว่าประพจน์ใด ประพจน์หนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีอยู่จริง ตามปกติความเชื่อว่าเป็นจริงขึ้นอยู่กับ การไตร่ตรอง และการอนุมาน (Inference) ส่วนความเชื่อว่าเป็นสิ่งต่าง ๆ มีอยู่จริงมักเกิดจากประสบการณ์ตรง ไม่ต้อง อนุมาน ขณะที่ในทางมานุษยวิทยา ลัทธิความเชื่อ (Cult) หมายถึง การนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์รูปแบบหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยความเชื่อ พิธีกรรม และแบบแผนการปฏิบัติ โดยสิ่งทีนับถือนั้นอาจเป็นวิญญาณ

ที่มีอยู่ในธรรมชาติ ความศักดิ์สิทธิ์หรือความสามารถของบุคคลที่เคยมีชีวิตอยู่จริงในอดีต หรือในเรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมา แต่ไม่มีตัวตนจริง ๆ ก็ได้ (จินดารัตน์ โพธิ์นอก, 2561)

นอกจากนี้ ความเชื่อเป็นเรื่องของความศรัทธาและยึดมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตั้งแต่ระดับปัจเจกบุคคล ชุมชน ไปจนถึงสังคม โดย กิ่งแก้ว อัดถากร (2519, น. 93-94) ได้จัดประเภทของความเชื่อเป็น 11 ประการ ดังนี้

1. ความเชื่อเรื่องบุคคล เช่น การตั้งชื่อ วิญญาณ การเวียนว่ายตายเกิดตามผลกรรม ร้างทรง เป็นต้น

2. ความเชื่อสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ เช่น ลางสังหรณ์ ลายแทง เป็นต้น

3. ความเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น เทพเจ้า พระภูมิเจ้าที่ การแห่นางแมว เวทมนตร์คาถา เป็นต้น

4. ความเชื่อเรื่องสุขภาพและสวัสดิภาพ เช่น เป็นผีห้ามกินข้าวเหนียว คนที่มีหูยาน (ยาว) จะอายุยืน กินอาหารรสหวานมาก ๆ จะทำให้เป็นโรคเบาหวาน เป็นต้น

5. ความเชื่อเรื่องเพศ เช่น หญิงสาวมือใหญ่แสดงว่ามีความรู้สึกทางเพศมาก ถ้าพ่อเจ้าชู้ ลูกชายก็มักจะเจ้าชู้เหมือนพ่อ ผู้ชายมักจะเป็นผู้นำและมีความแข็งแกร่งกว่าเพศหญิง เป็นต้น

6. ความเชื่อเรื่องฤกษ์ โศก ลาง เช่น จิ้งจกตก การขึ้นบ้านใหม่ในวันจันทร์จะทำให้บ้านร่มเย็นเป็นสุข โศคติ ร่ำรวย คนเกิดวันเสาร์เป็นคนใจแข็ง เป็นต้น

7. ความเชื่อเรื่องความฝัน เช่น ฝันเห็นงูหรือฝันว่าจูรัดจะเจอเนื้อคู่ ฝันเห็นผีจะมีโชค เป็นต้น

8. ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง เช่น ไสยศาสตร์ ผ้ายันต์ น้ำมันพราย ตะกรุด นางกวัก กุมารทอง เป็นต้น

9. ความเชื่อเรื่องภูตผีปิศาจ วิญญาณ เช่น ผีปอบ ผีฟ้า ผีเจ้าที่ ผีตายโหง ผีป่วนตายาย หรือผีประเภทต่าง ๆ

10. ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย นรก สวรรค์

11. ความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์ เช่น หมอดู วันมงคล ลักษณะสมพงษ์ การทำนายดวงชะตาในอนาคต เป็นต้น

ธวัช ปุณโณทก (2528, น. 350) ระบุถึงความเชื่อไว้ว่า เป็นการยอมรับในจิตสำนึกของมนุษย์ต่อพลังอำนาจเหนือธรรมชาติที่เป็นผลดีผลร้ายต่อมนุษย์หรือสังคมมนุษย์นั้น ๆ แม้ว่าพลังอำนาจเหนือธรรมชาติเหล่านั้น ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง แต่มนุษย์ในสังคมหนึ่งยอมรับและให้ความเคารพเกรงกลัว ความเชื่อจึงมีขอบเขตที่กว้างมาก ไม่ใช่หมายถึงเพียงความเชื่อเรื่องดวงวิญญาณ ภูตผี คาถาอาคม โศกลาง ไสยเวทต่าง ๆ แต่ยังรวมถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มนุษย์ยอมรับนับถือ เช่น ดันโพรี่ ดันไทร ป่าเขา เป็นต้น

หากมองลึกไป พัฒนาการความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ โดยเฉพาะ “ผี” ในแต่ละวัฒนธรรมและยุคสมัยไม่ได้หยุดนิ่ง แต่เคลื่อนที่คู่ไปกับสังคมเมืองและท้องถิ่น เอกลักษณะอย่างหนึ่งของมนุษย์ คือ มักพยายามหาคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้ตัวเองและศึกษาสิ่งที่ยอยู่นอกเหนือองค์ความรู้ที่มี ดังนั้น วัฒนธรรมสำรวจ-ค้นหาผีจึงเป็นหนึ่งในปรีศนาที่มนุษย์กำลังค้นหาคำตอบอยู่ (ชนพงศ์ พุทธิวิธ, 2563) โดย อาจารย์ศรีศักร วัลลิโภดม ได้กล่าวถึงที่มาของ “ความเชื่อเรื่องผี” ว่าเป็นความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติที่ในระยะแรกมนุษย์ยังล้าหลังทางวัฒนธรรม จึงเชื่อในเรื่องสิ่งที่เป็นธรรมชาติว่ามีพลังศักดิ์สิทธิ์ เรียกว่า ศาสนาผี (Animism) ต่อมาในระยะที่ 2 มนุษย์เชื่อว่าเมื่อตายแล้วจะมีวิญญาณล่องลอยอยู่ เรียกว่า เหนือธรรมชาติ (Supernatural) (ณัฐวิทย์ พิมพ์ทอง, 2566)

จากนิยามความหมายต่าง ๆ ของ “ความเชื่อ” ข้างต้น สามารถสรุปความหมายของความเชื่อได้ว่า ความเชื่อเป็นคำที่ค่อนข้างกว้าง หมายถึง การยอมรับและเห็นด้วยต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเกิดได้ตั้งแต่ระดับบุคคลไปจนถึงระดับสังคม ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อนี้ไปใช้ประกอบการศึกษาวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอว่า ผู้ดำเนินรายการมีการแทรกเรื่องความเชื่อระหว่างการดำเนินรายการหรือไม่ และหากมี ความเชื่อนั้นเป็นความเชื่อประเภทใด

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผีนั้น มีผู้ทำการศึกษาและอธิบายออกมาอย่างหลากหลาย โดยผู้วิจัยแบ่งเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1 นิยามของคำว่าผี

สำหรับความหมายของคำว่า “ผี” นั้น มีผู้ให้นิยามความหมายไว้หลากหลาย อาทิ เสถียรโกเศศ (2503) อธิบายว่า “ผี” คือ สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถมองเห็นได้ตามปกติ มนุษย์เกรงกลัวหรือบางครั้งก็นับถือ มีฤทธิ์และอำนาจเหนือกว่ามนุษย์ ให้คุณหรือโทษได้ รวมทั้งไม่สามารถทราบหรืออธิบายได้ด้วยปัญญาและเหตุผล เป็นสิ่งที่ผิดจากธรรมดาสามัญ ตัวจริงของผีเป็นอย่างไรไม่มีใครทราบ หากผีต้องการให้เห็นตัวก็มักจะปรากฏเป็นรูปร่างต่าง ๆ ไม่ชัดเจน หรือเป็นรูปต่าง ๆ ตามที่ผีต้องการให้เห็นหรือตามที่มนุษย์เห็นไปเอง ผีแบ่งเป็น 2 พวก คือ “ผีดี” และ “ผีร้าย” โดย “ผีดี” ตามปกติไม่ทำดีหรือร้ายแก่ใคร ยกเว้นถูกทำให้โกรธ แต่หากมีความเกรงกลัวเคารพนบนอบ ไม่ว่าทำอะไรก็จะได้รับ แต่เดิมเรียกผีดีว่า “ผีฟ้า” เพราะอยู่บนฟ้า ในภายหลังได้คำว่า

“เทวดา” มาจากประเทศอินเดียจึงใช้คำนี้แทน ขณะที่ “ผีร้าย” เป็นพวกผีเลวหรือผีชั้นสามัญ มีอยู่เป็นจำนวนมากทุกหัวระแหงในจำพวกผี ไม่มีชื่อยกย่องเป็นอย่างอื่น นอกจากเรียกว่าผีหรืออ้ายผี หรือไม่กี่เอาคำของต่างประเทศเข้ามาควบเป็น “ภูตผี” หรือ “ผีปีศาจ” บางทีก็เรียกว่า “ภูตผีปีศาจ ราชทูต” ผีพวกนี้เกะกะระรานเป็นพาล ไม่มีดีให้แก่ใคร คนจึงกลัวยิ่งกว่าผีจำพวกอื่น เป็นผีที่ แม้บางครั้งจะไม่ทำร้ายใคร แต่ก็หลอกหลอนให้คนตกใจกลัว ที่คนถูกผีหลอกก็คือผีจำพวกนี้ แต่ตามปกติมักให้ร้ายอย่างเดียวจึงต้องคอยระวัง เพราะเป็นผีพาลผีร้าย

ขณะที่ “ผี” ตามหลักภาษาไทยนั้น พจนานุกรมของนายมานิต มานิตย์เจริญ ให้ความหมายว่า เป็นซากศพ วิญญาณของคนหรือสัตว์ที่ตายไปแล้ว ปรากฏกายหลอกหลอน ขอส่วนบุญ หรือสิ่งอยู่ตามทีต่าง ๆ โดยเรียกผู้ที่มีอาคมขลังเลี้ยงผีหรือกำราบผีว่า “หมอผี” นอกจากนี้ ยังมีคำศัพท์อีก 2 คำที่หมายรวมถึงผีคือคำว่า “ศพ” และ “วิญญาณ” โดยคำว่า “ศพ” ใช้ในเวลา ที่ไปเผาศพ บางครั้งก็จะพูดว่า “ไปเผาผี” ส่วนอีกคำคือคำว่า “วิญญาณ” เพราะเชื่อว่าคนที่ตาย ไปแล้ว วิญญาณจะออกจากร่างเป็นผี หากเห็นเงาร่างของคนนั้นมาปรากฏให้เห็นก็จะเข้าใจว่าคนนั้น มาหลอกหลอน (กลิน คงเหมือนเพชร, 2552, น. 7-11) ส่วนคำว่า “ผี” ตามพจนานุกรม ฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 คือ สิ่งที่มีมนุษย์เชื่อว่า มีสภาพลึกลับ มองไม่เห็นตัว แต่อาจจะปรากฏ เหมือนมีตัวตนได้ นอกจากนี้ยังใช้เป็นคำเรียกร่างของคนที่ตายไปแล้วและหมายถึงเทวดาในภาษาไทย สมัยโบราณ (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554)

นอกจากนี้ ความหมาย “ผี” ในเชิงวิชาการตามทัศนะของผู้เชี่ยวชาญด้านผี และปีศาจจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คาราชน่า อันนา อันสุธา หมายถึง วิญญาณของคนที่เคยมีชีวิต ไปแล้วและกลับมาในอีกรูปแบบหนึ่ง โดยแต่ละวัฒนธรรมมีภาพของผีที่แตกต่างกันออกไป บางวัฒนธรรมเชื่อว่า ผี คือ ร่างของผู้ตายฟื้นกลับขึ้นมามีชีวิตอีกครั้ง และอีกหลายวัฒนธรรมเชื่อว่า ผี คือ วิญญาณที่ไม่มีรูปแบบตายตัว เปลี่ยนรูปร่างได้ หรือบางครั้งมาแต่กลืน มาแค่ความรู้สึก และเข้าฝัน มนุษย์ได้ (ชัยยศ ยงค์เจริญชัย, 2562) ผีมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน เป็นผู้ให้ความหมาย หรือเป็นผู้วางกฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตของชาวบ้าน เป็นสิ่งที่รู้สึกสัมผัสได้ อาจไม่ใช่ด้วยระบบ ประสาททั้งห้า แต่เกิดขึ้นด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธา (วีระศักดิ์ จารุแพทย์, 2545)

ท่ามกลางการให้นิยามความหมายของคำว่า “ผี” จากผู้รู้และนักวิชาการต่าง ๆ แต่ กฤษฎิญา ไชยศรี (ม.ป.ป.) ได้แสดงความเห็นที่แตกต่างไป โดยระบุว่า “ผี” ยังเป็นสิ่งที่ไม่อาจหา คำนิยามตายตัวได้ ในบางคืนเราได้ยินคนเล่าเรื่องผีในฐานะวิญญาณที่กลับมาจากโลกหลังความตาย บางคืนเราได้ยินเรื่องราวของผีในฐานะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้ปกครองป่าเขาและคอยลงโทษคนที่ปัสสาวะ ผิดที่ผิดทาง หรือบางคืนได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับผีที่เป็นปีศาจร้ายมาเข้าสิงร่างคนตาย แล้วออกอาละวาด จับเปิดโปงในละแวกบ้านกินเป็นอาหาร แม้ความหมายของผียังไม่มีคำนิยามตายตัว แต่สิ่งที่แน่นอน

คือ ฝี เป็นวัฒนธรรมร่วมของมนุษย์ (Universal Cultural) ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของทุกวัฒนธรรมของมนุษย์ นั่นหมายความว่า ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นก็必将มีความเชื่อและเรื่องเล่าเกี่ยวกับฝี

จากนิยามความหมายต่าง ๆ ของคำว่า “ฝี” ข้างต้น สามารถสรุปความหมายได้ว่า ฝีมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของความตาย การปรากฏตัวของฝีไม่มีรูปแบบตายตัวขึ้นอยู่กับว่าฝีต้องการให้เห็นอย่างไรหรืออยู่ที่มนุษย์จะเห็นเอง โดยฝีมีทั้งดีและร้าย นอกจากนี้ยังมีคำที่เกี่ยวข้องและสื่อถึงฝี ได้แก่ ศพ วิญญาณ ภูตผีปีศาจ ราชทูต ฝีฟ้า เทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำความหมายของฝีที่ได้ทำการสรุปไว้ไปสร้างเป็นนิยามศัพท์ และนำการแบ่งจำพวกของฝี คือ “ฝีดี” และ “ฝีร้าย” ไปใช้เป็นเกณฑ์การวิเคราะห์ประเภทและรูปลักษณะของฝีต่อไป

2.2.2 ประวัติและความเป็นมาเกี่ยวกับฝี

กฤษฎิญา ไชยศรี (ม.ป.ป.) กล่าวว่า หลักฐานการมีอยู่ของฝีเป็นลายลักษณ์อักษรปรากฏเมื่อประมาณ 3,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช ในยุคอารยธรรมเมโสโปเตเมียหรือตั้งแต่มนุษย์เริ่มมีภาษา ซึ่งเชื่อกันว่าฝีคือวิญญาณของผู้ล่วงลับที่ยังคงบุคลิกและความคิดเดิมไว้ทุกประการ โดยหลังจากที่ตายแล้วฝีจะไปอาศัยอยู่ในโลกหลังความตายที่คล้ายกับโลกของคนเป็น ส่วนญาติพี่น้องมีหน้าที่ต้องคอยเช่นไหว้ฝีของสมาชิกในครอบครัวด้วยอาหารต่าง ๆ ไม่เช่นนั้นฝีญาติและฝีบรรพบุรุษจะโกรธเคืองจนทำให้สมาชิกในครอบครัวล้มป่วยหรือโชคร้ายได้ ต่อมาเมื่อถึงยุคอารยธรรมอียิปต์ ความเชื่อเรื่องฝีค่อย ๆ เปลี่ยนไป จากฝีบรรพบุรุษที่สามารถทำให้เกิดเรื่องดีหรือร้ายกับคนในครอบครัวไปสู่ความเชื่อเรื่องการมีอยู่ของโลกลหลังความตาย อันเป็นสถานที่สถิตของวิญญาณที่ออกจากร่าง ความเชื่อเรื่องโลกลหลังความตายของชาวอียิปต์โบราณมีพัฒนาการต่อเนื่องยาวนานถึง 2,500 ปี โดยหลักฐานจารึกเกี่ยวกับฝียุคแรก ๆ ของประวัติศาสตร์มนุษย์ มาจากบรรดาเรื่องราวความเชื่อเกี่ยวกับความตายที่ถูกบันทึกไว้ในกระดาษปาปิรุส ภาพจิตรกรรม หรืออักษรภาพที่จารึกไว้บนหลุมศพ แต่เมื่อถึงยุคอารยธรรมกรีก ฝีเริ่มมีความเชื่อมโยงกับโลกของคนเป็นน้อยลง เป็นเพียงกลุ่มควันที่ไม่สามารถทำอันตรายมนุษย์ได้ จนกลายเป็นภาพจำของคนยุคคลาสสิก จนมาถึงยุคต้นคริสต์ศักราช ฝีกลับมาอาละวาดผู้คนที่ไม่ยอมสักการบูชาหรือเช่นไหว้ตนอีกครั้ง และยังมาพร้อมกับความเชื่อที่ว่า หากคนตายไม่ได้รับการจัดพิธีศพอย่างเหมาะสม วิญญาณของคนตายจะกลับมาแก้แค้นคนเป็น จนทำให้ต้องมีการจัดพิธีกรรมเพื่อเป็นการเชิญดวงวิญญาณของผู้ตายกลับมารับเครื่องเช่นในทุกปี

ฝีถูกกล่าวถึงอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสำคัญอีกครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ ในบท Luke 24:37-39 ว่า เมื่อพระเยซูทรงฟื้นคืนชีพแล้วเหล่าสาวกขอให้พระองค์พิสูจน์ว่าไม่ใช่ฝีหรือวิญญาณ ต่อมาในยุคกลาง (Middle Ages) ฝีตามความเชื่อของชาวคริสต์แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ คือ ฝีที่เป็นวิญญาณของคนตาย กับฝีที่เป็นปีศาจร้าย โดยวิญญาณคนตายกลับมาหลอกหลอน

คนเป็นด้วยจุดประสงค์เฉพาะ เช่น กลับมาล้างแค้น แต่วิญญาณที่เป็นปีศาจจะหลอกหลอนทรมานผู้คนอย่างไม่มีเหตุผลและไม่เจาะจงเป้าหมาย โดยคนในยุคนั้นเชื่อว่า ในนามของพระเยซูสามารถปราบผีได้ด้วยการถามจุดประสงค์ของการหลอกหลอน

สำหรับความเชื่อเรื่องผีในทางศาสนานั้น ตามพุทธศาสนา เมื่อคนตายแล้วจะไปเกิดใหม่ทันทีในรูปใดรูปหนึ่งตามกรรมที่ได้ทำไว้ก่อนตาย จึงไม่มี “ผี” ที่หมายถึงวิญญาณของมนุษย์ที่ล่องลอยออกจากร่าง แต่จะอยู่ในรูปของมนุษย์รูปแบบต่าง ๆ ตามกรรมที่ได้กระทำลงไปเมื่อครั้งยังมีชีวิต เช่น เปรต อสุรกาย สัตว์นรก ซึ่งถูกนิยามไว้ว่าเป็นสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตจำพวกหนึ่งเช่นเดียวกับมนุษย์ และอาจมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ได้เป็นครั้งคราว ส่วนศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเมื่อมนุษย์ตายลง “อาตมัน” ซึ่งเป็นจิตเดิมแท้จะล่องลอยออกไป และจะไปเกิดใหม่ตามกรรมที่ทำได้ก่อนตายคล้ายกับพุทธศาสนา หรืออาจไปยังสวรรค์ของพระเจ้า อาตมันนี้แม้จะคล้ายกับผีที่ออกจากร่าง แต่อาตมันไม่ใช่สิ่งชั่วร้ายหรือสิ่งคุกคามที่จะมาหลอกหลอนคนเป็น ฉะนั้น สิ่งเหนือธรรมชาติที่จะทำอันตรายมนุษย์จะเป็นพวกอมมนุษย์ต่าง ๆ เช่น รากษส อสูร ภูต หรือแม้แต่เทวดาก็ให้คุณให้โทษมนุษย์ได้ ผีในนิยามแบบปัจจุบันจึงไม่มีอยู่ในความเชื่อแบบฮินดู แม้ในศาสนาฮินดูจะลบคำว่าผีออกไปจากศาสนาเกือบทั้งหมด แต่ในศาสนาพราหมณ์แต่เดิมก็มีวิญญาณบรรพชนเช่นกัน เรียกว่า ปิตฤ หรือ เปรต ในความหมายดั้งเดิมแปลว่า ผู้ไปก่อน ซึ่งถูกนำมาใช้ในความหมายหลากหลาย เช่น พ่อ บรรพบุรุษ และยังหมายถึงวิญญาณบรรพชนด้วย ในศาสนาพราหมณ์ ยุคพระเวท ที่ยังไม่มี ความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ความหลุดพ้นหรือนิพพานใด ๆ เชื่อกันว่า ผู้ที่ตายไปแล้วจะเดินทางไปสู่โลกหลังความตายที่เรียกว่า ปิตฤโลก ซึ่งมีพระยมราชเป็นผู้ปกครอง และในแต่ละปี วิญญาณบรรพชนเหล่านี้จะกลับมายังโลกมนุษย์เพื่อมาหาลูกหลาน จึงเกิดเป็นประเพณีศราทธพรดขึ้น และในไทยเราก็นำมาใช้ในภาคใต้ คือ ประเพณีสารทเดือนสิบ ความเชื่อเรื่องวิญญาณบรรพชนเช่นนี้ยังคงมีอยู่ในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเหมือนกัน และเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกับคำว่าผีในแบบดั้งเดิมของความเชื่อในไทย แต่ผีในแบบที่หลาย ๆ คนเชื่อในปัจจุบันยังห่างไกลกับความเชื่อในแบบฮินดู นอกจากเปรตจะเป็นวิญญาณบรรพชนแล้ว เปรตในศาสนาฮินดูก็จัดเป็นอมมนุษย์จำพวกหนึ่งเช่นกัน จึงอาจสรุปได้ว่า ผีเป็นตัวตนที่มีความหลากหลายมากที่สุดอย่างหนึ่งในเชิงศาสนา เป็นได้ทั้งสิ่งชั่วร้ายในบางวัฒนธรรม เป็นวิญญาณธรรมชาติ หรือเทพที่มนุษย์กราบไหว้ในอีกหลายวัฒนธรรม ผีจึงเป็นประดิษฐกรรม (Invention) ทางศาสนาที่นับว่าเก่าแก่มากที่สุดอย่างหนึ่งในโลกก็ว่าได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผีปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อประมาณ 3,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช โดยมีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย ในยุคแรก ยุคอารยธรรมเมโสโปเตเมีย ความเชื่อเกี่ยวกับผีจะเป็นเรื่องผีบรรพบุรุษที่สามารถทำให้เกิดเรื่องดีหรือร้ายกับคนในครอบครัว ยุคต่อมา ยุคอารยธรรมอียิปต์ เป็นความเชื่อเกี่ยวกับการมีอยู่ของโลกลหลังความตาย

พัฒนามาถึงยุคอารยธรรมกรีก ผู้เริ่มมีความเชื่อมโยงกับโลกของคนเป็นน้อยลง จนมาถึงยุคต้นคริสต์ศักราช เป็นความเชื่อที่ว่าหากคนตายไม่ได้รับการจัดพิธีศพอย่างเหมาะสม วิญญาณของคนตายจะกลับมาแก้แค้นคนเป็น นอกจากนี้ ความเชื่อเรื่องผีปรากฏอยู่ในหลายศาสนา ทั้งศาสนาพุทธ พราหมณ์-ฮินดู ผีจึงถือเป็นประดิษฐกรรม (Invention) ทางศาสนาที่นับว่าเก่าแก่มากที่สุดอย่างหนึ่งในโลก

2.2.3 ยุคของผี

จากหลักฐานการค้นคว้าของนักวิชาการ มนุษย์ยุคบรรพกาลหรือบุพกาล (Primitive Man) เป็นมนุษย์ยุคแรก ๆ ของโลกที่มีความเชื่อว่า ในร่างกายมนุษย์มีวิญญาณอยู่ และเมื่อร่างกายได้ถึงแก่ความตาย วิญญาณจะไม่แตกสลายไป อีกทั้งยังมีความเชื่อว่า ความฝันมีลักษณะของสภาพความเป็นจริง และมนุษย์ทุกคนก็เคยฝันเห็นผู้ที่ตายไปแล้วด้วยกันทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ตั้งแต่ยุคบุพกาลเมื่อฝันเห็นผู้ที่ตายไปแล้วจึงมีความเชื่อว่า ผู้ที่ตนฝันเห็นยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้น ความฝันจึงเป็นจุดกำเนิดของความเชื่อในเรื่องการมีอยู่ของวิญญาณ วิญญาณเป็นอมตะ และชีวิตหลังความตายมีอยู่จริง (ปัทมรา เมตตา, 2555 น. 11-12)

สำหรับในสังคมไทย ความเชื่อเรื่องผีมีมานานนับตั้งแต่ยุคที่คนไทยยังไม่มีรู้จักการนับถือศาสนา ยุคที่ผู้คนยังไม่รู้และหวาดกลัวในปรากฏการณ์ธรรมชาติ โดยความเชื่อเรื่องผีได้รับการบันทึกไว้เป็นหลักฐานในพระราชพงศาวดารไทยและสือลายลักษณ์อักษรไทย เรียงลำดับตามยุคสมัย ดังนี้

ยุคอาณาจักรสุโขทัย : พ.ศ. 1792 - พ.ศ. 2126 ความเชื่อเรื่องผีที่ได้รับการบันทึกไว้เป็นหลักฐานปรากฏอยู่ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง หลักที่ 1 โดยคนไทยแต่เดิมเชื่อว่าการนับถือผีบูชาผีจะนำความสุขความเจริญมาให้แก่ตน แต่หากใครดูถูกหรือลบหลู่ก็ต้องพบกับความหายนะ เพราะคนไทยมองว่าผีเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์เหนือกว่ามนุษย์ สามารถบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ ได้ตามใจชอบ (ธนัท อนุรักษ์, 2555, น. 1)

ยุคอาณาจักรอยุธยา : พ.ศ. 1893 - พ.ศ. 2310 ความเชื่อเรื่องผีที่ได้รับการบันทึกไว้เป็นหลักฐานปรากฏอยู่ในหนังสือซึ่งรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ เอาไว้ อาทิ คำสาปแช่งในลิลิตโองการแช่งน้ำ หรือบันทึกของแผ่นดินสมเด็จพระรามาธิบดี ปี พ.ศ. 1930 และปี พ.ศ. 2240

ยุคกรุงรัตนโกสินทร์ (สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์) : พ.ศ. 2325 - พ.ศ. 2475 ความเชื่อเรื่องผีในยุคนี้ที่ได้รับการบันทึกไว้เป็นหลักฐาน เช่น คำสาปแช่งในคำประกาศถวายสัตย์สาบานในรัชกาลที่ 5 เป็นต้น

ยุคดิจิทัล โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และสิ่งประดิษฐ์มากขึ้น ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติกลับยังอยู่คู่สังคม แทนที่จะถูกลบเลือนหายไป โดยปรากฏผ่านบทบาทของความเชื่อที่เปลี่ยนไป จากความเชื่อโบราณที่เป็นมุขปาฐะ (Oral History) ถูกนำมาเรียบเรียงเป็นตัวอักษรผ่านเล่มหนังสือที่เรียกว่า นิยาย หรือนวนิยาย (Fictions) และถูกนำเสนอเรื่องไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ตามความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีและความต้องการของมนุษย์ เรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติจึงกลายเป็นเรื่องของการค้าหรือการพาณิชย์ (Commerce) ที่ไม่ใช่เป็นการสร้างเพื่อต้องการจะเผยแพร่ความเชื่อหรือสนองความต้องการของผู้ชมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นการสร้างเพื่อหวังผลประโยชน์และการแสวงหากำไรจากผู้ชม จากผีที่น่าสะพรึงกลัวในยุคบุพกาลได้กลายมาเป็นผีเชิงพาณิชย์ ไม่ว่าจะเป็นผีในรูปแบบหนังสือ ภาพยนตร์ ละครเวที ละครโทรทัศน์ หรือแม้กระทั่งผีในโลกออนไลน์

ทั้งนี้ ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งลี้ลับของไทยปรากฏเป็นหลักฐานตั้งแต่ยุคสุโขทัยเป็นราชธานี สืบต่อมาถึงยุคกรุงศรีอยุธยา และตกทอดมาจนถึงยุคกรุงรัตนโกสินทร์ในปัจจุบัน โดยไม่มีการกล่าวถึงยุคสมัยกรุงธนบุรี เพราะในสมัยกรุงธนบุรี แม้จะมีเรื่องราวเกี่ยวกับผีและสิ่งลี้ลับอยู่บ้าง แต่เป็นเพียงเรื่องเล่าที่ไม่มีหลักฐานยืนยัน รวมทั้งช่วงแผ่นดินกรุงธนบุรีเป็นยุคฟื้นฟูบ้านเมืองจากการเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 จึงปรากฏวรรณคดีอยู่ไม่มากนัก (กัมปนาท จำแก้ว, 2559)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความเชื่อเรื่องผีมีมาอย่างยาวนานตั้งแต่ยุคบรรพกาล มาจนถึงยุคกรุงรัตนโกสินทร์ โดยในปัจจุบันผีได้กลายมาเป็นเครื่องมือในเรื่องเชิงพาณิชย์มากขึ้น ซึ่งปรากฏให้เห็นได้จากการนำเนื้อหาเกี่ยวกับผีมาถ่ายทอดเป็นสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำยุคของผีที่ปรากฏ โดยเฉพาะยุคดิจิทัลไปศึกษาเพื่ออภิปรายผลเกี่ยวกับความเป็นผีในรายการเดอะโกสเรดิโอต่อไป

2.2.4 ทฤษฎีฟิสิกส์แห่งการหลอกหลอน (The Physics of Haunting)

Donald G.Carpenter (1980, อ้างถึงใน สุชาติ บุษย์ชญาณนท์, 2559, น. 52-53) ศึกษาวิเคราะห์ทางฟิสิกส์และรวบรวมข้อมูลจากรายงานทั่วโลก โดยอธิบายปรากฏการณ์ทางวิญญาณและรูปแบบของการเห็นผีไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ผีปรากฏตัวในเวลากลางคืนหรือหลังพระอาทิตย์ตกดินไปแล้วเท่านั้น การปรากฏตัวแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 2 วินาทีถึง 10 นาที ก่อนจะหายตัวไป แล้วค่อยปรากฏตัวใหม่อีกครั้ง

2. ผีสามารถเปล่งแสงสว่างเรืองแสงในตัวเองได้ โดยต้องมีกำลังส่องสว่างอยู่ในช่วงความเข้มแสงประมาณ 1-20 แสงเทียน จึงจะทำให้สายตามนุษย์สามารถมองเห็นได้

3. การปรากฏตัวของผีจะทำให้บรรยากาศโดยรอบมีอุณหภูมิลดลงอย่างเฉียบพลัน เนื่องจากผีต้องดึงเอาพลังงานความร้อนในบรรยากาศอย่างน้อย 60 จูลส์ เข้าไปสะสมทำให้ตัวเองเปล่งแสงออกมาได้

4. การปรากฏกายของผี ส่วนใหญ่จะเห็นในชุดเครื่องแต่งกายปกติ มักปรากฏในลักษณะเป็นภาพราง ๆ โปร่งแสงมองเห็นได้บ้าง และมีขนาดเล็กกว่าคนธรรมดาทั่วไป

5. ผีจะปรากฏในสภาพที่หันหน้าเข้าหาผู้พบเห็นเป็นส่วนใหญ่ มีน้อยครั้งที่จะปรากฏกายแบบด้านหลัง ด้านข้าง หรือในลักษณะอื่น

6. ผีมักปรากฏตัวในร่างเหมือนมนุษย์ มีน้อยมากที่ปรากฏตัวในรูปร่างของสัตว์

7. การปรากฏตัวของผีในแต่ละครั้งมักมาพร้อมเสียงกลืน หรืออะไรสักอย่างที่ทำให้ผู้พบเจอรู้สึกผิดปกติจากเดิม ซึ่งสามารถสัมผัสได้ทางจิตหรือความรู้สึก

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แม้ผีจะถูกมองเป็นเรื่องงมงาย แต่ทว่าในทางวิทยาศาสตร์ก็มีการอธิบายปรากฏการณ์ทางวิญญาณผ่านการศึกษาวิเคราะห์ในมุมมองทางฟิสิกส์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำทฤษฎีนี้ไปใช้ประกอบการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอต่อไป

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี

2.3.1 การเล่าเรื่องผีในต่างประเทศ

กฤษฎิญา ไชยศรี (ม.ป.ป.) ระบุว่า ในบทกวีมหากาพย์ Odyssey ช่วงยุคอารยธรรมกรีก มีการพรรณนาถึงผีว่าเป็นเพียงกลุ่มควันที่ล่องลอยบนโลก ไม่สามารถทำอันตรายมนุษย์ได้ และมักมาเพื่อให้คำแนะนำหรือพยากรณ์เท่านั้น ต่อมาในยุคหลังคริสต์ศักราช ลูเซียนแห่งซาโมซาดา (Lucian of Samosata) กวีเสียดสีชาวกรีก ลูกขึ้นมาประกาศความไม่เชื่อในเรื่องผีเป็นคนแรกในประวัติศาสตร์โดยพรรณนาถึงฉากหนึ่งในนวนิยายเรื่อง “The Lover of Lies” ที่ตัวละครอ้างว่าได้ลงไปอาศัยอยู่ในสุสานเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าผีไม่มีจริง นอกจากนี้ ลูเซียนยังบันทึกไว้ว่า เคยมีคนแก่งสวมผ้าคลุมสีดำและใส่หน้ากากรูปหัวกะโหลกมาหลอกให้เขากลัว ซึ่งเป็นการเผยให้เห็นหน้าตาของผีในจินตนาการของคนยุคโบราณ

แม้เรื่องผีจะปรากฏมาตั้งแต่สมัยมนุษย์เริ่มประดิษฐ์ตัวอักษร และปรากฏในจารึกเรื่อยมาจากยุคที่การเขียนเปลี่ยนเป็นการพิมพ์ แต่เรื่องผีไม่เคยได้รับการยอมรับให้เป็นประเภทหนึ่งของงานเขียน (Genre) แต่มักปรากฏในฐานะส่วนหนึ่งของเรื่องราวมากกว่าจะถูกเรียกว่า

เป็นเรื่องผี และกว่าที่เรื่องผีจะได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในประเภทของงานเขียนก็คือ เมื่อช่วงศตวรรษที่ 18 ในฐานะวรรณกรรมโรแมนติคขั้นเลว (Horrible Romance) อยู่ดี

ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้เขียนวรรณกรรมเรื่องผีคนแรกคือ “ฮอเรซ เวลโปเลียน” ในผลงานที่ชื่อว่า *The Castle of Otranto: A Gothic Story* (1764) นวนิยายเรื่องนี้เป็นที่มาของการเรียกวรรณกรรมเรื่องผีในยุคนี้ว่าวรรณกรรมโกธิค โดยฮอเรซได้แรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่เขาต้องเผชิญกับฝันร้ายขณะที่นอนอยู่ในบ้านทรงโกธิคที่กรุงลอนดอน พร้อมกับยอมรับว่าเรื่องราวเกี่ยวกับภูตผีแม่มด และเหตุการณ์นองเลือดที่เกิดขึ้นในเรื่องได้แรงบันดาลใจมาจากบทละครดราม่าของ “วิลเลียม เชกสเปียร์” นอกจากฮอเรซแล้ว นักเขียนร่วมยุคคนอื่น ๆ ก็ได้นำแรงบันดาลใจจากงานเขียนของเชกสเปียร์มาใช้ในวรรณกรรมขวัญสยองของตัวเองเช่นกัน และเมื่อพูดถึงวรรณกรรมเขย่าขวัญยุคโกธิคอันโด่งดังก็คือ *Frankenstein: The Modern Prometheus* (1818) ของนักเขียนหญิง “แมรี เชลลีย์” ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนวนิยายสยองขวัญชิ้นหนึ่งจากการให้กำเนิดหนึ่งในอสุรกายที่โด่งดังที่สุดในโลกตะวันตกอย่างแฟรงเกนสไตน์

วรรณกรรมโกธิคมาถึงอเมริกาในช่วงกลางศตวรรษที่ 18 ในฐานะหนึ่งในผลผลิตทางวัฒนธรรมที่ชาวอเมริกันรับมาจากอังกฤษ นักประวัติศาสตร์มองว่า เหตุผลที่เรื่องเล่าสยองขวัญได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่ผู้อ่านชาวอเมริกันจนถึงขั้นมีการกล่าวว่า วรรณกรรมสยองขวัญ คือกระดูกสันหลังและวรรณกรรมแห่งชาติอเมริกัน เพราะเรื่องเล่าเขย่าขวัญเหล่านี้สอดคล้องกับความน่าหวาดผวาสภาพความเป็นจริงที่เหล่าอเมริกันชนยุคก่อร่างสร้างประเทศต้องเผชิญหนึ่งในนักเขียนเรื่องราวสยองขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์วรรณกรรมของอเมริกัน คือ “เอ็ดการ์ อัลลัน โป” ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดาเรื่องสยองขวัญของอเมริกัน งานเขียนของโป คือ หมายเหตุแรกของความกลัวในโลกยุคใหม่ที่ไม่ใช่แค่ความกลัวในเรื่องบาปหรือการผิดศีลธรรม แต่กระตุ้นความกลัวที่แสดงออกมาในรูปแบบของปฏิกิริยาทางร่างกาย เช่น อาการขนลุก วิงเวียน หนาวสั่นหลัง ซึ่งเป็นความกลัวรูปแบบใหม่ที่เป็นผลมาจากการไม่สามารถอธิบายอารมณ์ความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดได้

อีกหนึ่งยุคทองของเรื่องราวสยองขวัญคือยุค 1970s เรื่องเล่าสยองขวัญกลายเป็นประเภทหลัก (Genre) ที่พบเห็นได้ในทุกสื่อ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ แม็กกาซีน หนังสือหรือวิดีโอเกมหนึ่งในวรรณกรรมสยองขวัญสำคัญของยุคนี้ คือ *Rosemary's Baby* ของ “ไอรา เลอวิน” ว่าด้วยเรื่องการเผชิญหน้ากับพลังเหนือธรรมชาติของหญิงสาวต้องแกล้งนำไปสู่ความสยองขวัญในรูปแบบของลัทธิซาตาน แต่งานเขียนที่ทำให้เรื่องเล่าเขย่าขวัญสัญชาติอเมริกันกลายเป็นสินค้าส่งออกทางวัฒนธรรมอเมริกันสู่โลกในยุคนี้จะเกี่ยวกับเรื่องราวความสยองที่เกิดขึ้นในเมืองชนบทของอเมริกา โดย “สตีเฟน คิง” หลังจากที่คิงสร้างชื่อด้วยเรื่องราวของงานพรมทอแม่มดใน *Carrie* (1974) โดยในเวลาต่อมากิงได้สร้างจักรวาลเรื่องสยองขวัญของตัวเอง ที่ทุกเรื่องถูกเชื่อมโยงด้วยเมือง

แคสเชลร็อก ตั้งแต่ The Body ที่กลายมาเป็นภาพยนตร์ Coming of Age ขึ้นหิ้งอย่าง Stand By Me (1986) ไปจนถึง The Dead Zone (1979) และ Cujo (1981) คงได้พาเรื่องสยองขวัญยุคใหม่ ออกจากร่มเงาความสยองแบบโกธิคโดยตัดขาดจากเรื่องราวความน่าสะพรึงกลัวที่มาจากโลก หลังความตายหรือโลกแห่งภูตผี แล้วเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าความสยองขวัญที่แท้จริงซ่อนอยู่ในฉากหน้า ของความธรรมดาในชีวิตประจำวัน

เมื่อกล่าวถึงเรื่องผีหรือเรื่องสยองขวัญในอุตสาหกรรมภาพยนตร์นั้น ภาพยนตร์ แนวสยองขวัญมีจุดเริ่มต้นที่เก่าแก่เทียบเท่ากับจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ นับตั้งแต่ การเกิดขึ้นของสื่อภาพยนตร์ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ได้ปรากฏภาพยนตร์แนวสยองขวัญขึ้น ในระยะเวลาใกล้เคียงกัน (วิสิฐ อรุณรัตน์านนท์, 2552) โดย Le Manoir du diable หรือ The Devil's Castle (1896) ผลงานของ “Georges Méliès” ผู้กำกับชาวฝรั่งเศส ถือเป็นภาพยนตร์ สยองขวัญเรื่องแรกโดยเป็นหนังเงียบไร้บทพูดและความยาวประมาณ 3 นาทีครึ่ง ซึ่งหนังสยองขวัญ ในยุคนี้ไม่ได้เน้นเรื่องความน่ากลัวระทึกขวัญแบบในปัจจุบัน แต่จะเน้นเรื่องราวที่เหนือธรรมชาติ ขวณพิศวงรวมไปถึงพลังของภูตผีปีศาจ (MONOMAX, 2015)

2.3.2 การเล่าผีในประเทศไทย

ในยุคสมัยที่สังคมไทยยังไม่มีสื่อโทรทัศน์ ชาวบ้านจะผ่อนคลายอิริยาบถ หลังการทำงานด้วยการชุมนุมเพื่อพบปะพูดคุย ทำกิจกรรมที่เป็นสาธารณะประโยชน์ร่วมกัน รวมไปถึงการร้องรำทำเพลง การละเล่นต่าง ๆ ตามแต่ความนิยมในยุคสมัย ภายหลังสังคมไทย เริ่มพัฒนามากขึ้นจนเข้าสู่ช่วงปลายรัชกาลที่ 5 ต่อเนื่องถึงรัชกาลที่ 6 ตั้งแต่ พ.ศ. 2443-2469 อันเป็นยุคเริ่มแรกของการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น วงการการเขียนของไทยได้เปลี่ยนจากการเขียน แนวร้อยกรองมาเป็นร้อยแก้วตามอิทธิพลชาติตะวันตก นวนิยายไทยมีวิวัฒนาการเรื่อยมาจนถึง ปัจจุบัน โดยระหว่างการเปลี่ยนผ่านยุคของนวนิยายนั้น มีนวนิยายเกิดขึ้นมากมายหลายประเภท ตั้งแต่นวนิยายแนวจินตนิมิต นวนิยายรักนวนิยายจดหมาย นวนิยายชีวิตเสเพล ไปจนถึงนวนิยาย ลึกลับสยองขวัญหรือนวนิยายผี ซึ่งเป็นประเภทนวนิยายที่ผู้คนชื่นชอบและติดตามเป็นอย่างมาก จากเหตุผลที่ว่าสังคมไทยผูกพันกับความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติมาตั้งแต่โบราณ เมื่อโลก มีความเจริญก้าวหน้าของวัตถุและการผลิตมากขึ้น ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติที่เคย และยังคงมีอยู่ในสังคมถูกนำไปถ่ายทอดซ้ำผ่านหนังสือ ผู้คนจึงถวิลหาความเชื่อและวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับ เรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติตามที่ตนเคยรับรู้มา คนไทยจึงสนใจนวนิยายผีและสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นจำนวนมาก (กัมปนาท ขำแก้ว, 2559, น. 73-74)

ส่วนในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผศ.ดร.สุกัญญา สมไพบูลย์ รองคณบดี คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กล่าวถึงการปรากฏของหนังผีไทยครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 2470 โดยอ้างอิงจากภาพยนตร์านุกรม ฉบับที่ 1 หรือบัญชีรายชื่อภาพยนตร์ไทย ชื่อเรื่อง ไม่เชื่อน้ำมนต์หมอผี เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการโน้มน้าวใจให้ประชาชนรักษาโรคภัยไข้เจ็บ ไม่ใช้น้ำมนต์ของหมอผี โดยกาชาดสยาม (สภากาชาดไทย) เป็นผู้สร้าง (ปติวลดดา บวรศักดิ์, 2566)

2.3.3 การเล่าผีในสื่อของประเทศไทย

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากการเล่าเรื่องผีในผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อภาพยนตร์แล้ว เรื่องผียังถูกถ่ายทอดผ่านการเล่าทางสื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และพัฒนามาจนถึงสื่อออนไลน์ โดยรายชื่อรายการผีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ เช่น ชมรมชนหัวลูก ชั่วโง่งพิศวง และคนอวดผี เป็นต้น ขณะที่รายการผีที่ออกอากาศวิทยุ เช่น ละครวิทยุขบวนการลูกนกชุก Nighty Shock และอังกศรคลุ้มโป่ง เป็นต้น ส่วนรายการผีทางออนไลน์ในปัจจุบันมีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยมีการใช้แพลตฟอร์มยูทูบเป็นช่องทางในการนำเสนอหลัก ซึ่งมีหลายช่องที่ได้รับความนิยมสูง เช่น อาจารย์ยอด มีผู้ติดตามจำนวน 6.93 ล้านคน หลอนไดอารี่ มีผู้ติดตามจำนวน 5.4 ล้านคน BlackMoon มีผู้ติดตามจำนวน 3.96 ล้านคน The Real Ghosts ช่อง-ส่อง-ผี มีผู้ติดตามจำนวน 1.94 ล้านคน The Shock 13 มีผู้ติดตามจำนวน 1.61 ล้านคน Nuenglc มีผู้ติดตามจำนวน 1.49 ล้านคน สัมผัสสยอง มีผู้ติดตามจำนวน 8.32 แสนคน และคืนพสุ มุดผ้าห่ม มีผู้ติดตามจำนวน 4.04 แสนคน

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เรื่องราวเกี่ยวกับผีเกิดขึ้นและถูกบอกเล่าทั้งในประเทศและต่างประเทศมาอย่างเนิ่นนาน โดยวิวัฒนาการของเรื่องผีมีมาตั้งแต่สมัยการเขียนการพิมพ์ มาจนกระทั่งเป็นภาพยนตร์ ในประเทศไทยมีรายการที่นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องผีมากมายทั้งรายการโทรทัศน์ วิทยุ และออนไลน์ ซึ่งรายการที่ออกอากาศทางออนไลน์จะเน้นให้ความสำคัญกับแพลตฟอร์มยูทูบเป็นหลัก

2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง

มีผู้ทำการศึกษาและอธิบายเกี่ยวกับการเล่าเรื่องออกมาเป็นข้อมูล แนวคิด และทฤษฎีอย่างหลากหลาย โดยผู้วิจัยแบ่งเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.4.1 ความเป็นมาของการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่อง (Narrative) มีที่มาจากปรัชญายุคหลังสมัยใหม่ (Post Modernism) ที่ตระหนักว่ามนุษย์ไม่สามารถเข้าถึงความจริงได้โดยตรง จะเข้าถึงได้ต้องผ่านกลไกของจิตใจหรือตัวกลางอื่น ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีข้อจำกัดในตัวเองทั้งสิ้น สิ่งที่มนุษย์เข้าถึงได้มากที่สุดจึงเป็นเพียงตัวแทน (Representation) หรือตัวแสดงถึงความจริงเท่านั้น (Crews, 1999) และพาหะหรือตัวกลางหนึ่งที่ทำให้ตัวแทนของความจริงมีความหมายขึ้นมาก็คือ กระบวนการเล่าเรื่อง (Lyotard, 1984)

การเล่าเรื่องเป็นคุณสมบัติพื้นฐานกว่าคุณสมบัติอื่น ๆ ของความเป็นมนุษย์ โดยมนุษย์เป็นสัตว์ที่เล่าเรื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาสัมผัสกับชีวิตของเรา จนดูคล้ายว่าชีวิตของเรา คือ เรื่องราวที่มีตัวละคร มีเหตุการณ์ที่ดำเนินต่อเนื่องกันไป มีความขัดแย้ง มีการเริ่มต้น การพัฒนาคลี่คลาย และจุดจบ นอกจากนี้ มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีประวัติศาสตร์มีวัฒนธรรม และมีการเล่าเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหรือการสื่อสารก็ล้วนแล้วแต่เป็นการเล่าเรื่องทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่ในศาสตร์ต่าง ๆ อย่างกฎหมาย วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ แต่จะใช้วิธีการเล่าเรื่องที่แตกต่างกันไปตามแต่ละศาสตร์ นั้นแสดงให้เห็นว่า ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นย่อมมีการเล่าเรื่อง (W. Fisher, 1987, อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2549, น. 161) ซึ่งมีความใกล้เคียงกับที่ วิชชา สันทนาประสิทธิ์ และ พิษยชัย แสงดี (ม.ป.ป., น. 2-3) กล่าวว่า ไม่มีวัฒนธรรมในสังคมใดที่ไม่มีเรื่องเล่า เพราะก่อนที่มนุษย์จะรู้จักคิดค้นตัวอักษรหรือตัวหนังสือขึ้นมาใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นหลักฐานบันทึกข้อมูลทางประวัติศาสตร์ มนุษย์ใช้การเล่าเรื่องเป็นช่องทางในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก รวมถึงประสบการณ์ที่พบเจอจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จนเมื่อมนุษย์มีการพัฒนาภาษาเขียนขึ้นเป็นของตนเอง เรื่องเล่าต่าง ๆ จึงถูกบันทึกลงในสื่อแยกกันไปตามประเภท

ทั้งนี้ สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2561, น. 503-504) ได้กล่าวถึงการศึกษาว่าด้วยเรื่องเล่า หรือ กลอนวิทยา ซึ่งประกอบด้วยคำว่า กลอน และ วิทยา' โดย กลอนะ มีรากศัพท์มาจาก กลา ซึ่งหมายถึง นิยาย หรือเรื่องเล่าที่มีความยาวเพียงพอที่จะนำมาเล่า กลณะ จึงหมายความว่าเรื่องที่เล่าออกมาด้วยคำพูดหรือการแสดง ส่วน วิทยา หมายถึง ความรู้หรือการศึกษา ซึ่ง กลอนวิทยา ว่าด้วยทฤษฎีทั้งหมดของเรื่องเล่า (Narratives) ซึ่งทฤษฎีเรื่องเล่าจะช่วยให้เข้าใจ วิเคราะห์ และประเมินเรื่องเล่าได้ นอกจากนี้ ทฤษฎีเรื่องเล่าเป็นชุดหรือระบบของถ้อยแถลงทั่วไปเกี่ยวกับบางส่วนของความจริง บางส่วนของความจริงนั้นเป็นองค์ข้อมูลที่เป็นความพยายามของ กลอนวิทยา ที่ทำให้เสียงที่เปล่งออกมาประกอบด้วยเนื้อความทั้งหลายของเรื่องเล่าที่สร้างความหลากหลายของเป้าหมายและรองรับหน้าที่ที่แตกต่างกัน

2.4.2 นิยามของการเล่าเรื่อง

มีผู้ให้นิยามความหมายของ “การเล่าเรื่อง” ไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

คำว่า “การเล่าเรื่อง” ในภาษาไทยมักอิงไปที่คำในภาษาอังกฤษได้หลายคำ ไม่ว่าจะเป็น “Narrative” “Narration” หรือ “Storytelling” แต่คำศัพท์ที่แสดงให้เห็นพัฒนาการสำคัญที่ถูกยกระดับขึ้นเป็นศาสตร์แห่งการเล่าเรื่อง คือ คำว่า “Narratology” ซึ่งเป็นศัพท์ที่บัญญัติโดยโตร์โดรอฟ (Tzvetan Todorov) นักวรรณกรรมศึกษาชาวบัลแกเรีย-รัสเซีย (ขจิตขวัญ กิจวิสาละ, 2564)

“การเล่าเรื่อง” เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวหรือเนื้อหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ความคิด หรือจินตนาการของบุคคล แล้วเผยแพร่ไปสู่ผู้อื่นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การพูด การเขียน โดยการเล่าเรื่องแต่ละเรื่องนั้นมักแฝงไว้ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่ผู้เล่าต้องการถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง (วิชชา สันทนาประสิทธิ์ และ พิชยชัย แสงดี, ม.ป.ป., น. 3) ซึ่งการเล่าเรื่องเป็นวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกันเพื่อบอกเล่าเรื่องราว เหตุการณ์ ประสบการณ์หรือสิ่งที่คล้ายกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องสมมติ การเล่าเรื่องจะรวบรวมเหตุการณ์ที่แตกต่างกันตามแนวคิดหรือโครงเรื่อง โดยประเภทของเรื่องเล่าทั่วไปมักมีจุดเริ่มต้น ตรงกลาง และจุดสิ้นสุด (What A Novel, 2023) และการเล่าเรื่องนั้น เป็นการสร้างสรรค์เรื่องราวออกมาเป็นสื่อ เช่น นวนิยาย จิตรกรรม ดนตรี ภาพถ่าย ภาพยนตร์ หรือเรื่องราวจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้น มีความคิดหลักอยู่ในโครงสร้างของเรื่อง ตรรกะของเหตุและผลที่ตามมา ตัวละคร ลำดับความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์ สถานการณ์ที่ถักทอร้อยเรียงกันในเวลาใดเวลาหนึ่งผ่านสื่อที่เหมาะสม ทั้งด้านคำพูด ข้อความ และภาพ ไปสู่ผู้รับสาร ได้แก่ ผู้อ่าน ผู้ฟัง หรือผู้ชม (รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2558, น. 20) ขณะเดียวกัน การเล่าเรื่องก็เป็นเลนส์ความคิดที่ช่วยให้ผู้เล่าเรื่องเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ มีพลังอำนาจโน้มน้าวใจและดึงดูดอารมณ์กลุ่มเป้าหมายให้คล้อยตาม จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า เราทุกคนล้วนอยู่ในกระบวนการสร้างเรื่องราวต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและไม่สามารถตัดขาดเรื่องราวไปจากชีวิตได้ นับจากตื่นนอน เราก็สร้างเรื่องราวสำหรับวันของเรา หรือหากเราเกิดเจ็บป่วย เราจะเล่าเรื่องราวว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร และเราจะทำอะไรได้บ้าง การเล่าเรื่องจึงเปลี่ยนไปตามมุมมอง ประสบการณ์สถานการณ์หรือเปลี่ยนไปตามเลนส์ความคิดชนิดต่าง ๆ ที่เราประสบมา เกิดเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งหนึ่ง ตัวเรา ครอบครัว ชุมชน ประเทศและโลกที่กว้างขึ้น (เอกรินทร์ พึ่งประชา, 2566)

สำหรับวิธีการเล่าเรื่องที่เร็วที่สุด คือ วิธีการเล่าเรื่องด้วยปากเปล่า เช่น การเล่าประสบการณ์สยองขวัญ การเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวสถานที่นั้น ๆ เป็นต้น การเล่าเรื่องลักษณะนี้มีความยืดหยุ่นและช่วยให้เรื่องราวถูกหล่อหลอมตามความต้องการของผู้ฟังได้ การเล่า

เรื่องราวนี้ต้องอาศัยทักษะทางด้านภาษาและจินตนาการควบคู่กับการลำดับเหตุการณ์สำคัญ ให้ความสอดคล้องและสมเหตุสมผล (อรอุษา อึ้งศรีวงศ์, 2555, น. 10-11) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเรื่องเล่านี้จะอยู่ในรูปแบบใด สิ่งที่ดีที่สุดของการเล่าเรื่อง คือ การทำให้ผู้รับสารกระจ่างชัดในมโนทัศน์ที่นำเสนอออกไป (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2561, น. 504)

จากนิยามความหมายต่าง ๆ ของคำว่า “การเล่าเรื่อง” ข้างต้น สามารถสรุปความหมายได้ว่า การเล่าเรื่องเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือสมมติไปสู่ผู้อื่นผ่านวิธีการต่าง ๆ เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถตัดขาดได้ โดยทั่วไปมักเล่าผ่านโครงเรื่องที่มีจุดเริ่มต้น ตรงกลาง และจุดสิ้นสุด ประกอบกับความสมเหตุสมผล

2.4.3 หน้าที่ของการเล่าเรื่อง ตามทัศนะของ W. Fisher (1987, อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2549, น. 161) มีดังนี้

1. กระตุ้นให้สมาชิกยึดมั่นศรัทธากับคำสั่งสอนของศาสนา เรื่องเล่าในสังคมโบราณมักพบในเรื่องศาสนาและพิธีกรรม ทุกครั้งที่มนุษย์เกิดข้อสงสัยผู้สืบทอดศาสนาจะนำเอาเรื่องต่าง ๆ เช่น ชาดก มาเล่าให้สาวกฟัง
2. เรื่องเล่าที่เกี่ยวกับต้นกำเนิดของมนุษย์ช่วยสร้างความรู้สึกร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวกัน มีต้นกำเนิดมาจากที่เดียวกัน
3. ให้คำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่าง ๆ อย่างเช่นที่คนไทยสมัยโบราณอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดแผ่นดินไหวจากเรื่องเล่าของปลาอานนท์ที่พลิกตัว เป็นต้น
4. เรื่องเล่าสามารถประกอบสร้างความเป็นจริงเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของผู้คน สิ่งของ สถานที่ การกระทำ ฯลฯ
5. ช่วยให้ผู้รับสารสามารถสร้างความหมายด้วยการปะติดปะต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ละส่วนเข้าเป็นเรื่องเดียวกันจนเข้าใจ เปรียบเหมือนการต่อจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ที่เมื่อชิ้นส่วนทุกชิ้นต่อเข้ากันอย่างถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์ก็จะอ่านความหมายออกว่าเป็นรูปอะไร (กาญจนา แก้วเทพ, 2552, น. 301)

2.4.4 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง (Component of Narrative)

2.4.4.1 โครงเรื่อง (Plot)

คือ การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องอย่างมีจุดหมายปลายทาง มีตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบ การวางโครงเรื่องจึงเป็นการกำหนดเส้นทางของตัวละครแต่ละตัวว่า

จะทำอะไร ที่ไหน อย่างไร พบเจอกับอุปสรรคแบบไหน และมีวิธีจัดการกับปัญหานั้นอย่างไร (กาญจนา แก้วเทพ, 2547, น. 188) โดยการวางโครงเรื่องแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

(1) การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นจุดเริ่มต้นเพื่อชักจูงความสนใจให้ผู้ชมติดตามต่อไป ซึ่งมีกลยุทธ์การเริ่มเรื่องหลายแบบ เช่น การแนะนำตัวละคร แนะนำฉาก เปิดตัวประเด็นขัดแย้ง ฯลฯ

(2) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

เป็นขั้นตอนที่เรื่องราวเริ่มดำเนินไปมากขึ้น ความขัดแย้งทวีความรุนแรงหรือเข้มข้นขึ้น ตัวละครเริ่มลำบากใจมากขึ้น ฯลฯ

(3) ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เป็นขั้นตอนที่ความขัดแย้งพุ่งขึ้นสูงสุดและถึงจุดแตกหักตัวละครอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

(4) ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

เป็นขั้นตอนหลังจากที่จุดวิกฤตได้ผ่านพ้นไปเนื่องมาจากปัญหาความยุ่งยากหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ถูกเปิดเผยหรือแก้ไขได้

(5) ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)

เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่เรื่องราวได้จบสิ้นลง (W. Fisher, 1987, อ้างถึงในกาญจนา แก้วเทพ, 2549, น. 165) เป็นบทสรุปของเรื่องราวที่ดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบ โดยบทสรุปของเรื่องราว มี 6 รูปแบบ ดังนี้

1) จบแบบมีความสุขสมหวัง (Happy Ending) เป็นบทสรุปที่ตัวละครเอกมีความสุขกับเรื่องราวที่จบลง เนื่องจากจบลงด้วยดี

2) จบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) เป็นบทสรุปที่จบลงด้วยความโศกเศร้า สร้างความหดหู่ สะเทือนใจแก่ผู้รับชม

3) จบแบบสร้างความประหลาดใจ (Surprise Ending) เป็นบทสรุปที่จบลงแบบเหนือความคาดหมาย เนื่องจากเป็นการยุติเรื่องราวแบบที่ผู้รับชมไม่คาดคิดมาก่อน

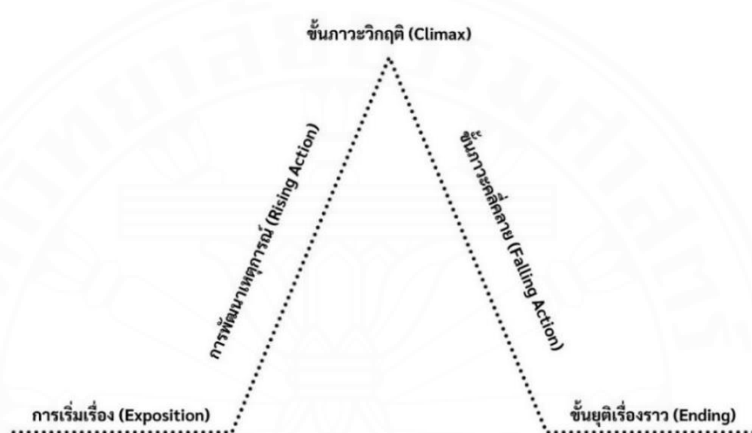
4) จบแบบหักมุม (Twist Ending) เป็นบทสรุปของเรื่องราวที่จบลงตรงข้ามกับสิ่งที่ผู้ชมคาดหมาย

5) จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending) เป็นบทสรุปที่จบลงด้วยปริศนา และความสงสัยเอาไว้ให้ผู้ชมได้กลับไปคิดหาคำตอบของเรื่องราวต่อไป (พุทธิวัฒน์ เกรอด, 2553)

6) จบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending) เป็นการจบแบบผู้ชมรู้สึกได้ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นสามารถสัมผัสได้ในชีวิตจริง เป็นการทิ้งข้อคิด คติเตือนใจ แนวทางการใช้ชีวิตปรัชญาชีวิตหรืออุดมการณ์บางอย่างให้ผู้ชมค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง การจบด้วยลักษณะนี้ทำให้ผู้ชมเข้าใจชีวิตมากขึ้น (ถิรวิทย์ ไพรมหานิยม, 2559, น. 32)

ภาพที่ 2.1

แสดงขั้นตอนการวางโครงเรื่อง

2.4.4.2 แก่นเรื่อง (Theme)

คือ หลักแนวคิดในการกำหนดเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง เป็นมุมมองที่ผู้เล่าหรือผู้แต่งตั้งเอาไว้เป็นศูนย์กลางของเรื่องราว เรื่องราวจะดำเนินไปรูปแบบไหน อย่างไร (อุมพร มะโรณีย์, 2551) สามารถแบ่งแก่นเรื่องออกเป็น 6 ประเภท ตามทัศนะของ Goodlad (1971, อ้างถึงใน สุรีย์ ทองสมาน, 2542) ดังนี้

(1) แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme)

เป็นเรื่องของการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ความสัมพันธ์เกิดขึ้นได้อย่างไร มีอุปสรรคอย่างไร และจบลงอย่างไร โดยมีทั้งความรักระหว่างหนุ่ม-สาว สามเณร-ภรรยา นาย-บ่าว รวมถึงความรักในครอบครัว

(2) แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)

เนื้อเรื่องจะเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม เช่น การประพฤติดีชั่ว การทำบาป โดยศีลธรรมในที่นี้หมายถึง สิ่งที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยึดถือเป็นประเพณี และใช้เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ โดยเนื้อหาของเรื่องราวจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการทำความดีหรือแสดงให้เห็นถึงการที่บุคคลเลือกที่จะทำความดีหรือความชั่วและผลที่ได้รับจากการกระทำนั้น

(3) แก่นเรื่องเกี่ยวกับอุดมการณ์ (Idealism Theme)

แก่นเรื่องประเภทนี้จะแสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความพยายามในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุผลตามปรารถนา ซึ่งบุคคลประเภทนี้อาจเป็นนักปฏิวัติ นักบวช หรือศิลปิน ซึ่งมีความคิดต่อต้านสังคมหรือรุนแรงกว่าบุคคลทั่วไป หรืออาจจะต่อต้านหลักศีลธรรมบางอย่างอย่างมาก

(4) แก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ (Power Theme)

เป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคล 2 คนหรือ 2 กลุ่มที่มีความต้องการในสิ่งเดียวกัน เช่น ตำแหน่งหน้าที่ ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น รวมถึงการต่อสู้กับสิ่งกีดขวางทั้งหลายเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ

(5) แก่นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพการงาน (Career Theme)

เนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ เพื่อเป้าหมายหลัก คือ ให้ได้มาซึ่งความสำเร็จส่วนตัว ไม่ใช่เพื่อสถาบันหรือประเทศชาติ

(6) แก่นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลที่มีความผิดปกติทางร่างกาย (Outcast Theme)

เป็นเรื่องของบุคคลที่ดำเนินชีวิตในสังคมที่ผิดแผกจากคนทั่วไป เช่น เป็นคนพิการ มีโรคประจำตัว เป็นนักโทษ หรือโสเภณี เป็นต้น เนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของบุคคลเหล่านี้ในสังคม ปฏิกริยาที่เขามีต่อสังคม และสิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อเขา

2.4.4.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

ในเรื่องเล่าทุกชนิดมักจะมีปมขัดแย้งแฝงอยู่ในเรื่องอาจเป็นปมใหญ่หรือเล็ก เปิดเผยหรือซ่อนเร้น ซึ่งจำแนกประเภทได้ดังนี้

- (1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ
- (2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
- (3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
- (4) ความขัดแย้งภายในจิตใจของมนุษย์

2.4.4.4 มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint)

ในศาสตร์แห่งการเล่าเรื่องมีวิธีการแบ่งผู้เล่าเรื่องออกตามจุดยืนของการเล่าได้เป็น 4 แบบ ได้แก่

(1) ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator)

เป็นวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าวางตัวเองเข้าไปกับตัวละครของเรื่อง โดยจะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม” หรือ “ฉัน” ในการเล่าเรื่อง วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้มีจุดเด่นตรงที่ความใกล้ชิดกับเหตุการณ์ เนื่องจากผู้ฟังจะรับรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอก แต่ก็มีจุดด้อยตรงที่อาจมีอคติปะปนอยู่ด้วย

(2) ผู้เล่าจากมุมมองของบุรุษที่สาม (The Third-Person Narrator)

คือ การที่ผู้เล่าเรื่องมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับตัวละครเอก ผู้เล่าจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวละครซึ่งเหตุการณ์นั้นไม่ใช่เรื่องของผู้เล่าโดยตรง วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ผู้เล่าจะไม่สามารถล่วงรู้ถึงสิ่งที่อยู่ภายในของตัวละครได้

(3) การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective)

เป็นการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แต่เล่าจากมุมมองคนนอกที่สังเกตและรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกลางตามความจริง จุดเด่นของวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้คือ ความเป็นกลาง อคติน้อย แต่จุดด้อย คือ ผู้เล่าไม่สามารถช่วยให้ผู้ชมเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง ตัวอย่างการเล่าเรื่องแบบนี้ เช่น ภาพยนตร์ สารคดี เป็นต้น

(4) การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient)

เป็นการนำเอาจุดรวมทั้ง 3 วิธีข้างต้นมาใช้เล่า โดยที่ผู้เล่าอาจจะเล่าแบบบุรุษที่หนึ่ง บุรุษที่สาม หรือมุมมองที่เป็นกลาง ปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ซึ่งวิธีการเล่าแบบนี้มีลักษณะพิเศษ คือ ผู้เล่าจะมีลักษณะหยั่งรู้ไปหมดทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกนึกคิด หรือแรงจูงใจของตัวละคร (W. Fisher, 1987, อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2549, น. 165-166)

2.4.4.5 ตัวละคร (Character)

คือ ผู้กระทำและผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำนั้นตัวละครที่ดีต้องมีพัฒนาการ มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิด อุปนิสัย รวมไปถึงทัศนคติที่มีต่อเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเป็นเหตุมาจากเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เข้ามากระทบชีวิต โดยการเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล (กาญจนา แก้วเทพ, 2547, น. 188) สามารถแบ่งประเภทของตัวละครตามเกณฑ์ความสำคัญของตัวละคร ดังนี้

(1) ตัวละครสำคัญหรือตัวละครเอก

หมายถึง ตัวละครที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง เป็นศูนย์กลางของเรื่อง ถ้าไม่มีตัวละครนี้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ทั้งหลายจะไม่เกิดขึ้น ตัวละครสำคัญจึงมีลักษณะเป็นตัวละครศูนย์กลาง (Central Character) อยู่ด้วย ซึ่งตัวละครสำคัญจะมีบทบาทโดดเด่นมากกว่าตัวละครอื่นในเรื่องนั้น

(2) ตัวละครหรือตัวละครประกอบ

จะมีบทบาทรอง ๆ ลงไป อาจเป็นบทบาทที่พี่น้องเพื่อนฝูงของพระเอก หรือนางเอก บทคนใช้ที่คอยเป็นลูกคู่ให้กับตัวเอก เป็นต้น (เถลิง พันธุ์เถลิงอมร, 2541, น. 630-631)

2.4.4.6 ฉาก (Setting)

เป็นสถานที่รองรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง บางฉากสามารถบอกความหมายบางอย่างของเรื่อง หรือมีอิทธิพลต่อความคิดหรือพฤติกรรมของตัวละครได้อีกด้วย ฉากจึงเป็นมากกว่าภาพสะท้อนความจริงขณะที่เหตุการณ์กำลังเกิดขึ้น ซึ่งฉากจะต้องมีความเกี่ยวเนื่องกับตัวละครหรือโครงเรื่อง (กาญจนา แก้วเทพ, 2547, น. 188) โดย ฐริทัต ว่องวุฒิพงศ์ (2563) ระบุว่า สามารถแบ่งประเภทของฉากได้ดังต่อไปนี้

(1) ฉากธรรมชาติ

คือ ฉากที่เป็นสถานที่ตามธรรมชาติ เช่น ป่า น้ำตก ทะเล เป็นต้น

(2) ฉากประดิษฐ์

คือ ฉากที่เกิดจากการประดิษฐ์หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างไว้ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ฉากในบ้าน ฉากในพระราชวัง เป็นต้น

(3) ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา

คือ ฉากที่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยยุคสมัยหรือช่วงเวลานั้นอาจถูกกำหนดมาในเรื่องอยู่แล้ว เช่น ละครที่มีเรื่องราวที่เกิดขึ้นในยุคสมัยโบราณหรือละครย้อนยุค เป็นต้น

(4) ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

คือ ฉากที่เกิดขึ้นในสภาวะแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้หรือเป็นนามธรรม แต่มีผลบางอย่างกับตัวละครในเรื่อง เช่น เรื่องราวบางเรื่องราวอาจมีประเด็นที่สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมหรือความคิดที่ครอบงำจิตใจของตัวละครจนทำให้มีผลต่อเรื่องราว เป็นต้น

2.4.5 แนวคิด 8 กลวิธีการเล่าเรื่อง (8 Classic Techniques for Engaging Stories)

ตามทัศนะของ Lindsay (2015) มีดังนี้

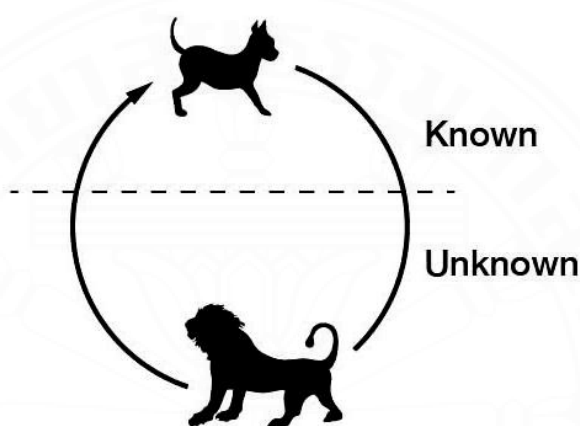
2.4.5.1 การเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth)

เป็นโครงสร้างเรื่องราวที่พบในนิทานพื้นบ้าน ตำนาน และงานเขียนทางศาสนาจากทั่วโลก โดยเรื่องราวจะเริ่มจากการที่ตัวเอก (Hero) ต้องออกเดินทางจากที่หนึ่งไปยัง

อีกสถานที่หนึ่งที่ไม่คุ้นเคยด้วยการเดินทางที่ยากลำบาก หลังจากผ่านการทดสอบที่ยิ่งใหญ่นั้นแล้ว ก็จะเดินทางกลับบ้านพร้อมกับรางวัลหรือภูมิปัญญาที่เพิ่งค้นพบ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถช่วยเหลือชุมชนของตัวเองได้ ตัวอย่างของกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Lion King และ Star Wars เป็นต้น

ภาพที่ 2.2

แสดงกลวิธีการเล่าแบบการเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth)

หมายเหตุ: จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,

(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.2 ภูเขา (The Mountain)

เป็นโครงสร้างแบบ Mapping ในการเชื่อมโยงความตึงเครียดและดราม่าของเรื่องราว ซึ่งจะคล้ายกับแบบ Monomyth แต่จะแตกต่างกันตรงที่ The Mountain ไม่จำเป็นต้องจบแบบมีความสุขสมหวัง (Happy Ending) เสมอไป โดยส่วนแรกของเรื่องราวจะเกี่ยวกับฉากตามมาด้วยความท้าทายเล็ก ๆ และพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) ก่อนที่จะถึงบทสรุปสุดท้าย (Conclusion) การเล่าเรื่องแบบนี้จะเหมือนกับละครทีวีที่ในแต่ละตอนจะมีการขึ้น ๆ ลง ๆ ของเรื่องราวเพื่อสร้าง悬念เป็นตอนจบที่ยิ่งใหญ่ของ Season

ภาพที่ 2.3

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบภูเขา (The Mountain)

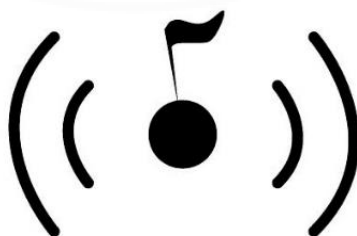
หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.3 รูปที่ซ้อนกันสไตล์รังนก (Nested Loops)

เป็นเทคนิคการเล่าเรื่องที่ซ้อนเรื่องราว 3 เรื่องขึ้นไปไว้ด้วยกัน โดยวางเนื้อเรื่องที่สำคัญที่สุดเป็นแกนของข้อความตรงกลาง และใช้เรื่องราวที่อยู่รอบ ๆ อธิบายรายละเอียดเรื่องราวที่อยู่ตรงกลาง ตัวอย่างเช่น การที่เพื่อนของคุณมาเล่าเรื่องเกี่ยวกับคนฉลาดในชีวิตของพวกเขา บางคนเข้ามาสอนบทเรียนบางอย่างที่มีความสำคัญ รูปแรก คือ เรื่องราวที่เพื่อนคุณเล่า ส่วนรูปที่ 2 คือ เรื่องราวของคนฉลาดที่เพื่อนคุณนำมาเล่า เพื่อนำมาสู่บทเรียนสำคัญที่เป็นแกนของข้อความตรงกลาง

ภาพที่ 2.4

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบรูปที่ซ้อนกันสไตล์รังนก (Nested Loops)

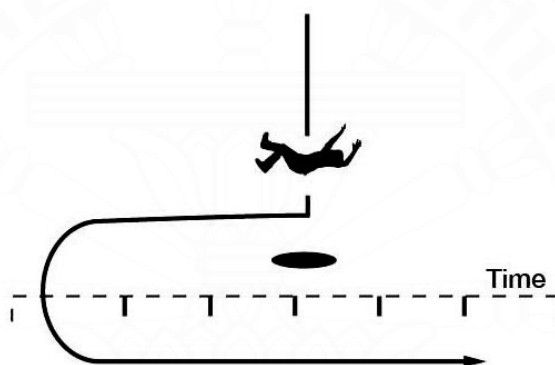
หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.4 การเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res)

เป็นการเริ่มต้นจากการเล่าเนื้อหากลางเรื่องในช่วงที่เหตุการณ์กำลังดุเดือด ก่อนที่จะเริ่มอธิบายว่าเหตุการณ์มาถึงจุดนั้นได้อย่างไร การให้ผู้ฟังเข้าสู่ส่วนที่น่าตื่นเต้นที่สุดของเรื่องราวก่อน จะทำให้พวกเขาจับใจความได้ตั้งแต่ต้น และจะมีส่วนร่วมเพื่อค้นหาว่าเกิดอะไรขึ้นในกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้มีข้อควรระวัง คือ ไม่ควรให้รายละเอียดของข้อมูลที่มากเกินไป แต่ใช้เป็นการบอกใบ้ (Hint) บางอย่างเป็นนัย ๆ แทน เพื่อดึงผู้ฟังไว้

ภาพที่ 2.5

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res)

หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,

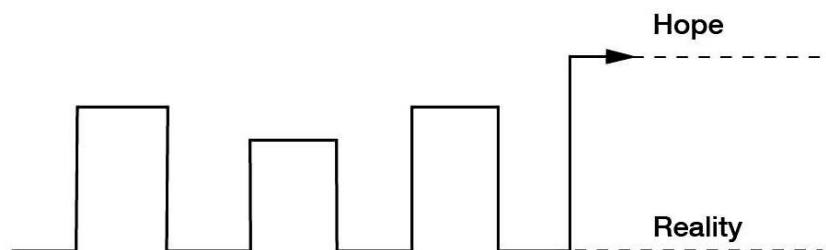
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.5 เส้นประกายไฟ (Sparklines)

เป็นการเปรียบเทียบโลกในความเป็นจริงหรือโลกธรรมดาของเรากับโลกในอุดมคติหรือโลกแห่งความหวังที่ดีขึ้น การเล่าเรื่องแบบนี้ คือ การที่ผู้เล่าดึงความสนใจไปยังปัญหาที่มีในสังคม ชีวิตส่วนตัว และธุรกิจ เพื่อเป็นการกระตุ้นและสร้างความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงให้กับผู้ฟัง กลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกอย่างมาก เพราะเป็นการสร้างแรงบันดาลใจ ความหวัง และความตื่นเต้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดการกระทำบางอย่าง ตัวอย่างของเทคนิคการเล่าเรื่องแบบนี้ ได้แก่ ประโยค I Have a Dream ของ Martin Luther King's

ภาพที่ 2.6

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบเส้นประกายไฟ (Sparklines)

หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,

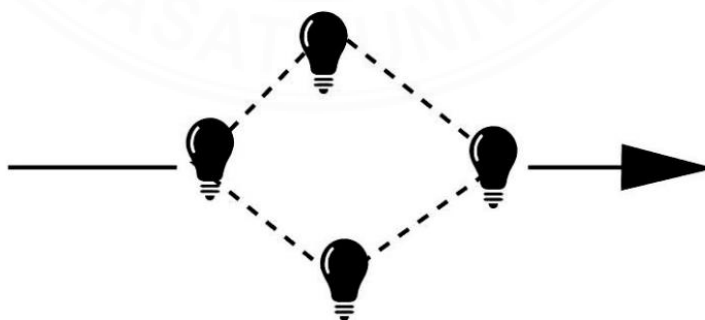
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.6 การผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas)

เป็นโครงสร้างการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงมุมมองความคิดที่แตกต่างกัน มารวมเป็นแนวคิดหรือจุดมุ่งหมายเดียว กลวิธีนี้มีความคล้ายคลึงกับ The Nested Loops แต่ต่างกันตรงที่แทนที่จะวางแก่นเรื่องหนึ่งตรงกลางแล้วล้อมรอบด้วยเรื่องราวอื่นที่ประกอบกัน Converging Ideas นั้นใช้การนำเรื่องราวที่มีความสำคัญเท่า ๆ กันหลาย ๆ เรื่อง มาสู่ข้อสรุปที่แข็งแกร่งเพียงเรื่องเดียว

ภาพที่ 2.7

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas)

หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,

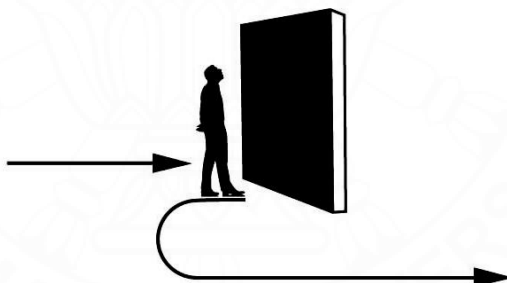
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

2.4.5.7 การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start)

เป็นการเริ่มต้นเรื่องราวที่ดูเหมือนจะคาดเดาได้ ก่อนที่จะพลิกมัน ด้วยเรื่องราวที่ไม่คาดคิดแล้วเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เป็นกลวิธีที่ผู้เล่าลงให้ผู้ฟังรู้สึกชะงัก แล้วทำให้พวกเขาตกใจด้วยพลิกเรื่องราวแบบการลุ่มโตะ กลวิธีการเล่านี้เป็นการพูดถึงเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์นั้นหรือวิธีการใหม่ ๆ ที่ใช้ในการแก้ปัญหา โดย unlockdigital (2015) สรุปว่า False Start คือ การสร้างเรื่องราวที่คุณมักจะเรียนรู้จากประสบการณ์ว่า เมื่อตัวละครทำบางอย่างขึ้น เขาจะต้องทำสิ่งต่อไป แต่ปรากฏว่า เนื้อเรื่องกลับเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ในทิศทางที่ผิดคาดจากประสบการณ์ของผู้ฟัง ซึ่งกลวิธีนี้ถูกนำมาใช้เป็นกลเม็ดในการเล่าเรื่องสยองขวัญต่าง ๆ อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ที่มักทำให้คนดูมีประสบการณ์คาดเดาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผี ปิศาจ ตัวละครร้ายจะโผล่ออกมาในฉาก ซึ่งฉากเหล่านี้ยังทำให้คาดเดาไปในทิศทางที่ผิดคาดเพียงใด ก็จะทำให้ภาพยนตร์มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ตัวอย่างของกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ เช่น ฉากจบสุดท้ายของภาพยนตร์เรื่อง The Mist

ภาพที่ 2.8

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบการเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start)

หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,
(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

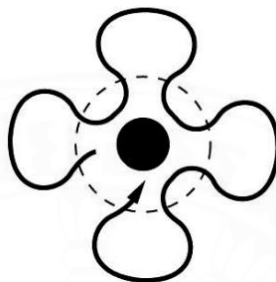
2.4.5.8 โครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

เป็นวิธีการจัดการเรื่องราวจากผู้เล่าหลาย ๆ คน หรือเรื่องราวหลายเรื่อง โดยใช้แนวคิดหลักเดียวกัน วิธีนี้มีประโยชน์หากคุณมีเรื่องราวที่ต้องการจะเล่าหลายเรื่อง แต่เรื่องราวนั้นไม่เกี่ยวข้องกันเลย หรือมีสิ่งที่ต้องการจะเล่ามากมายซึ่งทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับใจความเดียว (Single Message) การเล่าแบบนี้ คือ เล่าเรื่องราวไปที่ละอย่าง ก่อนที่คุณจะกลับมาที่แก่นของเรื่อง

กลวิธีนี้สามารถใช้เพื่อแนะนำให้ติดตามเรื่องต่อไป โดยที่แต่ละเรื่องราวควรจะเป็นเรื่องราวที่จบในตัวของมันเอง (Lindsay, 2015)

ภาพที่ 2.9

แสดงกลวิธีการเรื่องเล่าแบบโครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

หมายเหตุ. จาก *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*, โดย Ozpinar, 2018,

(<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเล่าเรื่องเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเป็นช่องทางในการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ เรื่องราวต่าง ๆ ของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องสมมติ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่องไปใช้เป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอว่า มีองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง อันได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก และมุมมองการเล่าเรื่อง หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่องอย่างไร

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ

“ผู้ดำเนินรายการ” คือ ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างเนื้อหารายการและผู้ชมผู้ฟัง เป็นสัญลักษณ์ส่วนหนึ่งที่จะสะท้อนให้เห็นบุคลิกเฉพาะของแต่ละรายการ รวมทั้งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของรายการ (สำนักประชาสัมพันธ์สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2559, น. 8) โดยส่วนมากใช้ในรายการสัมภาษณ์ รายการสนทนา และรายการอภิปราย ทำหน้าที่พูดเปิดและปิดรายการ เชื่อมโยงแต่ละตอนของรายการ รวมทั้งพูดคุยกับแขกรับเชิญตามประเด็นที่กำหนดไว้ (ศิลป์ชัย พูลคล้าย, ม.ป.ป.) ผู้ดำเนินรายการต้องเป็นผู้ที่มี

ความสามารถพิเศษในการพูดและมีไหวพริบปฏิภาณในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า อีกทั้งยังมีความสำคัญ เพราะเป็นผู้ที่มีเสียงออกอากาศ จึงเป็นที่รู้จักของผู้ฟังโดยทั่วไป คนจะนิยมฟังรายการหรือไม่ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับเสียงและวิธีการพูดของผู้ดำเนินรายการ ดังนั้นจึงต้องคัดเลือกผู้ดำเนินรายการที่มีลีลาการพูดเหมาะสมกับประเภทและรูปแบบของรายการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2552)

การจะเป็นผู้ดำเนินรายการที่ดีได้นั้น ผู้ดำเนินรายการต้องมี “ศิลปะการดำเนินรายการ” ซึ่งศิลปะการดำเนินรายการ หมายถึง การเลือกสรรวิธีการดำเนินรายการด้วยรูปแบบต่าง ๆ เพื่อนำเสนอเรื่องราวแก่ผู้ฟัง และทำให้ผู้ฟังติดตามรายการไปจนจบ (จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์, 2548, น. 26-37) รวมทั้งยังเป็นช่องทางการแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับความเชื่อของคนในสังคมอีกด้วย (ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์, 2563, น. 73) ทั้งนี้ สามารถจำแนกศิลปะการดำเนินรายการเป็น 9 วิธี ตามเกณฑ์ของจุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) และ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) ได้ดังนี้

1. การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา คือ การที่ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวถึงเนื้อหาบางส่วน ของเรื่องเล่าเพื่อเชิญชวนและจูงใจให้ผู้ฟังสนใจในเรื่องราวที่ผู้เล่าจะเล่าในช่วงต่อไป โดยจะใช้คำพูดที่อธิบายรายละเอียดเบื้องต้นเพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าเรื่องที่จะนำเสนอเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใด
2. การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า คือ ผู้ดำเนินรายการจะมีการกล่าวทักทายและพูดคุย กับผู้เล่าเรื่องก่อนเริ่มต้นเล่าเรื่องราว ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศให้ผู้เล่าเรื่องและผู้ดำเนินรายการ รู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยกัน
3. การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย คือ การที่ผู้ดำเนินรายการสรุปเหตุการณ์ทั้งหมดหลังจาก ผู้เล่าเรื่องถ่ายทอดเรื่องจบแล้ว เป็นการสรุปภาพรวมของเรื่องราว ซึ่งส่วนมากมักจะอยู่ในส่วนท้าย ของเรื่องเล่า
4. บทส่งท้าย คือ การที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวอำลาผู้เล่าเรื่อง รูปแบบบทส่งท้าย ของผู้ดำเนินรายการ จะประกอบด้วย การตัดบท คำขอบคุณและคำอำลา
5. การปλοบโยน คือ เมื่อผู้เล่าเรื่องโทรศัพท์เข้ามาในรายการเพื่อจะเล่าเรื่องราว ต่าง ๆ แต่เกิดความวิตกกังวลในช่วงก่อนการเล่าเรื่องหรือระหว่างการเล่าเรื่อง โดยปกติผู้ดำเนิน รายการจะทราบถึงลักษณะอาการดังกล่าว เนื่องจากผู้เล่าเรื่องจะแสดงออกด้วยการถอนหายใจแรง น้ำเสียงมีความสั่นเครือ หรือกล่าวออกมาตรง ๆ ว่าตื่นเต้นหรือประหม่า ผู้ดำเนินรายการ จะให้กำลังใจแก่ผู้เล่าเรื่องด้วยคำพูดปโลบโยน จนทำให้ผู้เล่าคลายความวิตกกังวลจนสามารถเล่า เรื่องต่อไปได้
6. การแทรกคติเตือนใจ คือ การนำเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่ามาเตือนใจ ให้กับผู้ฟังรายการทางบ้าน โดยผู้ดำเนินรายการจะแทรกคติเตือนใจหลังจากที่การเล่าเรื่องจบลง

อย่างไรก็ตาม การแทรกคติเตือนใจนี้จะทำให้ผู้ฟังทางบ้านได้ขบคิดถึงประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่า รวมถึงการทำให้ผู้ฟังทางบ้านนำเรื่องเล่าที่ได้รับฟังมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจ

7. การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก คือ ผู้ดำเนินรายการจะแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกในระหว่างหรือในตอนท้ายของการเล่าเรื่อง เช่น การใช้น้ำเสียงเพื่อสื่อความหมายบางอย่าง เช่น การขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วมกับเรื่องเล่า และมักจบเรื่องเล่าด้วยการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องเล่า

8. การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม คือ การที่ผู้ดำเนินรายการนำประสบการณ์ส่วนตัวหรือประสบการณ์ของบุคคลใกล้ชิดกับผู้ดำเนินรายการที่เคยประสบมาถ่ายทอดให้ผู้เล่าเรื่องและผู้ฟังทางบ้านได้รับทราบ

9. การแทรกเรื่องความเชื่อ คือ ผู้ดำเนินรายการจะเป็นผู้ช่วยให้ผู้ฟังทางบ้านเข้าใจในรายละเอียดของเรื่องเล่าได้ดียิ่งขึ้น โดยการใช้ประสบการณ์ของตนเองมาอธิบายความ ตลอดจนสอดแทรกเรื่องที่เป็นความเชื่อลงไปอธิบายความหมาย เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม การแทรกเรื่องความเชื่อต่าง ๆ ของผู้ดำเนินรายการต้องมีความสอดคล้องกับเรื่องเล่าของผู้เล่าเรื่อง

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้ดำเนินรายการมีหน้าที่เชื่อมโยงเนื้อหารายการกับผู้ชมผู้ฟัง มีความสำคัญมาก เพราะเป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสำเร็จของรายการ ดังนั้นผู้ดำเนินรายการต้องมีศิลปะการดำเนินรายการเพื่อทำให้ผู้ฟังติดตามรายการไปตั้งแต่จวบจนแนวคิดนี้จะเป็นกรอบในการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอต่อไป

2.6 ข้อมูลพื้นฐานของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

เดอะโกสเรดิโอเป็นรายการเล่าเรื่องผีออนไลน์ ก่อตั้งโดย “วัชรพล ฝึกใจดี” หรือพี่แจ๊ค ด้วยสโลแกน “The Ghost Radio คลื่นสยองของคนรุ่นใหม่” ด้วยเหตุผลที่ว่า เจ้าตัวเป็นคนรุ่นใหม่ รายการถูกผลิตโดยคนรุ่นใหม่ และผู้ฟังก็เป็นคนรุ่นใหม่ พร้อมกับแนวคิด (Concept) ที่เป็นจุดเด่นของรายการ คือ ฟังเรื่องผีแบบจบตอนไหนก็ไม่รู้ (Nattaya L., 2565) เดอะโกสเรดิโอออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2558 ทางเว็บไซต์ชื่อ www.homethestationradio.com โดยได้รับการสนับสนุนด้านสถานที่จัดรายการจากผู้ใหญ่ที่วัชรพล ฝึกใจดี รู้จัก สำหรับการออกอากาศในวันแรกเป็นการเปิดสายให้คนทางบ้านโทรมาเล่าเรื่องผี ซึ่งเรื่องผีเรื่องแรกในรายการ คือ ใครมากู้ ซึ่งมีคุณป๊มเป็นผู้เล่า พร้อมกับจำนวนผู้เข้าชม 17 คน แต่หลังจากออกอากาศไปแล้วได้เกิดการบอกต่อว่ารายการสนุก น่ากลัว จนค่อย ๆ มีคนเข้ามาติดตามฟังมากขึ้น หลังจากนั้นก็เปลี่ยนจากการจัดรายการทางเว็บไซต์พัฒนามาเป็นแอปพลิเคชัน (Application) เฟซบุ๊ก (Facebook) และยูทูบ (YouTube)

ตามลำดับ (Wannida Kruemanee, 2021) โดยเริ่มออกอากาศครั้งแรกบนยูทูบเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 ทั้งนี้ ยูทูบถือเป็นช่องทางการนำเสนอเนื้อหาหลักของรายการ ในแง่ของการออกอากาศสดและลงรายการย้อนหลังซึ่งแตกต่างแพลตฟอร์มอื่น ๆ ที่จะเป็นเพียงช่องทางในการสนับสนุนให้ผู้ชมผู้ฟังไปติดตามเนื้อหาต่อในยูทูบ หรือเป็นการ Promote เนื้อหาอื่น ๆ ของเดอะโกสเรดิโอ

เดอะโกสเรดิโอออกอากาศทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลา 21.45 นาฬิกาเป็นต้นไป โดยมีเรื่องเล่าคืบละ 9 เรื่อง และเรื่องจากเมล 1 เรื่อง ซึ่งจะประกาศรายชื่อเรื่องเล่าและผู้เล่าก่อนล่วงหน้าเพื่อดึงดูดให้คนไปติดตามรายการตอนออกอากาศสด สำหรับการคัดเลือกเรื่องเล่าเพื่อนำมาออกอากาศนั้น จะใช้วิธีการให้คนทางบ้านส่งเรื่องราวแบบย่อ ๆ มาให้ทีมงานอ่านก่อน โดยหากเรื่องใดน่าสนใจทางทีมงานจะติดต่อกลับไปเพื่อขอให้เล่าให้ฟัง หากไม่มีข้อสังเกตอะไรก็จะมีการวางคิวสำหรับการออกอากาศต่อไป แต่หากพบปัญหา เช่น ความติดขัดในการเล่า หรือยังเรียบเรียงเรื่องไม่ดี ก็จะมีการให้ผู้เล่าไปเตรียมตัวมาใหม่ แล้วกลับมาเล่าให้ฟังอีกครั้ง ภายใต้สิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึงอยู่เสมอ คือ เรื่องเล่านั้นต้องไม่กระทบต่อการเมือง กระทบพระมหากษัตริย์ เบื้องสูง หรืออ้างอิงไปถึงบุคคลที่สามสี่ห้า (BBC NEWS ไทย, 2023)

ภาพที่ 2.10

โลโก้เดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

หมายเหตุ. จาก รูปโปรไฟล์, โดย Facebook Fanpage The Ghost Radio, 2560, (<https://www.facebook.com/photo/?fbid=525427447797314&set=a.801110718243322>)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลข้างต้นไปประกอบการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอต่อไป

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio)” มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องนี้ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายการเล่าเรื่องผี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับรายการเล่าเรื่องผี ตัวอย่างเช่น การสำรวจของ กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ (2566) เรื่อง “การวิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่องเล่าผีไทย กรณีศึกษา 100 เรื่องเล่ายอดนิยมจาก The Ghost Radio” พบว่า การตั้งชื่อเรื่องเล่า 100 อันดับ ที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปี 2560-2566 เน้นการเชื่อมโยงกับสิ่งต่าง ๆ แบ่งเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1. การตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ จำนวน 30 เรื่อง 2. การตั้งชื่อเรื่องด้วยถ้อยคำที่ทำให้เกิดความสนใจ ตกใจ สงสัย จำนวน 28 เรื่อง 3. การตั้งชื่อเรื่องจากพิธีกรรมไสยศาสตร์ จำนวน 15 เรื่อง 4. การตั้งชื่อเรื่องจากวัน-เวลาเกิดเหตุ จำนวน 15 เรื่อง 5. การตั้งชื่อเรื่องจากบุคคล อาชีพ จำนวน 9 เรื่อง 6. การตั้งชื่อเรื่องจากวัตถุสิ่งของ จำนวน 3 เรื่อง ผลจากการวิเคราะห์และจำแนกชื่อเรื่องเล่าผีดังกล่าว พบว่า มีเรื่องผีที่ระบุสถานที่เกิดเหตุมากที่สุด ซึ่งอาจสอดคล้องหรือสะท้อนความเชื่อเรื่องผีของไทยที่มักจะสิงสถิตในสถานที่ที่มีผู้เสียชีวิต และมักพบเรื่องเล่าหรือตำนานความเชื่อที่เกี่ยวกับสถานที่ได้บ่อยครั้ง เช่น บ้านร้าง ถนน โรงเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำการสำรวจนี้ไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนของการตั้งชื่อเรื่องเล่าต่อไป

ขณะที่ Thanyawat Ippoodom (2017, 2018) ได้ทำการสำรวจ เรื่อง “เปิดกรุ ผีไทยในรายการ The Shock : สัมภาษณ์ตัวตนผี ผ่านเรื่องเล่าเขย่าขวัญ” ผลการสำรวจพบว่า ผีผู้หญิง มีการปรากฏตัวมากที่สุด 18 คนจากทั้งหมด 33 คน หรือคิดเป็น 55% ของผีทั้งหมด ขณะที่บ้านหรือห้องพักส่วนตัวเป็นสถานที่ที่ผีไทยในเรื่องเล่าปรากฏตัว 55% รองลงมา คือ โรงแรมหรือรีสอร์ท 10% และสถานที่อื่น ๆ เช่น โรงพยาบาล โรงเรียน วัด บนถนน และห้องอัดเสียง รวมกัน 35 % ส่วนช่วงเวลาที่เกิดผีมากที่สุด คือ ตอนกลางคืน 74% โดย Gayle Laakmann McDowell (2012) อธิบายว่า เหตุผลที่ผีในเรื่องเล่าต่าง ๆ มักปรากฏตัวในตอนกลางคืนมาจากปัจจัยหลัก ได้แก่ 1. ธรรมชาติของมนุษย์กลัวความมืดเป็นทุนเดิมตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ 2. เวลากลางคืน การมองเห็นทำได้ไม่ดีนัก 3. เวลากลางคืนอันตรายและเลวร้าย สิ่งชั่วร้ายจึงต้องออกมาในเวลากลางคืน เป็นข้อสรุป (กึ่ง) เชิงตรรกะว่าผีจะชอบกลางคืนมากกว่ากลางวัน ผีในเรื่องเล่าของ The Shock ส่วนใหญ่จะเสียชีวิตด้วยสาเหตุที่ค่อนข้างหลากหลาย โดยมีถึง 83% ที่เป็นกรณีค่อนข้างเฉพาะตัว เช่น อุบัติเหตุ รถชน ตึกถล่ม ถูกฆาตกรรม โดนไฟดูด และเป็นวัณโรค เป็นต้น สาเหตุการตายที่พบได้

รองมา และเกิดขึ้นซ้ำ ๆ คือ การฆ่าตัวตาย 10% รองมา คือ ทำแท้ง 7% และพฤติกรรมการรับมือกับผีนั้น การวิ่งหนีนิยมทำมากที่สุด 31% รองลงมาคือ ทำบุญอุทิศส่วนกุศล 21% และสวดมนต์ 10% การสำรวจครั้งนี้ยังพบข้อมูลในเชิงพฤติกรรมที่น่าสนใจว่า ผีผู้ชายจะมีรูปแบบการหลอกผู้คนด้วยแนวทางที่ฮาร์ดคอร์กว่าผู้หญิง มีพฤติกรรมในเชิงตะเอนี้อย่างชัดเจน ต้องการคุกคามชีวิตของผู้คนโดยตรง แตกต่างไปจากพฤติกรรมของผีผู้หญิงที่ส่วนใหญ่จะหลอกหลอนผู้คนด้วยวิธีการไม่ตะเอนี้อย่างชัดเจน และในปีถัดมา ได้ทำการสำรวจข้อมูล เรื่อง “ขวัญผวากับผีไทยในรายการ The Ghost Radio : สำรวจ DATA เรื่องผีผ่านคลื่นสยองขวัญ” จำนวน 20 เรื่องที่มียอดวิวสูงสุดในรายการ ผลการสำรวจพบว่า ผีส่วนใหญ่เป็นผีผู้หญิง จำนวน 22 คน (52.38%) ส่วนผีผู้ชายมี 18 คน (42.86%) ขณะที่ไม่ได้ระบุว่าเป็นเพศไหน 2 คน (4.67%) โดยสาเหตุหลักของการตาย คือ ถูกฆาตกรรม 55.56% ส่วนสถานที่ที่พบเจอผีมากที่สุด คือ บ้าน โดยมีคนเจอผีในบ้าน 9 เรื่องจากทั้งหมด 20 เรื่อง รองลงมา คือ เจอผีในวัด 4 เรื่อง เจอที่โรงแรมและในป่า 3 เรื่อง นอกนั้นจะเป็นสถานที่อื่น ๆ คือ ที่ทำงาน ตลาด ถนน กลางหมู่บ้าน และบริเวณรถ และผู้กุมความรู้เรื่องลี้ลับ ซึ่งจะเป็นผู้เฉลยเรื่องราว ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพระสงฆ์ที่ล่วงรู้อะไรหลาย ๆ อย่างที่คนทั่วไปไม่รู้ เช่น ความต้องการของผี สาเหตุการตายของผี รวมถึงการมีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือในยามที่คนหนีผี รองลงมาจากพระสงฆ์ คือ พ่อ-แม่และชาวบ้าน ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำการสำรวจดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนของประเทศของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราวต่อไป

ส่วน สิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) ที่ทำการศึกษา “เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีในรายการ เดอะ โกสต์ เรดิโอ (The Ghost Radio): ความเชื่อและกลวิธีการเชื่อมเรื่องเล่า” โดยเลือกศึกษาจากเรื่องเล่าของคุณบอล ในฐานะนักเล่าเรื่องยอดนิยมของรายการ จำนวน 8 เรื่อง จากการศึกษาพบว่า สถานที่ที่เป็นความเชื่อหลักเกี่ยวกับที่มาของผี เนื่องจากในเรื่องเล่าผีของคุณบอลปรากฏความเชื่อเกี่ยวกับที่มาของผี จากการตายอยู่ในสถานที่นั้น ๆ จำนวน 7 เรื่อง โดยมีกล่าวถึงฉากสถานที่ในต่างจังหวัดมากที่สุด ส่วนความเชื่อเรื่องการแก้ไขปัญหานั้น ได้แก่ การสวดมนต์ จำนวน 4 เรื่อง การใช้พิธีกรรมทางไสยศาสตร์ จำนวน 4 เรื่อง และการอุทิศส่วนกุศลแผ่เมตตา จำนวน 1 เรื่อง ถึงแม้ประเด็นความเชื่อที่ปรากฏในเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีจะมีไม่แปลกใหม่ แต่นั่นกลับยังเป็นการสนับสนุนว่า ความเชื่อเกี่ยวกับผีในสังคมไทยมีลักษณะคงเดิมที่ตั้งอยู่บนความเชื่อเกี่ยวกับไสยศาสตร์และพุทธศาสนาเป็นสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยจะนำการศึกษาดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนพื้นที่ที่ผีปรากฏ การเสียชีวิตของผี และการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นต่อไป

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) เรื่อง “การศึกษากลยุทธ การสื่อสารรายการเล่าเรื่องลิ้นจี่ กรณศึกษา รายการเดอะโกสต์เรดิโอ” โดยวิเคราะห์โครงสร้าง และองค์ประกอบในการเล่าเรื่องลิ้นจี่จากการคัดเลือกเรื่องเล่า จำนวน 10 เรื่องที่มียอดผู้รับชม มากที่สุดในปี 2563 ผลการศึกษาพบว่า มีโครงสร้างการเล่าเรื่อง 7 องค์ประกอบ คือ จุดเริ่มต้น ภาวะแทรกซ้อน จุดสำคัญ เริ่มคลี่คลาย การยุติเรื่อง เหตุการณ์ต่อเนื่อง และมุมมองในการเล่าเรื่อง ในแง่ของศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสต์ ได้แก่ การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า บทสนทนาส่งท้าย รวมถึงการแทรกเรื่องความเชื่อ การแทรกข้อคิดเตือนใจ เป็นการมีส่วนร่วมที่ผู้ดำเนินรายการ และผู้เล่ามีบทบาทในการช่วยสร้างความสมจริงในการเล่าเรื่องลิ้นจี่ จากการศึกษาพบว่า ในขั้นตอน ของการดำเนินรายการ ผู้ดำเนินรายการต้องใช้ศิลปะในการดำเนินรายการหลายประการด้วยกัน เพื่อประคองให้ผู้เล่านำเรื่องไปสู่จุดหมายอย่างลงตัว และมีส่วนร่วมในการเพิ่มเติมเรื่องราวด้วยการนำ ประสบการณ์ที่ผู้ดำเนินรายการประสบกับตนเองมาอธิบายประเด็นต่าง ๆ เพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับ ประเด็นในเรื่องเล่า เพื่อให้เรื่องเล่าเกิดความสมจริง และงานวิจัยของ จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์เรื่องเล่าสยองขวัญของรายการวิทยุ : เดอะช็อค” พบว่า ผู้เล่าเล่าเรื่องสยองขวัญผ่าน 7 องค์ประกอบ คือ การนำเรื่อง เหตุการณ์ยั่วๆ การเพิ่มความขัดแย้ง จุดตึงเครียด การคลี่คลาย เหตุการณ์ต่อเนื่อง และการสรุป ซึ่งเรื่องสยองขวัญ ที่ทำการศึกษาทุกเรื่องจะมีจุดตึงเครียดและการคลี่คลายเสมอ ขณะที่ศิลปะการดำเนินรายการ มีลักษณะเด่น 14 ประการ คือ การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่าสยองขวัญ บทส่งท้าย การปิดรอบโยน สถานการณ์เฉพาะหน้า การเปิดช่องทางเพื่อติดต่อกับรายการ การแนะนำเรื่องเล่าสยองขวัญ การฝาก คำถามในสิ่งที่ผู้ฟังทางบ้านสงสัย การแทรกข้อคิดเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก การนำ ประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม การแทรกเรื่องความเชื่อ การอ้างถึง การเชิญชวน และเสียงประกอบ ส่วนภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรื่องเล่าสยองขวัญจะเป็นชื่อที่สื่อความหมายถึง เรื่องสยองขวัญ ความตาย เรื่องราวอันตราย น่าสยดสยอง ชื่อหรือฉายาผี ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำงานวิจัย ข้างต้นไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่องเล่า องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง และศิลปะ การดำเนินรายการต่อไป

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผีในสื่อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผีในสื่อ มีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในสื่อภาพยนตร์ ตัวอย่างเช่นงานวิจัย ฉัตรญาณ ทวีทุน (2555) เรื่อง “อัตลักษณ์ของผีและความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มี ต่ออัตลักษณ์ผีในสื่อภาพยนตร์ไทย” พบว่า ผีส่วนมากในภาพยนตร์ผีไทยมีลักษณะคล้ายกัน คือ มีรูปร่างลักษณะแตกต่างจากคนธรรมดา ลักษณะของผีนั้นถูกคาดเดาได้จากองค์ประกอบในเรื่อง เช่น

สถานที่ที่ผีมักปรากฏ ได้แก่ โรงพยาบาล ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำงานวิจัยดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนของการศึกษาที่ผีปรากฏ และรูปลักษณะของผีต่อไป

นอกจากนี้ จากการศึกษาของ Chanan Yodhong (2017) พบว่า ประสบการณ์การเห็นผีสะท้อนการสร้างความจริงทางสังคมแบบทวิลักษณ์ กล่าวคือ การสร้างความจริงทางสังคมในเรื่องผี ไม่เพียงแบ่งแยกโลกของคนเป็นจักรวาลคู่ขนานตรงข้ามกับโลกของผีเท่านั้น แต่การเล่าเรื่องผีทั้งในรายการทีวี วิดีโอหรือรับฟังจากคนรู้จักนั้น ผีผู้หญิงมีผมอยู่ทรงเดียว คือ ผมยาว ส่วนผีผู้ชายก็จะมีผมสั้น ซึ่งเป็นการแบ่งอัตลักษณ์ทางเพศแบบชัดตรงข้ามอย่างชัดเจน ไม่ค่อยมีการเล่าเรื่องผีในรูปแบบผีกะเทย เกย์เลสเบียน หรือข้ามเพศ ๆ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำการศึกษาดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนของการศึกษาของผีต่อไป และการศึกษาของ Tassana Puttaprasart (2023) ที่กล่าวว่า หากมองไปยังเรื่องราวของขวัญทั่วโลก บ่อยครั้งมักมาคู่กับภาพของชนบท ปอบ กระสือ กระหัง ผีที่รู้จักกันดีในประเทศไทย หรือลัทธิบูชาขวัญ มาจากความเชื่อท้องถิ่นหรือพื้นที่ทางไกลอยู่บ่อยครั้ง ในขณะเดียวกัน หากมองมายังชุมชนเมือง การนึกถึงเรื่องขวัญเหนือธรรมชาติกลับยากกว่าที่คิด และบ่อยครั้งเมื่อเราพูดถึงความกลัวเกี่ยวกับความน่ากลัวของความเชื่อท้องถิ่น เรามักมองและรับรู้ผ่านระบบ “คนใน-คนนอก” เมื่อเราหันมองผีท้องถิ่นในไทยบ้าง พวกเขาก็เป็นตัวแทนของความเป็นอื่นเสมอมา ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการศึกษานี้ไปใช้ในการวิเคราะห์พื้นที่ที่ผีปรากฏต่อไป

ขณะที่ ปิณฑน์ ปุณณประภา และ สามินี รัตนยงค์ไพโรจน์ (2559) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “ภาพยนตร์ผีไทย : ภาพมายาแทนความฝันของผู้ชม” ผลการศึกษาพบว่า ในมิติแห่งเรื่องเล่า ภาพยนตร์ผีร่วมสมัยก้าวข้ามออกมาจากกรอบคิดในอดีต ทำให้การปรากฏกายของผีในภาพยนตร์สามารถออกมาได้ทุกที่ ไม่จำเป็นต้องปรากฏในพื้นที่เฉพาะเท่านั้น นอกจากนี้ บรรดาตัวละครผีในภาพยนตร์เหล่านี้ส่วนใหญ่เมื่อสิ้นชีวิตไปมักกลายเป็นผีที่มีความอาฆาต กลับมาล้างแค้น กำราบคนผิด ตัวละครผีทั้งหลายในเรื่องเล่าผีจึงทำหน้าที่เทศนาสังคมสั่งสอนให้มนุษย์เกรงกลัวต่อบาปและวิพากษ์พฤติกรรมมนุษย์ที่ขาดศีลธรรม ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำการศึกษาดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาในแง่สถานที่ที่ผีปรากฏ และการอธิบายผลต่อไป

ส่วนการศึกษาของ นลิน สินธุประมา (2560) “เรื่องผีในสังคมไทยร่วมสมัย: บทบาทและการผสมผสานทางวัฒนธรรม” โดยใช้ข้อมูลเรื่องผีไทยร่วมสมัยในอินเทอร์เน็ต จำนวน 98 เรื่อง 100 สำนวน ภาพยนตร์สยองขวัญ จำนวน 3 เรื่อง และเกมสยองขวัญ จำนวน 3 เกม ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างของเรื่องผีเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความน่ากลัว อนุภาคที่พบในเรื่องผี ประกอบด้วยอนุภาค 4 กลุ่ม ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาคเหตุการณ์ อนุภาคสิ่งของ และอนุภาคสถานที่ อนุภาคกลุ่มใหญ่ทำหน้าที่สร้างความผิดปกติทำให้เกิดความน่ากลัว โครงสร้างของเรื่องผีประกอบด้วย 7 พฤติกรรม คือ พฤติกรรมลางบอกเหตุ (ความตายของผี) พฤติกรรมไม่ดี

การตาย พฤติกรรมกลางบอเหตุ (เคราะห์ของคน) พฤติกรรมการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผี พฤติกรรมการหลอกหลอน พฤติกรรมการรับรู้เกี่ยวกับการตายของผี และพฤติกรรมการรับมือกับผี ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำอนุภาคเหตุการณ์ ในส่วนอนุภาคการหลอกหลอน มติการรับรู้ไปใช้เป็นเกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในส่วนของการรับรู้ถึงผีต่อไป

ทางด้านงานวิจัยของ นุจรินทร์ จีรัตน์บรรพต (2563) เรื่อง “วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์สยองขวัญที่กำลังบูมโดย เจมส์ วาน” ผลการวิจัยพบว่าการกำกับภาพยนตร์สยองขวัญของเจมส์ วาน มีความสำคัญกับการวางโครงสร้างการเล่าเรื่องที่มีการลำดับขั้นตอน 7 ขั้น ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นความคิด ตัวละคร ความขัดแย้ง มุมมองในการเล่าเรื่อง ฉาก สัญลักษณ์และความหมาย และงานวิจัยของ จิวิติ วิไลลอย (2558) เรื่อง “การปรับเปลี่ยนความหมายผีในละครโทรทัศน์ไทย” ตั้งแต่ พ.ศ. 2530 - เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2557 จำนวน 12 เรื่อง พบว่า การสร้างความหมายของผีในละครโทรทัศน์ เป็นพลังของสื่อมวลชนที่ทำหน้าที่สร้างความหมายของผีผ่านองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง ได้แก่ แนวเรื่อง โครงสร้างการเล่าเรื่อง ตัวละคร แก่นความคิด และสัญลักษณ์ทางภาพและเสียง ด้วยกระบวนการเล่าเรื่องในละครผีทางโทรทัศน์ ในแง่มุมที่ยังคงเกี่ยวพันกับความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของมนุษย์กับผี ที่ถูกปรับเปลี่ยนให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกับผีได้เช่นมนุษย์กับมนุษย์ เพราะความรักที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครผีและมนุษย์สามารถเอาชนะทุกอย่าง แม้กระทั่งความตาย นับว่าเป็นการวิพากษ์ความเชื่อเรื่องผีไทยที่ว่า ผีกับคนอยู่ร่วมกันไม่ได้ แต่ในละครโทรทัศน์ทำให้ผู้ชมเห็นอย่างสมจริงได้ว่า ผียังคงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำงานวิจัยดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์องค์ประกอบของการเล่าเรื่องต่อไป

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ สุภัทธ ใจคง (2564) เรื่อง “บทบาทของผีไทยในสังคมเมืองร่วมสมัยในนวนิยายชุด ผีมหานคร” พบว่า ตำนานและเรื่องเล่าผีในอดีตของสังคมไทยเป็นความเชื่อสูงสุดโดยปราศจากการตั้งคำถามจากความเชื่อที่ว่า ผีมีอำนาจเหนือมนุษย์ มีอำนาจในการควบคุมลมฟ้าอากาศ สามารถลงโทษหรืออวยพรมนุษย์ได้ เรื่องเล่าหรือบทประพันธ์จึงมีการสะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับผีในลักษณะของการมีอำนาจเหนือมนุษย์ และมีการอ้างอิงอำนาจของผีในการควบคุมความประพฤติของคนในสังคม ดังนั้น ผีที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าผีในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดจึงล้วนเป็นผลผลิตของสังคมนั้น ๆ ทั้งสิ้น โดยพันธกิจของเรื่องเล่าผีในสังคมไทยเป็นไปเพื่อสร้างความบันเทิงใจให้ผู้อ่านและผู้ฟัง ขณะเดียวกันก็ยังสะท้อนสภาพสังคม ความคิด ความเชื่อของคนในสังคมเป็นเครื่องมือในการควบคุมทางสังคมและยังสะท้อนประสบการณ์ อารมณ์ความรู้สึกของคนในสังคมนั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำงานวิจัยดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์และอภิปรายผลต่อไป

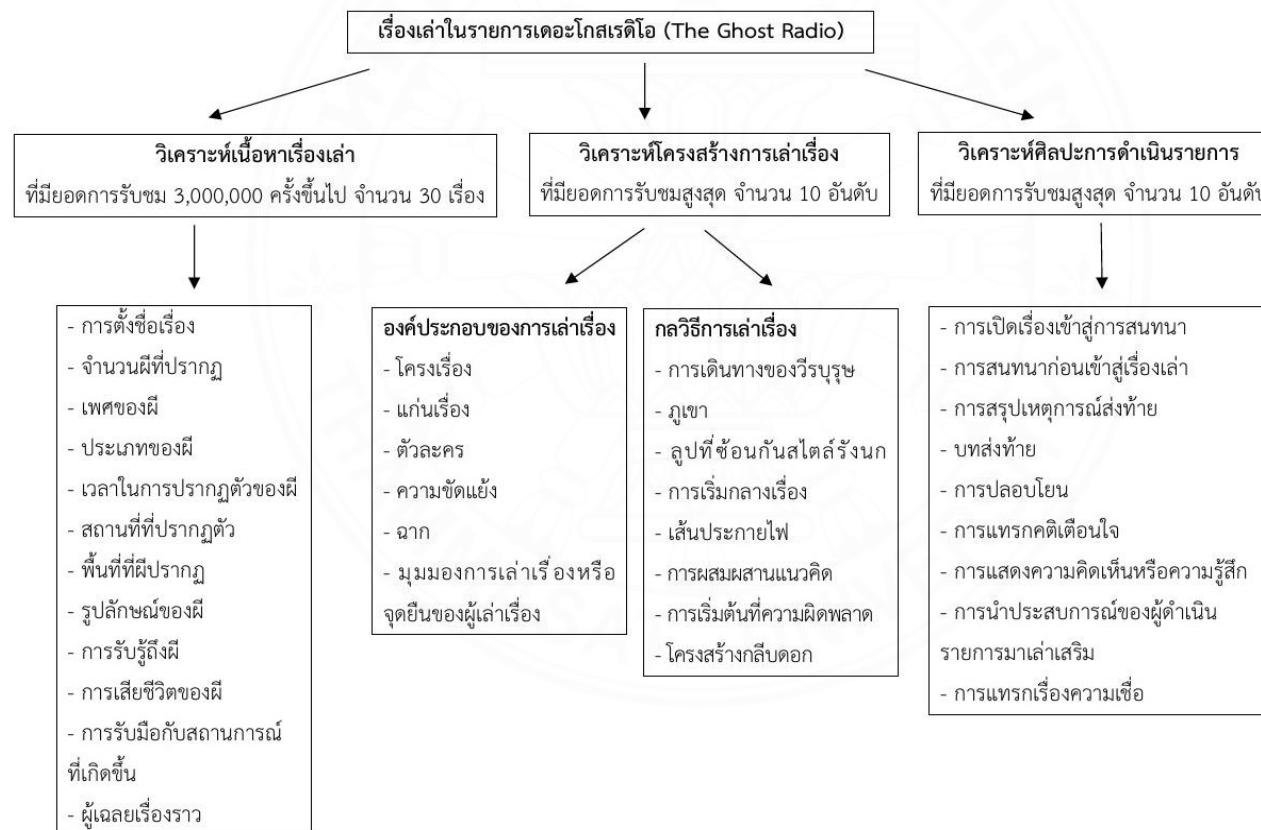
ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าดังต่อไปนี้ การสำรวจของ กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ (2566) ใช้เป็นแนวทางการศึกษา การตั้งชื่อเรื่องเล่า การสำรวจของ Thanyawat Ippoodom (2017, 2018) เป็นแนวทางการศึกษาเพศของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราว การศึกษาของสิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) เป็นแนวทางการศึกษาพื้นที่ที่ผีปรากฏ การเสียชีวิตของผี และการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น งานวิจัยของ ฉัตรญาณ ทวีทุน (2555) ใช้เป็นแนวทางการศึกษาสถานที่ที่ผีปรากฏ และรูปลักษณะของผี และการศึกษาของ นลินสินธุประมา (2560) ใช้เป็นแนวทางการศึกษาการรับรู้ถึงผีต่อไป

2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.11

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio)” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มุ่งศึกษาถึงเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้าง การเล่าเรื่อง และศิลปะในการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสตรดิโอ โดยใช้วิธีการศึกษาด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาความในการเล่าเรื่องผีรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio)” ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากเรื่องเล่าบนแพลตฟอร์มยูทูบ “The Ghost Radio Official” ระหว่างวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2566 - 31 มีนาคม พ.ศ. 2567 (เก็บข้อมูล ณ วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2567) โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า (Content Analysis) แบ่งการศึกษาเป็น 3 ส่วน ดังนี้

3.1.1 วิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า

ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง จำนวนผีที่ปรากฏ เพศของผี ประเภทของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ พื้นที่ที่ผีปรากฏ รูปลักษณ์ของผี การรับรู้ถึงผี การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราว คัดเลือกมาจากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป พบจำนวน 30 เรื่อง ดังนี้

ตารางที่ 3.1

แสดงเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสตรดิโอ จำนวน 30 เรื่อง

อันดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้เล่า	วันที่ออกอากาศ	จำนวนการรับชม (ครั้ง)	ความยาวคลิป (ชั่วโมง:นาที:วินาที)
1	ธีหยด	คุณกิต	22 ก.ค. 66	16,842,061	1:08:59
2	ทิตติมา	คุณชา	3 ก.พ. 67	9,266,384	1:44:39
3	เพื่อเธอ	คุณยอด	28 ม.ค. 67	6,469,362	1:17:11

3.1.2 วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง

ได้แก่ องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง คือ โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ตัวละคร (Character) ความขัดแย้ง (Conflict) ฉาก (Setting) และมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) และกลวิธีการเล่าเรื่อง คือ การเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth) ภูเขา (The Mountain) ลูปที่ซ้อนกันสโตร์ริงนก (Nested Loops) การเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) เส้นประกายไฟ (Sparklines) การผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas) การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) และโครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure) จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ จำนวน 10 อันดับ ดังนี้

ตารางที่ 3.2

แสดงเรื่องเล่าในรายการเดอะโกลด์เรดิโอที่มียอดการรับชมสูงสุด 10 อันดับ

อันดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้เล่า	วันที่ ออกอากาศ	จำนวน การรับชม (ครั้ง)	ความยาวคลิป (ชั่วโมง:นาที: วินาที)
1	อีหยด	คุณกิต	22 ก.ค. 66	16,842,061	1:08:59
2	พิติมา	คุณชา	3 ก.พ. 67	9,266,384	1:44:39
3	เพื่อเธอ	คุณยอด	28 ม.ค. 67	6,469,362	1:17:11
4	เอาถึงตาย	คุณไม้ Bluedock	18 พ.ย. 66	6,112,634	1:44:36
5	อยากให้ฟังเรื่องนี้	คุณแป๊ะ เฮ้ย	28 ต.ค. 66	5,543,686	1:11:00
6	แม่แพน	คุณมิน	9 ก.ย. 66	5,509,092	1:08:54
7	คำสารภาพ ของหมอผี	ครูตรี	22 เม.ย. 66	4,769,215	54:51
8	หมู่บ้านนิรนาม กับเจ้าสาวปริศนา	คุณโบนัส	19 ส.ค. 66	4,620,222	1:01:39
9	เนติมา	คุณชา	10 ก.พ. 67	4,359,275	47:19
10	ขงา	คุณไทเกอร์	27 ม.ค. 67	4,300,881	2:07:01
11	ซูวัวร์	คุณกัน	6 ม.ค. 67	3,842,966	1:03:11
12	เวอร์กรรม	คุณโต	18 พ.ย. 66	3,808,544	1:20:42
13	ริษยามนต์ดำ	คุณไอ้ต ศาลายา	18 มิ.ย. 66	3,769,436	1:07:38

ตารางที่ 3.2

แสดงเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเทรดิโอที่มียอดการรับชมสูงสุด 10 อันดับ (ต่อ)

อันดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้เล่า	วันที่ ออกอากาศ	จำนวน การรับชม (ครั้ง)	ความยาวคลิป (ชั่วโมง:นาที: วินาที)
14	อย่ามายุ่ง คนของกู	พีป๊อป	24 ก.พ. 67	3,737,231	1:20:52
15	I'm sorry.	คุณแอน	8 ต.ค. 66	3,678,965	1:02:40
16	สืบสยอง 2 ศพ	คุณแบงค์	23 ก.ค. 66	3,675,901	1:08:22
17	ร่างเกิดใหม่	ครูพี	5 ส.ค. 66	3,576,012	58:43
18	ห้อง 5 ตอง 1	คุณไอซ์	17 ก.ย. 66	3,527,713	49:03
19	ตอก	ครูตรี	30 ก.ย. 66	3,512,930	53:23
20	ดวงสังหาร	น้องเจน นิวิชีแลนด์	10 ก.พ. 67	3,476,201	1:35:40
21	คดีนี้...ลึกลับ	คุณราม	28 ต.ค. 66	3,419,027	1:12:00
22	บ้านเลขที่ /50	คุณแพรว	13 ม.ค. 67	3,400,225	1:05:17
23	โดนของเขมร	คุณกาน	30 ก.ค. 66	3,369,709	52:22
24	สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า	คุณเจย์	16 ธ.ค. 66	3,368,913	38:54
25	1 เปอร์เซนต์	คุณเต้ย	2 มี.ค. 67	3,336,666	1:06:16
26	11.11	คุณฟ้าลั่น	21 ม.ค. 67	3,281,692	42:17
27	หนูน้อยในชุด สีหม่น	คุณชา	17 ก.พ. 67	3,189,539	1:23:16
28	คนเป็นซู้	คุณรักษ์	15 ก.ค. 66	3,182,011	52:37
29	กามาทีวี	คุณจิน บ้านขังผี	28 ม.ค. 67	3,148,037	1:14:52
30	งานใหม่กับ ความลับของ บ้านหลังใหญ่	คุณโบ๊ต	1 ต.ค. 66	3,000,450	1:05:59

3.1.3 วิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ

ได้แก่ การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย บทส่งท้าย การปลอมโยน การแทรกคติเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม และการแทรกเรื่องความเชื่อจากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ จำนวน 10 อันดับ ตามตารางที่ 3.2

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า คือ การตั้งชื่อเรื่อง จำนวนผีที่ปรากฏ เพศของผี ประเภทของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ พื้นที่ที่ผีปรากฏ รูปลักษณ์ของผี การรับรู้ถึงผี การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราวจากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง คือ องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่อง และวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ ได้แก่ การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย บทส่งท้ายการปลอมโยน การแทรกคติเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม และการแทรกเรื่องความเชื่อ จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ จำนวน 10 อันดับ ผู้วิจัยได้จัดทำตารางลงรหัส (Coding Sheet) เพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งลักษณะเนื้อหาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และจากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ข้างต้นโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการว่ามีการถูกนำเสนอออกมาอย่างไร โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ รวมถึงจากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่อง เช่น หนังสือ และงานวิจัย เป็นต้น เพื่อกำหนดแนวทางการศึกษาที่เหมาะสม

3.3.2 ผู้วิจัยทำการคัดเลือกเรื่องเล่าที่ใช้ในการศึกษาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ จากนั้นนำมาวิเคราะห์โดยใช้องค์ประกอบ ดังนี้

3.3.2.1 การตั้งชื่อเรื่อง จำนวนผีที่ปรากฏ เพศของผี ประเภทของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ พื้นที่ที่ผีปรากฏ รูปลักษณ์ของผี การรับรู้ถึงผี การเสียชีวิตของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราว

3.3.2.2 โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก และมุมมองการเล่าเรื่อง หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่อง

3.3.2.3 ศิลปะการดำเนินรายการ

3.3.3 เรื่องเล่าที่ได้คัดเลือกตามการวิเคราะห์ในข้อ 3.3.2 นำแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ มาใช้วิเคราะห์เรื่องเล่า เพื่อศึกษาถึงรูปแบบเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ

3.4 เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์เนื้อหาความในการเล่าเรื่องผี จะใช้วิธีสร้างเกณฑ์เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา จากกรอบแนวคิดและทฤษฎี ดังนี้ แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์เป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์เรื่องเล่าที่นำมาศึกษา ดังต่อไปนี้

3.4.1 เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า โดยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ดังนี้

3.4.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง

3.4.1.2 จำนวนผีที่ปรากฏ

3.4.1.3 เพศของผี

3.4.1.4 ประเภทของผี

3.4.1.5 เวลาในการปรากฏตัวของผี

3.4.1.6 สถานที่ที่ปรากฏตัว

3.4.1.7 พื้นที่ที่ผีปรากฏ

3.4.1.8 รูปลักษณ์ของผี

3.4.1.9 การรับรู้ถึงผี

3.4.1.10 การเสียชีวิตของผี

3.4.1.11 การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

3.4.1.12 ผู้เฉลยเรื่องราว

3.4.2 เกณฑ์การวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง โดยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ดังนี้

3.4.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง

(1) โครงเรื่อง (Plot)

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)
- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)
- ชั้วภาวะวิกฤติ (Climax)
- ชั้วภาวะคลี่คลาย (Falling action)
- ชั้วตอนยุติเรื่องราว (Ending)

(2) แก่นเรื่อง (Theme)

(3) ความขัดแย้ง (Conflict)

(4) มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's

Standpoint)

(5) ตัวละคร (Character)

(6) ฉาก (Setting)

3.4.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง

(1) การเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth)

(2) ภูเขา (The Mountain)

(3) ลูปที่ซ้อนกันสไตน์เบิร์ก (Nested Loops)

(4) การเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res)

(5) เส้นประกายไฟ (Sparklines)

(6) การผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas)

(7) การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start)

(8) โครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

3.4.3 เกณฑ์การวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ โดยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ดังนี้

- 3.4.3.1 การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา
- 3.4.3.2 การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า
- 3.4.3.3 การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย
- 3.4.3.4 บทส่งท้าย
- 3.4.3.5 การพลบโชน
- 3.4.3.6 การแทรกคติเตือนใจ
- 3.4.3.7 การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก
- 3.4.3.8 การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม
- 3.4.3.9 การแทรกเรื่องความเชื่อ

3.5 การนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เนื้อความในการเล่าเรื่องผีรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio) โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

บทที่ 4 นำเสนอตามวัตถุประสงค์ 3 ประเด็น คือ เนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่องและศิลปะการดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอด้วยวิธีการพรรณนา และรูปแบบตาราง

บทที่ 5 เป็นสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio)” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มุ่งศึกษาถึงเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้าง การเล่าเรื่อง และศิลปะในการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสตรดิโอ โดยใช้วิธีการศึกษาด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสตรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง จำนวนผีที่ปรากฏ เพศของผี เวลาในการปรากฏตัวของผี สถานที่ที่ผีปรากฏ พื้นที่ที่ผีปรากฏ รูปลักษณ์ของผี การรับรู้ถึงผี การเสียชีวิตของผี ประเภทของผี การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้เฉลยเรื่องราว จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง พบว่า

4.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง

แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่

4.1.1.1 การตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ

พบ 4 เรื่อง ได้แก่ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ห้อง 5 ตอง 1 บ้านเลขที่ /50 และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.1.2 การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ

เป็นกลุ่มคำเตือน คำสั่ง ข้อห้ามกลุ่มคำกริยาทั่วไป และกลุ่มคำที่สะท้อนถึงความรู้สึก พบ 7 เรื่อง ได้แก่ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ ชูวัวร์ อย่ามายุ่งคนของกู I'm sorry. ตอก และสนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปแล้ว

4.1.1.3 การตั้งชื่อเรื่องจากพิธีกรรมไสยศาสตร์ ความเชื่อ

พบ 5 เรื่อง ได้แก่ เวรกรรม รัชชามนต์ดำ ดวงสังหาร โดนของเขมร และกามาแก้ว

4.1.1.4 การตั้งชื่อเรื่องจากวันหรือเวลาเกิดเหตุการณ์

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ 11.11

4.1.1.5 การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ

พบ 7 เรื่อง ได้แก่ ทิตีมา แม่แพน คำสารภาพของหมอผี หมู่บ้านนิรนาม กับเจ้าสาวปริศนา เนติมา หนูน้อยในชุดสีหม่น และคนเป็นชู้

4.1.1.6 การตั้งชื่อเรื่องจากวัตถุ สิ่งของ

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ ชฎา

4.1.1.7 การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงผี แต่ไม่มีคำว่าผี

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ สืบสยอง 2 ศพ ร่างเกิดใหม่ และคดีนี้...ลับ

4.1.1.8 อื่น ๆ

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ ฮีหยด เพื่อเธอ และ 1 เปอร์เซนต์

ทั้งนี้ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา สามารถจัดอยู่ได้ทั้งการตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ และการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ

ตารางที่ 4.1

แสดงผลการวิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่อง

รายละเอียด	จำนวน
1. การตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ	4
2. การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ	7
3. การตั้งชื่อเรื่องจากพิธีกรรม ไสยศาสตร์ ความเชื่อ	5
4. การตั้งชื่อเรื่องจากวันหรือเวลาเกิดเหตุการณ์	1
5. การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ	7
6. การตั้งชื่อเรื่องจากวัตถุ สิ่งของ	1
7. การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงผี แต่ไม่มีคำว่าผี	3
8. อื่น ๆ	3

จากตารางที่ 4.1 การตั้งชื่อเรื่อง พบ การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ และการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพนิยมนามากที่สุด มีจำนวน 7 เรื่องเท่ากัน รองลงมา คือ การตั้งชื่อเรื่องจากพิธีกรรม ไสยศาสตร์ ความเชื่อ จำนวน 5 เรื่อง การตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ จำนวน 4 เรื่อง การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงผี แต่ไม่มีคำว่าผี และอื่น ๆ จำนวน 3 เรื่องเท่ากัน ขณะที่ การตั้งชื่อเรื่องจากวันหรือเวลาเกิดเหตุ และการตั้งชื่อเรื่องจากวัตถุ สิ่งของ มีน้อยที่สุด จำนวน 1 เรื่องเท่ากัน

4.1.2 จำนวนผีที่ปรากฏ

แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

4.1.2.1 1 คน

พบ 11 เรื่อง ได้แก่ อีหยด แม่แพน ชฎา ชูวรว์ ออย่ามายุงคนของกู
I'm sorry. สืบสยอง 2 ศพ ห้อง 5 ตอง 1 สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า 1 เปอร์เซ็นต์ และกามาภิ

4.1.2.2 2 คน

พบ 9 เรื่อง ได้แก่ เพื่อเธอ คำสารภาพของหมอผี เนติมา เวอร์กรรม
ร่างเกิดใหม่ ตอก บ้านเลขที่ /50 โดนของเขมร และคนเป็นชู้

4.1.2.3 3 คน

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ ทิดมา เอาถึงตาย และงานใหม่กับความลับของบ้าน
หลังใหญ่

4.1.2.4 มากกว่า 3 คน

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ อยากให้ฟังเรื่องนี้ หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา
ริษยามนต์ดำ ดวงสังหาร คตินี้...ลึกลับ และหนูน้อยในชุดสีหม่น

4.1.2.5 ไม่มีผีปรากฏ

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ 11.11

ตารางที่ 4.2

แสดงผลการวิเคราะห์จำนวนผีที่ปรากฏ

รายละเอียด	จำนวน
1. 1 คน	11
2. 2 คน	9
3. 3 คน	3
4. มากกว่า 3 คน	6
5. ไม่มีผีปรากฏ	1

จากตารางที่ 4.2 จำนวนผีที่ปรากฏ พบ ผีจำนวน 1 คนปรากฏในเรื่องเล่า
มากที่สุด จำนวน 11 เรื่อง รองลงมา คือ 2 คน จำนวน 9 เรื่อง มากกว่า 3 คน จำนวน 6 เรื่อง และ 3 คน
จำนวน 3 เรื่อง ตามลำดับ ขณะที่ไม่มีผีปรากฏน้อยที่สุด จำนวน 1 เรื่อง

4.1.3 เพศของผี

แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

4.1.3.1 ชาย

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ เอาถึงตาย I'm sorry. สืบสยอง 2 ศพ ห้อง 5 ตอง 1 บ้านเลขที่ /50 และ 1 เปอร์เซ็นต์

4.1.3.2 หญิง

พบ 11 เรื่อง ได้แก่ อีหยด แม่แฟน คำสารภาพของหมอผี หมูบ้านนิรนาม กับเจ้าสาวปริศนา เนติมา ชญา ชูวรว์ อาย่ามายุงคนของกู สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า คนเป็นซู้ และ กามากวี

4.1.3.3 เพศทางเลือก

ไม่พบผีที่เป็นเพศทางเลือก

4.1.3.4 ทั้งเพศชายและหญิง

พบ 12 เรื่อง ได้แก่ ทิตติมา เพื่อเธอ อยากให้ฟังเรื่องนี้ เวิร์กกรรม ริษยา มนต์ดำ ร้างเกิดใหม่ ตอก ดวงสังหาร คตินี้...ลึกลับ โดนของเขมร หนูน้อยในชุดสีหม่น และงานใหม่ กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.3.5 อื่น ๆ

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.3

แสดงผลการวิเคราะห์เพศของผีที่ปรากฏ

รายละเอียด	จำนวน
1. ชาย	6
2. หญิง	11
3. เพศทางเลือก	-
4. ทั้งเพศชายและหญิง	12
5. อื่น ๆ	1

จากตารางที่ 4.3 เพศของผี พบ มีผีทั้งเพศชายและหญิงปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า เรื่องเดียวกันมากที่สุด จำนวน 12 เรื่อง รองลงมา คือ เพศหญิง จำนวน 11 เรื่อง เพศชาย จำนวน 6 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 1 เรื่อง ตามลำดับ และไม่พบผีที่เป็นเพศทางเลือก

4.1.4 ประเภทของผี

แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

4.1.4.1 ผีดี

ตามปกติเป็นผีไม่ให้ตีหรือร้ายแก่ใคร พบ 5 เรื่อง ได้แก่ ทิดมา เพื่อเธอ แม่แฟน เนติมา และ I'm sorry.

4.1.4.2 ผีร้าย

เป็นผีที่เกะกะระรานเป็นพาล ไม่มีดีให้แก่ใคร แม้บางครั้งจะไม่ทำร้ายใคร แต่ก็หลอกหลอนให้คนตกใจกลัว พบ 18 เรื่อง ได้แก่ อีหยด เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ คำสารภาพของหมอผี ชฎา ชูวัวร์ เวรกรรม อย่ามายุ่งคนของกู สืบสยอง 2 ศพ ห้อง 5 ตอง 1 ตอก ดวงสังหาร บ้านเลขที่ /50 สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า 1 เปอร์เซ็นต์ หนูน้อยในชุดสีหม่น กามากวี และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.4.3 ทั้งผีดีและผีร้าย

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา รัชยามนต์ดำ ร้างเกิดใหม่ คดีนี้...ลึกลับ โดนของเขมร และคนเป็นซู้

4.1.4.4 อื่น ๆ

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.4

แสดงผลการวิเคราะห์ประเภทของผี

รายละเอียด	จำนวน
1. ผีดี	5
2. ผีร้าย	18
3. ทั้งผีดีและผีร้าย	6
4. อื่น ๆ	1

จากตารางที่ 4.4 ประเภทของผี พบ ผีร้ายเป็นประเภทของผีที่ปรากฏมากที่สุด จำนวน 18 เรื่อง รองลงมา คือ มีทั้งผีดีและผีร้าย จำนวน 6 เรื่อง ผีดี จำนวน 5 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 1 เรื่อง ตามลำดับ

4.1.5 เวลาในการปรากฏตัวของผี

แบ่งออกเป็น 4 ช่วงเวลา ได้แก่

4.1.5.1 ช่วงเวลาเช้า-กลางวัน

ไม่พบว่า มีผีในเรื่องเล่าใดที่ปรากฏตัวในช่วงเวลาเช้า-กลางวันเพียงอย่างเดียว

4.1.5.2 ช่วงเวลาเย็น-กลางคืน

พบ 15 เรื่อง ได้แก่ ชีหยด ทิตติมา เพื่อเธอ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ซญา ชูวรวี รัชยานนต์ดำ สืบสยอง 2 ศพ ห้อง 5 ตอง 1 ตอก ดวงสังหาร คตินี้...ลึกลับ โดนของเขมร สนุกมากมัย เอาเรื่องๆไปเล่า และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.5.3 ทุกช่วงเวลา

พบ 13 เรื่อง ได้แก่ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แฟน เนติมา เวิร์กกรรม อย่ามายุ่งคนของกู I'm sorry. ร่างเกิดใหม่ บ้านเลขที่ /50 1 เปอร์เซนต์ หนูน้อยในชุดสีหม่น คนเป็นซู้ และกามาภิ

4.1.5.4 อื่น ๆ

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ คำสารภาพของหมอผี (ไม่มีการระบุเวลาในการปรากฏตัวของผี) และ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.5

แสดงผลการวิเคราะห์เวลาในการปรากฏตัวของผี

รายละเอียด	จำนวน
1. ช่วงเวลาเช้า-กลางวัน	-
2. ช่วงเวลาเย็น-กลางคืน	15
3. ทุกช่วงเวลา	13
4. อื่น ๆ	2

จากตารางที่ 4.5 เวลาในการปรากฏตัวของผี พบ ผีมีการปรากฏตัวมากที่สุด ในช่วงเวลาเย็น-กลางคืน จำนวน 15 เรื่อง รองลงมา คือ ปรากฏตัวทุกช่วงเวลา จำนวน 13 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 2 เรื่อง ตามลำดับ และไม่พบผีที่ปรากฏตัวเฉพาะช่วงเวลาเช้า-กลางวัน

4.1.6 สถานที่ที่ผีปรากฏ

แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

4.1.6.1 บ้านหรือที่พักอาศัย

พบ 11 เรื่อง ได้แก่ ทิตติมา เนติมา หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ชฎา ชูวรว รัชยามนต์ดำ อาย่ามายุงคนของกู ห้อง 5 ตอง 1 บ้านเลขที่ /50 คนเป็นชู้ งานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.6.2 โรงพยาบาล

ไม่พบว่า ผีปรากฏตัวเฉพาะในโรงพยาบาลเพียงแห่งเดียว

4.1.6.3 วัด

ไม่พบว่า มีผีปรากฏตัวเฉพาะในวัดเพียงแห่งเดียว

4.1.6.4 อื่น ๆ

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า (ผีปรากฏตัวในสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังแห่งหนึ่ง) และ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

4.1.6.5 ปรากฏตัวได้หลายสถานที่

โดยติดตามตัวบุคคลหรือสิ่งของไป กล่าวคือ เมื่อบุคคลหรือสิ่งของไปอยู่ในสถานที่ใด ผีก็จะตามไปปรากฏตัว ณ สถานที่นั้น พบ 17 เรื่อง ได้แก่ ธีหยด เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แฟน คำสารภาพของหมอผี เวิร์กกรรม I'm sorry. สืบสยอง 2 ศพ ร่างเกิดใหม่ ตอก ดวงสังหาร คดีนี้...ลึกลับ โดนของเขมร 1 เปอร์เซ็นต์ หนูน้อยในชุดสีหม่น และกามาภิ

ตารางที่ 4.6

แสดงผลการวิเคราะห์สถานที่ที่ผีปรากฏตัว

รายละเอียด	จำนวน
1. บ้านหรือที่พักอาศัย	11
2. โรงพยาบาล	-
3. วัด	-
4. อื่น ๆ	2
5. ปรากฏตัวได้หลายสถานที่	17

จากตารางที่ 4.6 สถานที่ที่ผีปรากฏ พบ ผีปรากฏตัวได้หลายสถานที่มากที่สุดจำนวน 17 เรื่อง รองลงมา คือ บ้านหรือที่พักอาศัย จำนวน 11 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 2 เรื่อง ตามลำดับ และไม่พบผีปรากฏตัวในโรงพยาบาลหรือวัด

4.1.7 พื้นที่ที่ผีปรากฏ

แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

4.1.7.1 กรุงเทพฯ

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ อยู่มาอยู่คนของกู

4.1.7.2 ต่างจังหวัด

พบ 18 เรื่อง ได้แก่ ธีหยด ทิตมา เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ คำสารภาพของหมอผี หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา เนติมา รัชยามนต์ดำ สืบสยอง 2 ศพ ร่างเกิดใหม่ ห้อง 5 ตอง 1 ตอก คดีนี้...ลึกลับ โดนของเขมร สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า หนูน้อย ในชุดสีหม่น และกามากวี

4.1.7.3 ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

พบ 4 เรื่อง ได้แก่ แม่แพน ชูวาว์ เวิร์กกรรม และ I'm sorry.

4.1.7.4 ต่างประเทศ

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ ดวงสังหาร (จีน) 1 เปอร์เซนต์ (ทวีปเอเชีย) และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่ (ไต้หวัน)

4.1.7.5 อื่น ๆ

พบ 4 เรื่อง ได้แก่ ซก้า บ้านเลขที่ /50 คนเป็นซู้ (ไม่มีการระบุพื้นที่ที่ผีปรากฏ) และ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.7

แสดงผลการวิเคราะห์พื้นที่ที่ผีปรากฏตัว

รายละเอียด	จำนวน
1. กรุงเทพฯ	1
2. ต่างจังหวัด	18
3. ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด	4
4. ต่างประเทศ	3
5. อื่น ๆ	4

จากตารางที่ 4.7 พื้นที่ที่ผีปรากฏ พบ ผีในเรื่องเล่าจำนวนเกินครึ่งมีการปรากฏตัวมากที่สุดในต่างจังหวัด รองลงมา คือ ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด และอื่น ๆ จำนวน 4 เรื่องเท่ากัน และมีผีปรากฏตัวในต่างประเทศ จำนวน 3 เรื่อง ขณะที่กรุงเทพฯ เป็นพื้นที่ที่ผีปรากฏน้อยที่สุด จำนวน 1 เรื่อง

4.1.8 รูปลักษณ์ของผี

แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่

4.1.8.1 สภาพเหมือนมนุษย์

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ ชูวัวร์ I'm sorry. และบ้านเลขที่ /50

4.1.8.2 สภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์

พบ 12 เรื่อง ได้แก่ ทิตติมา อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี ชญา รัชยามนต์ดำ สืบสยอง 2 ศพ ดอก ดวงสังหาร โดนของเขมร 1 เปอร์เซ็นต์ และกามากวี

4.1.8.3 ทั้งสภาพเหมือนมนุษย์และผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์

โดยปรากฏตัวด้วยสภาพเหมือนมนุษย์ในตอนแรกก่อนจะเปลี่ยนรูปลักษณ์ไปตามลักษณะการเสียชีวิต พบ 9 เรื่อง ได้แก่ เพื่อเธอ เอาถึงตาย หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ออย่ามายุ่งคนของกู ร่างเกิดใหม่ คตินี้...ลึกลับ สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า หนูน้อยในชุดสีหม่น และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.8.4 อื่น ๆ

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ อีหยด เนติมา เวรกรรม ห้อง 5 ตอง คนเป็นซู้ (ไม่ได้ระบุรูปลักษณ์ของผีที่ปรากฏอย่างชัดเจน) และ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.8

แสดงผลการวิเคราะห์รูปลักษณ์ของผี

รายละเอียด	จำนวน
1. สภาพเหมือนมนุษย์	3
2. สภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์	12
3. ทั้งสภาพเหมือนมนุษย์และผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์	9
4. อื่น ๆ	6

จากตารางที่ 4.8 รูปลักษณ์ของผี พบ รูปลักษณ์ของผีที่สภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์มีมากที่สุด จำนวน 12 เรื่อง รองลงมา คือ ทั้งสภาพเหมือนมนุษย์และผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์ จำนวน 9 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 6 เรื่อง ตามลำดับ ขณะที่รูปลักษณ์ของผีที่สภาพเหมือนมนุษย์มีน้อยที่สุด จำนวน 3 เรื่อง

4.1.9 การรับรู้ถึงผี

แบ่งออกเป็น 6 รูปแบบ ได้แก่

4.1.9.1 การมองเห็น

พบ 4 เรื่อง ได้แก่ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี ร่างเกิดใหม่ และ โดนของเขมร

4.1.9.2 การได้กลิ่น

ไม่พบการรับรู้ถึงผีด้วยการได้กลิ่นเพียงอย่างเดียว

4.1.9.3 การได้ยินเสียง

ไม่พบการรับรู้ถึงผีด้วยการได้ยินเสียงเพียงอย่างเดียว

4.1.9.4 การสัมผัส

ไม่พบการรับรู้ถึงผีด้วยการสัมผัสเพียงอย่างเดียว

4.1.9.5 การรับรู้หลายอย่างร่วมกัน

โดยสามารถมองเห็น ได้กลิ่น ได้ยินเสียง หรือถูกสัมผัส ควบคู่กัน พบ 24 เรื่อง ได้แก่ ธีหยด ทิตีมา เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา เนติมา ขว้า ชูวรว์ เวิร์กกรรม รัชชามนต์ดำ อย่ามายุ่งคนของกู I'm sorry. สืบสยอง 2 ศพ ห้อง 5 ตอง 1 ตอก ดวงสังหาร คดีนี้...ลี้ลับ บ้านเลขที่ /50 สนุกมากม๊ยะ เอาเรื่องกูไปเล่า หนูน้อยในชุดสีหม่น คนเป็นซู้ กามากวี และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.9.6 อื่น ๆ

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ 1 เปอร์เซนต์ (รับรู้ถึงผีด้วยการที่ผีเข้าสิงมนุษย์) และ 11.11 (ไม่มีผีปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า)

ตารางที่ 4.9

แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ถึงผี

รายละเอียด	จำนวน
1. การมองเห็น	4

ตารางที่ 4.9

แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ถึงผี (ต่อ)

รายละเอียด	จำนวน
2. การได้กลิ่น	-
3. การได้ยินเสียง	-
4. การสัมผัส	-
5. การรับรู้หลายอย่างร่วมกัน	24
6. อื่น ๆ	2

จากตารางที่ 4.9 การรับรู้ถึงผี พบ เรื่องเล่าจำนวน 24 เรื่อง มีการรับรู้ถึงผีหลายอย่างร่วมกันมากที่สุด รองลงมา คือ การมองเห็น จำนวน 4 เรื่อง และอื่น ๆ จำนวน 2 เรื่อง ตามลำดับ และไม่พบการรับรู้ถึงผีด้วยการได้กลิ่นหรือได้ยินเสียง

4.1.10 การเสียชีวิตของผี

แบ่งออกเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่

4.1.10.1 ถูกฆาตกรรม

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ เพื่อเธอ และตอก

4.1.10.2 ฆ่าตัวตาย

พบ 5 เรื่อง ได้แก่ อยากให้ฟังเรื่องนี้ I'm sorry. ห้อง 5 ตอง 1 1 เปอร์เซ็นต์ และชฎา

4.1.10.3 ประสบอุบัติเหตุ

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ แม่แฟน และสืบสยอง 2 ศพ

4.1.10.4 อื่น ๆ

พบ 9 เรื่อง ได้แก่ ทิตติมา คำสารภาพของหมอผี หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา เนติมา เวิร์กกรรม โดนของเขมร 11.11 หนูน้อยในชุดสีหม่น และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.10.5 ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุ

พบ 12 เรื่อง ได้แก่ ชีหยด เอาถึงตาย ชู่วว รัชชามนต์ดำ อย่ามายุ่งคนของกู ร่างเกิดใหม่ ดวงสังหาร คตินี้...ลี้ลับ บ้านเลขที่ /50 สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า คนเป็นชู้และกามากวี

ตารางที่ 4.10

แสดงผลการวิเคราะห์การเสียชีวิตของผี

รายละเอียด	จำนวน
1. ถูกฆาตกรรม	2
2. ฆ่าตัวตาย	5
3. ประสบอุบัติเหตุ	2
4. อื่น ๆ	9
5. ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุ	12

จากตารางที่ 4.10 การเสียชีวิตของผี พบ การเสียชีวิตของผีไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุมากที่สุด จำนวน 12 เรื่อง รองลงมา คือ อื่น ๆ จำนวน 9 เรื่อง ฆ่าตัวตาย จำนวน 5 เรื่อง ถูกฆาตกรรม และประสบอุบัติเหตุ จำนวน 2 เรื่องเท่ากัน ตามลำดับ

4.1.11 การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

แบ่งออกเป็น 5 วิธี ได้แก่

4.1.11.1 หนี

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ห้อง 5 ตอง 1 และสนุกมากมาย เอาเรื่องๆไปเล่า

4.1.11.2 ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา

พบ 10 เรื่อง ได้แก่ แม่แฟน ชฎา เวิร์กกรรม อยู่มาอยู่คนของกู สืบสยอง 2 ศพ ดอก คดีนี้...ลึกลับ โดนของเขมร คนเป็นขี้ และกามากวี

4.1.11.3 ขอความช่วยเหลือจากร่างทรง หมอผี หรือหมอ

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ ฮีหยด เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ รัชชามนต์ดำ ร่างเกิดใหม่ และดวงสังหาร

4.1.11.4 ยอมรับและอยู่ร่วมกัน

พบ 4 เรื่อง ได้แก่ คำสารภาพของหมอผี I'm sorry. บ้านเลขที่ /50 และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.11.5 อื่น ๆ

พบ 7 เรื่อง ได้แก่ ทิติมา (รับมือด้วยการตามหาความจริงที่เกิดขึ้นกับผี) เพื่อเธอ หนูน้อยในชุดสีหม่น (รับมือด้วยการให้ความช่วยเหลือ) เนติมา (ผีหมดห่วงและจากไปเอง)

ซูวรว 1 เปอร์เซนต์ (ไม่สามารถรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ลงเอยด้วยการสูญเสีย) และ 11.11 (ไม่มีฝิปรากฏและทำได้เพียงรับฟังกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น)

ตารางที่ 4.11

แสดงผลการวิเคราะห์การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

รายละเอียด	จำนวน
1. หนี	3
2. ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา	10
3. ขอความช่วยเหลือจากร่างทรง หมอผี หรือหมอदु	6
4. ยอมรับและอยู่ร่วมกัน	4
5. อื่น ๆ	7

จากตารางที่ 4.11 การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น พบ การฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนาเป็นการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด จำนวน 10 เรื่อง รองลงมา คือ อื่น ๆ จำนวน 7 เรื่อง ขอความช่วยเหลือจากร่างทรง หมอผี หรือหมอदु จำนวน 6 เรื่อง และยอมรับและอยู่ร่วมกัน จำนวน 4 เรื่อง ตามลำดับ ขณะที่หนีพบน้อยที่สุด จำนวน 3 เรื่อง

4.1.12 ผู้เฉลยเรื่องราว

แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่

4.1.12.1 พระ

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ แม่แพน และกามาภิ

4.1.12.2 ร่างทรง หมอผี หรือหมอदु

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ ธีหยด เอาถึงตาย ริชยามนต์ดำ ร่างเกิดใหม่ดวงสังหาร และคนเป็นซู้

4.1.12.3 เพื่อนบ้านหรือคนแถวนั้น

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา และห้อง 5 ตอง 1

4.1.12.4 คนในครอบครัว

พบ 3 เรื่อง ได้แก่ ทิตมา ซฎา และงานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่

4.1.12.5 ฝิเฉลยเอง

พบ 2 เรื่อง ได้แก่ เพื้อเธอ และสืบสยอง 2 ศพ

4.1.12.6 มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคน

พบ 8 เรื่อง ได้แก่ อยากให้ฟังเรื่องนี้ เวิร์กกรรม อย่างมาyoungคนของกู ตอกคตินี้...ลึกลับ โดนของเขมร 1 เปอร์เซ็นต์ และหนูน้อยในชุดสีหม่น

4.1.12.7 ไม่มีการเฉลยเรื่องราว

พบ 1 เรื่อง ได้แก่ ชูวรว

4.1.12.8 อื่น ๆ

พบ 6 เรื่อง ได้แก่ คำสารภาพของหมอผี (ตัวละครในเรื่องเข้าใจเรื่องราวได้จากการปะติดปะต่อเรื่องราวเอง) เนติมา และ I'm sorry. (ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้เฉลยเรื่องราวเอง) บ้านเลขที่ /50 (รุ่นน้องที่สามารถมองเห็นวิญญาณได้เป็นผู้เฉลยเรื่องราว) สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า (เจ้าหน้าที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมีความเกี่ยวข้องกับเฉลยเรื่องราว แต่ก็ไม่สามารถเฉลยเรื่องราวได้ทั้งหมด) และ 11.11 (คนต้นเรื่องเป็นคนเฉลยเอง)

ตารางที่ 4.12

แสดงผลการวิเคราะห์ผู้เฉลยเรื่องราว

รายละเอียด	จำนวน
1. พระ	2
2. ร่างทรง หมอผี หรือหมอตุ	6
3. เพื่อนบ้านหรือคนแถวนั้น	2
4. คนในครอบครัว	3
5. ผีเฉลยเอง	2
6. มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคน	8
7. ไม่มีการเฉลยเรื่องราว	1
8. อื่น ๆ	6

จากตารางที่ 4.12 ผู้เฉลยเรื่องราว พบ มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคนในเรื่องเดียวกันมากที่สุด จำนวน 8 เรื่อง รองลงมา คือ ร่างทรง หมอผี หรือหมอตุ และอื่น ๆ มีจำนวน 6 เรื่องเท่ากัน คนในครอบครัว จำนวน 3 เรื่อง พระ เพื่อนบ้านหรือคนแถวนั้น และผีเฉลยเอง มีจำนวน 2 เรื่องเท่ากัน ตามลำดับ ขณะที่ไม่มีมีการเฉลยเรื่องราวน้อยที่สุด จำนวน 1 เรื่อง

ทั้งนี้ จากการศึกษาวเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า จำนวน 30 เรื่องนั้น พบว่า การตั้งชื่อเรื่องเล่าในรายการเดอะโกลด์เรดิโอ (The Ghost Radio) เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ (กลุ่มคำเตือน คำสั่ง ข้อห้าม กลุ่มคำกริยาทั่วไป และกลุ่มคำที่สะท้อนถึงความรู้สึก) และการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพมากที่สุด โดยในแง่ของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับผีนั้น ผีจำนวน 1 ตนเป็นจำนวนผีที่ปรากฏในเรื่องเล่ามากที่สุด ซึ่งพบได้ทั้งผีเพศชายและผีเพศหญิงปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเดียวกัน รวมทั้งเป็นผีร้ายที่คอยระราน หลอกหลอนให้คนตกใจกลัวในสัดส่วนที่มากกว่าผีดี ขณะที่ในเรื่องเล่าจำนวนครึ่งหนึ่ง ผีจะปรากฏตัวในช่วงเวลาเย็น-กลางคืน อีกทั้งยังสามารถปรากฏตัวได้ในหลายสถานที่ และมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผีในต่างจังหวัด ส่วนรูปลักษณะของผีที่ปรากฏในเรื่องเล่านั้นมีสภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์มากที่สุด และสามารถทำให้มนุษย์รับรู้ได้หลายอย่างร่วมกัน ได้แก่ กลิ่น เสียง และสัมผัส นอกจากนี้ การเสียชีวิตของผีในเรื่องเล่า ไม่สามารถระบุหรือไม่ทราบสาเหตุมากที่สุด การพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา เป็นการรับมือกับสถานการณ์ที่เจอในเรื่องเล่ามากที่สุด และการเฉลยเรื่องราวในเรื่องนั้น มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคนในเรื่องเดียวกันมากที่สุด

นอกจากนี้ มีจุดที่น่าสนใจ คือ มีเรื่องเล่าจำนวน 1 เรื่องที่ไม่มีผีปรากฏตัวเลย ได้แก่ เรื่อง 11.11 โดยเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์มนตร์ดำ และยังพบว่า เรื่องเล่า จำนวน 30 เรื่อง มีเนื้อหาบางส่วนของเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์หรือพิธีกรรมบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาถึงจำนวน 18 เรื่อง

4.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกลด์เรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับตามตารางที่ 3.2 จำแนกการวิเคราะห์ได้ 2 ส่วน ได้แก่ องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง

4.2.1.1 โครงเรื่อง (Plot)

จากการวิเคราะห์โครงเรื่องของการเล่าเรื่องในรายการเดอะโกลด์เรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง พบว่า การวางโครงเรื่องแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การเริ่มเรื่อง (Exposition) 2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) 3. ขั้นภาวะวิกฤต (Climax) 4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action) และ 5. ขั้นยุติเรื่องราว (Ending) โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 50 กว่าปีก่อน ซึ่งเป็นเรื่องที่คุณกิตได้รับฟังมาจากคุณแม่ที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น เริ่มต้นด้วยกล่าวถึงพื้นฐานครอบครัวที่มีสมาชิก จำนวน 8 คน ได้แก่ คุณตา คุณยาย ยักษ์ ยศ ยอด แยม ยี่ และหยาด ซึ่งคือตัวคุณแม่เอง เนื่องจากประกอบอาชีพเกษตรกร กิจวัตรประจำวันของครอบครัวนี้คือการทำงานในไร่ ยกเว้น ยักษ์ พี่ชายคนโต มีอยู่วันหนึ่งระหว่างที่หยาด แยม และยี่ กำลังกลับบ้านหลังเลิกเรียน โดยใช้ทางลัด ทั้ง 3 ได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งยืนยิ้มอยู่ข้างศาล ซึ่งทั้ง 3 ไม่เคยรู้จักหรือเห็นผู้หญิงคนนั้นมาก่อน หลังจากเหตุการณ์นั้น แยมที่แต่เดิมป่วยอยู่แล้วกลับมีอาการทรุดลง

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 แยมถูกพาไปตรวจร่างกายที่อนามัยหลังมีอาการป่วย แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ ลุงยักษ์ที่เพิ่งกลับมาบ้านและเห็นหน้าตาของแยมดูหมองคล้ำจึงพาจามหันต์ที่อดีตเคยเป็นทหารเสนารักษ์มาช่วยดูอาการ โดยที่จามหันต์บอกว่าแยมเหมือนคนโดนของ ในระหว่างที่ลุงยักษ์กำลังคุยเรื่องอาการของน้องสาวกับจามหันต์ อยู่ดี ๆ ก็ได้ยินเสียงแยมกรีดจากการเห็นยายช่วยที่อดีตเป็นคนเล่นของจนเสียสติมานอนอยู่หน้าบ้าน ตั้งแต่คืนนั้นมา เหตุการณ์แปลก ๆ ก็เริ่มเกิดขึ้น หยาดเห็นแยมกินเครื่องในสัตว์ ทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วไม่เคยกิน ส่วนข้าววันรุ่งขึ้น แยมที่ปกติเป็นเด็กเรียบร้อยกลับกลายเป็นคนพูดคำหยาบ ขณะที่น้องคนเล็กที่ชื่อยี่บอกกับหยาดว่า แยมเอาแต่นอนจ้องหน้าตัวเองทั้งคืน จนทำให้รู้สึกกลัว

เหตุการณ์ที่ 2 คืนที่ทำให้ทุกคนในบ้านเริ่มรู้สึกว่า มีบางอย่างรังควานครอบครัวอยู่ ในระหว่างที่หยาดกำลังนอนอยู่ เธอได้ยินเสียงโหยหวนดังว่า “ธี.....หยด” หยาดกลัวมาก จึงเดินออกไปหาพี่ ๆ ที่คิดว่าน่าจะนั่งจิบชาดองอยู่หน้าบ้าน แต่พอออกมาแล้วกลับไม่เจอใคร ในระหว่างที่กำลังบ่นว่าพี่ ๆ หายไปไหน เธอได้ยินเสียงป็นดังขึ้นที่นอกบ้าน พร้อมกับเสียงตะโกนของลุงยักษ์ว่า “มึงทำอะไรน้องกูวะ” หยาดตกใจ รีบวิ่งไปทางต้นเสียงเพื่อดูเหตุการณ์ก็เห็นพี่ ๆ ยืนถืออาวุธครบมืออยู่ ในจังหวะที่ไฟฉายส่องไปมาในความมืด หยาดเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่แถวแปลงผักในตอนที่กำลังจะตะโกนเรียกเพราะคิดว่าเป็นน้องสาว ลุงยักษ์ยิงปืนเข้าใส่เสียก่อน พร้อมกับสั่งให้หยาดอยู่เงียบ ๆ และห้ามออกมา หยาดที่โกรธปนเหนื่อยจึงยอมกลับเข้าบ้าน และได้พบกับแยมที่นั่งหลับอยู่ข้างประตู หลังจากพาแยมเข้านอน หยาดจึงตัดสินใจเล่าเรื่องที่เจอผู้หญิงข้างศาลเพียงตาให้ยอดฟัง

- ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 ลุงยักษ์และจ๋ามหันต์มาพร้อมกับลุงพุ่มที่ท่าทางเหมือนเป็นหมอผีมาดูอาการแยม โดยลุงพุ่มบอกลุงยักษ์กับจ๋ามหันต์ด้วยท่าทางหนักใจว่า “แรงนะ ไม่เคยเจอขนาดนี้เลย ไปโรงพยาบาลดีที่สุด คุณหมอเขาน่าจะผ่อนหนักเป็นเบาได้” เพราะตอนนี้เกินกว่าจะรักษาด้วยไสยศาสตร์แล้ว แต่แยมไม่ยอมไป

เหตุการณ์ที่ 2 ลุงพุ่มบอกให้ไปหามิดมาพันกอไผ่กอหนึ่ง กลางกอไผ่นั้นมีสิ่งที่คล้ายกาวยางขุ่น ๆ ห้อยไปมา ส่งกลิ่นเหม็นมากจนแทบอาเจียน ในขณะที่ความสนใจของทุกคนอยู่ตรงนั้น อยู่ดี ๆ แยมวิ่งออกมาจากบ้าน อาละวาดไปทั่ว จนลุงพุ่มต้องหยิบตลับคล้ายสีผึ้งมาป้ายตรงหน้าผากแยมให้หยุด ลุงพุ่มบอกว่าของพวกนี้เป็นของเสนียด ต้องทำลายด้วยการเผาทิ้งให้หมด หลังจากนั้น ลุงพุ่มนำสายสิญจน์มาพันรอบกอไผ่ จูดยูป บริกรรมคาถา แล้วจุดไฟเผา อยู่ ๆ แยมที่นอนเกร็งร้องกรีดขึ้นมาแล้วก็สลบไป ทุกคนจึงพาแยมไปโรงพยาบาล ยกเว้นยศและยี่ที่อยู่เฝ้าบ้าน ในระหว่างการเดินทางพบอุปสรรคมากมาย ทำให้ใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าจะมาถึงโรงพยาบาลจากปกติที่ใช้เวลาไม่เกินชั่วโมง

เหตุการณ์ที่ 3 หลังจากรักษาตัวในโรงพยาบาล ในคืนก่อนจะกลับบ้าน คืนนั้นเป็นคืนที่น่ากลัวที่สุดสำหรับหยาด หยาดได้ยินเสียงโยहन “อี.....หยด” ดังลอยมาจากที่ไกล ๆ แล้วค่อย ๆ ไกลเข้ามา จนมาอยู่ในห้อง ปรากฏว่าหยาดเห็นแยมนั่งอยู่บนเตียง โดยมีแมวดำตัวหนึ่งนั่งอยู่บนตัก พร้อมกับพึมพำว่า “อี.....หยด” พอพูดจบ แยมหันมองหยาดด้วยรอยยิ้มชวนขนลุก หยาดกลัวมาก แต่ขยับไม่ได้ ไม่มีเสียง แล้วแยมที่ยิ้ม ๆ อยู่ก็หันมาพูดกับหยาดว่า “กูไปละนะ” แล้วแยมก็เสียชีวิตลงในคืนนั้น

- ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

การเสียชีวิตของแยมและเหตุการณ์ในคืนนั้นสร้างความแปลกใจให้กับทุกคน เพราะแยมมีอาการดีขึ้น และได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลในวันรุ่งขึ้น

- ชั้นยุติเรื่องราว (Ending)

พิธีศพของแยมถูกจัดแบบง่าย ๆ เนื่องจากข่าวลือว่า ลูกสาวบ้านนี้ถูกปอบกิน ทำให้ไม่มีชาวบ้านคนใดกล้ามางานศพ มีเพียงญาติและกลุ่มเพื่อนของยักษ์มาร่วมงาน สุดท้ายเรื่องจบลงพร้อมกับความคลุมเครือ เพราะไม่รู้ว่ามีผู้หญิงชุดดำที่ยืนข้างศาลเป็นใคร เป็นยายช่วยหรือว่าผีวิญญาณตนอื่น และหลังจากนั้น หยาดและยอดได้ไปเล่าเรื่องที่เคยเจอผู้หญิงแปลก ๆ ตรงศาลร้างใต้ต้นไม้ใหญ่ให้ลุงยักษ์ฟัง ลุงยักษ์โกรธมากจึงไปพังศาลแล้วเผาทิ้ง

ตารางที่ 4.13

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง 'อีหยด'

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อ 50 กว่าปีก่อน ซึ่งเป็นเรื่องที่คุ้นเคย ได้รับฟังมาจากคุณแม่อีกที ครอบครัวของคุณแม่ที่มีสมาชิก จำนวน 8 คน ได้แก่ คุณตา คุณยาย ลุงยักษ์ ยศ ยอด หยาด น้ำแยม และอีวันหนึ่งระหว่างที่กำลังกลับบ้านหลังเลิกเรียน หยาด แยม และอีได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังศาล หลังจากเหตุการณ์นั้น แยมที่แต่เดิมป่วยอยู่แล้ว กลับมีอาการทรุดลง
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- แยมถูกพาไปตรวจร่างกายที่อนามัยหลังมีอาการป่วย แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ ลุงยักษ์พาจามหันต์มาช่วยดูอาการ โดยที่จามหันต์บอกว่าแยมเหมือนคนโดนของ ยายช่วยมายืนมองแยมอยู่หน้าบ้าน ตั้งแต่คืนนั้นมา เหตุการณ์แปลก ๆ ก็เริ่มเกิดขึ้น - คืนที่ทำให้ทุกคนในบ้านเริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างตามรังคววนครอบครัวอยู่
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- ลุงยักษ์พาลุงพุ่มที่ทำทางเหมือนเป็นหมอผีมาดูอาการแยม แต่ตอนนี้อาการของแยมเกินกว่าจะรักษาด้วยไสยศาสตร์แล้ว - ลุงพุ่มให้ไปหาหมัดมาพันกอไผ่กอหนึ่ง ตรงกลางกอไผ่นั้นมีสิ่งที่คล้ายกายางขุ่น ๆ ห้อยไปมา ส่งกลิ่นเหม็นจนแทบอาเจียน ลุงพุ่มเผาทำลายทิ้ง หลังจากนั้น ทั้งหมดก็พาแยมไปโรงพยาบาล ในระหว่างการเดินทางพบอุปสรรคมากมาย - คืนที่น่ากลัวที่สุดสำหรับหยาด และการเสียชีวิตของแยม
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	การเสียชีวิตของแยมสร้างความแปลกใจให้กับทุกคน เพราะแยมมีอาการดีขึ้น และจะได้ออกจากโรงพยาบาลในวันรุ่งขึ้น
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	พิธีศพของแยมถูกจัดแบบง่าย ๆ มีเพียงญาติและกลุ่มเพื่อนของลุงยักษ์มาร่วมงาน เนื่องจากข่าวลือว่าลูกสาวบ้านนี้ถูกบอบกินทำให้ชาวบ้านไม่กล้ามางานศพ สุดท้ายเรื่องก็จบลงพร้อมกับความคลุมเครือ เพราะไม่รู้ว่าคุณหญิงชุดดำที่ยืนข้างศาลเป็นใคร ลุงยักษ์ที่มารู้เรื่องที่เคยเจอผู้หญิงแปลก ๆ ตรงศาลที่หลัง โกรธมากจึงไปพังศาลแล้วเผาทิ้ง

(2) เรื่อง ‘ທີติมา’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 19 ปีก่อนสมัยที่คุณชาเรียนจบใหม่ ๆ และได้งานเป็นโพรแมน (Foreman) คุมงานก่อสร้างแถวจังหวัดใกล้ ๆ กรุงเทพฯ ส่วนแฟนก็มีอาชีพเป็นเจ้าหน้าที่บัญชีบริษัทใกล้ ๆ ด้วยความที่ตอนนั้น คุณชายเป็นวัยรุ่นเลยยังติดเพื่อน พอเลิกงานตอน 5 โมงเย็นก็มักจะขับรถมอเตอร์ไซด์ไปหาเพื่อนอีกอำเภอ ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 30 กิโลเมตร โดยคุณชายจะใช้ทางลัดในการไปกลับหาเพื่อน เพราะประหยัดเวลาและน้ำมัน ซึ่งทางลัดนั้นจะมีบ้านเรือนไทยอยู่หลังหนึ่งที่คุณชาขับรถผ่านก็จะเห็นตายายนั่งอยู่เสมอ คุณชายก็จะยิ้มแล้วก้มหัวทักทาย จนมีวันหนึ่งที่ฝนตก ทำให้คุณชายต้องไปขอหลบฝนที่บ้านตายาย โดยที่ได้รับ การต้อนรับอย่างดี ทว่า สายตาของคุณชากลับเห็นสิ่งผิดสังเกตอย่างหนึ่ง คือ หน้าต่างเกือบทุกบานเปิดอยู่ บางบานหลุดห้อยเหมือนถุงจืด ในบ้านโล่งไม่มีเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งตากับยายบอกว่า โดนปล้น คุณชา รู้สึกสงสัยจึงเสนอตัวซ่อมให้ ระหว่างที่พูดคุยกัน อยู่ ๆ หม้อแปลงไฟฟ้าเกิดระเบิดทำให้ไฟดับ คุณตาอาสาไปกับหาเทียนมาจุด ในจังหวะที่ฟ้าแลบ คุณชายเห็นคือตัวคุณยายโปร่งแสง จนร้องออกมาด้วยความตกใจ คิดในใจว่าตาผาดหรือโดนผีหลอกกันแน่ แล้วสิ่งที่ย้ำว่าคุณชาโดนผีหลอกคือเมื่อคุณตาเดินถือเทียนออกมาจากในตัวบ้าน เทียนไม่กระดิกเลยสักนิด นั้นทำให้คุณชายเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา แต่ก็เลือกที่จะนั่งเงียบ ๆ เพราะตอนนี้ตายายนั่งจ้องเขาอยู่ แล้วในความเงียบนั้นยายถามขึ้นมาว่า “หนุ่มกลัวหรือ” คุณชาตอบกลับไปว่า “ผมไม่ได้กลัวครับ” จนสักพักฝนซาลง คุณชายก็ลงกราบตายาย พร้อมขอบคุณที่ให้มาหลบฝนที่บ้าน แล้วรับหันหลังเดินออกจากบ้านไป โดยมีเสียงยายพูดตามหลังมาว่า “กลับมาดูแลบ้านให้ยายทีนะ”

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 คุณชากลับมาเล่าเรื่องราวที่เจอให้แฟนที่ชื่อนิดฟัง ก่อนที่เข้าวันต่อมาก็โทรหาเพื่อนที่ชื่อโอ พร้อมกับชวนให้ไปซ่อมประตูหน้าต่างเป็นเพื่อนตามที่บอกตากับยายไว้ โดยใช้กุญแจที่สามารถใส่รหัสได้มาล๊อคประตูบ้านไว้ พร้อมกับบอกตายายให้รับรู้ จนใกล้วันหอยออก โอโทรมาบอกให้เขาซื้อรหัสกุญแจบ้านตากับยาย ปรากฏว่าคุณชาถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่ 1 จำนวน 2 ใบ จากเลขรหัสนั้น หลังจากถูกล็อตเตอรี่ คุณชาตั้งใจว่าจะซื้อที่ดินตรงบ้านตายาย เพราะยังคงฝังใจกับคำว่า “มาดูแลบ้านให้ยายด้วย”

เหตุการณ์ที่ 2 ในวันหยุด คุณชาตั้งใจมาสำรวจรอบ ๆ บ้านตายาย โดยหวังจะตามหาเจ้าของว่าเป็นใคร ในระหว่างที่เดินสำรวจอยู่ คุณชา รู้สึกเหมือนไม่ได้เดินคนเดียว แต่มีผีเท้าเดินตามมาตลอด จนเขามาหยุดที่ท้ายบ่อ ขณะที่กำลังหันหลังจะเดินกลับ เขาได้ยินเสียงตะโกนตามหลังมาว่า “ช่วยด้วย!” พอหันไปตามเสียงเห็นเป็นผู้หญิงคนหนึ่งตัวงอออกมาจาก

ต้นมะขาม ผู้หญิงคนนั้นโบกมือมาที่คุณชาแล้วถามว่า “มองเห็นไข่ไหม” คุณชารีบวิ่งหนีทันที แต่ยังตะโกนตอบกลับไปว่า “แล้วจะกลับมาช่วยนะ” คุณชาจึงชวนแฟนไปช่วยผู้หญิงตรงต้นมะขาม ตามที่รับปากไว้ แต่ไม่พบอะไร นอกจากตัวหนังสือเลื่อนรางที่เกาะสลักอยู่บนต้นมะขามที่ยังพออ่านได้ เป็นคำว่า ...ติมา

เหตุการณ์ที่ 3 คุณชาพยายามตามหาเจ้าของที่ดิน จนไปเจอกับคุณป้า ซึ่งเป็นลูกของตายาย และเป็นเจ้าของที่ดินแปลงนั้น ใช้เวลาเกลี้ยกล่อมอยู่นานจนคุณป้ายอมขายให้ ในราคา 3 ล้านบาท พร้อมกับให้คุณชาสัญญาว่าจะไม่รื้อบ้านเรือนไทย ถ้าคุณป้าอยากไปหมู่บ้านเรือนไทย เมื่อไร คุณชาต้องอนุญาตให้เข้าไปดู และถ้าวันใดที่คุณชาคิดจะขายที่แปลงนี้ก็ขอให้บอก เพราะคุณป้า จะซื้อคืน ซึ่งคุณชาก็รับปาก หลังจากได้ซื้อที่ดินแปลงนั้นตามที่ตั้งใจไว้แล้ว ไม่นานแฟนของเขาก็ตั้งท้อง และคลอดลูกสาว โดยทั้งคู่ตั้งชื่อว่า เนติมา มีชื่อเล่นว่า น้องเน

- ขึ้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 ช่วงเย็นวันหนึ่ง น้องเนหายตัวไป คุณชาและแฟนตามหา อยู่พักใหญ่จนไปเจอน้องเนที่มีมือถือกล่องสังกะสีเก่า ๆ ขึ้นสนิมอยู่ พร้อมกับบอกว่ามันคือกล่อง สมบัติ คุณชาเปิดออกดูก็พบว่าข้างในเป็นเครื่องประดับโบราณกว่า 20 ชิ้น มีทั้งแหวน สร้อย สังกวาร์ เข็มขัดเงิน เข็มขัดทอง เข็มขัดนาก และกำไล ในระหว่างที่กำลังตกลงกับแฟนว่าจะนำไปคืนให้คุณป้า อยู่ ๆ น้องเนในวัย 3 ขวบก็ตะโกนขึ้นมาว่า “กูไม่ให้!!” แล้วก็ร้องไห้ มีท่าทางฉุนเฉียว อย่างที่ไม่เคย เป็นมาก่อน

เหตุการณ์ที่ 2 คุณลงกับคุณป้ามาที่บ้านคุณชา พร้อมห่อกระดาษใหญ่ ที่ข้างในเป็นภาพวาดสีน้ำมันแบบโบราณ เป็นรูปเด็กผู้หญิง 2 คน คนหนึ่งในภาพเป็นคุณป้าสมัยเด็ก กำลังยืนจูบมือกับเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่มีหน้าเหมือนน้องเน เด็กคนนั้นคือน้องสาวของคุณป้าที่เสียชีวิต ไปแล้วด้วยการกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย เธอมีชื่อว่า ทิติมา ด้วยความที่น้องเนหน้าเหมือนทิติมาทำให้ คุณป้าเชื่อว่าน้องเนคือทิติมากลับชาติมาเกิด

เหตุการณ์ที่ 3 ต่อมาไม่นาน นิดเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว ตอนนั้น น้องเนอายุยังไม่ถึง 4 ขวบ คุณป้าอาสาช่วยดูแลน้องเนให้ในระหว่างที่จัดงานศพและในช่วงที่คุณชา ต้องไปทำงาน จนน้องเนอายุได้ 10 ขวบ คุณป้าขอให้น้องเนไปนอนค้างอยู่ที่บ้านคุณป้า ด้วยเหตุผล ที่ว่าเธอต้องการทำเพื่อลบล้างความผิด เพราะเชื่อว่าน้องเนคือน้องสาวที่ตายไป โดยที่น้องเนก็ยอม แต่โดยดีและคุณชาก็ต้องทำตามใจลูก จนน้องเนอายุย่างเข้า 15 ปี คุณป้าตัดสินใจยกบ้านให้ พร้อมกับ ขอให้น้องเนเปลี่ยนไปใช้นามสกุลของตัวเอง คุณชาโกรธมากและตอบปฏิเสธไป หลังจากเหตุการณ์นั้น ในวันเดียวกัน ขณะที่คุณชากำลังนั่งเล่นโน้ตบุ๊กอยู่ เขาได้ยินเสียงลูกสาวจึงหันไปตามเสียงเรียกนั้น

นั่นทำให้เขาถึงกับร้องออกมาด้วยความตกใจ เพราะภาพที่คุ้นตาเห็นในแวบแรก คือ ลูกสาวของตัวเองเหมือนกับผีที่เจอตรงต้นมะขาม

เหตุการณ์ที่ 4 คุณซาขอให้คุณป้าเล่าเรื่องทิดมาให้ฟัง พร้อมกับยื่นข้อเสนอว่า “ถ้าคุณป้าเล่าให้ผมฟัง เรื่องลูกสาวผมจะไม่ขัดขวางคุณป้าแล้วครับ แต่ผมต้องรู้เรื่องนี้ก่อนว่าทำไมทิดมาต้องฆ่าตัวตาย” คุณป้าจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับทิดมาให้ฟังว่า ทิดมา เป็นคนอ่อนต่อโลก ในช่วงที่เธอเรียนจบมศ.5 เธอตั้งใจจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ตามรอยพี่สาว แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต ทำให้เธอตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปตามหาพี่สาวที่กรุงเทพฯ แต่กลับถูกหลอกไปข่มขืน รุมโทรม ทำร้ายร่างกาย และกักขังไว้ในบ้านนาน 4 วัน จนร่างกายเธอไม่ไหว และถูกผู้ชายพวกนั้นนำมาทิ้งไว้ข้างทาง หวังให้เธอตาย แต่มีชาวบ้านแถวนั้นกับเจ้าหน้าที่ช่วยพาเธอไปส่งโรงพยาบาล หลังรู้สึกตัวทิดมาขอให้เจ้าหน้าที่ช่วยตามหาพี่สาวให้ คุณป้าพอรู้ข่าวเรื่องนี้ก็ตกใจ เสียใจที่เกิดเหตุแบบนี้ขึ้นกับน้องสาวตัวเอง แต่แทนที่จะช่วย คุณป้ากลับไล่ทิดมาให้กลับบ้าน เพราะตอนนั้นไม่พร้อมที่จะให้น้องสาวมาอยู่ด้วย ประกอบกับเป็นห่วงพ่อแม่ว่าจะไม่มีใครดูแล ทิดมาในตอนนั้นเสียใจมาก เธอไม่มีทางเลือกจึงต้องเดินทางกลับบ้าน แล้วเธอก็ตัดสินใจฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดบ่อน้ำหลังบ้าน

- ขึ้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

หลังจากเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้คุณซาฟัง คุณป้าหยิบจดหมายฉบับหนึ่งที่อยู่หลังรูปส่งมาให้คุณซา ใจความในจดหมายบอกว่า “ฉันรักพี่และพ่อแม่มาก ๆ นะ แต่พี่คงไม่รักฉันเลย ทำไมพี่ถึงไม่ช่วยฉัน ฉันอุตส่าห์หวังว่าพี่จะเป็นที่พึ่งของฉันได้ ซาตินี่ฉันคงทำบุญมาได้แค่นี้ หวังว่าซาตินี้เราคงได้เจอกันอีกนะพี่” แล้วก็ลงชื่อทิดมา หลังอ่านจดหมายจบ คุณป้ายื่นรูปขาวดำใบหนึ่งมาให้คุณซา ซึ่งเป็นรูปถ่ายทิดมาตอนเรียนจบ เขาเห็นแล้วก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมคุณป้าถึงเชื่อว่าน้องเนคือทิดมากลับชาติมาเกิด เพราะทั้งคู่เหมือนกันมาก โดยคุณซาขอว่าอย่าเล่าเรื่องนี้ให้น้องเนฟัง และขอจดหมายฉบับนั้นกลับไปด้วย

- ขึ้นยุติเรื่องราว (Ending)

การยุติเรื่องราวเกิดหลังจากคุณซาได้รับรู้เรื่องราวในอดีตของทิดมา เขาหยิบจดหมายฉบับนั้นออกมาแล้วเอาไฟแช็กจุดเผาจดหมายฉบับนั้นทิ้ง แล้วก็พูดลอย ๆ ออกไปว่า “ผมไม่รู้ล่ะว่า คุณจะได้ยินในสิ่งที่ผมพูดมัย แต่ผมขอให้คุณไปสู่สุคติ เรื่องราวที่คุณได้พบเจอ มันเลวร้ายมาก แต่หลังจากนี้ผมขอให้คุณพบเจอแต่สิ่งที่ดี ๆ นะทิดมา” หลังจากทีพูดแบบนี้จบ เขาหันไปเห็นเนตมาลูกสาวของเขาเ็นร้องไห้อยู่ พร้อมกับขอร้องให้เขาเลิกสูบบุหรี่ เพราะไม่อยากให้พ่อแม่เป็นอะไรไปอีกคน โดยคุณซารับปาก และให้สัญญาว่าจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่พ่อคนหนึ่งจะทำให้ลูกสาวได้ เรื่องราวของทิดมาจบลงเพียงเท่านี้ พร้อมกับทิ้งท้ายให้ติดตามเรื่องราวเกี่ยวกับเนตมาลูกสาวของเขาในสัปดาห์หน้า

ตารางที่ 4.14

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘ทิดีมา’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อ 19 ปีก่อน สมัยคุณชาเรียนจบใหม่ ๆ เลิกงานก็มักจะขับรถมอเตอร์ไซด์ไปหาเพื่อน โดยคุณชาจะใช้ทางลัด ซึ่งทางลัดนั้นจะมีบ้านเรือนไทยอยู่หลังหนึ่งที่คุณชาจะเห็นตายายนั่งอยู่เสมอ วันหนึ่งที่ฝนตก คุณชาต้องไปหลบฝนที่บ้านตายาย สายตาของคุณชาเห็นสิ่งผิดปกติ คือ หน้าต่างเกือบทุกบานเปิดอยู่ บางบานหลุดห้อย จึงเสนอตัวซ่อมให้ แล้วก็รู้ว่าตายายไม่ใช่มนุษย์
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- คุณชาชวนโอไปซ่อมประตูหน้าต่างเป็นเพื่อนตามที่บอกตายายไว้ โดยใช้กุญแจที่ใส่รหัสได้มาถือคปรอบบ้านไว้ แล้วคุณชาก็ถูกรางวัลที่ 1 จากเลขนั้น โดยเขาตั้งใจว่าจะซื้อที่ดินตรงบ้านตายาย - คุณชามาสำรวจรอบ ๆ บ้านตายาย หวังจะตามหาเจ้าของ ในระหว่างที่เดินสำรวจอยู่ เขาได้ยินเสียงตะโกนว่า “ช่วยด้วย!” พอหันไปตามเสียงเห็นเป็นผู้หญิงคนหนึ่งตัวงอออกมาจากต้นมะขาม คุณชารีบวิ่งหนี แต่ยังตะโกนตอบกลับไปว่า “แล้วจะกลับมาช่วยนะ” คุณชาจึงชวนแฟนไปตามที่รับปากไว้ แต่ไม่พบอะไร นอกจากตัวหนังสือเลื่อนรางบนต้นมะขามที่อ่านได้เป็นคำว่า ...ติมา - คุณชาพยายามตามหาเจ้าของที่ดิน จนไปเจอกับคุณป้าซึ่งเป็นลูกตายาย และเป็นเจ้าของที่ดินแปลงนั้น ใช้เวลาเกลี้ยกล่อมอยู่นานจนคุณป้ายอมขาย หลังจากได้ซื้อที่ดินแปลงนั้นตามที่ตั้งใจไว้แล้ว ไม่นานแฟนของเขาก็ท้องและคลอดลูกสาวชื่อว่า เนติมา
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- เย็นวันหนึ่ง น้องเนหายุตัวไป คุณชาและแฟนตามหาตัวอยู่พักใหญ่จนไปเจอน้องเนที่ในมือถือกล่องสังกะสีขึ้นสนิมอยู่ โดยข้างในเป็นเครื่องประดับโบราณ 20 กว่าชิ้น ในระหว่างที่ตกลงกับแฟนว่าจะนำไปคืนให้คุณป้า อยู่ ๆ น้องเนตะโกนมาว่า “กูไม่ให้!!”

ตารางที่ 4.14

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง 'ทิตีมา' (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- คุณลุงกับคุณป้ามาที่บ้านคุณชาพร้อมภาพวาดรูปเด็กผู้หญิง 2 คน คนหนึ่งในภาพเป็นคุณป้า สมัยเด็กกำลังยืนจูงมือเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่มีหน้าเหมือนน้องเน โดยเด็กคนนั้นคือน้องสาวของคุณป้าที่เสียชีวิตไปแล้ว เธอมีชื่อว่า ทิตีมา - นิดเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว คุณป้าดูแลน้องเนเรื่อยมาจนน้องเนอายุย่างเข้า 15 ปี คุณป้าตัดสินใจยกบ้านให้ พร้อมกับขอให้น้องเนเปลี่ยนไปใช้นามสกุลตัวเอง คุณชาโกรธมากและตอบปฏิเสธไป หลังจากเหตุการณ์นั้น ขณะที่คุณชากำลังนั่งเล่นโน้ตบุ๊กอยู่ เขาได้ยินเสียงลูกสาวเรียกจึงหันไปตามเสียง ภาพที่คุณชาเห็นในแวบแรกคือลูกสาวของตัวเองเหมือนกับผีที่ต้นมะขาม - คุณชาขอให้คุณป้าเล่าเรื่องทิตีมาให้ฟัง โดยคุณป้าเล่าว่า ทิตีมาเป็นคนอ่อนต่อโลก ในช่วงที่เธอเรียนจบมศ.5 เธอตั้งใจจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ตามรอยพี่สาว แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต เธอจึงหนีออกจากบ้านไปตามหาพี่สาว แต่กลับถูกหลอกไปข่มขืน และถูกนำมาทิ้งไว้ข้างทาง แต่มีคนช่วยพาเธอไปส่งโรงพยาบาล คุณป้าพอรู้ข่าวเรื่องน้องก็ตกใจ แต่แทนที่จะช่วย กลับไล่ทิตีมากลับบ้าน ทิตีมาในตอนนั้นเสียใจมากจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย
ขึ้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	คุณชาได้อ่านจดหมายที่ทิตีมาเขียนไว้ และได้เห็นรูปถ่ายทิตีมาตอนเรียนจบ นั่นทำให้เขาไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมคุณป้าถึงเชื่อว่าน้องเนคือทิตีมา กลับชาติมาเกิด เพราะทั้งคู่เหมือนกันมาก โดยคุณชาขอว่าอย่าเล่าเรื่องนี้ให้น้องเนฟัง และขอจดหมายฉบับนั้นไป
ชั้นยุติเรื่องราว (Ending)	หลังจากคุณชาได้รู้เรื่องราวในอดีตของทิตีมา เขาหยิบจดหมายฉบับนั้นมาเผาทิ้ง โดยขอให้ทิตีมาไปสู่สุคติ เรื่องราวของทิตีมาจบลงเพียงเท่านี้ พร้อมกับทิ้งท้ายให้ติดตามเรื่องราวเกี่ยวกับเนติมา ลูกสาวของเขาในสัปดาห์หน้า

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนประมาณ ปี พ.ศ. 2537-2538 ที่คุณยอดทำงานเป็นเด็กยกของอยู่ในคณะตลก โดยมีนักดนตรีที่รู้จักคนหนึ่งชื่อ พี่หนุ่ม จุดเด่นของพี่หนุ่มคือร้องเพลงที่ชื่อว่า “เพื่อเธอ” ของหินเหล็กไฟเพราะมาก ซึ่งพี่หนุ่มเคยเปรย ๆ กับคุณยอดว่า “อยากจะไปเล่นดนตรีเต็มตัว ไม่อยากจะเป็นแบ็คอัพกับตลกแล้ว” ไม่กี่วันต่อมาคุณยอดก็ไม่เห็นพี่หนุ่มอีกเลย จนได้มารู้จากเพื่อนพี่หนุ่มว่า พี่หนุ่มได้งานใหม่ เป็นนักดนตรีที่ภาคใต้ ทั้งคู่จึงห่างกันไป จน 2 ปีผ่านไป คุณยอดและพี่หนุ่มได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง เขาบอกว่า “พี่เจออะไรมาเยอะมาก เล่าไปเองก็ไม่เชื่อหรอก” แต่คุณยอดก็ขอให้พี่หนุ่มเล่าให้ฟัง พร้อมกับตกลงกันว่าจะไปฟังเรื่องราวที่บ้านเช่าของพี่หนุ่ม โดยพี่หนุ่มเล่าว่า พี่หนุ่มได้รับการติดต่อจากเพื่อนว่าในวงเขามีตำแหน่งว่างอยู่ ถ้าพี่หนุ่มอยากได้งานนี้ให้รีบลงไปอดิชน ซึ่งพี่หนุ่มก็ไม่ลืมที่จะร้องเพลงถนัดของตัวเอง คือ เพลง “เพื่อเธอ” ทุกคนชอบใจกันใหญ่จนพี่หนุ่มได้งานนี้ ระหว่างที่เขากำลังร้องเพลงอยู่ สายตาเขาไปประสานกับผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงในฝัน แล้วผู้หญิงคนนั้นก็มองเขากลับและยิ้มให้ หลังจากได้งานและตกลงเรื่องเงินเดือนเรียบร้อยแล้ว พี่หนุ่มนึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่มีที่พัก แล้วเขาก็เห็นผู้หญิงคนนั้นเดินตรงมาทางเขาพร้อมกับแนะนำตัวว่าชื่อแก้ว และแนะนำที่พักใกล้ ๆ ให้พี่หนุ่ม โดยบอกว่า “จะมีพนักงานฉายไฟยืนอยู่หน้าทางเข้าที่พัก เขาชื่อบ่าว ไปถามเขามีที่พักว่างแน่นอน” ซึ่งพี่หนุ่มก็ไปตามที่แก้วแนะนำและได้ห้องพักที่นั่น

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

เหตุการณ์ที่ 1 เมื่อถึงคราวที่พี่หนุ่มร้องเพลงเพื่อเธอที่ไร แก้วก็จะลงมา แล้วก็ยืนมองสบตากับพี่หนุ่มเป็นอย่างนี้อยู่ตลอด ทำให้พี่หนุ่มรู้สึกซุ่มซ่ามขึ้นหัวใจมาก จนวันหนึ่ง เพื่อนพี่หนุ่มที่เป็นนักดนตรีในวงด้วยกันพูดกับพี่หนุ่มว่า “ถ้าอยากอยู่ที่นี่ยาว ๆ อย่างอยู่กับผู้หญิงข้างบน เดี่ยวจะอายุสั้น” เพราะข้างบนเป็นเลานจ์สำหรับ VIP มีคนคุมอยู่ชื่อนายห้วยศที่ทำทุกอย่างผิดกฎหมาย กับนายหัวแมน ซึ่งทั้ง 2 ไม่ถูกกัน

เหตุการณ์ที่ 2 พี่หนุ่มมารู้ภายหลังว่า จริง ๆ แล้วแก้วอาศัยอยู่ในที่พักเดียวกับเขา ทำให้ทั้งคู่ได้พูดคุยและสนิทกันมากขึ้น จนพี่หนุ่มลืมสิ่งที่เพื่อนของเขาเคยเตือนไว้ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นความสัมพันธ์ลับ ๆ มีแค่บ่าวที่รู้ พี่หนุ่มได้ใกล้ชิดกับแก้วมากขึ้น จนสังเกตได้ว่าแก้วเป็นทาสของสิ่งผิดกฎหมาย แก้วยอมรับและอยากเลิก แต่เธอบอกว่ามันสายไป แล้วก็ร้องไห้ออกมา พี่หนุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงชวนเปลี่ยนเรื่อง แต่แล้วในวันอื่นแก้วก็ได้เล่าให้ฟังว่า เธอถูกตักเฆี่ยนมาจากจังหวัดหนึ่ง แล้วก็รู้จักกับนายห้วยศ นายห้วยศทำให้แก้วเป็นทาสของสิ่งผิดกฎหมายและบังคับให้แก้วทำงานผิดกฎหมาย “แต่แกวอยากเลิกนะ” แล้วเธอก็ร้องไห้ขึ้นมาอีก หลังจากนั้น

คำถามที่ว่า “พี่รังเกียจแก้วไหม” เป็นสิ่งที่ถูกถามบ่อยขึ้น จนวันหนึ่ง แก้วตัดสินใจพูดมาอีกว่า “แกว้อยากเลิก แก้วอยากกลับไปมีชีวิตใหม่ แต่นายห่วยสมันต้องขอให้สิ่งที่ทำกับแก้วและเพื่อน”

- ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 จุดแตกหักมาถึง ขณะที่พี่หนุ่มกำลังเล่นดนตรีอยู่ กลุ่มของนายห่วยพร้อมกับลูกน้อง 4-5 คนเข้ามาในผับ และไม่นานนัก กลุ่มนายห่วยแมนก็เข้ามา ทั้ง 2 กลุ่มอยู่ไม่ห่างกัน แต่ยังไม่เห็นกัน พี่หนุ่มก็ร้องเพลงไป ทั้งเพลงเร็วเพลงช้า จนมาถึงเพลงเพื่อเธอ แล้วก็เปลี่ยนเคย แก้วเดินลงบันไดมาฟังเพลงที่พี่หนุ่มร้อง แล้วแก้วก็เดินผ่านกลุ่มนายห่วยแมนไปจนถึงกลุ่มนายห่วย นายห่วยที่หันมาเห็นแก้วก็ร้องโวยวาย คว่าเอาขวตมาพาดลงไปให้หัวแก้ว ร่างแก้วทรุดลงต่อหน้าพี่หนุ่ม พี่หนุ่มรีบถอดกีตาร์ กระโดดลงจากเวที เข้าไปซัดนายห่วยทั้งหมดเข้าคออก แล้วไม่กี่วินาทีต่อมา กลุ่มของนายห่วยแมนก็พุ่งเข้ามาตะลุมบอนกันหมด จนเพื่อนพี่หนุ่มกับเด็กเสิร์ฟต้องมาถือคอกแล้วลากพี่หนุ่มออกมา “หนุ่ม มึงรู้ตัวรีเปลาว่าเมื่อไหร่ทำอะไรลงไป!” พี่หนุ่มตอบกลับว่า “ก็มันทำแก้ว ใครจะไปทนได้” แต่คำตอบที่ได้กลับมามีคือ “แก้วไหน” แต่เขาไม่สนใจตั้งท่าจะเข้าไปดูแก้วอย่างเดียว แต่เพื่อนของเขาออกปากห้ามและอาสาไปดูให้ เวลาผ่านไปไม่ถึง 10 วินาที เสียงปึงดังขึ้นรัวหลายนัด พี่หนุ่มร้อนใจอยากจะไปดูแก้ว แต่ทว่าเขาเห็นแก้วยืนอยู่ในฝูงชน มองมาที่เขาแล้วก้าวขึ้นรถสองแถวไป

เหตุการณ์ที่ 2 พี่หนุ่มตามกลับไปห้อง เรียกแก้ว แต่ไม่มีเสียงตอบรับ จนพี่หนุ่มกระวนกระวาย ไม่นานแก้วก็เปิดประตูออกมาแล้วพูดเหมือนเดิมว่า “พี่หนุ่มรังเกียจแก้วไหม” เขาไม่ตอบคำถาม แต่เลือกที่จะขอดูแผลก่อน ปรากฏว่าไม่มีแผลเลย จากนั้นแก้วจึงเล่าเรื่องที่ค้างไว้ โดยแก้วเล่าว่า หลังจากที่นายห่วยขู่บังคับให้แก้วทำเรื่องผิดกฎหมาย แก้วกับบ่าวทั้ง 2 คนทำเรื่องผิดกฎหมายและเป็นทาสสิ่งผิดกฎหมายด้วยกัน จนวันที่ทั้งคู่คุยกันว่าจะเลิก เลยไปเป็นสายให้ตำรวจ แต่ข่าวรั่วจนถูกนายห่วยศจับได้ พวกนายห่วยศพากันที่โรงแรมในตอนดึก แล้วก็ลากบ่าวกับแก้วไปที่บึง มัดมือทั้งคู่ไว้ แล้วก็ซ้อมบ่าวจนน่วม จากนั้นนายห่วยศก็เป็นคนลงมือใช้มีดตบฟันคอ บ่าว 2 ครั้ง แล้วเขาก็ร่างของบ่าวถ่วงไปในบึง ณ ตอนนั้นพี่หนุ่มคิดว่า มันใช้เวลามาล้อเล่นไหม จากนั้นแก้วก็เล่าต่อว่า มันพาแก้วเข้ามาที่ห้อง ซ้อมแก้ว แล้วนายห่วยศก็เป็นคนลงมือใช้สายไฟรัดคอ แก้วจนตาย พี่หนุ่มฟังมาถึงตรงนี้ก็โมโหถามว่า “นี่แก้ว มันใช้เวลามาล้อเล่นรีเปลา” แล้วเสียงบาวก็พูดเสริมมาว่า “จริงแหละพี่ พวกมันทำผม” พี่หนุ่มหันไปตามเสียง เห็นที่คอของบาวเริ่มมีเลือดไหลรอบคอและหน้าก็เขียวซ้ำขึ้นจนเป็นสีม่วง แล้วคอก็ทำท่าจะหลุด พี่หนุ่มร้องลั่น “โ้ย ฆีหลอก” แล้วก็กระโดดออกจากกระเบียงห้อง วิ่งสุดชีวิต จนไปหยุดอยู่ตรงตลาดโต้รุ่ง พอได้สติ คิดว่าตัวเองโดนฆีหลอกใช้ไหม แล้วก็ตัดสินใจกลับไปหาแก้ว เพราะความรักที่มีให้แก้วมันมีอาณาพามากกว่า โดยที่เขาถามว่า มีอะไรที่พอจะช่วยแก้วได้ไหม ซึ่งแก้วก็ขอให้ช่วยนำเงินที่แก้วซ่อนไว้ครึ่งหนึ่งไปให้แม่บ่าว

ส่วนอีกครั้งแก้วยกให้พี่หนุ่ม แล้วพี่หนุ่มก็กลับไปพร้อมกับฝันเห็นตัวเองมายืนอยู่ริมถนนแห่งหนึ่ง มีป้ายบอกสถานที่ แล้วก็ได้ยินเสียงบ่าวบอกว่า “เอาเงินไปให้แม่ผมด้วย” ซึ่งพี่หนุ่มก็ตอบตกลง

เหตุการณ์ที่ 3 เสียงเคาะประตูจากเพื่อนในตอน 7 โมงเช้า ปลุกให้พี่หนุ่ม ตื่นจากความฝัน เพื่อนของเขาเล่าว่า เหตุการณ์เมื่อคืนมีคนบาดเจ็บ 2-3 คน ตายอีก 2 คน และนาย ห้วยศบาดเจ็บสาหัส จากนั้นจึงบอกให้พี่หนุ่มรีบเก็บของ โดยที่พี่หนุ่มไม่ลืมคำพูดของแก้ว ไปหาเงิน ในจุดที่แก้วบอกไว้และปรากฏว่ามีเงินอยู่จริง ๆ หลังจากเก็บของเรียบร้อยแล้ว ในตอนที่กำลังจะไป อยู่ ๆ นายหัวแมนกับพ่อ พร้อมลูกน้องก็มาดักไว้ โดยที่นายหัวแมนและพ่อกล่าวขอบคุณที่พี่หนุ่ม มาช่วยตัวเองไว้ พร้อมกับให้เงิน 30,000 บาท และอาสาให้ลูกน้องไปส่งพี่หนุ่มในที่ที่พี่หนุ่มจะไป พี่หนุ่มงงกับสิ่งที่ตัวเองได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร โดยยอมให้ลูกน้องบ้านนายหัวแมนไปส่งในอำเภอ ที่แม่ของบ่าวอยู่ตามที่เห็นในความฝัน

เหตุการณ์ที่ 4 พี่หนุ่มได้เจอกับแม่ของบ่าว และได้นำเงินครึ่งหนึ่งมอบให้ โดยที่แม่ของบ่าวก็งง แต่ก็ยอมรับไว้ ก่อนจะเดินเข้าไปหยิบหนังสือชาวอาชญากรรมที่ในนั้นมีรายละเอียดเรื่องการเสียชีวิตของบ่าวอยู่ กับอีกข่าวหนึ่งเป็นข่าวของแก้ว สาวถูกฆาตรคองชิงทรัพย์ ในที่พัก พร้อมลงรูปบัตรประชาชนของผู้ตาย แต่ปรากฏว่าในหน้านั้นไม่ใช่แก้ว แต่ชื่อไซ่

เหตุการณ์ที่ 5 พี่หนุ่มตั้งเป้าหมายใหม่ด้วยการนำเงินที่เหลือไปให้กับแม่ แก้ว หลังจากรู้เรื่องราว แม่แก้วร้องไห้หนักมากจนมีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งออกมาจากข้างในบ้าน ผู้หญิง คนนั้นหน้าเหมือนแก้วทุกกระเปาะนี้ เธอเป็นน้องสาวแก้วชื่อก้อย ไม่ใช่ฝาแฝด อายุห่างกัน 3 ปี จากนั้นแม่ก็พาพี่หนุ่มเข้าไปในบ้าน พบรูปหน้าศพที่ระบุชื่อจริงนามสกุลจริงของแก้ว รูปหน้าศพนั้น ตรงกับรูปในหนังสืออาชญากรรม แม่ของแก้วชวนให้พี่หนุ่มอยู่ค้างก่อนสักคืน แล้วก็คุยกับพี่หนุ่มว่า “เมื่อคืนฝันเห็นแก้ว แก้วบอกว่าหนูเป็นคนดี อยากให้หนูดูแลน้อง หนูมีรังเกียจน้องไหมลูก” พี่หนุ่มงง อยู่ดี ๆ จะมายกลูกสาวให้ เขาจึงปฏิเสธบอกว่า “แม่คิดไปเองแล้วก็ฝัน เพราะผมกับก้อย ก็ไม่ได้ชอบพออะไรกัน แค่มองสงสัยว่าทำไมผมเห็นแก้วเป็นก้อย” แล้วเขาก็เล่าให้แม่ฟังว่าเขามี ความสัมพันธ์กับแก้วแล้ว แต่แม่ก็ไม่ทำท่าที่แปลกใจอะไร

- ขึ้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

พี่หนุ่มโทรถามเหตุการณ์กับเพื่อน สิ่งที่ได้รู้คือบ้านนายห้วยศประกาศ ตามหาพี่หนุ่มทุกที่ ใครที่บอกเบาะแสมีรางวัลให้ พี่หนุ่มจึงตัดสินใจอาศัยอยู่กับแม่แก้ว อีกสักระยะ แล้วเวลาก็ผ่านไปจากสัปดาห์เป็น 2 สัปดาห์ 3 สัปดาห์ และสุดท้ายพี่หนุ่มกับก้อย ก็รักกัน จนถึงขั้นแต่งงานกัน

- ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)

แม่ของก้อยขอให้พี่หนุ่มพาก้อยมารักษาโรคประจำตัวที่กรุงเทพฯ แต่ในตอนแรกพี่หนุ่มลังเล เพราะเรื่องนายห้วยศ ถ่วงเวลาไปอีกเป็นปี จนกระทั่งเขาตัดสินใจมากรุงเทพฯ พร้อมกับก้อย จนได้มาเจอกับคุณยอดและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้คุณยอดฟัง และหลายปีต่อมา พี่หนุ่มเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัวร้ายแรงโรคหนึ่ง ซึ่งคุณยอดไม่มีโอกาสได้ไปร่วมงานศพ คงเหลือแต่การนึกถึงในทุกครั้งที่ได้ฟังเพลงเพื่อเธอ

ตารางที่ 4.15

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อตอนประมาณปี พ.ศ. 2537-2538 คุณยอดทำงานอยู่ในคณะตลก โดยมีนักดนตรีที่รู้จักคนหนึ่งชื่อว่า พี่หนุ่ม จุดเด่นของพี่หนุ่มคือร้องเพลงที่ชื่อว่าเพื่อเธอเพราะมาก ไม่กี่วันต่อมา พี่หนุ่มได้งานใหม่เป็นนักดนตรีที่ภาคใต้ ทั้งคู่จึงห่างกันไป จน 2 ปีผ่านไป คุณยอดและพี่หนุ่มได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง และพี่หนุ่มได้ตัดสินใจเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้คุณยอดฟัง
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- เมื่อถึงคิวพี่หนุ่มร้องเพลงเพื่อเธอ แก้วจะลงมายืนมองสบตา กับพี่หนุ่มตลอด จนวันหนึ่งเพื่อนพี่หนุ่มพูดเตือนว่า อย่ายุ่งกับผู้หญิงข้างบน เพราะนั่นเป็นเลานจ์สำหรับ VIP มีนายห้วยศ กับนายหัวแมน ซึ่งทั้ง 2 ไม่ถูกกันคุมอยู่ - พี่หนุ่มและแก้วสนิทกันมากขึ้น จนกลายเป็นความสัมพันธ์ลับ ๆ มีแค่บ่าวที่รู้ ความสนิทกันนี้ ทำให้พี่หนุ่มสังเกตได้ว่าแก้วเป็นทาสของสิ่งผิดกฎหมาย ซึ่งนายห้วยศเป็นตัวการ
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- ขณะที่พี่หนุ่มกำลังเล่นดนตรีอยู่ นายห้วยศหันมาเห็นแก้ว ก็ร้องโวยวาย คว่าเอาขวตมาฟาดลงที่หัวแก้ว พี่หนุ่มรีบกระโดดลงจากเวที เข้าไปขัดนายห้วยศ จนเกิดการตะลุมบอนกัน

ตารางที่ 4.15

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- พี่หนุ่มตามแก้วกลับไปห้อง ก่อนที่แก้วจะเล่าเรื่องที่ค้างไว้ให้ พี่หนุ่มฟังต่อว่า นายห้วยศขู่ว่าบังคับให้แก้วกับบ่าวทำเรื่องผิดกฎหมาย จนถึงวันที่ทั้งคู่คุยกันว่าจะเลิกเลยไปเป็นสายตำรวจ แต่ถูกจับได้ นายห้วยศจึงฆ่าทั้งคู่ทิ้ง หลังได้รู้ความจริงว่าแก้วกับบ่าวไม่ใช่มนุษย์ พี่หนุ่มวิ่งสุดชีวิต จนไปหยุดตรงตลาดโต้รุ่ง ตั้งสติ ก่อนจะตัดสินใจกลับไปหาแก้ว โดยแก้วขอให้เขาช่วยนำเงินที่ซ่อนไว้ครึ่งหนึ่งไปให้แม่บ่าว ส่วนอีกครั้งแก้วยกให้พี่หนุ่ม - เพื่อนพี่หนุ่มมาบอกให้พี่หนุ่มรีบเก็บของ โดยที่พี่หนุ่มไม่ลืมหูลืมตาของแก้ว หลังเก็บของเรียบร้อย ในตอนที่กำลังจะไป อยู่ ๆ นายห้วยแมนกับพ่อ พร้อมลูกน้องก็มาดักไว้ โดยที่นายห้วยแมนบอกว่า พี่หนุ่มคือคนที่ช่วยตัวเองไว้ พ่อของนายห้วยแมนขอบคุณ พร้อมกับให้เงิน 30,000 และอาสาให้ลูกน้องไปส่งพี่หนุ่ม - พี่หนุ่มได้เจอกับแม่ของบ่าว และนำเงินครึ่งหนึ่งมอบให้ ก่อนจะได้อ่านหนังสือข่าวอาชญากรรมที่ในนั้นมีรายละเอียดการเสียชีวิตของบ่าวกับแก้ว แต่ปรากฏว่าหน้านั้นไม่ใช่แก้ว - พี่หนุ่มตั้งเป้าหมายใหม่ด้วยการนำเงินที่เหลือไปให้กับแม่แก้ว โดยที่บ้านแม่แก้ว พี่หนุ่มได้เจอกับผู้หญิงคนหนึ่งที่มีหน้าเหมือนแก้วทุกกระเบียดนิ้ว แต่ไม่ใช่ฝาแฝด เธอชื่อก้อยเป็นน้องสาวแก้ว หลังจากนั้น แม่ของแก้วขอให้หนุ่มดูแลก้อย แต่เขาปฏิเสธ
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	พี่หนุ่มเข้าไปในเมือง ไทรทามเหตุการณ์กับเพื่อน สิ่งที่ได้รู้ คือ บ้านนายห้วยศประกาศตามหาพี่หนุ่มทุกที่ พี่หนุ่มจึงขออาศัยอยู่กับแม่แก้วอีกสักระยะ จนเวลาผ่านไป สุดท้ายพี่หนุ่มกับก้อยก็รักกันจนถึงขั้นแต่งงาน
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	พี่หนุ่มพาก้อยมารักษาตัวที่กรุงเทพฯ จนได้มาเจอกับคุณยอด และเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้คุณยอดฟัง และหลายปีต่อมา พี่หนุ่มเสียชีวิต ซึ่งคุณยอดไม่มีโอกาสได้ไปงานศพ คงเหลือแต่การนึกถึงในทุกครั้งที่ได้ฟังเพลงเพื่อเธอ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงกลุ่มเพื่อนสนิทแถวบ้านของคุณไม้ ที่มีคบกันมาตั้งแต่เด็ก จำนวน 9 คน ได้แก่ คุณไม้ เอี้ยว อ๊อด ไร่ ซาดิ เอ เน่ง เต่า และเปี้ยก โดยเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแถวพระประแดง ย้อนกลับไปในช่วงที่ทั้งหมดอายุประมาณ 15-16 ปี ด้วยความเป็นเด็กก็จะจับกลุ่มรวมตัวกันเล่นฟุตบอล กินเหล้า และร้องเพลงเล่นกีตาร์อยู่ที่บ้านของเอ กิจกรรมเหล่านี้ถูกทำสลับวนไปเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งในช่วงปลายปีที่คุณไม้ เอ เน่ง เอี้ยว อ๊อด ไร่ และซาดินัดรวมตัวกัน ด้วยความที่ทำกิจกรรมแบบเดิมวน ๆ ซ้ำ ๆ จนคิดไม่ออกว่าจะทำอะไรดี คุณไม้จึงเสนอให้เล่นผีถ้วยแก้ว ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วย

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 ชื่อแรกๆที่เรียกมาจากการสุ่มรายชื่อคนเสียชีวิตจากหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่ง แต่ทว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เน่งจึงเสนอว่าให้เรียกวินญาณเด็กตายโหงแถวฝั่ง ศรีนครินทร์มา โดยมีแค่คุณไม้ ซาดิ เอี้ยว และไร่เป็นคนเล่น ส่วนเน่งทำหน้าที่เป็นคนเชิญดวงวิญญาณ พุดจบแก้วก็เริ่มขยับ สิ่งที่ได้รู้จากวิญญาณที่เข้ามาสิงในแก้วคือเขาโดนฆ่าตาย ก่อนที่แก้วจะไล่ตามตัวอักษรไปเรื่อย ๆ เป็นคำว่า ‘พวกมึงต้องตายทุกคน’ หลังจากนั้น แก้วก็ล้มแตก ซาดิดึงสร้อยพระออกมาจากคอแล้วก็วางที่โต๊ะ ก่อนจะดาบด้วยคำหยาบคายอย่างรุนแรง พร้อมกับทำหาย จากนั้นทุกคนก็เลิกเล่น โดยที่ยังไม่ได้เชิญวิญญาณออก แล้วก็เปลี่ยนไปทำกิจกรรมอย่างอื่นแทน

เหตุการณ์ที่ 2 เช้าวันต่อมา เปี้ยกชี้จักรยานมาบอกว่าซาดิผูกคอตาย คุณไม้กับเน่งรีบตามไปดูที่โรงพยาบาล พอไปถึงก็พบว่าซาดิเสียชีวิตแล้ว ข่าวการตายของซาดิทำให้ทุกคนทำอะไรไม่ถูก พวกเขามานั่งคิดว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็หาคำตอบไม่ได้ งานศพของซาดิก็ผ่านไป จนมาถึงวันสวดวันที่ 7 ทุกคนไม่มีใครกล้ากลับบ้าน เพราะเชื่อเรื่องการตาย 3 วัน 7 วัน จึงนัดกันไปนอนรวมตัวที่บ้านเอ ซาดิแค่เต่ากับเปี้ยก แล้วก็มีคนเปิดประตูขึ้นมามาว่า “มึงว่าไอซาดิจะมาหาเราไหม” พุดจบลมพัดปลิวมาอย่างรุนแรง พร้อมกับเสียงหมาหอนดังไล่มาตั้งแต่บ้านซาดิจนถึงบ้านที่พวกเขาอนอยู่ เสียงหมาหอนดังถึง ตี 4-5 จนทั้งหมดเพลียกลับไป แล้วเรื่องซาดิก็ผ่านไป

- ชันภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 มาจนถึงในช่วงที่คุณไม้เรียนอยู่ช่วงปี 2-3 พ่อของเอ มาบอกว่าเอจะบวช ทุกคนจึงนัดแนะกันมาช่วยงาน แต่ในตอนเช้าของวันหนึ่ง คุณไม้ได้รับโทรศัพท์จากเน่งบอกว่า “มึงไปดูเอหน่อย เขาวัดมันตายแล้ว” พอคุณไม้ไปถึงหน้าบ้านเอ เห็นรถปอเต็กตึ๊งจอดอยู่ พบว่า เอตายแล้วจริง ๆ ส่วนสาเหตุการตาย ทางผู้ใหญ่บอกว่าเป็นการไหลตาย แต่ในทางการแพทย์คือหัวใจล้มเหลว

เหตุการณ์ที่ 2 ผ่านไปประมาณปีกว่า เหน่งมาหาคุณไม้ที่บ้านเพื่อชวนไปเยี่ยมออด ในตอนนั้นมีคุณไม้ เหน่ง และเอี้ยว 3 คนไปด้วยกันที่บ้านของออด สิ่งที่เห็นคือสภาพของออดผอมแห้งแบบเนื้อหุ้มโครงกระดูก ส่วนตาเหมือนลูกปิงปองที่ปูดออกมาจากเบ้า ทุกคนที่เห็นทำอะไรไม่ถูกพื้ ไม้รู้จะพูดกับออดยังไง เพราะกลัวจะเสียใจ คุณไม้จึงชวนคุยขึ้นมาก่อน แล้วออดก็ถามถึงเรื่องเพลงที่คุณไม้ทำอยู่ โดยที่คุณไม้ก็ได้เปิด Demo ให้ฟัง คุยกันอีกสักพักทั้งหมดก็เดินทางกลับปล่อยให้ออดได้พักผ่อน แล้วหลังจากนั้นได้ 2 วัน ออดก็เสียชีวิตจากการตรอมใจตาย

เหตุการณ์ที่ 3 อีก 2-3 ปีผ่านไปหลังจากออดตาย ทุกคนต่างก็ทำงานกันแล้ว ส่วนคุณไม้เริ่มร้องเพลงกลางคืน มีอยู่คืนหนึ่ง คุณไม้ขับรถกลับบ้านตามปกติพร้อมกับแฟนอยู่ ๆ มีรถอีกคันหนึ่งสะบัดมาชนเข้าที่ข้างซ้ายรถคุณไม้ แต่โชคดีที่ทั้งคู่ไม่เป็นอะไรมาก

เหตุการณ์ที่ 4 ช่วงสายของวันรุ่งขึ้น อร์เป็นเพื่อนคุณแฟนเก่าเอี้ยว โทรมาถามว่าเขาเป็นยังไงบ้าง โอเคหรือเปล่า เธอพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้บอกว่า “พื้หนูขอโทษ หนูต้องบอกพื้ตั้งแต่วันก่อน แล้วหนูบอกไม่ทัน หนูไปดูดวงมา แล้วพื้แอนเขาบอกว่าให้ไปบอกคนนี้ด่วนเลยว่าจะถึงฆาต อย่าขับรถตอนกลางคืนคนเดียว ตายแน่นอน” ได้ฟังแบบนี้คุณไม้ก็ตกใจ จึงขอเจอกับพื้แอน โดยมีเขากับเอี้ยวไปกัน 2 คน พื้แอนบอกว่าเห็นเอียนกอดอกอยู่ จ้องมาทางพวกเขา โกรธมาก พร้อมกับบอกว่า “น่าจะเป็นเรื่องผีถ้วยแก้ว ไปเรียกใครมา พื้เห็นวิญญาณเด็กอีกคนหนึ่งยืนอยู่ตรงกำแพง คนนี้ดูกว่า พื้เห็นเขาแบบไม่ชัดว่าเป็นอะไร แต่ลูกตาแดงก่ำ โกรธแค้นมาก” จนพื้แอนแนะนำให้ไปตามคนที่เหลืออยู่ในกลุ่มมาให้ครบ แล้วไปตั้งศาลเพียงตาให้เขา พร้อมกับขอขมา ไม้รู้ว่าเขาจะยกโทษให้หรือเปล่า แต่ก็ขอให้ไปทำก่อน เพราะทำได้แค่จริง ๆ

เหตุการณ์ที่ 5 ตอนนั้นประมาณ 6 โมงเย็น เป็นวันที่ทุกคนนัดกันว่า จะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย โดยมีคุณไม้ เหน่ง เอี้ยว และเต๋า ไปกัน 4 คน ซึ่งเหน่งบอกว่าจะทำให้เสร็จภายใน 6 โมงครึ่ง อุปกรณ์ทุกอย่างในการทำศาลเตรียมพร้อมไว้หมดแล้ว ซึ่งเต๋าอาสาจะลงไปให้น้ำ ส่วนเหน่งจะคอยจับไม้ แต่ทว่า จากเวลา 6 โมง 6 โมงครึ่งก็ไม่เสร็จ 6 โมง 45 ก็ยังไม่เสร็จ จน 1 ทุ่มแล้วก็ยังไม่เสร็จ โดยก่อนมาพื้แอนกำชับว่า ให้ทำพิธีตอนโพล์เพล้ ถ้ามีดให้รับจุดธูปแล้วกลับเลย หลังจากผ่านไปอย่างติดขัด ทั้งหมดก็ทำเสร็จ ในจังหวะที่เต๋าดตะโกนขึ้นมาว่า “เฮ้ย เสร็จแล้ว” อยู่ ๆ ก็มีเสียงคนวิ่งบนปูนแล้วก็กระโดดลงไปในน้ำ พร้อมทั้งเสียงลมแบบเสียงคนโหยหวนตามมา ทุกคนหาทางจุดธูปอย่างยากลำบากกว่าจะจุดได้ แล้วคุณไม้พูดว่า “ขอเชิญดวงวิญญาณที่พวกผมได้เคยลบหลู่ไปตอนสมัยที่พวกผมได้ไปเล่นผีถ้วยแก้วมาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ ขอเชิญมาอาศัยอยู่ที่ศาลเพียงตาที่พวกเราได้ทำไว้ และยกโทษให้พวกผมที่เคยลบหลู่ในวันนั้นด้วย ช่วยปลดปล่อยเอด้วยนะครับ แล้วก็ขอโหสิกรรมให้พวกเราด้วย” พอพูดจบทุกอย่างเหมือนตึ่นิ้วหายหมดเลย

- **ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)**

หลังจากทำศาลเพียงตาและขอขมาเรียบร้อยแล้ว คุณไม้ก็โทรไปถามพี่แอน โดยพี่แอนบอกว่าไม่เห็นอะไรแล้วทั้งเอและวิญญาณเด็ก แล้วคุณไม้ก็มารู้ทีหลังว่าที่เป๊ยกหายไป เพราะโดนมาหนัก จนถึงขั้นจะฆ่าตัวตาย

- **ชั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)**

เนื่องจากเหตุการณ์ผ่านมานานแล้ว ปัจจุบันคุณไม้กล้าเดินทางผ่านบริเวณนั้น ซึ่งถูกพัฒนาให้สัญจรง่ายขึ้น มีราวเหล็กกัน มีไฟทาง แต่ความน่ากลัวตอนกลางคืนก็ยังมีอยู่ และศาลมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 2 ศาล ซึ่งศาลที่พวกคุณไม้ทำไว้ถูกรื้อ ทำเป็นศาลใหม่แทน แล้วบริเวณนั้นก็กลายเป็นศาลที่มีคนพูดถึงและเอาของมากราบไหว้อยู่ตลอด

ตารางที่ 4.16

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงกลุ่มเพื่อนสนิทแถวบ้านของคุณไม้ที่มีคบกันมาตั้งแต่เด็ก จำนวน 9 คน ได้แก่ คุณไม้ เอี้ยว อ๊อด ไร่ ซาติ เอ เหน่ง เต๋า และเป๊ยก ย้อนกลับไปในช่วงที่ทั้งหมดอายุประมาณ 15-16 ปี ด้วยความเป็นเด็กก็จะจับกลุ่มรวมตัวกัน จนวันหนึ่งคุณไม้ได้ชวนเพื่อน ๆ ให้เล่นผีถ้วยแก้ว
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- ชื่อแรกที่เราเรียกมาจากการสุ่มรายชื่อคนเสียชีวิตจากหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหน่งจึงเสนอว่าให้เรียกวิญญาณเด็กตายโหงมา สิ่งที่ได้รู้จากวิญญาณที่เข้ามาสิงในแก้ว คือ เขาโดนฆ่าตาย ก่อนที่แก้วจะไล่ตามตัวอักษรไปเรื่อย ๆ เป็นคำว่า ‘พวกมึงต้องตายทุกคน’ - เช้าวันต่อมา ซาติผูกคอตายเสียชีวิต ข่าวการตายของซาติทำให้ทุกคนอะไรไม่ถูก พวกเขามานั่งคิดว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็หาคำตอบไม่ได้ แล้วเรื่องซาติก็ผ่านไป
ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- มาจนถึงในช่วงที่คุณไม้เรียนอยู่ช่วงปี 2-3 ในตอนเช้าของวันหนึ่ง คุณไม้ได้รับโทรศัพท์จากเหน่งบอกให้ไปดูเอหน่อย ไปถึงก็พบว่าเอตายแล้ว

ตารางที่ 4.16

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- ผ่านไปประมาณปีกว่า คุณไม้ เหน่ง และเอี้ยวไปเยี่ยมออดที่บ้าน สภาพของออดผอมแห้งแบบเนื้อหุ้มโครงกระดูก ตาเหมือนลูกปิงปองปูดออกมาจากเบ้า แล้วหลังจากนั้น 2 วันต่อมา ออดก็เสียชีวิต - อีก 2-3 ปีผ่านไป คุณไม้ที่ขับรถกลับบ้านหลังทำงานกับแฟนในตอนกลางคืนประสบอุบัติเหตุรถชน แต่โชคดีที่ทั้งคู่ไม่เป็นอะไรมาก - ช่วงสายของวันรุ่งขึ้น อรเพื่อนของคุณซึ่งแฟนเก่าเอี้ยวโทรมาบอกว่า เธอไปติดวงกับคนที่ชื่อพีแอนด์มา แล้วถูกเตือนว่าให้ไปบอกคุณไม้ด่วนเลยว่าถึงชาติ คุณไม้ที่ได้ฟังอย่างนั้นก็ตกใจ จึงขอเจอกับพีแอนด์ โดยไปกับเอี้ยว 2 คน ซึ่งพีแอนด์แนะนำให้ไปตามคนที่เหลืออยู่ในกลุ่มมาแล้วไปตั้งศาลเพียงตาพร้อมกับขอขมา - ในวันที่ทุกคนนัดกันว่าจะทำทุกอย่างให้เรียบร้อย โดยมีคุณไม้ เหน่ง เอี้ยว และเต๋า ซึ่งนัดแนะว่าจะทำให้เสร็จภายใน 6 โมงครึ่ง แต่มันกลับติดขัดไปหมด จน 1 ทุ่มแล้วยังไม่เสร็จทุกอย่างเป็นไปด้วยความสะเปะสะปะ แต่ในที่สุดก็ทำได้
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	หลังจากทำศาลเพียงตาและขอขมาเรียบร้อยแล้ว วิญญาณของเอ และวิญญาณเด็กก็ไม่ได้ตามอาฆาตพวกคุณไม้อีก และคุณไม้ได้รู้ที่หลังว่าที่เปี้ยกหายไป เพราะโดนมาหนักจนถึงขั้นจะฆ่าตัวตาย
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	พื้นที่บริเวณนั้นถูกพัฒนาให้สัญจรง่ายขึ้น และมีจำนวนศาลเพิ่มขึ้นมาเป็น 2 ศาล ซึ่งบริเวณนั้นกลายเป็นศาลที่มีคนพูดถึงและเอาของมากราบไหว้อยู่ตลอด

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยเล่าถึงมาที่ไปของเรื่องราวที่คุณหนดได้รับฟังมาจากพลอยแล้วจึงนำมาเล่าต่อให้คุณเป็ฟังอีกที โดยคุณหนดกับพลอยเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่

สมัยประถม พ่อแม่ทั้งคู่รู้จักกันดี จนถึงช่วงมัธยมปลายทั้งคู่เริ่มห่างกันไป เนื่องจากพลอยสอบติดมหาวิทยาลัยทางภาคเหนือ ส่วนคุณหนดไปเรียนอีกที่ จนต่างคนต่างเรียนจบ แยกย้ายกันไปทำงานนาน ๆ ที่คุณหนดจะกลับบ้านสักครั้ง ทำให้ทั้งคู่ขาดการติดต่อกันไป มีอยู่วันหนึ่ง พลอยติดต่อกับคุณหนดมาถามว่าในสัปดาห์หน้า ช่วงเทศกาลคุณหนดจะกลับบ้านหรือไม่ ถ้ากลับก็ขอให้คุณหนดมาพบกัน เพราะมีเรื่องอยากคุยด้วย ซึ่งคุณหนดก็รับปาก แล้วได้พบกับพลอย เนื่องจากทั้งคู่ไม่ได้เจอกันนานมาก สิ่งที่คุณหนดได้เห็นทำให้ตกใจ เพราะสภาพของพลอยจากคนที่ผิวพรรณดี หน้าตาดี กลับอยู่ในสภาพที่ผอมและตามเนื้อตามตัวเหมือนเป็นโรคผิวหนัง มีรอยแผลเป็นจุด ๆ ตามตัว ตอนนั้น พลอยส่งยิ้มให้คุณหนด แต่มันเป็นรอยยิ้มที่ไม่มีความสุข พร้อมกับทักว่า คุณหนดไปเล่าในรายการเดอะโกสมาใช้ไหม เธอจำเสียงเขาได้ แล้วก็บอกว่าทำให้คุณหนดแะมาหา เพราะมีเรื่องหนึ่งอยากให้คุณหนดฟัง เป็นเรื่องของเธองเอง ฟังเสร็จแล้วก็ให้เวลาไปถ่ายทอดให้คนอื่นฟังด้วย

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 ย้อนกลับไปในช่วงที่ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยทางภาคเหนือ พลอยได้อยู่หอในกับรูมเมทที่ชื่อเกม ซึ่งเป็นคนแปลก ๆ เก็บตัวเงียบ ตรงหัวนอนของเกมนั้นมีที่ติดโต๊ะ หมูบูชาอยู่ สิ่งที่แปลกคือสิ่งที่เกมเขาเอามาวางกราบไหว้เป็นตุ๊กตานางรำ หุ่นปั้นตายาย รูปปั้นคนต่าง ๆ ตอนนั้นพลอยอยากเปลี่ยนห้องเปลี่ยนรูมเมท แต่ไม่สามารถทำได้ สุดท้ายเธอต้องทนอยู่ในสภาพนั้นไปเรื่อย ๆ จนเวลาผ่านไป ตรงโต๊ะบูชาที่เกมเคยไหว้ มีตุ๊กตานางรำเยอะขึ้นเรื่อย ๆ จาก 4-5 ตัวเพิ่มเป็น 30-40 แล้วก็เต็มไปด้วยหมดยกจนล้นออกมาอยู่บริเวณทางเดิน พลอยจึงต่อว่าเกม แล้วใช้เท้าเขี่ยตุ๊กตานางรำให้กลับไปอยู่ในฝั่งของเกม ตอนนั้นเกมไม่ได้พูดอะไร จนพลอยกลับไปในตอนกลางคืน เธอได้ยินเสียง ตึก ๆ ๆ อยู่ในห้องจึงเอื้อมมือไปโคมไฟหัวเตียง เห็นเงาสะทอนคล้าย ๆ การรำ พอหันไปดูตรงเตียงฝั่งของเกม ปรากฏว่าเกมก็ทำท่าอย่างเท้า แล้วก็รำอยู่เหมือนในเงา พลอยเห็นก็ตกใจร้องกรีดเสียงดัง จนผู้ดูแลห้องมาถาม แต่พอเปิดไฟดู ปรากฏว่าเกมนอนอยู่บนเตียงปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้พลอยถูกต่อว่า เพราะเหมือนเป็นคนสร้างเรื่องขึ้นมา

เหตุการณ์ที่ 2 เช้าวันรุ่งขึ้น พอตื่นมาก็ไม่เจอเกมแล้ว พลอยเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้เพื่อนสนิทฟัง แทนที่จะกลัว แต่เพื่อนกลับอยากรู้อยากเห็น จึงนัดกันไปนอนที่ห้องของพลอย คืนนั้น พลอยนอนที่เตียงของตัวเอง ส่วนเพื่อนนอนบนพื้นตรงกลางระหว่างพลอยและเกม ส่วนเพื่อนอนอีกฝั่งติดกำแพง ตกกลางคืนพลอยได้ยินเพื่อนร้องไห้ช่วยจึงลุกไปเปิดไฟตรงหัวเตียง สิ่งที่เห็น คือเกมกำลังยืนรำอยู่ โดยที่เท้ากระแทกไปที่หน้าอกนูน พลอยและเพื่อนช่วยกันจับตัวเกมแล้วก็ผลักลงไปที่นอน พอเปิดไฟจนสว่างก็เห็นเกมหลับอยู่ปกติ ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น พอเช้าขึ้นมาปรากฏว่าเกมไม่อยู่แล้ว พลอยโมโหมาก จึงไปหยิบถุงมาใส่ตุ๊กตานางรำ และตุ๊กตาอื่น ๆ ที่เกมนับถือเอาไปทิ้ง แล้วพลอยก็ตัดสินใจย้ายไปอยู่กับเพื่อน หลังจากนั้น พลอยก็ไม่ได้ติดต่อหรือรู้เรื่องเกมอีกเลย

เหตุการณ์ที่ 3 เวลาผ่านไปจนขึ้นปี 2 เลย พลอยมีเพื่อนเพิ่มขึ้นชื่อว่า เมย์ กลายเป็น 4 คน พลอย นุ่น บี และเมย์เลยคุยกันว่า จะออกไปหาบ้านเช่าด้วยกัน จนได้มาเจอ บ้านเดี่ยว 2 ชั้นหลังหนึ่ง ข้างนอกบ้านดูปกติทุกอย่าง แต่พอกำลังเปิดประตูเข้าไป พลอยเห็นร่อง แปลก ๆ ผิดปกติกว่าบ้านหลังอื่น แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร หลังจากย้ายมาอยู่ที่นี่ พลอยก็ใช้ชีวิตปกติ

- ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 มีอยู่วันหนึ่ง พลอย นุ่น และบีเดินเข้าไปเรียนตามปกติ ส่วนเมย์ไม่สบายจึงขอลาเรียนแล้วนอนพักอยู่ที่บ้าน หลังเลิกเรียนทั้ง 3 คนกลับมาถึงบ้าน เห็นข้างในมืดสนิท พอเข้าไปถึงในบ้าน จึงรีบไปที่ห้องเมย์ เคาะประตูเรียกหลายครั้ง แต่ไร้การตอบรับ ทั้ง 3 คนใจคอไม่ดี รีบโทรหาป้าเจ้าของบ้านให้เอากุญแจสำรองมาเปิดให้ พอป้ามาถึงไขกุญแจเข้าไป ห้องมืด มองอะไรไม่เห็น พอเปิดไฟเรียบร้อยแล้ว ทั้ง 4 คนถึงกับร้องกรี๊ดออกมาด้วยความตกใจ เพราะ เห็นเมย์นอนอยู่ในลักษณะปวดคอตัวเองตาย ในชั้นของการสอบสวนให้ปากคำ เป้าหมายถูกชี้ไปที่ แพนเมย์ ผ่านไปประมาณเกือบ 1 อาทิตย์ ตำรวจโทรมาแจ้งข่าวว่าแพนของเมย์ผูกคอตายเสียชีวิตไปแล้ว พลอย นุ่น บี คิดว่าเหตุการณ์มันเริ่มแปลก ๆ โดยที่นุ่นหลุดปากออกมาว่า “หรือเรื่องนี้ จะเกี่ยวกับเกมวะ” ขณะที่บีบอกปัดบอกว่าไม่มีอะไร หลังจากนั้น ทั้งหมดก็เลิกคุยกันถึงเรื่องนี้ และถึงแม้จะมีคนตายในบ้าน แต่ทั้ง 3 คนก็ต้องอยู่ด้วยเหตุผลบางอย่าง

เหตุการณ์ที่ 2 วันนั้นพลอยไปเรียนคนเดียว พอเลิกเรียนก็แวะซื้อข้าว ร้านประจำ ในระหว่างนั่งรออยู่ที่โต๊ะ ป้าเจ้าของร้านเดินมาหาพลอย พร้อมกับบอกว่า “หนูจะไม่ย้าย ออกจริง ๆ เหรอ ป้าว่าหนูย้ายออกเหอะ” ตอนนั้นพลอยรู้สึกแปลก ทำไมป้าพูดอย่างนี้ แต่ก็ตอบ ไปว่า “ติดเรื่องค่ามัดจำ” ป้าพยักหน้ารับแล้วก็พูดว่า “ถ้าหนูมีที่ใหม่หรือย้ายไปอยู่กับเพื่อนก่อน ตอนนี้ได้นะ รีบออกเลย” แล้วป้าก็ทิ้งความสงสัยไว้แบบนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาเกือบ 2 ทุ่ม พลอยเดิน กลับบ้าน เห็นหน้าบ้านมืดสนิท รู้สึกใจหายวูบ เพราะภาพเก่าเรื่องของเมย์ยังติดตา พอก้าวเข้าไป ในบ้าน พลอยได้ยินเสียงเหมือนเป็นการตบตีอะไรสักอย่าง พอเปิดไฟ พลอยเห็นนุ่นกับบีทำท่าเหมือน ตั้งวงรำ ส่วนมือข้างที่ไม่ได้รำลัดกันตบปากตบหน้าอีกฝ่ายจนเลือดกบปาก สิ่งเดียวที่คิดได้คือป้า เจ้าของบ้าน พอป้ามาถึงทุกอย่างวุ่นวายพอสมควร จนเหตุการณ์สงบลง พลอยรู้สึกแย่มาก จึงขอให้ ป้าเจ้าของบ้านเล่าให้ฟังว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับบ้านหลังนี้

เหตุการณ์ที่ 3 ป้าเล่าให้ฟังว่า บ้านหลังนี้เมื่อก่อนปล่อยเช่าตามปกติ จนมีนักศึกษาผู้หญิงคนหนึ่งมาเช่า อยู่ได้ประมาณ 1 เดือนนิด ๆ เด็กคนนั้นก็ขนย้ายของออกไป ป้ารู้สึกแปลก ๆ เลยรีบมาดู สังเกตเห็นตรงบริเวณประตูก่อนเข้าบ้านมีร่องเหมือนโดนทุบออก จึงไป ตามหลานชายให้มุดเข้าไปดู ข้างในมีโต๊ะหมู่บูชาเล็ก ๆ ตั้งอยู่ โดยบนโต๊ะมีตุ๊กตานางรำ ตุ๊กตาตัวอื่น ๆ วางอยู่ ป้าจึงให้หลานเก็บออกมาให้หมดเลย ตกคือนั้น ช่วงที่ป้านอนหลับอยู่ ได้ยินหลานชายตะโกน

ออกมาว่า “โธ่ ไม่เอาแล้วโว้ย” พร้อมกับเสียงกระจกแตก ป้าเปิดประตู เห็นหลานชายตัวเองนอนเลือดเต็มตัวอยู่หน้าบ้าน โดยที่ป้าคิดว่าน่าจะเกี่ยวกับสิ่งที่เอาไปทิ้ง เลยสั่งให้ช่างปูนมาโบกทับปิดร่องนี้ไว้ หลังจากนั้นก็ติดประกาศให้คนเช่าเหมือนเดิม แล้วก็มีการครอบครวหนึ่งมาเช่าอยู่ แต่อยู่ได้ประมาณ 1 เดือน คุณยายในบ้านหลังนี้ก็ป่วยเสียชีวิต แล้วจากนั้นไม่นาน คนเป็นพ่อและแม่ป่วยก็ป่วยเป็นโรคตามเนื้อตามตัวเป็นจุดเหมือนเป็นรอยแผลน้ำเหลือง แล้วก็เสียชีวิตในบ้านหลังนี้ทั้งคู่ เหลือแค่ลูกสาวคนโตกับคนเล็ก หลังจากครอบครวนี้อ้ายออกไปไม่นาน มีคนรักคนหนึ่งย้ายเข้ามาอยู่พอย้ายมาอยู่บ้านแค่อาทิตย์เดียว ทั้งคู่เริ่มมีปากเสียงทะเลาะกันรุนแรงถึงขั้นแทงกัน ทั้งคู่มีแผลฉกรรจ์หลายจุด จึงถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล จากนั้นพอหายดีก็ขอย้ายออกไป สุดท้าย ป้าก็ปล่อยบ้านให้เช่าแล้วก็ไปกลุ่มของพลอยที่มาเช่าต่อ พอฟังเรื่องจบ คนแรกที่พลอยนึกถึง คือ เกม จึงพยายามหาทางติดต่อ แต่ไม่เป็นผล นอนคิดไปคิดมาอยู่ ๆ แวบขึ้นมาว่า ต้องไปดูตรงซอกนั้นว่าเป็นอย่างไรที่ป้าบอกจริงหรือเปล่า ปรากฏว่ามีอยู่จริงตามที่ป้าบอก แต่สิ่งที่ซอกคือตุ๊กตานางรำเหล่านั้น คือ ตุ๊กตาของเกมที่พลอยเก็บใส่ถุงเอาไปทิ้ง พอพลอยเห็นจำได้เลยรีบมุดออกมา แต่จังหวะที่มุดออกมามือจับและดึงขาพลอยไว้ ตอนนั้นพลอยตะโกนให้คนแถวนั้นช่วย แล้วก็ไปนอนมาย ขาของพลอยมีรอยแผลเหมือนไปโดนอะไรจี๊ดเต็มไปหมด พอพลอยเห็นก็ตกใจเป็นลมหมดสติไป พลอยบอกกับคุณหมวดว่า มันก็คือรอยแผลที่คุณหมวดเห็นอยู่ในตอนนี้

เหตุการณ์ที่ 4 ตอนนั้นพลอยเริ่มรู้สึกกลัว คิดว่าคนที่จะช่วยตัวเองได้ก็คือแม่กับพ่อ จึงโทรไปเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือการโดนตำ เพราะที่บ้านไม่เชื่อพลอยคิดว่าคนที่จะช่วยเธอได้ต่อมาก็คือนุ่นกับบี โดยหลังจากเหตุการณ์วันที่นุ่นกับบีตบกัน ทั้งคู่ขอกลับไปอยู่บ้านต่างจังหวัด พลอยจึงโทรหาและได้คุยกับนุ่น และรู้ว่านุ่นกับบีกำลังจะบวชสีพรหมณ์ พลอยที่รู้ว่าเพื่อนทั้งคู่จะบวชก็ยิ่งแปลกใจ แล้วสุดท้ายนุ่นก็ได้เล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟังว่าเกมเป็นคนสวยหน้าตาดีหุ่นดี ในช่วงปี 1 มีผู้ชายมาชอบเกมคนหนึ่งคือปั้นแพนของเมย์ แต่เกมไม่ยุ่งด้วย ปั้นรอจังหวะอยู่จนสุดท้ายบุกไปข่มขืนเกมถึงบนหอ และขู่ถ้าไม่ยอมมีอะไรต่อ จะเอาเรื่องนี้ไปแฉ เกมเลยต้องยอม แต่สุดท้ายเรื่องรู้ไปถึงหูของเมย์ จึงพานุ่นกับบีบุกขึ้นไปบนหอ รุมกระทืบ ตบตี แล้วก็เอาธูปเอาเทียนจี้ไปทั่วตัวทั่วหน้าของเกม พลอยฟังก็สงสัยว่าตัวเองเกี่ยวอะไรด้วย เพราะเธอแค่เอาตุ๊กตานางรำไปทิ้ง แต่เสียงในสายตอบมาว่า “มึงลืมอะไรหรือเปล่าไอ้พลอย ก็มึงไม่ใช่เธอที่ข่มขืนให้ไอ้ปั้นมันไปข่มขืนไอ้เกม” แล้วพลอยก็เริ่มสารภาพกับคุณหมวดว่า ช่วงตอนปี 1 ทางคณะมีการประกวดดาวกัน พลอยเป็นคนหน้าตาดีหุ่นดี แต่ถ้าเทียบกับเกมแล้วเกมสวยกว่า ตอนนั้นพลอยรู้ว่าปั้นกำลังตามจีบเกมอยู่ พลอยเลยแนะแนวทางการบอกช่วงเวลาของเกมกลับหอกับปั้น โดยไม่คิดว่าปั้นจะทำจริง สักพักคุณหมวดก็ถามถึงนุ่นกับบีว่า ตอนนี้ยังติดต่อกันอยู่ไหม พลอยตอบกลับมามาว่า “มันบวชอยู่จริง ๆ แต่สุดท้ายมันก็ผูกคอตายด้วยกันทั้งคู่ที่วัด”

- ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

เหตุการณ์ที่ 1 พอมาถึงตรงนี้ พลอยบอกว่า หลังจากนี้ไม่รู้วันไหนจะเป็นคราวของตัวเอง เลยอยากให้คุณหนดฟังเรื่องนี้ จากนั้นพลอยบอกว่าช่วงที่เริ่มเป็นแผลพุพองตามตัว ทางบ้านพาไปรักษา แต่ก็ไม่หาย จนมาเจอกับอาจารย์ท่านหนึ่งบอกว่า ตอนนี้มีคนหนึ่งกำลังตามอาฆาตพลอยอยู่ แล้วที่พลอยยังอยู่ได้ทุกวันนี้ เพราะอยากจะทำตามพลอย ตอนนั้นตัวพลอยเองไปดูมาหลายสำนักก็ได้คำทำนายในลักษณะคล้าย ๆ กัน จึงเริ่มโมโหเลยบอกว่า “ถ้าอาจารย์แน่จริงบอกมาเลยว่าชื่ออะไร” อาจารย์ก็เลยตอบกลับว่า “บอกมันด้วยนะว่ากูชื่อเกม” พลอยตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน จนสัปดาห์ได้สติกลับมา ทางบ้านก็ได้มีการสอบถามอาจารย์ว่า “จะช่วยเหลือหรือจะแก้อะไรได้บ้าง” ซึ่งอาจารย์บอกว่า “กรรมที่มันถูกสร้างด้วยน้ำมือของคนไหนแล้วมันไม่สามารถที่จะหักล้างหรือแก้กรรมนั้นได้ ทำได้เพียงรอใช้กรรม”

เหตุการณ์ที่ 2 สาเหตุการเสียชีวิตของเกม คือ ฆ่าตัวตายหน้าหลุมศพของบรรพบุรุษ โดยบนป้ายชื่อหลุมศพ ตามพื้น ตามตัวของเกม ถูกเขียนด้วยเลือดเป็นชื่อของคนทั้งหมด 5 คน ซึ่งน่าจะเป็นพิธีการสาปแช่งอะไรสักอย่าง

- ขั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

พอรู้เรื่องราวทั้งหมดว่า มันเกิดอะไรขึ้น พลอยก็เดินทางกลับ และนั่นก็เป็นเรื่องราวที่พลอยเล่าให้คุณหนดฟัง เพราะอยากให้ฟังเรื่องนี้ เรื่องราวจบลงตรงที่พลอยเสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ก่อนหน้าที่คุณเป้จะนำเรื่องนี้มาเล่าในรายการเพียง 3 เดือน จากการเป็นโรคที่มีแผลพุพองตามผิวหนัง

ตารางที่ 4.17

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยเล่าถึงมาที่ไปของเรื่องราวที่คุณหนดได้รับฟังมาจากพลอยแล้วจึงนำมาเล่าต่อให้คุณเป้ฟังอีกทีว่าคุณหนดกับพลอยเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัยประถม จนถึงช่วงมัธยมปลายทั้งคู่เริ่มขาดการติดต่อกันไป จนมีอยู่วันหนึ่งพลอยขอให้คุณหนดมาพบ สิ่งที่คุณหนดเห็น คือ สภาพของพลอยจากคนที่ผิวพรรณดี หน้าตาดี ตอนนี้อยู่ในสภาพที่ผอมและตามเนื้อตามตัวเหมือนเป็นโรคผิวหนัง เธอบอกว่า ที่ให้คุณหนดมาหา เพราะมีเรื่องหนึ่งอยากให้คุณหนดฟัง

ตารางที่ 4.17

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- ย้อนกลับไปในช่วงที่ยังเรียนอยู่มหาลัย พลอยได้อยู่ที่หอในกับรุ่นเมทที่ชื่อเกม เกมเป็นคนแปลก ๆ ตรงหัวนอนของเกมจะมีที่ตั้งโต๊ะหมู่บูชาที่วางตุ๊กตานางรำ รูปปั้นต่าง ๆ อยู่ จนเวลาผ่านไป ตรงโต๊ะหมู่บูชานั้น มีตุ๊กตานางรำเพิ่มขึ้น พลอยจึงไปต่อว่าเกม ในตอนกลางคืน พลอยเห็นเงาสะทอนคล้าย ๆ การรำ พอหันไปดูตรงเตียงผิงของเกม ปรากฏว่าเกมก็ทำท่ารำอยู่เหมือนในเงา พลอยตกใจร้องเสียงดัง จนผู้ดูแลห้องมาถาม แต่พอเปิดไฟดู ปรากฏว่าเกมนอนอยู่ที่เตียงปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น - พลอยเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้เพื่อนสนิทฟัง เพื่อน ๆ อยากรู้ อยากเห็น จึงนัดกันไปนอนที่ห้องของพลอย ตกกลางคืน พลอยได้ยินนุ่นร้องให้ช่วยจึงลุกไปเปิดไฟตรงหัวเตียง สิ่งที่เห็นคือเกมกำลังยืนรำอยู่ โดยที่เท้ากระแทกไปที่หน้าอกของนุ่น พอเปิดไฟจนสว่างเต็มห้อง ก็เห็นเกมหลับอยู่ ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น พอเข้าขึ้นมาเกมไม่อยู่แล้ว พลอยโมโหมากจึงเอาตุ๊กตานางรำกับสิ่งที่เกมนับถือไปทิ้ง แล้วก็ตัดสินใจย้ายไปอยู่กับเพื่อน หลังจากนั้นพลอยก็ไม่ได้รู้เรื่องเกมอีกเลย - เวลาผ่านไปจนขึ้นปี 2 พลอยมีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีกคนชื่อว่า เมย์ ทั้ง 4 คนคุยกันว่าจะออกไปหาบ้านเช่าด้วยกัน จนได้มาเจอบ้านเดี่ยว 2 ชั้นหลังหนึ่ง
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- มีอยู่วันหนึ่ง พลอย นุ่น และปิตินเข้าไปเรียนตามปกติ ส่วนเมย์ไม่สบายนอนพักอยู่ที่บ้าน หลังเลิกเรียนทั้ง 3 คนกลับมาถึงบ้าน เคาะประตูเรียกเมย์หลายครั้ง แต่ไร้การตอบรับ จึงรีบโทรหาป้าเจ้าของบ้านให้เอากุญแจสำรองมาเปิดให้ พอเข้ามาถึง ไขกุญแจเข้าไปและเปิดไฟ สิ่งที่เห็นคือเมย์นอนอยู่ในลักษณะปวดคอตัวเองตาย ในขั้นของการสอบสวน เป้าหมายถูกชี้ไปที่แฟนเมย์ จนผ่านไปเกือบ 1 อาทิตย์ แฟนของเมย์ก็ผูกคอตายเสียชีวิต

ตารางที่ 4.17

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- วันนั้นพลอยไปเรียนคนเดียว พอเลิกเรียนก็แวะซื้อข้าวในระหว่างนั่งรออยู่ ป้าเจ้าของร้านบอกกับพลอยว่า ถ้าเป็นไปได้ให้ย้ายออกจากบ้านหลังนั้น พอพลอยกลับถึงบ้าน เห็นบ้านมีดสนิท รู้สึกใจคอไม่ดี พอเข้าไปในบ้าน สิ่ง que เห็นคือนุ่นกับบีผลัดกันตบปากตบหน้าอีกฝ่าย พลอยรู้สึกแย่มาก จึงขอให้ป้าเจ้าของบ้านเล่าให้ฟังว่ามันเกิดอะไรขึ้น - บ้านหลังนี้เมื่อก่อนปล่อยให้เช่าปกติ จนมีนักศึกษาผู้หญิงคนหนึ่งมาเช่าอยู่ได้ประมาณ 1 เดือนก็ย้ายออก ป้ารู้สึกแปลก ๆ เลยรีบมาดู เห็นตรงบริเวณประตูก่อนเข้าบ้านมีร่องเหมือนโดนทุบออก จึงให้หลานชายมุดเข้าไปดู พบว่า ข้างในมีโต๊ะหมู่บูชาเล็ก ๆ และตุ๊กตานางรำ ตุ๊กตาตัวอื่น ๆ ป้าจึงสั่งให้หลานเก็บออกมา ตกคือนั้น ป้าได้ยืมหลานชายตะโกนออกมาพร้อมกับเสียงกระຈกแตก เห็นหลานชายตัวเองนอนเลือดเต็มตัวอยู่หน้าบ้าน ป้าคิดว่ามันน่าจะเกี่ยวกับสิ่งที่เอาไปทิ้ง เลยสั่งให้ช่างปูนมาโบกทับปิดร่องนี้ไว้ หลังจากนั้นก็ประกาศให้คนเช่าต่อเรื่อย ๆ จนมาถึงกลุ่มพลอย หลังฟังเรื่องจบ คนแรกที่พลอยนึกถึง คือ เกม จึงพยายามหาทางติดต่อ แต่ไม่เป็นผล นึกขึ้นได้ว่าต้องไปดูตรงซอกนั้นว่าเป็นอย่างที่ป้าบอกจริงหรือเปล่า ปรากฏว่าเป็นจริงตามที่ป้าบอก แล้วที่ซอกคือตุ๊กตานางรำ เหล่านั้นคือตุ๊กตาที่พลอยเอาไปทิ้ง พลอยรีบมุดออกมา แต่จังหวะนั้นมีมือดึงขาพลอยไว้ พลอยตะโกนให้คนแถวนั้นช่วย ขาของพลอยในตอนนั้นมีรอยแผลเหมือนโดนอะไรจี้มาเต็มไปหมด - พลอยเริ่มรู้สึกกลัว คิดว่าคนที่จะช่วยได้ก็คือคนที่บ้านจึงโทรไปเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือการถูกตำ ต่อมาตยที่พลอยคิดว่าจะช่วยเธอได้ก็คือนุ่นกับบี พลอยจึงโทรหาและได้รู้ว่านุ่นกับบีกำลังจะบวชชีพรหมณ์ นุ่นเล่าเรื่องทุกอย่างให้พลอยฟัง แล้วสุดท้ายนุ่นกับบีก็ผูกคอตายด้วยกันที่วัด

ตารางที่ 4.17

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	- พลอยบอกว่า หลังจากนี้ไม่รู้วันไหนจะเป็นคราวของตัวเองเลยอยากให้คุณหนดฟังเรื่องนี้ จากนั้นพลอยเล่าต่อว่าช่วงที่เริ่มเป็นแผลพุพองตามตัว ทางบ้านพาไปรักษา แต่ก็ไม่หาย จนมาเจอกับอาจารย์ท่านหนึ่งบอกว่า ตอนนี้เกมกำลังตามอาฆาตพลอยอยู่ ทางบ้านพลอยถามว่า จะช่วยเหลือยังไงได้บ้าง คำตอบที่ได้คือทำได้เพียงรอใช้กรรม - สาเหตุการเสียชีวิตของเกมคือฆ่าตัวตายหน้าหลุมศพของบรรพบุรุษ โดยบนป้ายชื่อหลุมศพ ตามพื้น ตามตัวของเกมถูกเขียนด้วยเลือดเป็นชื่อของคนทั้งหมด 5 คน ซึ่งน่าจะเป็นพิธีการสาปแช่ง
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	พอรู้เรื่องราวทั้งหมด พลอยก็เดินทางกลับ และนั่นก็เป็นเรื่องราวที่พลอยเล่าให้คุณหนดฟัง เรื่องราวจบลงตรงที่พลอยเสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ก่อนหน้าที่คุณแป๊ะจะนำเรื่องนี้มาเล่าในรายการเพียง 3 เดือน จากการเป็นโรคที่มีแผลพุพองตามผิวหนัง

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงแม่ของแพนคุณมันในตอนยังมีชีวิตอยู่เป็นคนใจดี ซึ่งแพนคุณมันก็รักแม่มาก เพราะในตอนที่เขากับแม่ 2 คน เนื่องจากพ่อกับแม่แพนแยกทางกัน ต่างคนต่างไปมีครอบครัวใหม่ จนกระทั่งวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 แม่แพนคุณมันเดินทางไปทำงานพร้อมกับสามีใหม่ที่มีอาชีพขับรถแท็กซี่ โดยในตอนตี 1 แม่แพนได้ส่งข้อความไป Location มาว่าตอนนี้อยู่ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก คุณมันเลยพิมพ์ตอบกลับไปได้ว่า “แม่เดินทางดี ๆ นะคะ” แล้วแม่แพนก็ส่ง Location กลับมาหาคุณมันอีกครั้ง ก่อนพิมพ์ว่า “เพื่อแม่ตายแล้วไม่มีใครรู้ 555”

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 ประมาณ 10 โมงวันต่อมา คุณมินได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่กู้ภัยว่าแม่แพนเสียชีวิตแล้วด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ คุณมินคิดว่าจะบอกแพนยังไงดี จนไปถึงเธอได้ยินเสียงแพนร้องไห้อยู่ ก็รู้ได้ในทันทีว่าแพนของเธอน่าจะรู้แล้ว จนผ่านเวลาไปสักพัก คุณน้าของแพนก็โทรมาบอกให้เอาศพไปตั้งที่นครสวรรค์ เพราะคุณน้าอยู่ที่นั่น ระหว่างการเดินทางไปนครสวรรค์ คุณมินก็เริ่มส่งข่าวของเรื่องแม่แพน ซึ่งเหตุการณ์มันดังในตรงนั้น มีทั้งข่าว ส่งคลิป โหลดสด คุณมินก็เลยได้รู้รายละเอียดการเกิดอุบัติเหตุจากข่าวแบบคร่าว ๆ ว่าระบบเบรคน่าจะมีปัญหา รถเลยพลิกคว่ำพุ่งชนกับที่กั้นขอบเหว แล้วก็สิ้นไถลงเนินไป ทำให้แม่แพนกระเด็นออกจากกระจกรถ

เหตุการณ์ที่ 2 จนไปถึงที่วัดในนครสวรรค์ พอรถกู้ภัยมาถึง เขาก็หยิบของต่าง ๆ ที่เจอในที่เกิดเหตุ เป็นของติดตัวของแม่มาให้ แล้วก็อธิบายว่าเจออะไรอยู่ตรงไหน พร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือมาให้ แล้วบอกว่ามันเอาออกจากมียากมาก หลังจากสวดเสร็จวันแรก คุณมินกับแพน แล้วก็แม่ของคุณมินไปเช่าโรงแรมนอนด้วยกัน โดยจังหวะที่แพนคุณมินเดินออกมาหลังจากล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้า แม่คุณมินหันไปมองหน้าแพนแล้วก็ร้อง “เฮ้ย!” ออกมา ซึ่งแม่คุณมินมาบอกในเช้าวันถัดไปว่าเห็นเป็นหน้าของแม่แพนซ่อนอยู่ในหน้าของแพน

เหตุการณ์ที่ 3 ผลชันสูตรศพของแม่แพนคือมีแผลหัวแตกข้างซ้าย แขนซ้ายหัก ขาขวาหัก และสรุปสาเหตุที่ทำให้เสียชีวิตคือคอหัก นั่นเลยทำให้แพนคุณมินรู้สึกแย่น้อยลง เพราะแม่เขาน่าจะไม่ทรมาน จนคุณมินอ่านบรรทัดที่เขียนว่าระยะเวลาเสียชีวิตอยู่ที่ประมาณตี 2 ของวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 พออ่านประโยคนี้นจบ แพนคุณมินถึงกระดาษในมือไปดูแล้วพูดว่า “ไม่จริง ๆ เป็นไปไม่ได้” แล้วเขาก็เปิดแชทสุดท้ายที่คุยกับแม่ เขาส่งสติ๊กเกอร์เป็นรูปแพนด้า Goodnight ให้แม่ในเวลา 02.36 นาที ซึ่งมันขึ้นว่าอ่านแล้ว แต่ในผลชันสูตรกลับบอกว่าแม่เสียตั้งแต่ตี 2 คุณมินเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้น้าแพนฟัง แล้วก็รู้ว่าน้าแพนก็ได้แชทที่ส่ง Location สุดท้ายมาเหมือนกัน แล้ว Location นั้นก็กลายเป็น Location ที่น้าแพนใช้ไปรับศพและเชิญวิญญาณ

เหตุการณ์ที่ 4 แล้วหลังจากนั้นก็มีคนเห็นแม่แพนคุณมินอยู่ตลอด ทั้งกลุ่มเด็กวัดที่มารอเอาเงินโปรยทานและเพื่อนของแพนคุณมิน

- ชันภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 ในตอนนั้นคุณมินตัดสินใจถอดสร้อยพระ เอาแหวนพระที่ใส่อยู่ออก พนมมือแล้วพูดในใจว่า ถ้าแม่อยากคุยอะไรกับแพน ให้มาหาคุณมินได้เลย แล้วคุณมินก็หลับ ตื่นมาปกติ แต่ไม่ปกติตรงที่เห็นแพนนั่งอยู่ปลายเตียงเหมือนคนไม่ได้นอน โดยแพนคุณมินเล่าว่า เมื่อคืนตอนตี 3 เขาเห็นคุณมินนอนหงายราบ ตาเปิดขึ้นนิดนึงเห็นแต่ตาขาว แขนซ้ายวางแบบหัก ขาข้างซ้ายพับขึ้นและคอข้างซ้ายก็พับ ตั้งแต่ตอนนั้นมาเขาก็ไม่ได้นอนอีกเลยจนถึงเช้า ซึ่งตัวคุณมิน

ไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้วก็ไม่ได้บอกด้วยว่าไปตั้งจิตบอกแม่แบบนั้น หลังจากงานศพจบ คุณมันกับแฟนต้องไปที่สถานีตำรวจเพื่อจัดการเรื่องมรดก ซึ่งระหว่างที่พูดคุย คุณตำรวจก็เอาแฟ้มคดีที่ถ่ายรูปที่เกิดเหตุเอาไว้มาเปิดไปที่ละรูป จนถึงรูปที่จุดที่คุณแม่เสียชีวิต เขาบอกกับคุณมันว่าเขาเห็นแล้วตกใจมาก เพราะท่าที่แม่เขาเสียชีวิตเป็นท่าเดียวกับที่คุณมันนอน

เหตุการณ์ที่ 2 หลังจัดการเรื่องมรดกเสร็จแล้ว คุณมันกับแฟนตัดสินใจจะไปเอาข้าวของเครื่องใช้เสื้อผ้าต่าง ๆ ของแม่ที่บ้านอยุธยา ก็ขับรถกันไป แต่หลงทาง หาไม่เจอ ขับวนกันตั้งแต่บ่ายสามจนจะหกโมงเย็น เลยตัดสินใจว่า กลับก่อน เดี่ยวค่อยมาใหม่วันอื่น แต่ระหว่างขับไปอยู่ดี ๆ แฟนคุณมันก็บอกว่า “พี่รู้แล้วว่าบ้านแม่อยู่ตรงไหน” จนไปถึงบ้านแม่จริง ๆ ซึ่งแฟนของคุณมันบอกว่า ตอนจะไปขึ้นสะพานกลับ เขาเห็นแม่ยืนอยู่ที่ถนน แล้วชี้ทางไปจนถึงบ้าน

เหตุการณ์ที่ 3 หลังจากเอาของ จัดการเรื่องเอกสาร คุณมันก็เลยพูดถึงเรื่องโทรศัพท์ อยู่ดี ๆ แฟนคุณมันก็อะไรขึ้นมาไม่รู้ พูดว่า “แม่อยู่ไหม ถ้าแม่อยู่กดถ่ายให้หน่อย” พอพูดจบโทรศัพท์ก็กดถ่าย แล้วก็พูดอีกครั้งว่า “ถ้าแม่อยู่จริง ๆ ยืนยันจริง ๆ เลยนะแม่ แม่ถ่ายเร็ว ๆ เลย” จบคำพูดโทรศัพท์ก็ถ่ายแล้ว ๆ เป็นสิบ ๆ รูป แฟนคุณมันดีใจมากที่รู้ว่าแม่อยู่ ส่วนคุณมันคิดว่าแม่ไปไม่ได้เพราะอะไรไร่เล่า ทำไม่ถึงยังไม่ไปภพภูมิของเขา พอคิดประเด็นนี้ขึ้นก็เลยคุยกับแฟนว่า “เราไปเชิญดวงวิญญาณแม่อีกทีไหม” ในขณะที่คุณมันเปิดเข้าแอป GPS เพื่อดูพิกัดสุดท้ายที่แม่ส่งมา พอเอาโทรศัพท์มาเปิดเข้า GPS คุณมันยังไม่ทันได้กดอะไร อยู่ดี ๆ พิกัดนั้น มันกระโดดจากที่บ้านไปอยู่ที่หน้าหมู่บ้านแทน แล้วเสียง GPS มันก็พูดขึ้นว่า “กำลังนำทาง” แล้วจุดมันก็ค่อย ๆ เดินมีสัญลักษณ์รูปธงขึ้น จนมาถึงปลายทางคือบ้านที่คุณมันนั่งกันอยู่ แล้วเสียง GPS ก็พูดขึ้นว่า “คุณมาถึงแล้ว” พอเสียงจบ หมาก็เหอนเดี๋ยวนั้นเลย แล้วคุณมันก็เห็นเป็นเงาผู้หญิงตัวไม่สูงร่างท้วม ๆ ยืนอยู่ที่ประตูบ้าน

เหตุการณ์ที่ 4 พ่อของแฟนได้อ่านไดอารี่ของแม่แฟนที่บรรยายความรู้สึกที่มีถึงพ่อของแฟน หลังจากได้อ่านก็รู้สึกผิด เพราะเป็นคนขอแยกทางไปมีครอบครัวใหม่ก่อน จึงตัดสินใจกลับมาอยู่บ้านกับแฟน เวลากินข้าวพ่อแฟนก็จะดักข้าว 2 จานแล้วเคาะเรียกแม่มากินด้วย เอาโกศแล้วก็รูปหน้าศพของแม่ไปวางไว้ในห้องนอน เอาไปตั้งไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้ง แล้วก็จุดธูป 1 ดอกเรียกให้แม่มานอนด้วยทุกคืน

เหตุการณ์ที่ 5 พอเวลาผ่านไป พ่อก็พาแฟนใหม่เข้าบ้าน ซึ่งเป็นคนที่แม่เกลียดมากที่สุด เธอชื่อตาล ช่วงนั้นพ่อไม่ดักข้าวเรียกแม่แล้ว ไม่จุดธูปหน้าโกศทุกคืน แล้วก็เอารูปแม่ไปวางไว้หลังตู้เสื้อผ้า ตอนนั้นตาลย้ายมาอยู่ได้ 3 วัน วันนั้นคุณมันลงไปข้างล่างแล้วเจอกับตาล ตาลบอกว่าจะไม่อยู่ที่นี้แล้ว โดยเล่าให้ฟังว่า ทั้ง 3 คืนที่มานอน เธอเจอแม่แฟนตลอด แต่ในคืนสุดท้าย

หนักที่สุด เธอรู้สึกปวดปัสสาวะเลยลุกไปเข้าห้องน้ำ ภาพที่ตาเห็น คือ แม่แพนนั่งอยู่ที่ซักโครก ในสภาพคอหักพับไปทางซ้าย แขนซ้ายหักงอ ขาซ้ายหักจนพับวางกับพื้นมองมาที่เขา

- ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

หลังได้รู้เรื่องราวจากตาล คุณมิ่งกับแพนตัดสินใจไปปรึกษาพระอาจารย์ ที่นับถือ ท่านบอกว่าให้รอครบ 100 วันก่อนทุกอย่างจะดีขึ้น พร้อมกับบอกว่า “แม่โยมนะเขาเสียเลยนะ ไม่ได้ทรمانนะ เขาฝากบอก”

- ขั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

หลังจากนั้น คุณมิ่งกับแพนก็ทำบุญ นั่งสมาธิ สวดมนต์ ทำทานอุทิศ ให้แม่ตลอด จนย่างสู่ปีที่ 7 แล้ว แล้วเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมา เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณแม่ คุณมิ่งก็ทำบุญแล้วบอกกับแม่ว่า “แม่ หนูส่งเรื่องของแม่ไปรายการพีแฉ่ที่เดอะโกสเรดิโอเนะ แต่หนูส่งไปนานแล้วแม่ ส่งไปตั้งแต่ 30 เมษายนแล้ว ถ้าแม่อยากดั่ง แม่ให้พีแฉ่โทรกลับมาเนะ” พอผ่านไป 3 วันรายการก็โทรหาคุณมิ่งเลย เรื่องราวก็จบลงตรงนี้

ตารางที่ 4.18

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘แม่แพน’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงแม่แพนคุณมิ่งในเรื่องของชีวิตครอบครัว ความสัมพันธ์กับแพนคุณมิ่ง และตัวคุณมิ่งเอง จนกระทั่งถึงวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 ที่แม่แพนคุณมิ่งเดินทางไปทำงานพร้อมกับสามีใหม่ โดยแม่แพนได้สั่งซื้อความเป็น Location มาว่าตอนนี้อยู่ที่จังหวัดตาก ก่อนจะพิมพ์ทั้งท้ายว่า “เพื่อแม่ตายแล้วไม่มีใครรู้ 555”
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- คุณมิ่งได้รับแจ้งว่าแม่แพนเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุรถว่า - หลังสวดศพวันแรกเสร็จ แม่คุณมิ่งเห็นหน้าของแม่แพนซ้อนอยู่ในหน้าของแพน - ผลชันสูตรศพของแม่แพนคือมีแผลหัวแตกข้างซ้าย แขนซ้ายหัก ขาขวาหัก และสรุปสาเหตุที่ทำให้เสียชีวิตคือคอหักกระยะเวลาเสียชีวิตอยู่ที่ประมาณ 2 ของวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 - มีคนเห็นแม่แพนคุณมิ่งอยู่ตลอด ทั้งกลุ่มเด็กวัดและเพื่อนแพนคุณมิ่ง

ตารางที่ 4.18

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘แม่แพน’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- คุณมินยอมให้แม่แพนมาเข้าสิงเพื่อคุยกับลูกชาย - แม่แพนมาบอกทางไปบ้านที่อยู่รยาให้ลูกชายรู้ - แม่แพนสื่อสารผ่านโทรศัพท์ด้วยการถ่ายรูป และ GPS แล้วก็มาปรากฏตัวให้คุณมินกับแพนเห็น - พ่อแพนกลับมาอยู่บ้านด้วย โดยเวลากินข้าวก็จะดักข้าวแล้วเคาะเรียกแม่มากินด้วย เอาโกศแล้วก็รูปหน้าศพไปวางไว้ในห้องนอน จุดเรียกให้แม่มานอนด้วย - แต่พอเวลาผ่านไป พ่อก็พาแพนใหม่เข้าบ้าน ซึ่งเป็นคนที่แม่เกลียดมากที่สุด ซึ่งทั้ง 3 คืนที่ตามานอนบ้าน เธอเจอแม่แพนตลอด และคืนสุดท้ายหนักที่สุด
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	หลังจากได้รู้เรื่องราวจากตาล คุณมินกับแพนตัดสินใจไปปรึกษาพระอาจารย์ที่นั่นถือ
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	หลังจากนั้น คุณมินกับแพนก็ทำบุญอุทิศให้แม่ตลอด จนย่างสู่ปีที่ 7 แล้ว เธอรับรู้ได้ว่าแม่แพนยังอยู่ไม่ไปไหน

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องเล่านี้ว่ามีคนตกมาใน Facebook ขอให้ครูตรีรับฟังเรื่องราวของคน ๆ หนึ่ง เป็นผู้ชายที่อยู่ในสภาพซบเซาจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ด้านหลังของเขามีเคียว มีโตะหมู แล้วก็มือรูปต่าง ๆ มากมาย โดยที่เขาบอกว่าถ้ารอนานกว่านี้ คนที่จะเล่าเรื่องนี้ให้ครูตรีฟังอาจจะอยู่ไม่ถึง ครูตรีจึงตัดสินใจรับฟังเรื่องนี้ และนำมาถ่ายทอดในรายการเดอะโกสเรดิโอ โดยเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของคุณต่อที่มีอาชีพเป็นหมอผีมานาน 19 ปี การเป็นหมอผีของคุณต่อ เริ่มต้นตอนเขาอายุ 20 ปี คุณต่อมีโอกาไปบวชที่วัด ๆ หนึ่ง แล้วก็ปฏิบัติเหมือนพระทั่ว ๆ ไป สวดมนต์ บิณฑบาต ฝึกจิต เติบงาม แต่มันไม่ใช่อะไรที่คนอายุ 20 ทำแล้วจะรู้สึกซาบซึ้ง เขาเลยตั้งใจว่าจะบวชแค่ 1 พรรษาแล้วก็จะสึกออกมา ระหว่างบวช คุณต่อเจอสิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นมาก ๆ เพราะทางท้ายวัดจะเป็นป่าช้า พอเดินผ่านป่าช้าเข้าไป ตรงนั้นเป็นตำหนักหมอผี พระต่อเห็นคนเดินเข้าไปในนี้เยอะจนเกิดความสนใจตามเข้าไปดู ด้วยความเป็นพระ

ทำให้คนที่อยู่ตรงนั้นหันมามอง จนพระต่อรู้สึกประหม่า เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่ ๆ พระควรจะมาเลยตัดสินใจกลับ พระต่ออยากรู้ว่าตำหนักหมอฟีทำอะไรกัน เลยถามเด็กวัด แต่ข้อมูลที่ได้อาจไม่ได้ช่วยทำให้หายคาใจ วันรุ่งขึ้นพระต่อเลยตัดสินใจว่าพอพระทุกรูปเข้าจำวัดกันหมดแล้ว พระต่อจะเปลี่ยนชุดไปตำหนักของหมอฟี เมื่อไปถึงก็มีคนมาสะกิดบอกว่า “อาจารย์เทียนเรียกให้ขึ้นไป” พระต่อจึงว่าให้มาเรียกตัวเองทำไม แต่ก็เดินตามขึ้นไป อาจารย์เทียนพูดขึ้นมาว่า “พระมาทำไมที่นี่ นี่มันไม่ใช่ที่ของสงฆ์นะ” พระต่อตกใจมากกว่าอาจารย์เทียนรู้ได้ยิ่งกว่าตัวเองเป็นพระ ขณะที่กำลังคิดอยู่ อาจารย์เทียนก็บอกว่า “ไม่ต้องแปลกใจหรอก โหงพรายข้างล่างบอกมา ว่าแต่พระ มาทำอะไรที่นี่” พระต่อเลยตอบไปว่าแค่สงสัยว่าที่นี่มันคืออะไรก็เลยมาดู อาจารย์เทียนตอบว่า “ที่นี่รักษาคนที่โดนคุณไสย ทำเสน่ห์เสกของเข้าท้อง สั่งผีไปฆ่าคน แล้วแต่คนจะจ้าง แล้วพระสนใจจะเรียนวิชาของผมไหมล่ะ ถ้าสนใจผมจะสอนให้” พระต่อตกใจแล้วก็รีบปฏิเสธไป โดยอาจารย์เทียนก็บอกว่า “ไม่เป็นไรหรอก แต่ไม่นานพระจะมาขอเรียนเอง เพราะเป็นวันที่พระรู้ตัวว่ามีแค้นที่ช่วยพระได้” หลังจากนั้น พระต่อก็ไม่ได้ไปที่ตำหนักอาจารย์เทียนอีกเลยจนสึกออกมา

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 คุณต่อสึกออกมาช่วยงานบ้าน โดยที่บ้านของคุณต่อทำอาชีพชาวนา อาศัยอยู่ด้วยกัน 3 คน มีพ่อ แม่ และคุณต่อ ไม่ไกลเท่าไรมีบ้านของลุงแท้ ๆ ชื่อลุงศักดิ์ พ่อชอบกินเหล้าที่บ้านลุงศักดิ์และเวลาเมาก็จะทำร้ายแม่ ต่อมาไม่นาน แม่คุณต่อล้มป่วยทั้งหาหมอและกินยาก็ไม่ดีขึ้น จนตอนเช้าวันนั้น แม่ไข้ขึ้นสูงมาก คุณต่อกำชับพ่อว่าวันนี้ไม่ต้องออกไปไหน ให้อยู่ดูแลแม่ เพราะวันนี้เขาต้องไปจัดการเรื่องขายข้าว แต่พอคุณต่อกลับมาบ้านตอนเย็นก็พบว่าแม่เสียชีวิตแล้ว คุณต่อตามหาพ่อเพื่อจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น จนไปเจอเมาหลับอยู่ที่บ้านลุงศักดิ์ คุณต่อปลุกพ่อขึ้นมา “แม่ตายแล้ว ทำไมพ่อทำแบบนี้” พ่อของเขาตอบมาสั้น ๆ ว่า “ถึงกูอยู่ กูก็ช่วยอะไรไม่ได้” ตอนนั้นคุณต่อทั้งแค้นและเกลียดพ่อมาก เพราะสภาพศพของแม่คือตายตาไม่หลับ คุณต่อพยายามทำยังไง แม่ก็ไม่หลับตา จนกระทั่งทำพิธีศพและจะเอาขึ้นเผา แม่ก็ยังลืมตาอยู่

เหตุการณ์ที่ 2 มีวันหนึ่ง หลังจากทำนาเสร็จกลับมาบ้าน มีใครไม่รู้ตีหัวคุณต่อจนสลบไป รู้สึกตัวอีกทีเขามาอยู่บ้านของลุงศักดิ์ ในสภาพที่ทั้งตัวไม่มีเสื้อผ้าอยู่เลยสักระยะเดียว แล้วก็เห็นลุงศักดิ์นอนอยู่ข้าง ๆ ในสภาพที่ไม่ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน เขาปลุกลุงศักดิ์ขึ้นมาถามได้คำตอบว่าลุงศักดิ์ปลุกคุณต่อแล้วไม่ตื่น แล้วมาจนเกิดอารมณ์ คุณต่อพุ่งเข้าไปจะทำร้ายลุงศักดิ์ แต่ลุงศักดิ์โวกว่า หยิบมีดพร้าที่อยู่แถวนั้นออกมาชูป คุณต่อโมโหมาก แต่ทำอะไรไม่ได้ จึงกลับบ้านไปบอกพ่อ โดยที่พ่อตอบกลับมาว่า “เรื่องของมึง ไม่เกี่ยวกับกู” สิ่งเดียวที่คิดได้ตอนนั้นคือจะแก้แค้นลุงศักดิ์ยังไง เพราะเขาสู้อลุงศักดิ์ตรง ๆ ไม่ได้ แล้วมันมีวิธีอะไรที่ทำให้ลุงศักดิ์ตายโดยไม่ต้องสู้บ้าง คุณต่อจึงนึกถึงอาจารย์เทียน

เหตุการณ์ที่ 3 พอไปถึงตำหนักอาจารย์เทียนก็บอกว่า “กูบอกมึงแล้วว่า ยังมึงก็ต้องกลับมาหากู มึงต้องมาเป็นลูกศิษย์กู” คุณต่อตอบกลับว่าไม่ได้มาเป็นลูกศิษย์ แต่อยากให้ ทำของใส่คน อยากให้มันตาย อาจารย์เทียนยื่นข้อเสนอด้วยการคิดเงิน 5,000 บาทเป็นค่าจ้าง เว้นแต่ถ้าคุณต่อมาเป็นลูกศิษย์ก็จะทำให้ ความแค้นตอนนั้นมันเหนือกว่าอะไรทั้งหมด คุณต่อเลยตอบตกลง พิธีดำเนินมาถึงครึ่งทาง จนมาถึงตอนที่คุณต่อต้องกินเลือดผสมกับลิ้นของอาจารย์รุ่นก่อน ๆ เข้าไป เพราะถ้าคุณต่อไม่กิน ก็จะต้องกลายเป็นผีกระหรือผีปอบ มีชีวิตเป็นครึ่งผีครึ่งคนไปเรื่อย ๆ ซึ่งคุณต่อตัดสินใจกิน อาจารย์เทียนหัวเราะชอบใจ จากนั้นก็บอกว่า “กูจะทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับมึง กูจะทำของใส่ไอ้ศักดิ์ให้มึง มึงอยากให้มันตายแบบไหนบอกกูมา” โดยคุณต่อบอกว่า “ผมอยากให้ มันตายอย่างทรมาณที่สุด ก่อนตายอาจารย์บอกผมด้วยนะ ผมจะไปเยาะเย้ยมัน” ซึ่งการทำคุณไสย ในครั้งนั้นคือการเสกหนังสือควายเข้าห้อง 3 วันหลังจากการทำพิธี คุณต่อไปหาลุงศักดิ์ที่บ้าน เห็นลุง ศักดิ์นอนอยู่บนที่นอน ท้องใหญ่มาก กลืนอุจจาระปัสสาวะ อบอวลไปหมดทั้งห้อง มีน้ำหนองไหล ออกมาจากรูหูและปาก แล้ววันนั้นลุงศักดิ์ก็ตายจริง ๆ

- ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 หลังจากเหตุการณ์นั้น คุณต่อก็เรียนรู้วิชาทางคุณไสย ด้านต่าง ๆ จากอาจารย์เทียน เริ่มจากการเขียนอักขระ ยันต์ ดูดวง ผูกดวง ทำเสน่ห์ มาถึงการเลี้ยง โหงพรายที่คุณต่อจะต้องหาดวงวิญญาณที่เหมาะสมกับตัวเอง ด้วยการต้องไปหาชิ้นส่วนศพมา อย่างน้อย 20 ศพ เพื่อเอามาคว่ำวิญญาณไหนเข้ากับคุณต่อ และนั่นทำให้ปีศาจในตัวคุณต่อ สมบูรณ์ขึ้น เพราะคุณต่อไปหาชิ้นส่วนศพมาจากเหตุการณ์คลื่นยักษ์ เมื่อปี 2547 แล้วคุณต่อก็ได้ โหงพรายที่เข้ากับคุณต่อมา คุณต่อเรียนรู้จากอาจารย์เทียนมากขึ้น ทั้งการนำสัตว์มาสังเวทวง วิญญาณโหงพราย เช่นด้วยเลือดทุกวัน จนสุดท้ายโหงพรายที่คุณต่อเลี้ยงเข้าชั้นเป็นอสุรกาย รูปร่าง ไม่เหมือนเดิม และเฮี้ยนมาก

เหตุการณ์ที่ 2 วันหนึ่งคุณต่อลองสื่อสารกับโหงพรายว่าเรื่องในวันนั้น ที่เขาถูกทำร้าย เกิดอะไรขึ้น ภาพที่เห็นคือพ่อของคุณต่อเป็นคนตีหัวเขาเอง แล้วก็บอกคุณต่อ ไปที่บ้านลุงศักดิ์ เพื่อแลกกับเหล่าชาวแคขวดเดียว แล้ววันนั้นก็เป็นที่คุณต่อเสกของเข้าตัวคน แล้วก็ฆ่าคนเป็นครั้งแรก คือ พ่อของตัวเอง ด้วยการให้โหงพรายเอาตะปูตอกโลงผีไปใส่ในตัวพ่อคุณ ต่อ แล้ว 3 วันต่อมาพ่อของคุณต่อก็ตาย

เหตุการณ์ที่ 3 หลังจากนั้น ใครมาจ้างอะไรคุณต่อก็ทำหมด โดยคุณต่อ เป็นคนทำพิธีเอง ส่วนอาจารย์เทียนจะแค่ดูเฉย ๆ เพราะตอนนั้นอายุมากแล้ว ช่วงนั้นมีคนมาให้ทำ เสน่ห์เยอะมาก จนมวลสารที่ต้องใช้ในการทำมีไม่พอ คุณต่อเลยไปปรึกษาอาจารย์เทียน อาจารย์เทียน ยิ้มแล้วก็บอกว่า “เออ ดี ๆ ๆ” คุณต่อก็เข้าใจว่า ดีในที่นี้หมายถึงธุรกิจช่วงนั้นมันไปได้ด้วยดี

แล้วอาจารย์เทียนก็บอกว่าให้คุณต่อไปที่ห้องตรงนั้น เอามวลสารที่อาจารย์เทียนทำไว้ไปใช้ได้เลย ตรงนั้นมีทั้งโถมีทั้งไหเต็มไปหมด จนไม่รู้ว่ามีอันอยู่ในไหน คุณต่อเลยไล่เปิดไปทีละโถ จนไปเจอ โถชิ้นส่วนของ 20 ศพที่คุณต่อเป็นคนเก็บมา ซึ่งยังอยู่ครบ คุณต่อสงสัยว่าแล้วโถงพรายที่ตัวเองบูชาอยู่ ทุกวันคืออะไร คุณต่อก็ค้นต่อไปอีก จนไปเจอที่หุ่นตนหนึ่ง เป็นปูนปั้น ลักษณะเป็นผีที่ตาลถน แลบลิ้น ยาว ๆ แล้วทำมือมาข้างหน้าเหมือนพยายามจะบีบคอใครสักคน ด้านในโถมีกระดาษข่อยใบหนึ่ง มันเป็น วันเดือนปีเกิดแล้วก็ชื่อของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งก็คือแม่ของคุณต่อ

- ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

อาจารย์เทียนเป็นคนทำให้แม่คุณต่อไม่สบาย เขารู้ตั้งแต่วันนั้นเลยว่า คุณต่อจะมาสืบทอดทุกอย่างจากเขา พอเห็นอย่างนั้นเขาก็ถือกระดาษแผ่นนั้นไปหาอาจารย์เทียน อาจารย์เทียนยิ้มแล้วก็บอกว่า “ก็กูบอกแล้วไงว่าดี ๆ ๆ ๆ กูจะได้พ้นหน้าที่ตรงนี้สักที เพราะมึงมาต่อกู แล้วไง” แล้วจากนั้นไม่นานอาจารย์เทียนก็ใช้มีดปาดคอตัวเอง โดยตัดลั่นตัวเองใส่ในพานไว้ ถ้าคุณต่อ จะเอาวิชาทุกอย่างให้อยู่ก็ต้องกินลั่นส่วนนั้นเข้าไป แต่คุณต่อตัดสินใจไม่กิน แล้วก็ยอมให้ทุกอย่าง มันกัดกินตัวคุณต่อ

- ขั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

ปัจจุบันคุณต่อเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย อยู่ได้อีกไม่นาน คุณต่อบอกว่า ปัจจุบันนี้เขากำลังชดใช้กรรมอยู่ และอยากฝากเรื่องนี้ให้มาเล่า

ตารางที่ 4.19

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องเล่านี้ว่า มีคนทักมาใน Facebook ขอให้ครูตรีรับฟังเรื่องราวของคน ๆ หนึ่ง เป็นผู้ชายที่อยู่ในสภาพซบเซาจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก โดยบอกว่าถ้ารอานานกว่านี้ คนที่จะเล่าเรื่องนี้ให้ฟังอาจจะอยู่ไม่ถึง ครูตรีจึงตัดสินใจรับฟังเรื่องนี้ และนำมาเล่าต่อในรายการ โดยเป็นเรื่องราวของคุณต่อที่มีอาชีพเป็นหมอผีมานาน 19 ปี
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- คุณต่อสืบทอดมาช่วยงานบ้าน ที่บ้านของคุณต่อทำอาชีพ ขาวนา อาศัยอยู่ด้วยกัน 3 คน มีพ่อ แม่ และคุณต่อ ไม่ไกลนัก มีบ้านของลุงแท้ ๆ ชื่อว่าลุงศักดิ์ พ่อชอบกินเหล้าและเวลาเมาก็จะทำร้ายแม่ ต่อมาไม่นาน แม่คุณต่อล้มป่วยและเสียชีวิต

ตารางที่ 4.19

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- มีวันหนึ่ง หลังทำนาเสร็จกลับบ้าน มีใครไม่รู้ตีหัวคุณต่อจนสลบ รู้สึกตัวอีกทีเขามาอยู่บ้านลุงศักดิ์ ในสภาพที่ทั้งตัวไม่มีเสื้อผ้าแล้วก็เห็นลุงศักดิ์นอนอยู่ข้าง ๆ ในสภาพเดียวกัน คุณต่อโมโหมาก แต่ทำอะไรไม่ได้ จึงกลับบ้านไปบอกพ่อ โดยที่พ่อตอบกลับมาว่า “เรื่องของมึง ไม่เกี่ยวกับกู” คุณต่อคิดแค้นลุงศักดิ์ โดยนึกถึงอาจารย์เทียน - คุณต่อต้องเป็นลูกศิษย์อาจารย์เทียนเพื่อแลกกับการทำของใส่ลุงศักดิ์ ด้วยการเสกหนังควายเข้าห้อง แล้วลุงศักดิ์ก็ตายใน 3 วันหลังการทำพิธี
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- คุณต่อเรียนรู้วิชาทางคุณไสยด้านต่าง ๆ มาถึงการเลี้ยงโหงพราय ที่คุณต่อเลี้ยงไว้จนเข้าขั้นเป็นอสุรกาย - คุณต่อเห็นภาพเหตุการณ์ในวันที่เขาถูกทำร้าย ภาพที่เห็นคือพ่อของคุณต่อเป็นคนตีหัวเขาเอง แล้วก็แบกคุณต่อไปที่บ้านลุงศักดิ์ เพื่อแลกกับเหล้าขาว 1 ขวด คุณต่อเลยทำตามของใส่พ่อตัวเองจนตาย - คุณต่อได้รู้ความจริงว่าโหงพราयที่ตัวเองเลี้ยงไว้คือแม่ของตัวเอง
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	อาจารย์เทียนเป็นคนทำให้แม่คุณต่อไม่สบาย เขารู้ตั้งแต่วันนั้นเลยว่าคุณต่อจะมาสืบทอดทุกอย่างจากเขา หลังจากนั้น อาจารย์เทียนก็ใช้มีดปาดคอตัวเอง โดยตัดลั่นตัวเองใส่ในพานไว้ ถ้าคุณต่อจะเอาวิชาทุกอย่างให้อยู่ก็ต้องกินลั่นส่วนนั้นเข้าไป แต่คุณต่อตัดสินใจไม่กิน
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	ปัจจุบันคุณต่อเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย อยู่ได้อีกไม่นาน

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงพี่ก้องเจ้านายของคุณโบนัส ที่นำเรื่องราวที่ตัวเองพบเจอมาเมื่อ 27-28 ปีก่อนมาเล่าให้คุณโบนัสฟัง ในตอนนั้นพี่ก้องอายุ 22 ปี เขามีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมชื่อแฟรงค์ ที่บ้านทั้งคู่ค่อนข้างมีฐานะ เปิดร้านขายส่งเสื้อผ้า อยู่ที่ประตูน้ำ มีอยู่วันหนึ่งพี่แฟรงค์เดินมาบอกพี่ก้องว่าเขาชอบผู้หญิงคนหนึ่ง เธอเป็นลูกจ้างร้านเสื้อผ้า เวลาผ่านไปประมาณ 3-4 เดือน อยู่ดี ๆ พี่แฟรงค์ก็บอกกับพี่ก้องว่ากำลังจะแต่งงาน พี่ก้องตกใจมากถามว่า “มันใจแล้วหรือ” เพราะพี่แฟรงค์ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วก็เป็นคนมีฐานะเลยกลัวจะถูกหลอก ซึ่งพี่แฟรงค์ก็ตอบมาว่า “ไม่รู้สิ แต่อยากใช้ชีวิตอยู่กับผู้หญิงคนนี้” พี่ก้องเลยขอให้พี่แฟรงค์พาผู้หญิงคนนั้นมาพบ เมื่อได้พบกับผู้หญิงคนนั้น พี่ก้องก็เข้าใจเลยว่าทำไมพี่แฟรงค์ถึงชอบ เพราะเธอเป็นคนหน้าตาดี สวยแบบไทย ๆ พี่ก้องเลยถามว่า “แล้วจะแต่งงานกันเมื่อไร วันไหน” สิ่งที่แปลกเรื่องแรกเลยคือผู้หญิงพูดว่า “ต้องให้ไปทำพิธีที่บ้านก่อนล่วงหน้า 3 วัน เป็นพิธีสู่ขอ” แล้วจริง ๆ ต้องให้พี่แฟรงค์ไปคนเดียว ห้ามเอาญาติไปเลย เพราะมันเป็นงานแต่งงานของคน ๆ เดียว ซึ่งตอนนั้นพี่แฟรงค์ไม่รู้จักบ้านผู้หญิงเลยว่าอยู่ที่ไหน รู้แค่จังหวัด

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 ถึงวันเดินทาง พี่แฟรงค์เดินทางไปแต่งงาน โดยมีพี่ก้องไปเป็นเพื่อน ด้วยการขึ้นรถทัวร์ ทั้งคู่ไปถึงที่จังหวัดนั้นประมาณ 4 โมงกว่า แต่ปรากฏว่ารถไปอำเภอนี้หมดตั้งแต่ 4 โมง เดินถามคนแถวนั้นอยู่ 15 นาทีก็ไม่มีใครไปเลยอำเภอนี้ เพราะมันไกล พี่ก้องเลยชวนให้นอนที่นี้สักคืนก่อน แต่พี่แฟรงค์ปฏิเสธ จนมีคุณลุงคนหนึ่งเดินมาถามว่า “จะไปอำเภอนี้อะป่ะ ปกติบ้านลุงอยู่ที่อำเภอนี้ ลุงจะกลับบ้านพอดี” ตอนนั้นเกือบ 5 โมงแล้ว ตกกลางคืนกับลุงเสร็จก็นั่งรถกระบะเล็ก ๆ ไป ระยะทางค่อนข้างไกลมาก กว่าถึงปากทางก็เกือบ 6 โมงแล้ว พอคุณลุงหันมาถามด่าบล ปรากฏว่าพี่แฟรงค์ไม่รู้ แต่บอกว่ารู้ชื่อนามสกุลผู้หญิงและชื่อหมู่บ้าน พอบอกชื่อหมู่บ้านไปลุงถามกลับว่า “มันยังมีคนอยู่หรือหมู่บ้านนี้” แล้วก็เดินทางไปอีกเกือบ 10 กิโลเมตร จนมาถึงจุดที่จะมีคนมารอรับ ในระหว่างที่พี่แฟรงค์กำลังพูดคุยกับคนที่มารอรับอยู่ ลุงก็เรียกพี่ก้องไปคุยพร้อมให้เบอร์โทรมาบอกว่าถ้ามีอะไรให้โทรหา แล้วก็ขึ้นรถซาเล้งพ่วงข้างเดินทางเข้าไปในหมู่บ้านไปอีกประมาณ 4-5 กิโลเมตร

เหตุการณ์ที่ 2 ทั้งคู่ไปถึงที่หมู่บ้านนั้นเป็นเวลาเกือบ 1 ทุ่มแล้ว ในหมู่บ้านไม่มีไฟฟ้า บ้านที่ทั้งคู่ต้องไปพักเป็นบ้านหลังสุดท้ายของชอยนั้น มันเป็นบ้านปูนชั้นเดียวโล่ง ๆ มีต้นไม้ที่มีกระเจ๊กเก่า ๆ ใบหนึ่ง ที่ข้างในมีชัน พาน เทียน ตะเกียง แล้วก็ไฟฉายอยู่กระบอกหนึ่ง หลังจากกินข้าวเสร็จ ทั้งคู่เผลอหลับไปตอนไหนไม่รู้ สะดุ้งตื่นมาจากเสียงเคาะประตู ปรากฏว่า

เป็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าบ้าน เธอชื่อพื้น เป็นพี่สาวของผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วย เธอมาขอดูหน้าเจ้าบ่าว พร้อมกับบอกว่า “ถ้ามีใครมาเคาะเรียกอะไร ถ้าไม่ใช่พื้นไม่ต้องเปิด แล้วพื้นนี้ถ้าอยากได้อะไรหรือขาดเหลืออะไรให้นับจากบ้านหลังนี้ไปอีก 4 หลัง จะมีป่าคนหนึ่งอยู่ที่บ้านนั้น ส่วนบ้านพื้นอยู่หลังที่ 5 เลียบป่าไปหลังหนึ่ง ถ้าขาดเหลืออะไรให้ไปที่บ้านป่าพอ ไม่ต้องไปถึงบ้านพื้น”

เหตุการณ์ที่ 3 วันต่อมา ทั้งคู่ก็เดินไปบ้านป่าหลังที่ 4 ตามคำแนะนำของพื้น หลังจากพูดคุยกับป่าเสร็จก็เดินกลับกันออกมา นึกขึ้นได้ว่าเดินไปอีกหน่อยดีกว่าไปบ้านพื้นหลังที่ 5 แต่ก็ถูกป่าห้ามไว้ก่อน ที่นั่นไม่มีสัญญาณมือถือ ทั้งคู่ก็เลยแตงกัน นอนเล่น เดินเล่นสำรวจบริเวณรอบ ๆ จนไปเจอบ้านหลังหนึ่งอยู่กลางป่ายุคาลิปตัส แต่ถูกล้อมด้วยแม่กัญแจอยู่พอตอนเย็นกินข้าวอะไรกันเสร็จเรียบร้อย พี่ก็กลับไป แต่รู้สึกได้ว่าที่มือข้างขวา เหมือนมีอะไรมาสะกิด พอหันไปดูปรากฏว่าเป็นคนแก่คนหนึ่งอายุประมาณ 70-80 นั่งติดมุ้ง แล้วบอก “ไม่ต้องกลัวนี่คือแม่เจ้าสาว” พร้อมกับถามพี่ว่า “คนไหนคือเจ้าบ่าว” ระหว่างที่กำลังจะหันไปปลุกพี่แฟรงค์ มีผู้หญิงอีก 2 คนอยู่ติดมุ้งด้านหลัง ซึ่งเธอบอกว่า “ไม่ต้องตกใจ อันนั้นพี่สาวกับน้องสาวตัวเอง” พี่ก็ปลุกพี่แฟรงค์ให้ลุกมาทักทาย แล้วทั้งหมดก็กลับกันออกไป ที่นั่นแปลกใจคือพี่ก็สงสัยว่าทั้ง 3 มาได้อย่างไร เพราะประตูล๊อคกลอนจากด้านใน แต่ก็คิดว่าอาจจะล๊อคประตูตอนออกไปเข้าห้องน้ำ พี่ก็นึกขึ้นได้หยิบเพจเจอร์มาดูเวลา ตอนนั้นเป็นเวลาตี 1 ขณะที่กำลังจะเอนตัวนอน มีเสียงเคาะประตูหน้าบ้าน เป็นพื้นมาถามว่า “นอนกันได้ไหม มีใครมาทักไหม ถ้ามีอะไรก็บอกพื้นนะ” พี่ก็ไม่ได้แต่สงสัยว่าทำไมคนหมู่บ้านนี้เขาไม่นอนกัน

- ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 คืนวันที่ 2 พี่ก็ได้อินเสียงคนเคาะประตูพร้อมกับเสียงตะโกนเรียกของพื้น “หนุ่ม ตื่นเร็ว ๆ ตื่นเดี๋ยวนี้ ไปตามเพื่อนกลับมาเร็ว” พี่ก็งงว่าไปตามทำไม ในเมื่อพี่แฟรงค์ก็นอนอยู่ตรงนี้ แต่พอหันไปดูอีกทีคือพี่แฟรงค์ไม่อยู่แล้ว พี่ก็รีบไปฉายออกตามหาพี่แฟรงค์ ก็เดิน ๆ ไป หันมาอีกทีพื้นหายไปแล้ว ทั้งป่าตอนนั้นเหลือแค่พี่ก็กับไฟฉาย กระบอกเดียวเอง พี่ก็เดินตะโกนเรียกชื่อเพื่อนไป จนไปเจอผู้ชายคนหนึ่งกำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ จำเสื้อผ้าได้ว่าเป็นพี่แฟรงค์ พอเดินเข้าไปถึงตรงหน้าพี่แฟรงค์มีอาหารเป็นถาดอยู่ใส่ในกระทง พี่ก็นึกขึ้นได้ว่าพื้นเคยเตือนตั้งแต่วันแรกว่า “อย่าให้เพื่อนไปทำอะไรหรือไปกินอะไร” พี่ก็พยายามห้ามแต่ไม่สำเร็จ จึงถอดสร้อยพระที่คอของตัวเองมาสวมให้พี่แฟรงค์ พอห้อยเสร็จ พี่แฟรงค์ก็รีบไป จนพี่แฟรงค์ได้สติก็พากันเดินกลับบ้าน โดยที่พี่แฟรงค์ก็กลัวกลัวว่ามีคนมาเรียกหน้าบ้าน เป็นพี่สาวของแม่แพนมาบอกให้ไปทำพิธีกัน ไม่ต้องปลุกพี่ก็เลยเดินตามไปไม่คิดอะไร แล้วก็จำอะไรไม่ได้อีกเลย

เหตุการณ์ที่ 2 คืบสุดท้าย พี่ก้องเอาสร้อยพระให้พี่แฟรงค์ใส่ พอนอนหลับก็เป็นเหมือน พี่นุ่นมาเคาะประตูเรียก “หนู่ม ตื่นเร็ว ๆ ตื่นเดี๋ยวนี้ ตื่น ๆ ๆ ๆ ไปเขาทำพิธีกันแล้ว เดี่ยวจะไม่ทัน ไปเอาเพื่อนออกมา” พี่ก้องหันไปดูเห็นสร้อยพระถูกถอดทิ้งไว้ แต่ตัวพี่แฟรงค์ไม่อยู่แล้ว ระหว่างนั้นพี่นุ่นบอกว่าให้พี่ก้องเข้าไปเองเลย เธอเข้าไปไม่ได้ เพราะทะเลาะกับแม่อยู่ ทำยังไงก็ได้ให้เพื่อนออกมา พอไปถึงบ้านถูกจุดเทียนรอบ มีคนยืนอยู่ประมาณ 7-8 คน หนึ่งในนั้นมีป้าคนที่ เป็นเจ้าของบ้านหลังที่ 4 มีคุณลุงขับซาเล้ง แล้วก็มิชชันนารีที่ไม่เคยเห็นหน้าอีก 2 คน ใส่ชุด เครื่องแบบเดียวกันหมด พี่ก้องเดินเข้าไปในตอนนั้นเองคุณป้าก็หันมามองแล้วพูดว่า “มาดูเพื่อนเธอ ดูลิ เพื่อนมีความสุขเห็นไหม” พอเปิดประตูเข้าไปก็เป็นงานแต่งงาน หมอนรดน้ำสังข์ แต่ข้าง ๆ ระหว่างที่คนนั่งอยู่มันเป็นหัวคน เป็นหัวผู้หญิงตั้งอยู่หัวเดียว แล้วมีพี่แฟรงค์นั่งอยู่ ส่วนด้านหลัง มีทั้งหมด 3 คน ยืนแล้วตาโบ้หมดเลย แล้วพี่แฟรงค์ก็บอกว่า “ไอ้ก้อง มึงมาเร็ว มึงมาดูดี เจ้าสาว สวยไหม” แล้วสิ่งที่มันน่าตกใจคือเจ้าสาวไม่ใช่คนเดียวกับที่เขาเจอวันนั้นมันเป็นผู้หญิงที่ตายไปแล้ว เพราะในบ้านมีป้ายเขียนอยู่ว่าชาตะมรณะ หลังจากนั้น คุณลุงขับซาเล้งก็บอกว่า “มันมาแล้ว อย่าให้ มันกลับออกไปได้” จังหวะนั้นพี่ก้องวิ่งไปดึงพี่แฟรงค์ออกมา แต่กลับถูกสะบัดมือออก ตอนนั้นพี่ก้อง นึกอะไรไม่ออกเลย นอกจากจำได้ว่าคุณลุงขับรถกระบะบอกบอกว่าถ้ามีปัญหาให้โทรหาเลย ก็เลยวิ่ง ไปที่บ้าน พร้อมกับบอกพี่แฟรงค์ว่า “มึงรออยู่ที่นี่ กูจะโทรตามคนมาช่วย” พี่ก้องวิ่งออกมาเจอพี่นุ่น ที่เตรียมจักรยานไว้ให้ บอกเขาให้ปั่นจักรยานไปให้ถึงตลาดสด

เหตุการณ์ที่ 3 ขณะที่กำลังจะกดโทรออกก็หันไปลู่พอดิ เขาบอกให้ลุง รีบไปช่วยเพื่อน แต่ลุงกลับบอกว่า “ช่วยไม่ทันแล้วหนู่ม เพื่อนมึงไปและ ไม่ต้องกลับไป ถ้ากลับไปเอ็ง ไม่ได้กลับออกมา เดี่ยวไปแจ้งตำรวจกัน” สรุปลก็คือไปสถานีตำรวจตอนเช้า ก็ออกตามหาพี่แฟรงค์ เข้าไปดูตามบ้าน จุดแรกบ้านที่เจอป้ายชาตะมรณะของผู้หญิง แต่พิธีกรรม โต๊ะแต่งงานหายไป หมดแล้ว ตอนนั้นตำรวจมากันเกือบ 10 นาย ก็ระดมกำลังหากันอยู่ในบริเวณของป่า ก็หาไม่เจอ จนไปที่บ้านป้า ไม่มีใครอยู่พี่ แต่มีรูปลุงขับซาเล้งกับรูปป้าถ่ายคู่กัน โดยมีผู้หญิงอยู่ตรงกลางระหว่าง ทั้งคู่ มันคือผู้หญิงที่มาดูตัว ผู้หญิงที่ต้องแต่งงานด้วย จากนั้นก็บ้านหลังที่ 5 บ้านพี่นุ่น พอไปถึง มันกลายเป็นบ้านที่แทบจะไม่เหลือหลักฐานแล้ว ในบ้านมีรูปถ่ายของผู้หญิงคนหนึ่งวางอยู่ เธอเสียชีวิต มาประมาณ 30 ปีแล้ว เป็นรูปหน้าพี่นุ่น

เหตุการณ์ที่ 4 พี่ก้องมีงานกับสิ่งที่เกิดขึ้น กลับไปที่ตลาด คุณลุงที่ขับรถ กระบะบอกว่า “หมู่บ้านนี้มันเป็นหมู่บ้านปอบ เขาร่ำลือกันว่ามันเป็นหมู่บ้านที่มันไม่มีคนอยู่แล้ว แล้วทุก ๆ 1 ปีหรือทุก ๆ 6 เดือน จะต้องมีการเอาคนมาเพื่อทำพิธีสืบทอด เพราะลูกสาวเขาไม่ยอม สืบทอด ซิงฆ่าตัวตายกันหมด” ส่วนบ้านของป้ามีคนอยู่จริง ๆ เพราะเป็นคนดูแลหมู่บ้าน แต่ผู้หญิง

คนกลางในภาพเป็นใครลูกก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าปากกับลูกไม่มีลูก พี่ก้องเลยกลับไปที่ประตูน้ำ เจอพี่แฟรงค์ ยืนขายเสื้อผ้าอยู่ โดยพี่แฟรงค์บอกว่า กลับมาขายร้านเสื้อผ้าทั้ง เพราะจะกลับไปอยู่ที่นั่นกับเมีย

- ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

พี่ก้องนึกขึ้นได้ว่าต้องตามหาผู้หญิงคนนั้น จนไปเจอร้านที่เธอเคยทำงาน อยู่ แต่ลาออกไปแล้ว จากประวัติเธอเป็นลูกคนเล็ก พี่น้องเสียชีวิตหมดแล้ว ตอนนี้อาศัยอยู่กับป้า ที่ต่างจังหวัด ซึ่งก็คือจังหวัดและอำเภอนั้น พี่ก้องเลยมานั่งคิดว่าหรือคนนี่คือลูกคนสุดท้าย แล้วป้า เก็บมาเลี้ยง เธอจะต้องเป็นคนสืบทอดต่อ แต่ไม่อยากจะ เป็น ก็เลยให้พี่แฟรงค์ไปเป็นแทน แล้วก็มานั่งคิดว่าตอนนี้จะอย่างไรให้พี่แฟรงค์ไม่ต้องกลับไป จึงไปปรึกษาพระที่วัด ท่านบอกว่า “เพื่อนโยมไม่อยู่แล้ว มันเป็นกรรมของเขาเอง แต่ถ้าโยมหลอกเพื่อนโยมมาได้ ก็อาจจะช่วยได้เบื้องต้น แต่ไม่ได้ช่วยได้ทั้งหมด เพราะสิ่งนั้นมันกินไปครึ่งตัวแล้ว” หลังจากนั้นมา พี่ก้องก็พยายามพาพี่แฟรงค์ไปที่วัด แต่ก็หนี กลับไปที่หมู่บ้านนั้น พอพี่ก้องตามไปก็ไม่เจอ

- ชั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

เวลาผ่านไป 2-3 เดือน บ้านในหมู่บ้านนั้นเริ่มถูกทยอยรื้อทั้งหมด จนกลายเป็นที่ดินเปล่า พอกลับไปดูอีกทีก็ไม่เจออะไรแล้ว หลังจากนั้นมาก็เลยกลายเป็นปริศนาว่า พี่แฟรงค์หายไปไหน เพราะตั้งแต่นั้นมาพี่ก้องก็ไม่เคยเจอเพื่อนคนนี้อีกเลย

ตารางที่ 4.20

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการเล่าถึงพี่ก้องเจ้านายของคุณโบนส์ ที่นำเรื่องราวที่ตัวเองพบเจอมาเมื่อ 27-28 ปีก่อนมาเล่าให้ คุณโบนส์ฟัง ในตอนนั้นพี่ก้องอายุ 22 ปี เขามีเพื่อนสนิทชื่อ แฟรงค์ ที่บ้านทั้งคู่ค่อนข้างมีฐานะ มีอยู่วันหนึ่งพี่แฟรงค์เดินมา บอกพี่ก้องว่าชอบผู้หญิงคนหนึ่ง และจากนั้น 3-4 เดือน ต่อมา พี่แฟรงค์ก็มาบอกว่าทั้งคู่กำลังจะแต่งงานกัน โดยที่ต้อง เดินทางไปทำพิธีที่บ้านเจ้าสาวที่ต่างจังหวัด
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- พี่แฟรงค์เดินทางไปแต่งงาน โดยมีพี่ก้องไปเป็นเพื่อน - ทั้งคู่ไปถึงที่หมู่บ้านนั้นเป็นเวลาเกือบ 1 ทุ่ม และได้พบกับ พี่นุ่น พี่สาวของผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วย

ตารางที่ 4.20

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- วันต่อมา ครอบครัวของเจ้าสาวมาขอดูหน้าพี่แฟรงค์ตอนตี 1 ส่วนพี่ก็นู่นมาถามว่า “มีใครมาทักไหม” พี่ก็บอกได้แต่สงสัยว่าทำไมคนหมู่บ้านนี้ไม่นอนกัน
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- คืนวันที่ 2 พี่นูนมาบอกให้พี่ก้องไปตามพี่แฟรงค์ จนพี่ก้องไปเจอพี่แฟรงค์กินอาหารในถาดอยู่ - คืนสุดท้าย พี่นูนมาบอกให้พี่ก้องตามไปช่วยเพื่อนที่กำลังแต่งงานกับหัวคน - พี่ก้องหนีออกมาได้ แล้วก็พาตำรวจไปช่วยตามพี่แฟรงค์ในหมู่บ้าน แต่ไม่เจอ พร้อมกับได้รู้ว่าพี่นูนตายมา 30 ปีแล้ว - พี่ก้องได้รู้ว่าหมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านปอบ ในทุก ๆ 6 เดือนหรือ 1 ปี จะมีการเอาคนมาเพื่อทำพิธีสืบทอด เพราะลูกสาวไม่ยอมสืบทอด จึงฆ่าตัวตายกันหมด แล้วพี่ก้องก็ได้เจอพี่แฟรงค์ที่ตั้งใจกลับมาขายร้านเสื้อผ้าทิ้ง เพื่อจะกลับไปอยู่ที่หมู่บ้านนั้นกับเมีย
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	พี่ก้องนึกขึ้นได้ว่าต้องตามหาผู้หญิงคนนั้น จนได้รู้ประวัติของเธอ และพยายามที่จะช่วยพี่แฟรงค์ด้วยการพาไปที่วัด แต่พี่แฟรงค์ก็หนีไป พี่ก้องตามไปหาก็ไม่เจอ
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	เวลาผ่านไป 2-3 เดือน บ้านเริ่มถูกทยอยรื้อทิ้งหมด กลายเป็นที่ดินเปล่า พอกลับไปดูก็ไม่เจออะไรแล้ว หลังจากนั้นมาก็กลายเป็นปริศนาว่าพี่แฟรงค์หายไปไหน เพราะตั้งแต่นั้นมา พี่ก้องก็ไม่เคยเจอเพื่อนคนนี้อีกเลย

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการชี้แจงว่า เรื่องที่จะเล่าในครั้งนี้อยู่ในภาคต่อของเรื่องทีติมา แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ขยายรายละเอียดบางเหตุการณ์ให้มากขึ้น โดยเริ่มเล่าเรื่องในช่วงหลังจากที่คุณชายย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ที่ปลูกเสร็จ ไม่นานแพนก็คลอดลูก ซึ่งทั้งคู่ตั้งชื่อลูกสาวว่า เนติมา จนน้องเนอายุได้ 2 ขวบ มีอยู่วันหนึ่ง น้องเนเดินร้องไห้

มาฟ้องคุณชาว่า “พ่อคะ พี่เขาแก้งหนู” ในตอนแรกคุณชาคิดว่า แฟนของตัวเองเป็นคนทำ แต่ก็แปลกใจว่า ทำไมน้องเนถึงเรียกแม่ของตัวเองว่าพี่ ซึ่งนิคแฟนคุณชาก็บอกว่า ลูกก็ฟ้องเธอ อย่างนั้นเหมือนกัน วันหนึ่งก่อนนอน ตอนที่คุณชาเล่นกับลูก เขาถามลูกว่า ที่บอกว่าพี่สาวแก้งหนู พี่สาวคนนั้นเป็นยังไง น้องเนตอบกลับมาว่า “พี่สาวใส่ชุดสีขาว ชอบมาแก้งแย่งของเล่นหนูคะ” ซึ่งลูกสาวยืนยันว่าพี่สาวไม่ใช่แม่ คุณชากับแฟนก็คุยกันถึงเรื่องนี้ว่า เป็นเรื่องจริงหรือเป็นจินตนาการของเด็ก ซึ่งนิคก็บอกว่า ลูกน่าจะจินตนาการไปเองมากกว่า ซึ่งหลังจากวันนั้นก็ยังมีครั้งต่อ ๆ มา ที่น้องเนมาฟ้องว่า “พี่สาวแก้งหนู” เหตุการณ์นี้ทำให้คุณชาไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 เวลาผ่านไปไม่นาน ขณะที่นิคนั่งเล่นอยู่กับลูก น้องเนก็เอาตุ๊กตามาตั้งเรียงต่อ ๆ กัน แต่มีตุ๊กตาตัวหนึ่งอยู่ไกลมือ น้องเนเลยเอื้อมมือไปหยิบตุ๊กตาตัวนั้นมา แต่ตุ๊กตาตัวนั้นกลับกระเด็นออกไปเหมือนโดนปัดแรง ๆ น้องเนลุกขึ้นไปหยิบตุ๊กตาตัวนั้นกลับมา มองไปยังที่ว่างแล้วพูดว่า “อย่าแก้งหนูสิ” คุณชาได้ฟังแบบนี้ รู้สึกไม่สบายใจ ส่วนนิคยังไปกันใหญ่ บอกกับคุณชาว่า “เราทำบุญบ้านกันไหม เพราะตั้งแต่ย้ายเข้ามาบ้านหลังนี้ เรายังไม่ได้ทำบุญบ้านกันเลย” คุณชาบอกนิคให้ใจเย็น ๆ ก่อน เพราะในใจเขาพอเดาได้แล้วว่า วิญญาณตนนี้เป็นใคร และถึงทำบุญบ้านยังงี้ เขาก็ยังอยู่กับคุณชา เพราะวิญญาณตนนั้นมีความผูกพันกับเขาอยู่ จนวันต่อมา นิคโทรไปปรึกษาแม่คุณชา ท่านจึงแนะนำให้ไปตำหนักของอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นร่างทรงรับดูดวงไล่ผี แต่คุณชาเองไม่อยากพาลูกไปในที่แบบนั้น จึงรับปากแบบผ่าน ๆ ไปให้นิคได้สบายใจ

เหตุการณ์ที่ 2 มีอยู่วันหนึ่ง น้องเนหายตัวไป ทั้งคุณชาและแฟนรีบช่วยกัน หาลูก จนคุณชาไปหาที่ชั้น 2 ในห้องนอนของตัวเอง ขณะที่กำลังจะปิดประตูห้องก็ได้ยินเสียงดังกึก ๆ ออกมาจากในตู้เสื้อผ้า พร้อมกับเสียงพูดว่า “แอบดี ๆ เดียวคนเห็น” คุณชาเดินตรงไปที่ตู้เสื้อผ้าทันที เปิดออกมาเห็นน้องเนนั่งยอง ๆ กอดเข่าอยู่ในตู้เสื้อผ้า พอหันมาเจอคุณชาก็ทำท่าสะดุ้งร้องตกใจ แล้วหัวเราะตามประสาเด็ก คุณชาให้แฟนอุ้มลูกลงไปรอข้างล่าง ส่วนตัวเขายังยืนจ้องตู้เสื้อผ้าอยู่ เพราะเสียงที่ได้ยินเมื่อสักครู่ว่า “แอบดี ๆ เดียวคนเห็น” มันไม่ใช่เสียงน้องเน คุณชาจึงหันไปพูดใส่ตู้ไปว่า “เธอยังอยู่ตรงนี้ใช่ไหม ทีหลังอย่าเล่นกับน้องแบบนี้นะ น้องยังเด็กอยู่” คุณชาลงมาที่ชั้นล่าง เพื่อไปคุยกับลูกสาว ซึ่งน้องเนตอบว่า “พี่สาวชวนหนูแอบ” คุณชาจึงบอกไปว่า “ทีหลังถ้าพี่สาวชวนเล่นซ่อนแอบอีก บอกไปนะคะว่าไม่เล่น ให้เล่นอย่างอื่นกัน” คือนั้น นิคก็ถามว่า “รู้ใช่ไหมว่า เด็กผู้หญิงที่ลูกสาวพูดคือใคร” คุณชาตอบว่ารู้ นิคจึงขอร้องให้เขาพาไปตำหนักร่างทรง

เหตุการณ์ที่ 3 เช้าวันต่อมา นิคโทรหาแม่คุณชาว่า ต้องเตรียมอะไร ไปบ้าง พอไปถึงตำหนักร่างทรง นิคก็เล่าเรื่องให้ร่างทรงฟัง แล้วถามถึงวิธีแก้ ร่างทรงตอบกลับว่า เรื่องนี้แก้ไม่ได้หรอก เพราะเด็กคนนั้นมีกรรมร่วมกับคุณชาอยู่ เธอไม่ต้องกังวลไป เดี่ยวหมดกรรม

เขาก็ไปเอง เสร็จแล้วก็แยกย้ายกลับบ้านกัน แล้วนิตก็ถามว่า “แล้วที่ร่างทรงบอกว่าเด็กคนนั้นมีกรรมร่วมกับเธอคืออะไร” คุณซาบอกว่า “ไว้เดี๋ยวว่างเมื่อไหร่เดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง แต่ตอนนี้ยังไม่อยากเล่า”

เหตุการณ์ที่ 4 ผ่านมาได้ 2 วัน มีอยู่คืนหนึ่ง คุณซาเข้านอนประมาณ 5 ทุ่ม ได้ยินเสียงเหมือนคนเอาไม้หรืออะไรบางอย่างแข็ง ๆ กระทบประตูทางออกกระเบื้องชั้น 2 สิ่งที่เราเห็นผ่านประตูกระจกด้านนอก คือ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งใส่ชุดสีขาวยืนมองมาทางเรา พอเปิดประตูออกไป เด็กคนนั้นก็หายไปแล้ว เราเลยยืนหันมามองที่ประตูแล้วพูดไปว่า “ถ้าหนูยังอยู่ตรงนี้ หนูอยู่ต่อไปได้นะ พี่จะไม่ไล่หนูไป หนูอยู่จนกว่าจะไปสู่ภพภูมิอื่นได้ ค่อยไป แต่ถ้าหนูอยู่พี่ขออย่างเดียวเลย คือ อย่าแกล้งน้องอีก แล้วพี่จะคอยทำบุญไปให้ แล้วต่อไปนี่พี่จะซื้อขนมแล้วก็ของเล่นมาเพื่อหนูด้วย หนูจะได้ไม่ต้องไปแย่งน้อง” หลังจากนั้นมา คุณซาก็ซื้อชั้นวางของมาตั้งตรงมุมบ้านชั้นล่าง โดยเวลาซื้อของเล่นก็จะซื้อมา 2 ชิ้น ให้น้อง 1 ชิ้นแล้ววางบนชั้นอีก 1 ชั้น ทุกวันพระ เขากับแฟนก็จะซื้อขนมซื้อของถวายมาตั้งไว้ให้ จากนั้นเหตุการณ์แปลก ๆ ก็ไม่เกิดขึ้นเลย

- ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 ผ่านไปได้ไม่นานนิตเสียชีวิต ตอนเช้าวันหนึ่ง ตื่นมาคุณซา รู้สึกแน่นหน้าอก เขารู้สึกได้ว่า นั่นคือนิต จึงมองไปข้าง ๆ ตัวแล้วถามว่า “นิตใช่เปล่า” แต่ไม่มีอะไรตอบกลับมา ตอนนั้นคุณซาเริ่มเชื่อแล้วว่านิตแน่นอน นั่นทำให้เขากลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง หลังจากนั้น คุณซาก็ใช้ชีวิตด้วยความคิดว่านิตยังมีชีวิตอยู่ตลอด จนถึงช่วงที่น้องเนเข้าสู่วัยเรียน น้องเนมาขอว่าอยากแยกห้องนอนกับพ่อ คุณซาตอบตกลงและช่วยกันกับลูกจัดห้องนอน

เหตุการณ์ที่ 2 คืนแรกที่น้องเนนอนแยกห้องนอน เขาบอกฝันดีลูก ก่อนจะเดินออกมาหน้าห้องเพื่อรอดูว่าลูกสาวจะนอนคนเดียวได้หรือเปล่า เจียบไปสักพักแล้วไฟในห้องก็ถูกเปิดขึ้น เขาได้ยินเสียงน้องเนพูดออกมาจากในห้องว่า “แม่คะ พ่อไปแล้ว” เป็นเสียงน้องเนกำลังคุยอยู่คนเดียว จับใจความได้เหมือนกำลังคุยอยู่กับแม่ แล้วก็จบการคุยด้วยเสียงน้องเนพูดว่า “ไว้แม่กลับมาหาหนูอีกนะคะ” พอเข้ามา คุณซาถาม แต่น้องเนเจียบไม่เล่าอะไรให้เขาฟัง แล้วเหตุการณ์ในลักษณะนี้ก็ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ

เหตุการณ์ที่ 3 มีวันหนึ่ง ขณะที่คุณซาขับอยู่ น้องเนพูดขึ้นมาว่า “พ่อคะ แม่บอกให้ซื้อหนังสือแบบฝึกหัด” คุณซาหันไปถามว่า เมื่อกี้พูดว่าอะไรนะ น้องเนนิ่งตกใจ แล้วก็พูดว่า “หนูอยากได้หนังสือแบบฝึกหัด” พร้อมกับปฏิเสธว่าไม่มีอะไร โดยคุณซาก็ซื้อหนังสือแบบฝึกหัดให้ลูกหลายเล่ม พร้อมถามว่าจะให้ช่วยสอนไหม แต่คำตอบที่ได้ คือ “ไม่ต้องหนูทำได้” พอถึงเวลาเดิม น้องเนก็รีบเข้าห้อง สักพักคุณซาได้ยินเสียงลูกพูดออกมาประมาณว่า “ข้อนี้ทำยังไงคะ” “ข้อนี้ทำถูกหรือเปล่า” “ข้อนี้หนูทำไม่ได้” เหมือนกำลังคุยกับแม่อีกแล้ว เช้าวันต่อมา คุณซา

จึงขอแบบฝึกหัดที่ซื้อให้ โดยที่เขาเห็นว่าปากด้านในมีชื่อน้องเนเขียนอยู่ ซึ่งนั่นเป็นลายมือของนิคแต่น้องเนยืนยันว่าเป็นคนเขียนเอง

- ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

ในวันเกิดครบ 5 ขวบของน้องเน ช่วงเวลาประมาณ 4 ทุ่ม ประตูห้องคุณซาถูกเปิดออก เป็นน้องเนที่เปิดเข้ามา แล้วขึ้นมานบนเตียง เพื่อนอนบนแขน พร้อมกับเออาก่ายตัวคุณซาไว้ วินาทีนั้น คุณซาน้ำตาไหลออกมา เพราะว่าลูกไม่เคยนอนแบบนี้มาก่อน แต่เป็นนิตต่างหาก ตอนนั้นเขาได้แต่เพียงเอามืออีกข้างลูบผมน้องเน โดยไม่ได้พูดอะไร เพราะไม่แน่ใจว่าที่นอนอยู่ตรงนี้ เป็นลูกหรือนิคกันแน่ น้องเนนอนอยู่ในท่านั้นเกือบครึ่งชั่วโมง ก่อนจะพูดกับเขาว่า “พ่อคะ แม่ไม่อยู่กับเราแล้วนะคะ”

- ชั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

หลังจากเหตุการณ์คืนนั้น น้องเนแทบจะไม่ค่อยอยากกลับมาอนที่บ้านอีกเลย ส่วนคุณซาก็รู้ว่านิคน่าจะหมดหวังแล้ว เพราะคงเห็นว่าเขาสามารถดูแลลูกได้ จึงจากคุณซากับลูกไปแบบสงบ ไม่มีห่วงอะไรทิ้งไว้ข้างหลังอีกแล้ว เรื่องราวของเนติมากับแม่ก็จบลงเพียงเท่านี้ โดยที่ยังคงทิ้งประเด็นเด็กผู้หญิงในชุดสีขาวที่เนติมาเรียกว่าพี่สาวไว้ให้ไปติดตามต่อในสัปดาห์หน้า

ตารางที่ 4.21

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เนติมา’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการชี้แจงว่า เรื่องที่จะเล่าในครั้งนี้ไม่ใช่ภาคต่อของเรื่องเนติมา แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ขยายรายละเอียดบางเหตุการณ์ให้มากขึ้น โดยเริ่มเล่าเรื่องในช่วงหลังจากที่คุณซากับแพนย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ที่ปลูกเสร็จ ทั้งคู่มีลูกสาวชื่อเนติมา มีอยู่วันหนึ่งน้องเนเดินร้องไห้มาฟ้องคุณซาว่า “พ่อคะ พี่เขาแกล้งหนู” พอเขาถามลูกว่าพี่สาวที่แกล้งหนูเป็นยังไง น้องเนตอบกลับมาว่า “พี่สาวใส่ชุดสีขาว ชอบมาแกล้งแย่งของเล่นหนูค่ะ”
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- เวลาผ่านไปไม่นาน ขณะที่น้องเนเอื้อมมือไปหยิบตุ๊กตาตัวหนึ่ง แต่ตุ๊กตาดังนั้นกลับกระเด็นออกไปเหมือนโดนปัดแรง ๆ น้องเนลุกขึ้นไปหยิบแล้วพูดว่า “อย่าแกล้งหนูสิ” คุณซาได้ฟังแบบนี้รู้สึกไม่สบายใจ ส่วนนิตยังไปกันใหญ่บอกกับคุณซาให้ทำบุญบ้าน

ตารางที่ 4.21

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เนติมา’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	แต่ตัวเขาเองพอเราได้แล้วว่าวิญญาณตนนี้เป็นใคร จนวันต่อมา นิดโทรไปปรึกษาแม่คุณซา ท่านจึงแนะนำให้ไปตำหนักของอาจารย์ท่านหนึ่ง เป็นร่างทรงรับดวงไล่ผี แต่คุณซาไม่อยากพาลูกไปในที่แบบนั้น แต่ก็รับปากไปให้นิดได้สบายใจ - มีอยู่วันหนึ่ง นื่องเนหายตัวไป ทั้งคุณซาและแพนช่วยกันหาลูกจนไปเจออยู่ในตู้เสื้อผ้าของห้องนอนคุณซาบนชั้น 2 เขาได้ยินเสียงพูดว่า “แอบดี ๆ เดียวคนเห็น” ซึ่งเสียงนั้นไม่ใช่เสียงนื่องเน แล้วในคืนนั้นนิดขอให้คุณซาพาไปตำหนักร่างทรง - ไปถึงตำหนักร่างทรง นิดเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ร่างทรงฟัง แล้วถามถึงวิธีแก้ โดยร่างทรงตอบกลับว่า เรื่องนี้แก้ไม่ได้หรอก เพราะเด็กคนนั้นมีกรรมร่วมกับคุณซาอยู่ เดี่ยวหมดกรรมก็ไปเอง - ผ่านมาได้ 2 วัน มีอยู่คืนหนึ่ง คุณซาเข้านอนประมาณ 5 ทุ่ม ได้ยินเสียงเหมือนคนเอาไม้หรืออะไรบางอย่างแข็ง ๆ กระทบตุลิ่งที่เห็น คือ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งใส่ชุดสีขาวยืนมองมาทางเขา พอเปิดประตูออกไป เด็กคนนั้นก็หายไปแล้ว เขาเลยพูดว่า “ถ้าหนูยังอยู่ตรงนี้ หนูอยู่ต่อไปได้นะ พี่จะไม่ไล่หนูไป แต่ขออย่างเดียว คือ อย่าแกล้งนื่องอีก แล้วพี่จะคอยทำบุญไปให้” หลังจากนั้นเหตุการณ์แปลก ๆ ก็ไม่เกิดขึ้นเลย
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- ผ่านไปได้ไม่นาน นิดเสียชีวิต ตื่นมาตอนเช้าคุณซารู้สึกแน่นหน้าอก เขารู้สึกได้ว่านั้นคือนิด ทำให้เขากลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง จนถึงช่วงที่นื่องเนเข้าสู่วัยเรียน นื่องเนมาขอว่าอยากแยกห้องนอนกับพ่อ คุณซาตอบตกลงและช่วยกันกับลูกจัดตกแต่งห้องนอน - คืนแรกที่นื่องเนนอนแยกห้องนอน เขาได้ยินเสียงนื่องเนกำลังคุยอยู่กับคนเดียว จับใจความได้เหมือนกำลังคุยอยู่กับแม่ แล้วก็จบการคุยด้วยเสียงนื่องเนพูดว่า “ไว้แม่กลับมาหาหนูอีกนะคะ” พอเข้ามา คุณซาถาม แต่นื่องเนเงียบไม่เล่าอะไรให้เขาฟัง

ตารางที่ 4.21

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘เนติมา’ (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- ขณะที่คุณชาขับรถอยู่ น้องเนตุดขึ้นมามีว่า “พ่อคะ แม่บอกให้ซื้อหนังสือแบบฝึกหัด” คุณชาหันไปถามว่าเมื่อกี่พูดว่าอะไร น้องเนตุดใจแล้วพูดว่า “หนูอยากได้หนังสือแบบฝึกหัด” พร้อมปฏิเสธว่าไม่มีอะไร โดยคุณชาซื้อหนังสือแบบฝึกหัดให้ลูกหลายเล่ม พร้อมถามว่าจะให้ช่วยสอนไหม แต่คำตอบที่ได้ คือ “ไม่ต้องหนูทำเองได้” พอถึงเวลาเดิม น้องเนตุดก็รีบเข้าห้อง สักพักคุณชาได้ยินเสียงลูกพูดออกมาเหมือนกำลังคุยกับแม่อีก เข้าวันต่อมา คุณชาจึงขอดูแบบฝึกหัดที่ซื้อให้ โดยที่เขาเห็นว่า ปกติด้านมีชื่อน้องเนตุดเขียนอยู่ แต่เป็นลายมือของนิต
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	ในวันเกิดครบ 5 ขวบของน้องเน ช่วงประมาณ 4 ทุ่ม ประตูห้อง คุณชาถูกเปิดออก เป็นน้องเนตุดเปิดเข้ามา นอนบนแขนพร้อมกับเอากายตัวคุณชาไว้ วินาทีนั้นคุณชาน้ำตาไหลออกมา เพราะคนที่ชอบนอนแบบนี้ คือ นิตต่างหาก ไม่ใช่ลูก ตอนนั้นเขาไม่ได้พูดอะไรออกมา จนน้องเนตุดกับเขาว่า “พ่อคะ แม่ไม่อยู่กับเราแล้วนะคะ”
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	หลังจากเหตุการณ์คืนนั้น น้องเนตุดจะไม่ค่อยอยากกลับมา นอนที่บ้านอีกเลย ส่วนคุณชาก็รู้ว่านิตน่าจะหมดหวังแล้ว จึงจากไปแบบสงบ เรื่องราวของเนติมากับแม่ก็จบลงเพียงเท่านี้ โดยที่ยังคงทิ้งประเด็นเด็กผู้หญิงในชุดสีขาวที่เนติมาเรียกว่า พี่สาวไว้ให้ไปติดตามต่อในสัปดาห์หน้า

(10) เรื่อง ‘ขงา’

- การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เป็นการเริ่มเรื่องราวด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน บ้านคุณไทเกอร์ประกอบอาชีพดนตรีไทย นาฏศิลป์มาตั้งแต่ต้นตระกูล โดยมีกฎเกี่ยวกับการเล่นเครื่องดนตรีหรือการรำหลายข้อ ซึ่งล้วนเป็นกฎพื้นฐานของคนประกอบอาชีพนี้ แต่ในครอบครัวนี้จะมีกฎแปลก ๆ อยู่ข้อหนึ่ง คือ ห้ามแตะต้องขงาเก่าแก่อันหนึ่ง ถึงขั้นที่ไม่สามารถจับผ่านมือโดยตรงได้

ต้องมีผ้ายันต์หรือผ้าที่ลงอาคมจากคนมีวิชามาจับ ช่วงที่คุณไทเกอร์อยู่ประมาณ ม.1-ม.2 เขามีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อพั๊ด เป็น LGBT ที่ชอบการเต้นการรำมาก คุณไทเกอร์จึงได้ชักชวนเพื่อนให้มาเรียนรำที่บ้าน ซึ่งพั๊ดก็ตอบตกลง พอถึงวันเรียน พัทก็เอาพานก้านลามาแล้วก็ใส่ผ้าแดงมาผูกตัวเป็นศิษย์ที่บ้าน โดยที่บ้านคุณไทเกอร์ไม่ได้บอกกฎเกี่ยวกับชฎากับใคร พัทมาเรียนตามปกติ พร้อมกับเด็กคนอื่น ๆ อีก 7-8 คน ในช่วงพักกลางวัน หลังจากพักผ่อนตามอัธยาศัยทั่วไป พอจะถึงคาบเรียน พัทหายตัวไป คุณไทเกอร์ตามหา แล้วสิ่งที่คุณไทเกอร์เห็น คือ พัทกำลังยืนรำอยู่โดยใส่ชฎาต้องห้าม คุณไทเกอร์จึงรีบห้าม ด้วยความตกใจจนลานตามประสาเด็ก จังหวะที่กำลังจะหยิบออกจากหัว ชฎาร่วงลงพื้น ทำให้ตรงที่เหน็บตรงหูหลุดออกมา คุณไทเกอร์ตกใจรีบวิ่งลงไปเก็บ หยิบของที่หลุดออกมาต่อกลับเท่าที่ทำ แล้วก็หยิบไปไว้ที่เดิม โดยที่ทั้ง 2 สัญญากันว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ

- การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising action)

เหตุการณ์ที่ 1 จนมาวันพฤหัสบดีก็ถวายเครื่องสังเวยตามธรรมเนียมปกติ พอดตกกลางคืน ขณะกำลังจะหลับ คุณไทเกอร์ได้ยินเสียงดนตรีไทยบรรเลงขึ้นเลย เป็นเสียงดนตรีแบบเสียงรำเลย แล้วสิ่งที่ได้ยินชัดเจนที่สุดคือเสียงตะโพนดัง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง ด้วยความอยากรู้ คุณไทเกอร์ค่อย ๆ แ้มประตูดู เห็นนางรำคนหนึ่งกำลังรำอยู่กลางบ้าน ใบหน้าขาว คิ้วเป็นเส้นเดียวปากแดงมาก ในขณะที่คุณไทเกอร์กวาดสายตามองอีกรอบ มันมีหน้าโผล่มาจากไหนก็ไม่วางตรงร้องที่แอบมอง แล้วก็ “แว๊ะ!” ใส่ ก่อนจะมีเสียงแบบลักษณะเหมือนมีคนวิ่งออกจากบ้าน เป็นเสียงวิ่งที่ดังมากจนทำให้คนในบ้านตื่น พอเปิดประตูไปดูพบของเช่นไหว้ที่ตั้งไว้เมื่อตอนเย็นมันกระจัดกระจายลงมาถึงพื้นหมดเลย แล้วรูปที่ปักไว้ ก้านรูปกลับหงายขึ้นหมดเลย

เหตุการณ์ที่ 2 ไม่รู้อะไรตลอดจิตใจ อยู่ ๆ คุณไทเกอร์ถามขึ้นมาว่าทำไมถึงต้องห้ามจับชฎาด้วย โดยได้คำตอบมาว่าชฎานี้ได้พระราชทานมาจากเจ้านาย ก่อนตาย ยาพวดสาปไว้ว่าถ้าใครมาจับชฎานี้จะต้องแบบมีอันเป็นไปใน 3 วัน 7 วัน นั่นทำให้คุณไทเกอร์คิดหนัก ใจเสีย เพราะพั๊ดเอามาสวมหัว แต่เขาก็ไม่กล้าพูดอะไร เพราะกลัวจะโดนตี

เหตุการณ์ที่ 3 วันรุ่งขึ้น ที่โรงเรียนคุณไทเกอร์เห็นพั๊ดใส่เสื้อที่นุ่งมานุ่งจะหักประมาณ 4 นิ้วได้ ซึ่งพั๊ดบอกเพียงแต่ว่าลื่นลื่น พร้อมกับบอกว่าจะไม่ไปเรียนที่บ้านคุณไทเกอร์แล้ว เพราะมียายมาสอน พัทมีท่าทางแปลกขึ้นเรื่อย ๆ จนอาทิตย์หนึ่งผ่านไป พัทไม่มาเรียน มาเจออีกทีพั๊ดใส่เสื้อตามแขนมาด้วย แล้ววันถัดไปก็มาเรียนในสภาพใส่เสื้อที่ขา

- ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เหตุการณ์ที่ 1 จนมาถึงวันที่แม่ของพั๊ดตำหนิคุณไทเกอร์เพื่อถามสิ่งที่เกิดขึ้น โดยแม่ของพั๊ดเล่าให้ฟังว่าวันแรกที่ไปรับพั๊ดกลับบ้าน แม่ได้กลิ่นเหมือนกลิ่นธูปควันเทียน น้ำอบขึ้นมามากด้วย แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร จนคืนนั้น แม่เห็นพั๊ดละเมอยืนรำ โดยมีผู้หญิงแก่คนหนึ่ง

นั่งอยู่ปลายเตียง แล้วก็หายไป แม่จึงนำพระประธานมาไว้ในห้องของพัต แล้วกำชับให้พัตสวดมนต์ ก่อนนอน จนเรื่องราวมันผ่านไป แม่ก็ใช้ชีวิตปกติ แต่คืนนี้กลับได้ยินแต่เสียงดนตรีอยู่ในหูบ่อยมาก แล้วก็เสียงกระต๊อบทำดังอยู่ในห้องพัต สิ่งแม่เห็นคือพัตเอาพระประธานมาวางไว้บนหัวแล้วก็รำ แล้วพูดว่า “แม่ช่วยด้วย ยายเขาบอกว่าหนูรำไม่สวย ถ้านี่ไม่อ่อนจะรำไม่สวย” แล้วพัตก็จับนิ้วตัวเอง 4 นิ้วหักลงมาถึงข้อมือ แล้วพัตก็ล้มลงด้วยความเจ็บปวด แม่พยายามพยุงลุกขึ้นมาบนเตียง แล้วประตูดุเสื้อผ้ามั่นค้อย ๆ เปิดออก พร้อมกับเสียง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง ดังออกมาจากในตู้ แม่เห็นเป็นหน้าหน้าหนึ่งโผล่ออกมา หน้าขาว ตาขาว แต่ฟันดำปี้ แล้วเลือดก็ค้อย ๆ ไหลออกมาจากปากแล้วก็หายไป แม่บอกว่าจิ้งหะนั้นสับสนมาก แต่มาได้สติเพราะเสียงร้องของลูกเขา จึงพาลูกส่งโรงพยาบาล วันนั้นพัตรับเราจะนอนโรงพยาบาล แม่ก็ตามใจ ตอนนั้นไม่รู้ว่าเป็นเวลากี่โมง แต่น่าจะดึกมาก มีพยาบาลเข้ามาโวยวายบอกว่า ให้เปิดเพลงเบา ๆ หน่อย แล้ว มาเปิดเพลงไทยอะไรในห้อง คนไข้กลัวกันหมด ทั้งที่แม่ไม่ได้เปิดอะไรเลย หลังจากพยาบาลมาเตือน แม่ก็พยายามนอน จนหลับไปสักพัก ได้ยินเสียงแล้วลืมตาขึ้นมาเห็นพัตยืนร่ำอยู่บนเตียงแล้วพูด “ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง แม่ ยายเขาจะเอาผมไปอยู่ด้วย เขาบอกว่าถ้าผมไม่รำ เขาจะเอาผมไปอยู่ด้วย” แล้วพัตก็ชักจนแม่เรียกหมอพยาบาลเข้ามา โดยพัตต้องถูกมัดไว้กับเตียง เพราะพยาบาลจะรื้อตลอดเวลา ตอนนั้นแม่จิตตก ใจคอไม่ดี พยายามสวดมนต์ แม่บอกว่ามันมีเสียงกระซิบพูดว่า “นะโมตัสสะอะหรือ กูก็ท่องได้นะ ถ้ามึงจะไม่ให้กูมา มึงไปหาบทสวดใหม่เลย” คืนนั้น แม่ตัดสินใจจะไปนอนกับพัต ในจิ้งหะที่เขาอาบน้ำอยู่ แม่รู้สึกเหมือนมีคนเดินอยู่ในบ้านเขา แล้วก็ได้ยินเสียงโยหวนมันคือเพลงเชิดผีดังมาจากในห้องพัต แม่จึงรีบไปดูที่ห้องพัต สิ่งที่เห็นก็คือพัตยืนร่ำอยู่ โดยมียายใส่ชุดนางรำยืนอยู่ข้างหลัง แล้วยายคนนี้ก็จับแขนพัตหัก แม่ก็รีบเข้าไปช่วยลูกเขา ก่อนจะพาลูกเขาออกจากห้อง แม่เห็นยายยืนอยู่บนเตียงใส่ชุดนางรำแล้วก็พูดว่า “มึงทำของกูหัก กูจะหักให้เหมือนของกู” แล้วในอีกวันหนึ่ง เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นเหมือนเดิม ครั้งนี้คุณยายมาบอกให้พัตกระต๊อบเท้ากับพื้นจนขาหักไป

เหตุการณ์ที่ 2 ฟังเรื่องราวจบ ตอนนั้นคุณไทเกอร์รู้สึกไม่ไหวจึงเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ที่บ้านฟัง โดยคุณลุงบอกว่าต้องทำพิธีขอขมาให้ไวที่สุด จึงตกลงนัดวันกัน พอถึงวันที่ต้องทำพิธีไหว้ครูขอขมา ระหว่างทำพิธีอยู่ดี ๆ พัตลุกขึ้นมาแล้วก็พูดว่า “พวกมึงทำไปไม่มีประโยชน์หรอก ยิ่งงูก็จะเอามันไปอยู่ด้วย” แล้วก็ล้มลงไป ชักตาตึง พัตถูกพาส่งโรงพยาบาล พิธีเลยไม่สำเร็จ พัตรักษาตัวอยู่ประมาณ 2-3 วันก็เสียชีวิตในที่สุด โดยที่หมอสรุปสาเหตุการตายว่าหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน

เหตุการณ์ที่ 3 หลังจากงานศพของพัต แม่ของคุณไทเกอร์คุยกับที่บ้านว่า น่าจะเก็บขงูเอาไว้ไม่ได้แล้วเลยอาสาเอาขงูไปจำเริญหรือการทิ้งลงแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ก็ไม่สำเร็จที่บ้านเลยตัดสินใจส่งขงูไปฝากไว้กับสถานที่หนึ่งในกรุงเทพฯ จนระยะเวลาหลายปีผ่านไป เจ้าหน้าที่โทรมาบอกว่าขงูแลไม่ไหวแล้ว ช่วยมารับกลับไปที เขาบอกว่าทุกคืนจะเห็นเหมือนกับว่ามีนางรำ

ออกมาว่า ชฎานั้นจึงกลับมาอยู่ที่บ้านคุณไทเกอร์ แล้วก็มีการส่งต่อไปให้กับชาวต่างชาติที่เป็นสายเก็บของสะสมอาถรรพ์

เหตุการณ์ที่ 4 คุณไทเกอร์ออกตามหาเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับชฎา โดยเริ่มถามจากลุง ได้ความว่า ชฎานี้เป็นของเจ้านายคนหนึ่งประทานให้กับย่าทวดคุณไทเกอร์ที่ชื่อโส เพราะรู้สึกชอบ เป็นคนที่เขาหมายตาไว้ ซึ่งทวดของคุณไทเกอร์เป็นที่หมายปองของหลาย ๆ คน ทำให้เรื่องนี้ไปถึงหูเจ้านาย เขาเลยอยากเอาชนะ แต่ทวดมีคนรักอยู่แล้วชื่อตาทัพ พอเรื่องราวนี้ไปถึงหูเจ้านาย เขาก็เลยพยายามส่งของมาเรื่อย ๆ สร้อย แหวน ชุติรา ซึ่งทวดก็รับไว้ แต่ไม่ได้มีใจให้ จนวันหนึ่ง เขาเลยเอาชฎาอันที่ตกทอดมาถึงบ้านคุณไทเกอร์มา ซึ่งทวดก็รับเอาไว้ มาใส่รา แต่ตั้งแต่เริ่มเอามาใส่รา ทวดก็เริ่มเปลี่ยนไป ไปมีใจให้กับเจ้านายคนนี้ แล้วทุกคืนทวดจะออกไปที่เล่าไก่หาของสดกิน หลังจากนั้นมาหลายปี เจ้านายคนนี้ก็เสียชีวิตแบบไม่มีสาเหตุ แล้วทวดก็ตายตามโดยไม่ทราบสาเหตุเช่นกัน จนทุกอย่างมาสรุปได้ว่า ด้วยความที่เจ้านายคนนี้เขาอยากเอาชนะ เขาก็ไปให้สร้างชฎาอันนี้มาอันหนึ่งแล้วก็ทำของใส่ โดยเอาวิญญาณคนที่ตายโหงมาทำพิธีกักขังอยู่ในชฎาเพื่อเอาไว้ใช้งาน บอกให้ปีศาจตัวนี้สิงชฎานี้ไว้ แล้วเจ้านายคนนี้ก็ได้สั่งเสียไว้ว่า ให้คนทำพิธีไปลักลอบขุดศพของทวดมาแล้วก็ทำพิธีเอาวิญญาณของทวดสะกดแทนที่ของปีศาจตัวเดิม นั่นเลยทำให้ทวดของคุณไทเกอร์จากที่เป็นวิญญาณปกติกลายเป็นปีศาจที่สิงอยู่ในชฎา ตาทวดที่พยายามจะช่วย แต่สุดท้ายก็ต้องมีอันเป็นไป คุณไทเกอร์ไม่รู้ว่าที่บ้านรับสารกันมาอย่างไร เลยไปตีความว่ายาทวดสาปแช่งว่า ถ้าใครใส่ชฎาอันนี้ขอให้มีอันเป็นไป แต่จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่ ที่เขาสาปแช่งแบบนั้น เพราะอยากให้ทุกคนกลัว ไม่มาจับ พอรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้ว ลุงก็บอกต่อว่า “มึงดูเหอะ ชฎานี้ที่พ่อมึงไปขายเดี๋ยวก็ต้องกลับมาสักวันนึง” เวลาผ่านไป 1-2 เดือน ชฎาอันนั้นก็กลับมาอยู่ที่บ้านคุณไทเกอร์จริง ๆ

เหตุการณ์ที่ 5 ด้วยความข้องใจกับเรื่องราวทั้งหมด คุณไทเกอร์ตัดสินใจเอาชฎานี้ใส่หัวตัวเองเพื่อพิสูจน์ว่ายังมีอยู่จริงหรือเปล่า แล้วก็เอาชฎาไปไว้ที่คอนโดด้วย ในระหว่างอาบน้ำ เขาได้ยินเสียงสั่น กึก ๆๆ ที่ห้องรับแขกจึงรีบออกไปดู สิ่งที่เห็นคือหิ้งพระสั่น จากนั้นพระพุทธรูปก็ร่วงลงพื้นแล้วก็ค้อหึก ชฎาที่ตั้งไว้ตรงโต๊ะทำงานก็ค้อย ๆ หมุน อยู่ดี ๆ Notebook ก็เด้งไปใน YouTube เปิดเพลงไทย มันเป็นเพลงสืงวล แล้วก็เปลี่ยนเป็นเสียงแบบที่คุ้นเคย เสียงตะโพนดัง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง แล้วไฟในห้องก็ดับ จนเข้าได้ยินเสียงกระซิบว่า “มึงอยากรู้จริงหรือ เดียวกูทำให้มึงรู้เลย” คุณไทเกอร์ก็พยายามช่างมัน เข้าไปนอนในห้องหลับไปสักกระยะ รู้สึกว่าเตียงยวบ เหมือนกับมีมานอนอยู่ข้าง ๆ พร้อมกับกลิ่นเหม็นมาก แล้วประตูห้องนอนมันค้อย ๆ เปิดออกไปมองเห็นโต๊ะทำงานที่มีชฎาตั้งอยู่ในความมืดนั้น คุณไทเกอร์เห็นยายคนหนึ่งมานั่งแล้วก็หยิบชฎามาใส่ แล้วก็รำจากนั้นก็เอามัดปาดคอตัวเอง แล้วก็จับหัวตัวเองกระชากโยนเข้ามาในห้องนอนคุณไทเกอร์ แล้วคอนั้นมันก็กลิ้ง ๆๆ มาพร้อมกับชฎา วันนั้นเป็นวันที่

คุณไทเกอร์เข้าใจสิ่งที่พัดได้เจอมานะ คุณไทเกอร์พยายามข่มตาหลับแล้วก็หลับไปตอนไหนไม่รู้ พอตื่นมา สิ่งหนึ่งที่น่าตกใจที่สุดเลย คือ ชฎานี้มันมาอยู่ตรงปลายเท้าพอดี

- ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling action)

คุณไทเกอร์เลยได้รู้ว่าอาถรรพ์นั้นมันยังมีอยู่ จึงตัดสินใจโทรไปหาลุง แล้วเล่าสิ่งที่เจอให้ฟัง โดยลุงบอกว่า “มีอยู่ 2 ทางคือเผลอไปเลยแล้วเอาของทุกอย่างไปลอยน้ำ หรือหาพระมาสวด” ในตอนแรกคุณไทเกอร์เลือกที่จะเอาชฎาไปให้พระสวด แต่ได้รับการปฏิเสธมาจนเหลือทางสุดท้าย คือ การเอาชฎาไปเผา แต่ไม่ว่าจะเผาเท่าไรก็เผาไม่ติด เขาเลยยกมือขอขมาตามคำแนะนำของลุง สุดท้ายเผาติด ชฎานี้จึงโดนเผา แล้วเอาเศษซากทั้งหมดไปทิ้งน้ำ

- ชั้นตอนยุติเรื่องราว (Ending)

หลังจากนั้นมา ชฎานั้นก็ไม่มีอยู่ คุณไทเกอร์ก็ไม่เจอผียาทวดอีกต่อไป แล้วคุณไทเกอร์ก็มารู้ภายหลังว่าเขาเห็นว่าทวดปาดคอตัวเอง จริง ๆ สาเหตุการตายของทวดคือ ฆ่าตัวตายตามเจ้านายไป นั่นน่าจะเป็นภาพสุดท้ายที่ทวดมาทำให้เขาเห็นว่าทวดตายยังไง

ตารางที่ 4.22

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง ‘ชฎา’

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน บ้านของคุณไทเกอร์ประกอบอาชีพดนตรีไทย นาฏศิลป์ ในครอบครัวนี้จะมีกฎแปลก ๆ ข้อหนึ่งคือ ห้ามแตะต้องชฎาเก่าแก่อันหนึ่ง เขามีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ พัด คุณไทเกอร์ได้ชักชวนพัดให้มาเรียนรำที่บ้าน โดยที่ไม่ได้บอกกฎเกี่ยวกับชฎา ในช่วงพักกลางวัน พัดหายตัวไป คุณไทเกอร์ตามหา แล้วสิ่งที่เห็น คือ พัดกำลังยืนรำอยู่โดยใส่ชฎาต้องห้าม
การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)	- ขณะกำลังจะหลับ คุณไทเกอร์ได้ยินเสียงดนตรีไทยบรรเลงขึ้นเลย เป็นเสียงดนตรี เสียงตะโพนดัง ตูบ! ทิง ทิง ตูบ! ทิง ทิง ด้วยความอยากรู้จึงแหม่มประตูปิดดู เห็นนางรำคนหนึ่งกำลังรำอยู่กลางบ้าน - คุณไทเกอร์ถามถึงชฎาว่าทำไมต้องห้ามจับ โดยได้คำตอบมาว่า ชฎานี้ได้พระราชทานมาจากเจ้านาย ก่อนตายยายทวดได้สาปไว้ว่าถ้าใครมาจับชฎานี้จะต้องแบบมีอันเป็นไป

ตารางที่ 4.22

แสดงโครงเรื่อง (Plot) เรื่อง 'ชฎา' (ต่อ)

โครงเรื่อง	เหตุการณ์
	- วันรุ่งขึ้น ที่โรงเรียนคุณไทเกอร์เห็นพัดใส่ฝือกที่นิ้วมาจนอาทิตย์หนึ่งผ่านไป พัดไม่มาเรียน มาเจออีกทีพัดใส่ฝือกตามแขนมาด้วย แล้ววันถัดไปก็มาเรียนในสภาพใส่ฝือกที่ขา
ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)	- จนมาถึงวันที่แม่ของพัตโกรธคุณไทเกอร์เพื่อถามสิ่งที่เกิดขึ้น โดยแม่ของพัตเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพัตให้ฟัง ตั้งแต่วันแรกที่พัตไปเรียนรำ วันที่พัตนิ้วหัก แขนหัก แล้วก็ขาหัก - หลังจากฟังจบ ตอนนั้นคุณไทเกอร์รู้สึกไม่ไหว จึงเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ที่บ้านฟัง โดยลอบบอกว่าต้องทำพิธีขอขมาให้เร็วที่สุด แต่ทำพิธีไม่สำเร็จ หลังจากนั้นประมาณ 2-3 วัน พัทก็เสียชีวิต - หลังงานศพของพัต แม่ของคุณไทเกอร์อาสาเอาชฎาไปทิ้งลงแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ก็ไม่สำเร็จ ที่บ้านเลยตัดสินใจส่งชฎาไปฝากไว้กับสถานที่หนึ่งในกรุงเทพฯ จนเวลาหลายปีผ่านไป ชฎานั้นถูกคืนกลับมาอยู่ที่บ้านคุณไทเกอร์อีก แล้วก็มีการส่งต่อไปให้กับชาวต่างชาติที่เป็นสายเก็บของสะสมอาถรรพ์ - คุณไทเกอร์ตามหาเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับชฎา โดยเริ่มถามจากลุง ได้ความว่าชฎานี้เป็นของเจ้านายคนหนึ่งประทานให้กับย่าทวดที่ชื่อโส ทวดของคุณไทเกอร์เป็นที่หมายปองของหลาย ๆ คน ทำให้เรื่องนี้ไปถึงหูเจ้านาย ด้วยความอยากเอาชนะ จึงให้สร้างชฎาอันนี้ขึ้นมาแล้วก็ทำของใส่ และทำให้ทวดของคุณไทเกอร์จากที่เป็นวิญญาณปกติกลายเป็นปีศาจที่สิงอยู่ในชฎา ตาทวดที่พยายามจะช่วย แต่สุดท้ายก็ต้องมีอันเป็นไป เวลาผ่านไป ชฎาอันนั้นก็กลับมาอยู่ที่บ้านคุณไทเกอร์อีกครั้ง - คุณไทเกอร์ตัดสินใจเอาชฎานี้ใส่หัวตัวเองเพื่อพิสูจน์ แล้ววันนั้นก็เป็นวันที่คุณไทเกอร์เข้าใจถึงสิ่งที่พัตได้เจอมา
ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)	คุณไทเกอร์เผาชฎาทิ้ง แล้วเอาเศษซากทั้งหมดไปทิ้งน้ำตามคำแนะนำของลุง
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	หลังจากนั้นมา คุณไทเกอร์ไม่เจอผีย่าทวดอีกต่อไป

จากการศึกษาการวางโครงเรื่องในชั้นการเริ่มเรื่อง (Exposition) ของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ 1. การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ การแนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร 2. การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องราว 3. การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงตัวละครที่เชื่อมโยงไปยังตัวแปรสำคัญของปมปัญหา และ 4. การเริ่มเรื่องด้วยการชี้แจงเนื้อหาเรื่องเล่า

ตารางที่ 4.23

แสดงรายชื่อและรูปแบบการเริ่มเรื่อง (Exposition)

ชื่อเรื่อง	การเริ่มเรื่อง
ธีหยด	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร
ทิติม่า	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร
เพื่อเธอ	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร
เอาถึงตาย	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร
อยากให้ฟังเรื่องนี้	การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องราว
แม่แพน	การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงตัวละครที่เชื่อมโยงไปยัง ตัวแปรสำคัญของปมปัญหา
คำสารภาพของหมอผี	การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องราว
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร
เนติมา	การเริ่มเรื่องด้วยการชี้แจงเนื้อหาเรื่องเล่า
ชฎา	การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เหตุการณ์ เกิดขึ้น แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร

จากตารางที่ 4.23 การเริ่มเรื่อง (Exposition) นิยมใช้รูปแบบการเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ การแนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละครมากที่สุด จำนวน 6 เรื่อง รองลงมา คือ การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องราว จำนวน 2 เรื่อง

ส่วนการเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงตัวละครที่เชื่อมโยงไปยังตัวแปรสำคัญของปมปัญหา และการเริ่มเรื่องด้วยการชี้แจงเนื้อหาเรื่องเล่า มีจำนวน 1 เรื่องเท่ากัน

ขณะที่การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) ของเรื่องเล่าทั้ง 10 เรื่อง พบว่า จะเกิดขึ้นในตอนที่ตัวละครต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับผีหรือวิญญาณ ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

ต่อมาในขั้นภาวะวิกฤต (Climax) ของเรื่องเล่าทั้ง 10 เรื่อง พบว่า จุดสำคัญของเรื่องเล่า 4 เรื่อง ได้แก่ อีหยด เอาถึงตาย หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา และชฎา จะเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับที่ทำให้เกิดเป็นภาวะวิกฤต เนื่องจากมนุษย์โดนสิ่งลึกลับ ตามทำร้าย หวังเอาชีวิต ขณะที่เพื่อเธอ และคำสารภาพของหมอผี เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ โดยมีผีเป็นจุดสนับสนุนที่ทำให้เกิดภาวะวิกฤต ส่วนทิตีมา แม่แพน และเนติมา ภาวะวิกฤต เกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ตามหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องของผี และอยากให้ฟังเรื่องนี้ เป็นความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ก่อนจะพัฒนากลายเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ

ตารางที่ 4.24

แสดงรายชื่อและรูปแบบขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

ชื่อเรื่อง	ขั้นภาวะวิกฤต
อีหยด	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ
ทิตีมา	มนุษย์ตามหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องของผี
เพื่อเธอ	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
เอาถึงตาย	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ
อยากให้ฟังเรื่องนี้	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ / ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ
แม่แพน	มนุษย์ตามหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องของผี
คำสารภาพของหมอผี	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ
เนติมา	มนุษย์ตามหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องของผี
ชฎา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับ

ส่วนขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action) ของเรื่องเล่าทั้ง 10 เรื่อง พบว่า เรื่องเล่าทั้ง 7 เรื่อง ได้แก่ ทิตีมา เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี และหมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา สามารถคลี่คลายวิกฤตหรือปัญหาความยุ่งยากได้ จากการที่

ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข ส่วนอีหยดคลี่คลายได้ด้วยการเสียชีวิตของตัวละคร ขณะที่เนติมาคลี่คลายได้จากการที่วิญญาณหมดห่วงและจากไปเอง และชวากลี่ยคลายได้จากการทำลายชวากที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้ง

ตารางที่ 4.25

แสดงรายชื่อและรูปแบบชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

ชื่อเรื่อง	ชั้นภาวะคลี่คลาย
อีหยด	การเสียชีวิตของตัวละคร
ทิดิมา	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
เพื่อเธอ	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
เอาถึงตาย	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
อยากให้ฟังเรื่องนี้	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
แม่แพน	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
คำสารภาพของหมอผี	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผยหรือได้รับการแก้ไข
เนติมา	วิญญาณหมดห่วงและจากไปเอง
ชวาก	การทำลายชวากที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราว

ทางด้านชั้นยุติเรื่องราว (Ending) ของเรื่องเล่าทั้ง 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ 1. จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending) 2. จบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending) และ 3. จบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending)

ตารางที่ 4.26

แสดงรายชื่อและรูปแบบชั้นยุติเรื่องราว (Ending)

ชื่อเรื่อง	ชั้นยุติเรื่องราว
อีหยด	จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)
ทิดิมา	จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)
เพื่อเธอ	การจบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending)
เอาถึงตาย	การจบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending)
อยากให้ฟังเรื่องนี้	จบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending)

ตารางที่ 4.26

แสดงรายชื่อและรูปแบบชั้นยุติเรื่องราว (Ending) (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	ชั้นยุติเรื่องราว
แม่แพน	จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)
คำสารภาพของหมอผี	จบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending)
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)
เนติมา	จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)
ชฎา	การจบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending)

จากตารางที่ 4.26 ชั้นยุติเรื่องราว (Ending) นิยมใช้การจบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending) มากที่สุด จำนวน 5 เรื่อง รองลงมา คือ การจบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending) จำนวน 3 เรื่อง และจบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) จำนวน 2 เรื่อง ตามลำดับ

4.2.1.2 แก่นเรื่อง (Theme)

จากการวิเคราะห์แก่นเรื่องของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 2 รูปแบบ ได้แก่ แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme) และแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง 'รียท'

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรัก (Love Theme) ของครอบครัวที่คอยร่วมมือ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้แยมหนึ่งในสมาชิกของครอบครัวรอดพ้นจากการถูกคุกคามถึงขั้นเอาชีวิตจากผีตนหนึ่ง ที่แม้จะต้องเผชิญกับความน่ากลัว แต่ทั้งหมดก็พร้อมกันที่จะฝ่าฟันไปด้วยกัน

(2) เรื่อง 'ทิติมา'

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และความดีความชั่วของมนุษย์ ผ่านการกระทำของขุนชาที่มีจิตใจดี ยินดีให้ความช่วยเหลือตายายและทิติมา แม้ว่าจะไม่ใช่มนุษย์ รวมทั้งเป็นคนรักชาติสัญญาในสิ่งที่ได้พูดไว้ ทั้งกับตายาย ทิติมา และขุนป้า นอกจากนี้ ในแง่ความชั่วของมนุษย์นั้นสะท้อนผ่านเหตุการณ์ที่ทิติมาถูกลอกจนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอจบชีวิตตัวเองด้วยการฆ่าตัวตาย

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรัก (Love Theme) โดยเป็นความรักที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ระหว่างมนุษย์กับผีผ่านเรื่องราวของพี่หนุ่มกับแก้ว ซึ่งมีบทเพลงที่ชื่อว่า เพื่อเธอเป็นตัวละครระหว่างความรักนั้น จนสุดท้ายแล้วโชคชะตาหรืออาจจะเป็นการดลบันดาลจากวิญญาณก็นำพาความรักให้งอกเงย

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) ผ่านการกระทำของเด็กกลุ่มหนึ่งในตอนนั้นต้องการหาความบันเทิงและความตื่นเต้น จนไปปลุกหลูในสิ่งที่ไม่ควร ก่อให้เกิดความสูญเสียตามมา ซึ่งเป็นผลจากการกระทำนั้น

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และความดีความชั่วของมนุษย์ โดยเหตุการณ์ทุกอย่างเริ่มต้นจากพลอยที่คิดไม่ทันและคิดไม่ถึงว่าคำพูดและการกระทำของตัวเองจะส่งผลทำให้เกิดเรื่องราวใหญ่โต พอมารู้สึกผิดทีหลัง มันก็สายเกินไปแล้ว ซึ่งมันสะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์น่ากลัวที่สุด

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรัก (Love Theme) ที่สะท้อนความรักในหลากหลายมุมมอง ทั้งความรักระหว่างแม่กับลูก ความรักระหว่างแม่แฟนกับลูกสะใภ้ และความรักระหว่างคนรัก นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าชีวิตของคนเราไม่มีอะไรที่แน่นอน ให้ทำดีต่อกันไว้ก่อนที่จะสาย

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และความดีความชั่วของมนุษย์ โดยเหตุการณ์ทุกอย่างมันเริ่มมาจากการอาจารย์เทียนที่สร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คุณต่อเจ็บปวดมากที่สุด แต่ไม่มีหนทางที่จะไปทำอะไรใครได้ สิ่งหนึ่งที่จะแก้แค้นได้โดยที่กฎหมายเอาผิดไม่ได้ก็คือเรื่องของคุณไสยมนต์ดำ จนในที่สุดคุณต่อก็กล้าทำสิ่งที่เลวร้ายขั้นสุด แม้จะคิดหยุดแต่ก็หยุดในตอนที่ยาไปแล้ว และผลของการกระทำนั้นมันก็มาในรูปแบบของกรรมที่คุณต่อได้รับ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรัก (Love Theme) โดยเริ่มต้นจากความรักระหว่างชายหญิงที่เป็นจุดเริ่มต้นของการต้องไปพบเจอกับเหตุการณ์ต่าง ๆ แต่ความรักที่เป็น

แก่นสำคัญของเรื่องนี้ คือ ความรักและมิตรภาพระหว่างเพื่อนอย่างพี่ก้องที่คอยช่วยเหลือและเสียสละอะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อพยายามช่วยพี่แพรงค์จากการเผชิญกับเรื่องราวนี้

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับความรัก (Love Theme) ถึงแม้จะอยู่คนละภพภูมิกันแล้ว แต่สายใยความรักความห่วงหาหวางแม่ลูก ทำให้ชนิดในฐานะแม่ยังคงวนเวียนคอยดูแลลูกสาว จนถึงช่วงเวลาที่เราหมดหวัง จึงจากไปอย่างสงบในที่สุด

(10) เรื่อง ‘ชฎา’

แก่นของเรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และความดีความชั่วของมนุษย์ จุดเริ่มต้นมันมาจากความอยากรู้และจิตใจของเจ้านายที่อยากจะเอาชนะเลยไปจ้างคนมาทำของใส่ชฎาเพื่อเปลี่ยนใจให้ยาทวดมารักและสวามีรักด้วย ซึ่งมันก็สะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์และจิตใจของมนุษย์นั้นน่ากลัว

ตารางที่ 4.27

แสดงรายชื่อและประเภทแก่นเรื่อง (Theme)

ชื่อเรื่อง	แก่นเรื่อง
อีหยด	แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme)
ทิตติมา	แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)
เพื่อเธอ	แก่นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องของความรัก (Love Theme)
เอาถึงตาย	แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)
อยากให้ฟังเรื่องนี้	แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)
แม่แพน	แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme)
คำสารภาพของหมอผี	แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme)
เนติมา	แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme)
ชฎา	แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme)

จากตารางที่ 4.27 แก่นเรื่อง (Theme) พบ แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme) และแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ จำนวน 5 เรื่อง

4.2.1.3 ความขัดแย้ง (Conflict)

จากการวิเคราะห์ความขัดแย้งของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ พบว่า

(1) เรื่อง ‘รื้อหยด’

เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งสิ่งเหนือธรรมชาติ ในที่นี้ คือ ผีหรือวิญญาณที่ตัวละครในเรื่องได้พบกับผู้หญิงปริศนาที่ยืนอยู่ข้างศาล จนเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราว และนำไปสู่เหตุการณ์ความขัดแย้งและการเผชิญหน้าระหว่างมนุษย์กับผี

(2) เรื่อง ‘ທີติมา’

จุดเริ่มต้นของเรื่องราวทุกอย่างเริ่มมาจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ภายในครอบครัวของตายาย คุณป้า และທີติมา ตั้งแต่เรื่องการเรียน การหนีออกจากบ้าน จนนำมาสู่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ร้อยเรียงส่งต่อมาถึงคุณชา

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ความขัดแย้งที่พบมีทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยเริ่มต้นจากที่นายห้วยศบงคับให้แก้วและบ่าวในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ทำสิ่งผิดกฎหมาย และเมื่อทั้งคู่ต้องการถอนตัวกลับถูกทำร้ายจนถึงแก่ชีวิต นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติคือผีแก้วและบ่าวที่ต้องการให้นายห้วยศชดใช้ในสิ่งที่ทำกับตัวเอง นอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่พี่หนุ่มถูกนายห้วยศหมายหัว

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งสิ่งเหนือธรรมชาติ ในที่นี้ คือ ผีหรือวิญญาณที่กลุ่มของคุณไม้ได้ไปลบหลู่ทั้งคำพูดและการกระทำด้วยการเล่นผีถ้วยแก้ว จนนำมาสู่การถูกตามอาฆาต และต้องสูญเสียไปถึง 3 ชีวิต

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ความขัดแย้งที่พบมีทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยเริ่มต้นจากความคิดไม่ถึงของพลอยและกลุ่มเพื่อนของพลอยที่ได้สร้างความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส จนกลายเป็นความกดดันทำให้เกมฆ่าตัวตาย และเมื่อเกมเสียชีวิตกลายเป็นวิญญาณ ก็ได้นำความอาฆาตแค้นนั้นมาเอาคืนคนที่เคยทำร้ายเธอไว้

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

เรื่องราวในเรื่องนี้ไม่ได้ปรากฏความขัดแย้งที่เป็นจุดสำคัญต่อเนื้อหาเรื่องอย่างชัดเจน แต่มีบางเหตุการณ์ที่สะท้อนความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้ง

ระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยเป็นเรื่องของความไม่ลงรอยระหว่างแม่แพนกับตาล ซึ่งเป็นแพนใหม่ของพ่อ ที่เป็นความขัดแย้งตั้งแต่แม่แพนยังเป็นมนุษย์ดำเนินมาจนถึงตอนที่แม่แพนเสียชีวิตกลายเป็นผี

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

จุดเริ่มต้นของเรื่องราวทุกอย่างเริ่มมาจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ที่คุณต่อถูกสถานการณ์บีบบังคับ จากความแค้นเรื่องพ่อ แม่ และลุงศักดิ์ จนยอมทำทุกอย่าง และสุดท้ายความขัดแย้งนั้นมันก็ได้กลายเป็นโศกนาฏกรรมในชีวิตของคุณต่อ โดยมีอาจารย์เทียนเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งสิ่งเหนือธรรมชาติในที่นี้ คือ กลุ่มปอบในหมู่บ้านนิรนามที่หาทางหลอกล่อให้พี่แฟรงค์ต้องไปเป็นตัวตายตัวแทนในหมู่บ้านนั้น รวมถึงความขัดแย้งที่ลูกสาวในฐานะผู้ที่ต้องสืบทอดความเป็นปอบ แต่ไม่อยากจะฆ่าตัวตายหนี

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

เรื่องราวในเรื่องนี้ไม่ได้ปรากฏความขัดแย้งที่เป็นจุดสำคัญต่อเนื้อหาเรื่องอย่างชัดเจน แต่มีบางเหตุการณ์ที่สะท้อนความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยเป็นเรื่องของคุณชาที่มีกรรมบางอย่างร่วมกับวิญญาณเด็กผู้หญิงในชุดสีขาว

(10) เรื่อง ‘ชฎา’

ความขัดแย้งที่พบมีทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ โดยเริ่มต้นจากเจ้านายที่คิดอยากเอาชนะคนอื่น ๆ ที่หมายต่ายาหวดไว้ จึงทำทุกวิถีทางให้ได้ยาหวดมาครอบครอง สร้างความสูญเสียให้กับหลายชีวิต รวมถึงยาหวด จนถึงขั้นกลายเป็นปีศาจที่คอยตามอาฆาตพรากชีวิตผู้อื่นอีกที

ตารางที่ 4.28

แสดงรายชื่อและประเภทความขัดแย้ง (Conflict)

ชื่อเรื่อง	ความขัดแย้ง
อีหยด	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
ทิติมา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
เพื่อเธอ	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ / ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ

ตารางที่ 4.28

แสดงรายชื่อและประเภทความขัดแย้ง (Conflict) (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	ความขัดแย้ง
เอาถึงตาย	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
อยากให้ฟังเรื่องนี้	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ / ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
แม่แพน	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ / ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
คำสารภาพของหมอผี	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
เนติมา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ
ชฎา	ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ / ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ

4.2.1.4 มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint)

จากการวิเคราะห์มุมมองการเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่องในรายการ เดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) และการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธืหยด’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ผู้เล่า คือ คุณกิต ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ได้รับฟังมาจากคุณแม่ของเขาอีกที เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณแม่ในวัยเด็กเกี่ยวกับน้องสาวของตัวเองที่จู่ ๆ ก็มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป หลังจากได้เจอผู้หญิงปริศนา โดยเป็นการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำ ความคิดของหลากหลายตัวละคร และไม่จำกัดสถานที่

(2) เรื่อง ‘ทิติมา’

เป็นการเล่าเรื่องจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) โดยใช้คำว่า “ผม” แทนตัวเองในการเล่า ซึ่งผู้เล่าคือคุณชา ที่ได้เล่าถึงเรื่องราวที่ตัวเองพบเจอมา ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เริ่มต้นขึ้นจากตอนที่คุณชาขับรถไปหาเพื่อน ระหว่างทางเจอกับบ้านเรือนไทยหลังหนึ่งที่มีตายายอาศัยอยู่ จนนำมาสู่เรื่องราวอื่น ๆ ตามมา

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ซึ่งผู้เล่า คือคุณยอด ได้รับฟังมาจากรุ่นพี่ที่รู้จักกันที่เพลง ๆ หนึ่งได้พาเขาเจอกับผู้หญิงที่ถูกใจ จนนำไปสู่เรื่องราวต่าง ๆ มากมาย

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

เป็นการเล่าเรื่องจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) โดยใช้คำว่า “ผม” แทนตัวเองในการเล่า ซึ่งผู้เล่าคือคุณไม้ Bluedock ที่ได้เล่าถึงเรื่องราวที่ตัวเองพบเจอมา เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่คุณไม้และกลุ่มเพื่อนนัดกันมาสังสรรค์และชักชวนกันเล่นผีถ้วยแก้ว จนนำไปสู่โศกนาฏกรรม

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ซึ่งผู้เล่าคือคุณเป้ เฮ้ย ได้รับฟังมาจากคนรู้จักถึงเรื่องราวที่เพื่อนสนิทของเขามาเล่าให้ฟังและอยากฝากเรื่องนี้ไว้เป็นอุทาหรณ์

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

เป็นการเล่าเรื่องจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) ซึ่งผู้เล่าคือคุณมัน ที่ได้เล่าถึงเรื่องราวที่ตัวเองพบเจอมา เป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคุณแม่ของแพนคุณมันที่ประสบอุบัติเหตุ หลังจากนั้นมาคุณมันและแพนก็ได้พบเจอกับเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย โดยระหว่างเล่า ผู้เล่าใช้คำว่า “มัน” ซึ่งเป็นชื่อเล่น แทนตัวเองในการเล่า

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ซึ่งผู้เล่าคือครูตรี ได้รับฟังเรื่องราวชีวิตของคน ๆ หนึ่ง ที่เรียกตัวเองว่าหมอผี ใช้ชีวิตในการทำคุณไสยมานาน 19 ปี

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ซึ่งผู้เล่า คือ คุณโบนัส ได้รับฟังมาจากเจ้านายเกี่ยวกับเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่เป็นทาสรักหญิงสาว จนถึงขั้นเดินทางไปทำพิธีสู่ขอ ทั้งที่ยังไม่รู้จักเธอดีนัก แล้วก็ได้พบเจอกับเรื่องราวที่จำไม่ลืม

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

เป็นการเล่าเรื่องจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) โดยใช้คำว่า “ผม” แทนตัวเองในการเล่า ซึ่งผู้เล่าคือคุณชา ที่ได้เล่าถึงเรื่องราวที่ตัวเอง

พบเจอมาเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับ “ทิตีมา” แต่เป็นในมุมมองที่เกี่ยวกับลูกสาวและแฟนของคุณชา

(10) เรื่อง ‘ชญา’

เป็นการเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านมุมมองที่หลากหลาย มีทั้งการเล่าผ่านมุมมองของคุณไทเกอร์ที่พบเจอเรื่องราวด้วยตนเอง โดยใช้คำแทนตัวเองว่า “ผม” การเล่าผ่านมุมมองของแม่พัด และการเล่าเรื่องราวในอดีตผ่านมุมมองของลุง ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำ ความคิดของหลากหลายตัวละครโดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่

ตารางที่ 4.29

แสดงรายชื่อและมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint)

ชื่อเรื่อง	มุมมองการเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง
ธีหยด	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง
ทิตีมา	ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง
เพื่อเธอ	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง
เอาถึงตาย	ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง
อยากให้ฟังเรื่องนี้	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง
แม่แฟน	ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง
คำสารภาพของหมอผี	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง
เนติมา	ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง
ชญา	การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง

จากตารางที่ 4.29 มุมมองการเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง พบว่า ผู้เล่าเรื่องส่วนใหญ่จะเล่าด้วยมุมมองการเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง โดยมีจำนวน 6 เรื่อง รองลงมา คือ ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง จำนวน 4 เรื่อง ตามลำดับ

4.2.1.5 ตัวละคร (Character)

จากการวิเคราะห์ตัวละครของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง โดยใช้ความสำคัญหรือบทบาทของตัวละครเป็นเกณฑ์ สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครสำคัญ และตัวละครรอง พบว่า ในเรื่องเล่ามักมีจำนวนมากกว่า 10 ตัวละคร ซึ่งตัวละครสำคัญมีสัดส่วนน้อยกว่าตัวละครรอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

มีตัวละคร จำนวน 12 คน ได้แก่ คุณตา คุณยาย ยักษ์ ยศ ยอด หยาดแย้ม ยี่ ผู้หญิงปริศนาที่ยืนข้างศาล จ๋ามหันต์ ยายช่วย และลุงพุ่ม โดยมีแย้ม หยาด ผู้หญิงปริศนาที่ยืนข้างศาล และยักษ์ เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(2) เรื่อง ‘ทิตีมา’

มีตัวละคร จำนวน 10 คน ได้แก่ คุณชา นิด ตา ยาย โอ คุณป้า คุณลุง ทิตีมา เฮีย และเนติมา โดยมีคุณชา คุณป้า ตา ยาย และทิตีมา เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

มีตัวละคร จำนวน 11 คน ได้แก่ คุณยอด พี่หนุ่ม แก้ว บ่าว นายห้วยศ นายห้วยแมน เพื่อนพี่หนุ่ม พ่อนายห้วยแมน แม่บ่าว แม่แก้ว และก้อย โดยมีพี่หนุ่ม แก้ว บ่าว และนายห้วยศ เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

มีตัวละคร จำนวน 16 คน ได้แก่ คุณไม้ เอี้ยว อ็อต ไร่ ชาติ เอ เหน่ง เต่า เปี้ยก วิญญานเด็ก พ่อชาติ ลุงกู่ น้ำสาว น้องเจน อร และพีแอน โดยมีคุณไม้ วิญญานเด็ก เหน่ง และเอ เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

มีตัวละคร จำนวน 10 คน ได้แก่ พลอย เกม นุ่น บี เมย์ ปั่น ป้าเจ้าของบ้านเช่า ป้าคนขายอาหาร หลานป้าเจ้าของบ้านเช่า และอาจารย์ โดยมีพลอย และเกม เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

มีตัวละคร จำนวน 11 คน ได้แก่ แม่แพน คุณมัน แพนคุณมัน แพนใหม่ แม่แพน เจ้าหน้าที่ยุ้ย คุณน้ำ แม่คุณมัน เพื่อนของแพน พ่อแพน ตาล และพระอาจารย์ โดยมีแม่แพน คุณมัน และแพนคุณมัน เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

มีตัวละคร จำนวน 6 คน ได้แก่ คุณต๋อ อาจารย์เทียน พ่อ แม่ ลุงศักดิ์ และผิอัสก โดยมีคุณต๋อ และอาจารย์เทียน เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

มีตัวละคร จำนวน 11 คน ได้แก่ พี่ก้อง พี่แฟรงค์ เจ้าสาว ลุงขัชรก กระบะ ลุงขัชชาเล้ง พี่นุ่น ป้า แม่เจ้าสาว พี่สาวแม่เจ้าสาว น้องสาวแม่เจ้าสาว และพระ โดยมีพี่ก้อง พี่แฟรงค์และเจ้าสาว เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

มีตัวละคร จำนวน 8 คน ได้แก่ คุณชา นิด เนติมา เด็กผู้หญิงในชุดสีขาว แม่คุณชา อาจารย์ คุณป้า และคุณลุง โดยมีคุณชา นิด และเนติมา เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

(10) เรื่อง ‘ขงา’

มีตัวละคร จำนวน 9 คน ได้แก่ คุณไทเกอร์ พัด แม่คุณไทเกอร์ ย่าทวดโส แม่พัด พยาบาล ลุง เจ้านาย และตาทัพ โดยมีคุณไทเกอร์ พัด และย่าทวดโส เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องนี้

ตารางที่ 4.30

แสดงชื่อเรื่องและจำนวนตัวละคร (Character)

ชื่อเรื่อง	ตัวละคร		รวม
	สำคัญ	รอง	
อีหยด	4	8	12
ทิติมา	5	5	10
เพื่อเธอ	4	7	11
เอาถึงตาย	4	12	16
อยากให้ฟังเรื่องนี้	2	8	10
แม่แฟน	3	8	11
คำสารภาพของหมอผี	2	4	6
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	3	8	11
เนติมา	3	5	8
ขงา	3	6	9

4.2.1.6 ฉาก (Setting)

จากการวิเคราะห์ฉากของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง สามารถจำแนกได้ 5 ประเภท ได้แก่ 1. ฉากธรรมชาติ 2. ฉากประดิษฐ์ 3. ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และ 4. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม พบว่า เรื่องเล่าทั้งหมดมีฉากประดิษฐ์ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า ขณะที่ฉากธรรมชาติปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเพียง 1 เรื่องเท่านั้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘รื้อหยด’

มีฉากธรรมชาติ ได้แก่ ป่าทึบและห้วยที่หยาด แยม และยี่ ไข่เป็นทางลัดในการกลับบ้านจนได้เจอกับผู้หญิงปริศนา และกอไผ่ที่พบเมื่อกสืขาวเหม็น ส่วนฉากประดิษฐ์ในเรื่องนี้ ได้แก่ บ้าน ศาลาริมทาง และโรงพยาบาล โดยไม่พบฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(2) เรื่อง ‘ທີติมา’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ บ้านเรือนไทยและที่ดินบริเวณบ้านของตายาย ส่วนฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา ได้แก่ เรื่องราวในอดีตของທີติมา ขณะที่ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ได้แก่ การเป็นคนอ่อนต่อโลกและต้องตกอยู่ในสภาพจำยอม โดยไม่พบฉากธรรมชาติ

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ ฝัที่พื้หนุ่มทำงานอยู่ และที่พื้กของพื้หนุ่มลักษณะแบบบังกะโล โดยไม่พบฉากธรรมชาติ ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ สะพานปูนในซอยบ้านคุณไม้ ชั้มที่กลุ่มของคุณไม้ชอบนัดรวมตัวกัน บ้านของอ้อต สะพานเกือกม้า และบ้านพื้แอนลักษณะเหมือนแฟลชตำรวจ โดยไม่พบฉากธรรมชาติ ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ ห้องพื้กในหอในของพลอยและเกม บ้านเช่าที่กลุ่มของพลอยไปเช่าอยู่เป็นบ้านเดี่ยว 2 ชั้น และหลุมศพบรรพบุรุษของเกม ส่วนฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา ได้แก่ เรื่องราวในอดีตของเกม ขณะที่ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

ได้แก่ ความอิจฉาริษยาที่กลุ่มของพลอยมีต่อเกม และความรู้สึกสำนึกผิดต่อสิ่งที่พลอยได้ทำไว้ โดยไม่พบฉากธรรมชาติ

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ เส้นทางในอำเภอแม่สวด จังหวัดตาก และบ้านของคุณมินกับแพน ส่วนฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา ได้แก่ เรื่องราวในอดีตระหว่างแม่แพน พ่อแพน กับตาล โดยไม่พบฉากธรรมชาติ และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ ตำนานของหมอผี ส่วนฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา ได้แก่ เรื่องราวในวันที่คุณต๋อถูกตีหัว ขณะที่ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ได้แก่ ความรู้สึกสำนึกผิดต่อสิ่งที่คุณต๋อได้ทำไว้ โดยไม่พบฉากธรรมชาติ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ เส้นทางที่ใช้เดินทางไปหมู่บ้านนิรนาม บ้านที่พี่ก้องกับพี่แฟรงค์พักอาศัย บ้านที่จัดพิธีแต่งงาน บ้านพินุ่น และพื้นที่บริเวณหมู่บ้าน โดยไม่พบฉากธรรมชาติ ฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ บ้านของคุณชา โดยไม่พบฉากธรรมชาติ ฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

(10) เรื่อง ‘ขงา’

มีฉากประดิษฐ์ ได้แก่ บ้านของคุณไทเกอร์ บ้านของพัค คอนโดของคุณไทเกอร์ ส่วนฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา ได้แก่ เรื่องราวในอดีตของย่าทวด ขณะที่ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ได้แก่ ความมีอำนาจของเจ้านายที่ต้องได้โน้มน้าวให้ได้ โดยไม่พบฉากธรรมชาติ

ตารางที่ 4.31

แสดงชื่อเรื่องและฉาก (Setting)

ชื่อเรื่อง	ฉาก
ธีหยด	ฉากธรรมชาติ / ฉากประดิษฐ์
ทิติมา	ฉากประดิษฐ์ / ฉากที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา / ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
เพื่อเธอ	ฉากประดิษฐ์

ตารางที่ 4.31

แสดงชื่อเรื่องและฉาก (Setting) (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	ฉาก
เอาถึงตาย	ฉากประดิษฐ์
อยากให้ฟังเรื่องนี้	ฉากประดิษฐ์ / ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา / ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
แม่แฟน	ฉากประดิษฐ์ / ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา
คำสารภาพของหมอผี	ฉากประดิษฐ์ / ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา / ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ฉากประดิษฐ์
เนติมา	ฉากประดิษฐ์
ขมูา	ฉากประดิษฐ์ / ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา / ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

4.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง (8 Classic Techniques for Engaging Stories) ตามทัศนะของ Lindsay (2015) จากเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ จำนวน 10 เรื่อง พบว่า กลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุด คือ การผสมผสานความคิด (Converging Ideas) และภูเขา (The Mountain) โดยมีจำนวน 3 เรื่องเท่ากัน รองลงมา คือ ลูปที่ซ้อนกันสโตร์ริงนิก (Nested Loops) จำนวน 2 เรื่อง เริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) และการเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) จำนวน 1 เรื่องเท่ากัน ตามลำดับ และไม่พบโครงสร้างการเล่าเรื่องการเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth) เส้นประกายไฟ (Sparklines) และโครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

เรื่องราวในทิติมา หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา และเนติมา ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบภูเขา ซึ่งเป็นหนึ่งในกลวิธีที่พบมากที่สุด โดยส่วนแรกจะเป็นการปูพื้นเรื่องราว ตามมาด้วยความท้าทาย และพัฒนาเหตุการณ์ ก่อนจะถึงบทสรุปที่มีการสร้างเส้นทางไปสู่จุดสูงสุดและคลายปมในตอนจบของแต่ละซีซั่น โดยในตอนท้ายของทั้ง 3 เรื่องจะมีการทิ้งท้ายปมบางอย่างเพื่อให้ผู้ฟังรอติดตามเรื่องต่อไป ทั้งนี้ ทิติมา และเนติมา อยู่ในจักรวาลเรื่องเล่าของผู้เล่าคนเดียวกัน คือ คุณชา

ขณะที่เรื่องอีหยด แม่แพน และชญา ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบการผสมผสานความคิด เป็นการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นมุมมองต่าง ๆ เพื่อมารวมเป็นจุดหมายเดียวข้อสรุปที่แข็งแกร่งเพียงเรื่องเดียว ตัวอย่างเช่น เรื่อง ชญา เป็นโครงสร้างการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงมุมมองต่าง ๆ เพื่อมารวมเป็นแนวคิดหรือจุดหมายเดียว โดยนำเรื่องราวที่มีความสำคัญเท่า ๆ กันหลายเรื่องมาสู่ข้อสรุปที่แข็งแกร่งเพียงเรื่องเดียว ซึ่งข้อสรุปที่ว่ำนี คือ อาถรรพ์ของชญา เริ่มจากเส้นเรื่องที่หนึ่ง สิ่งที่คุณไทเกอร์ตัวละครในเรื่องเจอ เส้นเรื่องที่สอง สิ่งที่คุณพัดกับแม่เจอ และเส้นเรื่องที่สาม ที่มาของชญา

ส่วนเรื่องเพื่อเธอ และเอาถึงตาย ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบลูปที่ซ้อนกันสไตล์ริงนก โดยวางเนื้อเรื่องที่สำคัญที่สุดเป็นแก่นของข้อความตรงกลาง ตัวอย่างเช่น เรื่อง เพื่อเธอ พีหนุ่มที่เป็นตัวละครสำคัญในเรื่อง และใช้เรื่องราวที่อยู่รอบ ๆ อธิบายรายละเอียดเรื่องราวที่อยู่ตรงกลางได้แก่ เหตุการณ์ที่พีหนุ่มเจตตอไปทำงานที่ภาคใต้ ชีวิตหลังจากเจอเหตุการณ์นั้น และบทสรุปของเรื่องราวชีวิตพีหนุ่ม

นอกจากนี้ กลวิธีการเล่าเรื่องแบบเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) ในเรื่องอยากให้ฟังเรื่องนี้ เริ่มต้นจากการเล่าเนื้อหากลางเรื่อง ก่อนที่จะเริ่มอธิบายว่าเหตุการณ์มาถึงจุดนั้นได้อย่างไร ซึ่งเรื่องนี้เปิดมาด้วยการที่คุณพลอยตัวละครหลักในเรื่องมีแผลพุพองเต็มตัว ก่อนจะเล่าย้อนไปถึงที่มาของอาการป่วย และจบเรื่องราวด้วยเหตุการณ์ปัจจุบัน

กลวิธีการเล่าเรื่องสุดท้ายที่ใช้ในเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ คือ การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) ในเรื่องคำสารภาพของหมอผี เป็นการเริ่มต้นเรื่องราวที่ดูเหมือนจะคาดเดาได้ ก่อนที่จะพลิกด้วยเรื่องราวที่ไม่คาดคิด ซึ่งเรื่องราวในเรื่องนี้เริ่มต้นจากการที่คุณต่อตัวละครหลักในเรื่องบวชเป็นพระ แล้วพลิกผันกลายเป็นหมอผี

ตารางที่ 4.32

แสดงรายชื่อและกลวิธีการเล่าเรื่องในรายการเดอะโกสเรดิโอ

ชื่อเรื่อง	กลวิธีการเล่าเรื่อง
อีหยด	การผสมผสานความคิด (Converging Ideas)
ทิตีมา	ภูเขา (The Mountain)
เพื่อเธอ	ลูปที่ซ้อนกันสไตล์ริงนก (Nested Loops)
เอาถึงตาย	ลูปที่ซ้อนกันสไตล์ริงนก (Nested Loops)
อยากให้ฟังเรื่องนี้	เริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res)
แม่แพน	การผสมผสานความคิด (Converging Ideas)

ตารางที่ 4.32

แสดงรายชื่อและกลวิธีการเล่าเรื่องในรายการเดอะโกสเรดิโอ (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	กลวิธีการเล่าเรื่อง
คำสารภาพของหมอผี	การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start)
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ภูเขา (The Mountain)
เนติมา	ภูเขา (The Mountain)
ชฎา	การผสมผสานความคิด (Converging Ideas)

4.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ สามารถจำแนกศิลปะการดำเนินรายการเป็น 9 วิธี ได้แก่ 1. การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา 2. การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า 3. การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย 4. บทส่งท้าย 5. การปλοบโยน 6. การแทรกคติเตือนใจ 7. การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก 8. การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม 9. การแทรกเรื่องความเชื่อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา

จากการวิเคราะห์การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนาในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่าผู้ดำเนินรายการจะกล่าวถึงชื่อผู้เล่า เนื้อหาบางส่วน of เรื่องเล่า ช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ และผู้เล่าเป็นสายที่เท่าไร โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง 'ธืหยด'

ผู้ดำเนินรายการ : จากข้อมูลตรงนี้ คุณกิต เจ้าของเรื่องราวสุดลึกลับที่โด่งดังใน Pantip 'ธืหยด' วันนี้เราจะมาฟังจากปากเจ้าของเรื่อง เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับคุณแม่ในวัยเด็กเกี่ยวกับน้องสาวของตัวเองที่จู่ ๆ ก็มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปจนสร้างความหลอนสุดสะพรึงให้กับคนในครอบครัว เหตุการณ์นี้ย้อนกลับไปเมื่อประมาณ 50 ปีที่ผ่านมา เรื่องนี้ต้องบอกว่าเคยถูกพิมพ์ลงใน Pantip แล้ว เพราะฉะนั้นท่านไหนที่อาจจะเคยฟังเรื่องนี้หรือว่าเคยอ่านเรื่องนี้แล้วเราจะไม่เฉลยเนื้อหาสำคัญ ไม่เฉลยตอนจบของเรื่องนี้ในแชทที่เรากำลังพูดคุยกันอยู่ เพื่อเรามีเพื่อน ๆ ชาวแก๊งค์หลาย ๆ ท่านอาจจะยังไม่เคยรับทราบว่ามีเรื่องนี้ ผมเองเคยได้ยิน แต่ยังไม่เคยทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด เดี่ยวเรามาติดตามเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 3 กับสายของคุณกิตกันเลย

(2) เรื่อง ‘ทิดีมา’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณชาจะมาพร้อมกับเรื่องที่เกิดขึ้นตอนที่คุณชาขับรถไปหาเพื่อน ระหว่างทางเจอเรื่องที่ไม่คาดฝันครับ และนี่คือจุดเปลี่ยนของชีวิตของคุณชา เหตุการณ์นี้ย้อนกลับไปประมาณ 19 ปีที่ผ่านมา คุณชามาพร้อมกับเรื่อง ‘ทิดีมา’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 4 กับสายของคุณชากันเลยครับ

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณยอดมาพร้อมกับเรื่องที่คนยอดได้รับฟังมาจากรุ่นพี่ที่เล่นดนตรีด้วยกัน เป็นประสบการณ์ตอนรุ่นพี่ได้เป็นนักดนตรีที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง จนไปเจอผู้หญิงที่ถูกใจ โดยไม่รู้ตัวผู้หญิงคนนั้นพาเขาเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ควรจะยุ่ง เหตุการณ์ย้อนกลับไปประมาณ 29 ปีที่ผ่านมา ‘เพื่อเธอ’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 9 กับสายของคุณยอดกันเลยครับ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณไม่มากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่วงที่คุณไม่และเพื่อนนัดกันมาสังสรรค์ และได้พากันเล่นบางอย่าง จนนำไปสู่โศกนาฏกรรม ย้อนกลับไป 30 ปีที่ผ่านมา คุณไม่พร้อมกับเรื่อง ‘เอาถึงตาย’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 4 กับสายของคุณไม่กันเลยครับ

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้ดำเนินรายการ : เราจะมากันที่สายที่ 5 สายของคุณแป๊ะครับ คุณแป๊ะเฮ้ย คุณแป๊ะมาเล่าเรื่องล่าสุดก็คือ เฮ้ย พี่จะนอนที่นี้จริง ๆ เหรอ เมื่อช่วงเดือน ก.ค. ที่ผ่านมามีเรื่องที่คุณแป๊ะจะมาเล่าต่อป่ะครับ เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วประมาณสัก 14-15 ปี น้องคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าเพื่อนสนิทของเขา เจอกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต ในสมัยเรียนมหาวิทยาลัย จนจบออกมา ก็ยังไม่รู้วิธีแก้ไขกับเรื่องนี้ สุดท้ายต้องฝากเรื่องนี้เอาไว้เป็นอุทาหรณ์ครับ คุณแป๊ะมาพร้อมกับเรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 5 กับสายของคุณแป๊ะ เฮ้ย กันเลยครับ

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณมันมาพร้อมกับเรื่องราวที่เกี่ยวกับคุณแม่ของแพน คุณมันที่ประสบอุบัติเหตุจนเป็นข่าวในช่วงปี พ.ศ. 2559 ซึ่งหลังจากนั้นมาคุณมันและแพนก็ได้พบเจอกับเหตุการณ์ชวนขนลุกมากมาย คุณมันมาพร้อมกับเรื่อง ‘แม่แพน’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 6 กับสายของคุณมันกันเลยครับ

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : ครูตรีมาเล่าเรื่องล่าสุดก็คือบ้านบ่อนเมื่อเดือนที่แล้วครับ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ครูตรีได้รับฟังมาเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของคน ๆ หนึ่ง ที่เรียกตัวเองว่าเป็นหมอผี

ซึ่งใช้ชีวิตในการทำคุณไสยมาโดยตลอด เรื่องราวนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณสัก 30 ปีที่ผ่านมา ‘คำสารภาพของหมอผี’ มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 3 กับสายของครูตริกันเลยครับ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณโบนัสมาร่วมกับเรื่องเล่าล่าสุดก็คือสาปส่งเมื่อเดือน ก.ค. ที่ผ่านมามีเรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่รับฟังมา เกี่ยวกับชายวัยรุ่นที่ตกหลุมรักสาวจนถึงขั้นเดินทางไปทำพิธีสู่ขอ แต่กลับต้องพบเจอกับเรื่องราวสุดหลอนที่จำไม่ลืม เหตุการณ์นี้ย้อนกลับไปประมาณ 27-28 ปีที่ผ่านมา ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’ ครับ ตอนนี้เราติดต่อกับสายของคุณโบนัสดังได้เป็นที่เรียบร้อย มาติดตามฟังเรื่องนี้กันเป็นสายที่ 6 กับสายของคุณโบนัสนี้กันเลยครับ

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : คราวนี้คุณชาจะมาพร้อมกับเหตุการณ์ในช่วงเวลาเดียวกับที่ติมาครับ แต่เป็นในมุมมองของลูกสาวและแฟนของคุณชา คุณชาก็เลยตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า ‘เนติมา’ ครับ แล้วตอนนี้คุณชาอยู่ในสายกับเราเป็นที่เรียบร้อยแล้ว มาติดตามฟังเรื่องนี้กันกับสายของคุณชาเป็นสายที่ 4 กันเลยครับ

(10) เรื่อง ‘ชญา’

ผู้ดำเนินรายการ : คุณไทเกอร์จะมาพร้อมกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณไทเกอร์เอง ตอนที่เพื่อนมาเรียนรำไทยที่บ้าน แล้วเผลอทำเรื่องผิดพลาดบางอย่าง ทำให้ได้เจอเรื่องสยองเรื่องนี้ เหตุการณ์นี้ย้อนกลับเมื่อ 20 ปีที่ผ่านมา คุณไทเกอร์มาร่วมกับเรื่องชญา มาติดตามฟังเรื่องนี้เป็นสายที่ 4 กับสายของคุณไทเกอร์กันเลยครับ

4.3.2 การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า

จากการวิเคราะห์การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่าผู้ดำเนินรายการจะกล่าวทักทายสวัสดิ์ผู้เล่า ถามว่าโทรศัพท์มาจากที่ไหน และฟังรายการสดหรือย้อนหลัง ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะพูดคุยกับผู้เล่าด้วยภาษาไม่เป็นทางการในลักษณะที่สนิทสนมเป็นกันเอง โดยใช้ถ้อยคำสุภาพ นอกจากนี้ หากเป็นผู้เล่าหน้าเก่าก็จะมีการพูดถึงเรื่องเล่าที่ผู้เล่าคนนั้นเคยเล่าไว้ครั้งก่อน และพูดคุยถามไถ่เรื่องอื่นๆ เพิ่มเติม โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดิ์ครับคุณกิต

ผู้เล่า : สวัสดิ์ครับพี่แจ๊ค สวัสดิ์ผู้ฟังทุกท่านครับ

ผู้ดำเนินรายการ : คุณกิต เจ้าของเรื่องธีหยด

ผู้เล่า : ใช่เลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เคยพิมพ์อยู่ใน Pantip

ผู้เล่า : ไข่ครับผม

ผู้ดำเนินรายการ : นานยังพิมพ์ไปครับ

ผู้เล่า : ตอนนั้นที่พิมพ์ไป Pantip น่าจะสัก 4-5 ปี นานพอสมควรแล้วครับ

ผู้ดำเนินรายการ : แล้วมันก็กลายเป็นเรื่องที่มีการพูดถึง

ผู้เล่า : ณ ตอนนั้นคือเป็นกระแสมาก แล้วก็มีการแชร์ไปเยอะมากครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เนี่ย ชาวแก๊งค์ ณ ตอนนั้นะ 45,000 เกือบ ๆ 46,000

บอกเรื่องในตำนาน

คุณกิต : ตื่นเต้นเลยครับพี่แจ๊ค

(2) เรื่อง 'ทิติม่า'

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับคุณชา

ผู้เล่า : สวัสดีครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : ครับผม ตอนนี้คุณชาโทรศัพท์มาจากแถวไหนครับ

ผู้เล่า : เป็นจังหวัดนึ่งใกล้ ๆ กรุงเทพฯแล้วกันครับผม ขอไม่บอกจังหวัด

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่บอก ๆ ไม่ระบุจังหวัดนะ

ผู้เล่า : ผมขอไม่ระบุ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ คุณชาที่เราคุยกันครั้งแรก

ผู้เล่า : ครั้งแรกครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : แล้วปกติติดตามฟังสดหรือว่าย้อนหลังเป็นหลัก

ผู้เล่า : ย้อนหลัง 100% เลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : 100%

ผู้เล่า : ผมฟังมาฟังสดวันนี้นะแรกแหละ

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่เป็นไร มาคุยกันแบบสด ๆ ด้วยนะ

(3) เรื่อง 'เพื่อเธอ'

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับคุณยอด

ผู้เล่า : สวัสดีครับพี่แจ๊คครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ครับผม ตอนนี้โทรศัพท์มาจากไหน แถวไหนครับ

ผู้เล่า : โทรมาจากระยองครับ

ผู้ดำเนินรายการ : อยู่ที่จังหวัดระยอง ที่ไม่ใช่ยะลา และระนอง แหะ

ผู้เล่า : ถูกต้อง

เดอะโกสมาก็ปีครับ

ผู้ดำเนินรายการ : (หัวเราะ) นะฮะ คุณยอดกับผมนี้เราเคยคุยกันแล้วรียังฮะ

ผู้เล่า : สำหรับคำถามนี้ผมต้องถามพี่แจ๊คก่อนว่าพี่แจ๊คทำรายการ

ผู้ดำเนินรายการ : 8 ปีครับผม

ผู้เล่า : ผมตอบคำถามพี่แจ๊คเลยนะครับ ผมคุยกับพี่แจ๊คมาตลอด 8 ปีครับ

ผู้ดำเนินรายการ : คุยยังไคร้

ผู้เล่า : แต่พี่แจ๊คไม่เคยตอบผมเลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : (หัวเราะ) คุยฝ่ายเดียว

ผู้เล่า : คุยฝ่ายเดียวครับ

ผู้ดำเนินรายการ : โฮ ๆ ๆ (หัวเราะ) ชอบคุณมาก ฟังมาตลอดเลยหรอ

ผู้เล่า : ก็ฟังมาตลอดเลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ชอบคุณมาก ๆ นะฮะ แต่ว่าอย่างน้อยก็ถือว่าได้คุยกัน

ผู้เล่า : เพราะว่าผมเวลาเดินทาง ผมชอบเดินทางกลางคืน แล้วก็แฟน

จะนั่งหน้าไปด้วย แต่ว่าสุดท้ายผมก็เหลือพี่แจ๊คคนเดียวที่เป็นเพื่อนร่วมทาง

ผู้ดำเนินรายการ : และแฟนหลับ

ผู้เล่า : ตั้งแต่ 3 กิโลเมตร

ผู้ดำเนินรายการ : (หัวเราะ) คอพับ

ผู้เล่า : หักคอตัวเองเรียบร้อย

ผู้ดำเนินรายการ : แล้วปกติ ส่วนมากฟังสดหรือว่าย้อนหลัง

ผู้เล่า : ย้อนหลังครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : 100%

ผู้เล่า : 100%

(4) เรื่อง ‘เฮมาถึงตาย’

ผู้ดำเนินรายการ : สวรรค์ครับคุณไม้

ผู้เล่า : สวรรค์ครับพี่แจ๊ค สวรรค์ทุกคนครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ครับผม คุณไม้ได้ยินเสียงผมชัดเจนนะ

ผู้เล่า : ได้ยินครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค แล้วก็เสียงคุณไม้ชัดเจนดีมาก ๆ

ผู้เล่า : ชอบคุณครับ

ผู้ดำเนินรายการ : คุณไม้ จากวง Bluedock

ผู้เล่า : อ้อ ใช่ครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : เจ้าของเพลงไม่มีเธอกับเพลงวันใหม่

ผู้เล่า : อ่า ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : แฟนคลับข้างนอก ภรรยาผมมานั่งเฝ้าตรงนี้เลยนะ

ผู้เล่า : จริงเหรอ

ผู้ดำเนินรายการ : จริง แล้วก็ข้างนอกนี่ (เสียงหัวเราะ) แฟนคลับคุณ

เยอะมาก ผมถามหน่อยสิ คุณไม่ติดตามฟัง The Ghost Radio มานานแล้วรึยัง

ผู้เล่า : ก็เมื่อก่อนผมรู้จักพี่แจ๊คสมัยอยู่กับพี่ป๋องเลย สมัยผมเรียนช่างศิลป์ผมจำพี่แจ๊คได้เลย แต่ตอนนี้ผมฟังย้อนหลัง เพราะเวลาไม่ค่อยตรงกัน

ผู้ดำเนินรายการ : อ้อ โอเค ก็คือฟังมาโดยตลอด แต่ในส่วนของก็จะเป็นการฟังย้อนหลัง 100% The Ghost Radio

ผู้เล่า : ใช่ครับ เพราะว่าเวลาไม่ตรง ต้องทำงานต้องอะไรอย่างนี้

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับ คุณเป้ เฮีย

ผู้เล่า : สวัสดีครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : สบายดีนะครับ

ผู้เล่า : ก็ช่วงนี้ ดีบ้างไม่ดีบ้างครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : ตามเรื่องของวันและเวลา

ผู้เล่า : ใช่ครับก็ฟังจะหายโควิดมา

ผู้ดำเนินรายการ : นั่นไง สุขภาพด้วย เออ ล่าสุดนี่เมื่อไหร่ละ

ผู้เล่า : เอ่อ...เมื่อ 2 สัปดาห์ที่ประมาณนั้น

ผู้ดำเนินรายการ : โห เฮีย ช่วงนี้ต้องแจ่มก่อนนะ คุณผู้ชมคุณผู้ฟังครับ

กลับมาะบาดอีกแล้วนะ

ผู้เล่า : ครับ ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ นะครับ ป้องกันตัวเองได้ก็ดี

ผู้เล่า : มีหลายโรคครับ ผมเป็นหมดและ 3 โรคที่ระบาดนี้ โรคไข้หวัดใหญ่ ไข้เลือดออก แล้วก็ล่าสุดนี่ก็คือโควิดซะ

ผู้ดำเนินรายการ : หุ่ย ดูแลสุขภาพเยอะ ๆ นะ คือ แต่ละโรคที่พูดมาทั้งหมดคือหนักนะ

ผู้เล่า : ใช่ครับ แต่ผมโชคดีที่เป็นแล้วไม่ได้ถึงขั้นอันตรายอะไร เรา รู้ตัวก่อน

ผู้ดำเนินรายการ : อ่า แสดงว่ามีภูมิดี มีวัคซินดี

ผู้เล่า : ครับผม แต่อย่าเป็นเลยฮะ

ผู้ดำเนินรายการ : ดีกว่า ไข่ อย่าเป็นเลย มันไม่สนุกนะ

ผู้เล่า : ไข่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ นะฮะ เอ้า ไหน ๆ ก็ผ่านมาแล้ว ดูแลกรักษาสุขภาพ

ตัวเองเยอะ ๆ นะคุณเป็นะ

ผู้เล่า : ครับ เช่นกันครับพี่

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับคุณมิน

ผู้เล่า : สวัสดีค่ะพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : ตอนนี้คุณมินโทรศัพท์มาจากแถวไหนครับ

ผู้เล่า : สุวินทวงศ์ค่า

ผู้ดำเนินรายการ : อยู่แถว ๆ สุวินทวงศ์

ผู้เล่า : ไข่ค่า

ผู้ดำเนินรายการ : คุณมินกับผมนี้เราคุยกันครั้งแรก

ผู้เล่า : ครั้งแรกเลยค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : แล้วปกติติดตามรายการสดหรือรายการย้อนหลัง

เป็นหลักครับ

ผู้เล่า : ฟังสดเป็นหลักค่ะ แล้ววันจันทร์-ศุกร์จะเป็นฟังย้อนหลัง

ผู้ดำเนินรายการ : นี่คือฟัง 7 วันเลยหรอ

ผู้เล่า : ไข่ค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : ฟังสดเสาร์-อาทิตย์คือจบรายการเลยไหมครับ

ผู้เล่า : จบค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : สุดยอด

ผู้เล่า : เพราะว่ามันต้องตรวจงานของทางเพจยันเช้า บางทีก็ฟังพี่แจ๊ค

คุยเล่นเรื่องกับข่าวเรื่องอะไรตอนเช้าเลย

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับครูตรี

ผู้เล่า : สวัสดีครับคุณแจ๊คครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ครูตรีมีเรื่องเล่า

ผู้เล่า : ไข่ครับผม ขอขอบคุณครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เอ้ย เหมือนเราเพิ่งเคยเจอกันเมื่อไม่นานนี้นี่เองนะ เอ๊ะ

ที่ไหนน้า

ผู้เล่า : เราเพิ่งเจอกันเมื่อวันอังคารหรือวันพุธ ไข่ปะ

ผู้ดำเนินรายการ : ที่ไหนนะคิดไม่ออกเลยเนี่ยะ

ผู้เล่า : สถานีผิวดูใจ แหม

ผู้ดำเนินรายการ : อ่อ (หัวเราะ) ต้องบอกว่ามีแค่ไม่กี่คนนะที่ได้ไป

เยี่ยมเยียนในรายการสถานีผิวดูใจ 3 ครั้ง 3 คราด้วยกัน

ผู้เล่า : โอ้โฮ เป็นเกียรติมาก ๆ ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เป็นเกียรติเช่นกันกับครูตรี นะฮะ คงไม่ต้องถามสุขภาพ

กันและ สบายดี

ผู้เล่า : ไข่ เพราะเราก็จึงจะถามกันไป

ผู้ดำเนินรายการ : เดี่ยวครูตรีจะแบบพีแฉ่ชวนผมคุยเรื่องอื่นได้มะ

ถามแต่สุขภาพ

ผู้เล่า : คุณแฉ่เค็ชี่มตอนที่มีคนมาทักทายผม เอ่อ... เป็นทั้ง FC คุณ

แฉ่เค็ชี่มมีคนเปิดประเด็น ผมเลยฟังสังเกต

ผู้ดำเนินรายการ : ว่า

ผู้เล่า : ตั้งแต่เราคุยกันสายแรกจนถึงสายปัจจุบันนะ คุณแฉ่ไม่เคยถาม

ผมเลยนะว่าผมฟังสดหรือฟังแห้ง

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โฮ...ครูตรี

ผู้เล่า : (หัวเราะ) แหนะ

ผู้ดำเนินรายการ : (หัวเราะ)

ผู้เล่า : ผมก็ย้อนฟัง เออ จริง ฟังสดหรือฟังแห้งธรรมดาคุณแฉ่เค็ชี่

จะเป็นคำถามเบสิคที่ถามทุกคน แต่ไม่ถามผมเลยตั้งแต่สายแรก

ผู้ดำเนินรายการ : เออ หรือว่าเป็นเพราะเราคุยกันบ่อยนะ

ผู้เล่า : ไม่ ๆ ตั้งแต่สายแรกเลยก็ไม่ถามเรื่องจริงจัง

ผู้ดำเนินรายการ : จริงนะ

ผู้เล่า : จริง

ผู้ดำเนินรายการ : แล้วปกติครูตรีฟังสดหรือว่าฟังย้อนหลังเป็นหลัก

ผู้เล่า : โอ้ว ฟังย้อนหลังครับ (หัวเราะ)

ผู้ดำเนินรายการ : (หัวเราะ) สบายใจ

ผู้เล่า : สบายใจและ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดิ์ครับ คุณโบ๊ส

ผู้เล่า : สวัสดิ์ครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : สบายดีนะ

ผู้เล่า : ก็ดีขึ้นเยอะแล้วครับพี่ ดีขึ้นเยอะแล้ว

ผู้ดำเนินรายการ : ดีขึ้นเยอะแล้วใช่ไหมเนี่ย

ผู้เล่า : ใช่ ไม่ต้องใช้ไม้เท้าแล้ว ตอนนี้เดินได้ปกติ แต่ก็ยังมีอาการชา

นิดหน่อยอยู่

ผู้ดำเนินรายการ : อะ โอเค ฟังแล้วก็ชุ่มชื่นหัวใจ

ผู้เล่า : ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ หายวันหายคืนนะครับ คุณโบ๊สครับ

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดิ์ครับคุณชา

ผู้เล่า : สวัสดิ์ครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : คุณชาครับ คุณชาเป็นคนที่สร้างปรากฏการณ์

ให้กับวงการฟังเรื่องผี

ผู้เล่า : คือ

ผู้ดำเนินรายการ : กลายเป็นว่าคนรอฟังเรื่องของคุณชามาก ๆ

ผู้เล่า : โอ้ ขอบคุณครับ ไม่คิดว่าจะถึงขนาดนี้เลย

ผู้ดำเนินรายการ : จริง ๆ ผมก็ไม่เคยคิดว่าเรื่องผีเรื่องนิ่งเนี่ย มันจะถึง

ขนาดนี้ แต่มันเกิดขึ้นแล้วคุณชา ณ ตอนเนี่ย คนที่อยู่ ณ ตอนนั้นเลยนะ 00.30 น. คุณชาครับ 192,005 ท่าน รอฟังเรื่องนี้ที่คุณชาเกริ่นไว้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

(10) เรื่อง ‘ขงจื๊อ’

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดิ์ครับคุณไทเกอร์

ผู้เล่า : สวัสดิ์ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : แหม ต้องบอกว่าวันนี้เสียงดังฟังชัดทุกสายเลย เออ

ตอนนี้คุณไทเกอร์โทรศัพท์มาจากแถวไหนครับ

ผู้เล่า : ตอนนี้แถวดินแดงครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ตอนนี้อยู่แถว ๆ ดินแดง คุณไทเกอร์กับผมนี่ เราเคยคุยกันรึยังครับ

ผู้เล่า : เคยครับพี่ แต่น่าจะประมาณ หูย เกือบ 10 ปีที่แล้ว

ผู้ดำเนินรายการ : ก็ไม่นานเท่าไร (หัวเราะ) คุยกันที่ไหน ที่เดอะซีค

ผู้เล่า : ใช่ ๆ ๆ

ผู้ดำเนินรายการ : ตอนนั้นเล่าเรื่องอะไรจำได้ปะ

ผู้เล่า : ก็เรื่องประมาณที่จะมาเล่าวันนี้ละครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เรื่องเกี่ยวกับรำไทย เรื่องเกี่ยวกับอะไรพวกนี้ใช่มะ

ผู้เล่า : ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : อ่า โอเค ๆ น่าสนใจเรื่องนี้ คุณไทเกอร์ อะถามหน่อย

ปกติติดตามฟัง The ghost radio นี่สดหรือย้อนหลังเป็นหลัก

ผู้เล่า : ส่วนมากจะย้อนหลังเป็นหลักเลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : 100%

ผู้เล่า : เกือบ 100%

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า นอกจากการกล่าวทักทายสวัสดิ์ผู้เล่า และพูดคุยเบื้องต้นเกี่ยวกับการติดตามรับฟังรายการแล้ว ผู้ดำเนินรายการจะมีการพูดคุยเรียกเสียงหัวเราะ เพื่อลดบรรยากาศความตึงเครียดและช่วยคลายความตึงต้านก่อนการเริ่มเล่า

4.3.3 การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย

จากการวิเคราะห์การสรุปเหตุการณ์ส่งท้ายในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวถึงเนื้อหาที่เป็นจุดเริ่มต้นหรือบทสรุปของเรื่อง ซึ่งจะเน้นในช่วงที่มีความสำคัญกับเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง 'ธียด'

ผู้ดำเนินรายการ : มันเริ่มต้นมาจากเจอผู้หญิง ใครก็ไม่รู้ ไม่ใช่คนในหมู่บ้านยืนอยู่ตรงศาล ตัวของน้ำแย้มถูกแฝง แน่นอนว่าตอนแฝงมันก็มีน้ำแย้มหนึ่ง แล้วก็มีอีกหนึ่ง ที่เข้ามาอยู่ในตัวน้ำแย้ม ซึ่งเป็นใครก็ไม่รู้ เป็นผู้หญิงคนนั้น หรือเป็นยายช่วยก็ไม่รู้ แล้วจบที่ชาวบ้านเขาร่ำลือกันว่า ลูกสาวบ้านเนี่ยะที่ตายเพราะว่าโดนปอบกิน นี่คือเรื่องที่มีมันเกิดขึ้นเมื่อประมาณสัก 50 ปีที่ผ่านมาละ คุณผู้ชมคุณผู้ฟังครับ แล้วเนี่ยะคือเรื่อง ธียด ที่คุณกิตเขาเคย

พิมพ์ลงในเว็บ Pantip ซึ่งหลังจากพิมพ์เสร็จมันกลายเป็นกระแสที่คนเข้าไปอ่านเรื่องผีแล้วบอกว่า เนี่ยคือ 1 ในเรื่องผีในตำนาน อีหยาต ที่ว่านี่เราได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากปากคำของเจ้าของเรื่อง ที่พิมพ์ใน Pantip จริง ๆ และที่สำคัญคือเราได้รู้ความหมายของคำว่า อีหยาต ออกเสียงว่า เตี้ยะหยาต เป็นคำภาษามอญโบราณ ซึ่งมันใช้เรียกก็ไม่รู้ แต่มีโอกาสที่จะเป็นไปได้ เหมือนถูกสะกด

(2) เรื่อง 'ທີติมา'

ผู้ดำเนินรายการ : ทุกอย่างมันถูกกำหนดไว้แล้ว คุณซาถูกกำหนดให้ต้องผ่านทรางไทยโถม ๆ หลังนั่งทุกวัน ๆ แล้วเห็นตายายนั่งอยู่หน้าบ้านทุกวัน ๆ จนกระทั่งอะไรก็ไม่ว่ามันดลจิตดลใจให้เราไปหลบฝนในบ้านหลังนั้น มันคือจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ทั้งหมด กับการแค่เข้าไปหลบฝน ซึ่งจริง ๆ แล้วจุดเริ่มต้นของมันจริง ๆ ก็คือ วันที่คุณซาพักหน้าพักท้ายกับทั้งตาและยายด้วยซ้ำ

(3) เรื่อง 'เพื่อเธอ'

ผู้ดำเนินรายการ : คือ มันถูกไล่ส่เตปมาจากที่คุณยอดพูดอะ เพลง ๆ เดียว เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับผีสงกับเพลงนะ คนละอันกัน แต่เพลง ๆ นึงพาชีวิตคน ๆ หนึ่งไปเจอกับอะไรก็ไม่รู้ แล้วก็เกือบตาย แล้วผลสุดท้ายชีวิตคน ๆ นึงจับผลัดจับผลูไปเจอกับอะไรก็ไม่รู้ แต่มันมาจบลงตรงที่คุณยอดสรุปกับพี่เขา ตอนที่ลุกออกมาแล้วเห็นผู้หญิงคนนึงเดินออกมา นั่นคือบทสรุปทั้งหมดเลยครับ

(4) เรื่อง 'เอาถึงตาย'

ผู้ดำเนินรายการ : คือ เด็กวัยรุ่นกลุ่มนึ่งอยากจะหาความบันเทิงเล่นในยุคนั้น แนนอนว่าสิ่งที่มันจะหาความบันเทิงได้คือไอ้พวกบอร์ดเกมหรือว่าไอ้พวกกระดานผีถ้วยแก้วต่าง ๆ นี้อะ หลุมะ คือยุคนั้นมันทำง่าย มันทำเองได้ มัน DIY ได้ แล้วก็ก็เป็นความบันเทิงอย่างหนึ่งที่เด็กวัยรุ่นผู้ชายอยากจะหาความตื่นเต้น แต่ไอ้ความตื่นเต้นหรือว่าความสนุกในครั้งนั้นเนี่ยมันกลายเป็นการเสียเพื่อนไปทั้งหมด 3 คน แต่ไม่ได้แบบติดกันนะ แล้วที่สำคัญคือตอนแรกทีบอกว่าจะเรียกชื่อจากคนตายจากหนังสือพิมพ์เนี่ยมันไม่มา ไม่เป็นไร เดียวเอาอันนี้ นี่ไปเอามา เขาก็ยังไม่บอกว่าไปเอามาจากไหนก็ไม่รู้ ก็เลยจำชื่อจำคาแรคเตอร์ของคนตายนี้มา

(5) เรื่อง 'อยากให้ฟังเรื่องนี้'

ผู้ดำเนินรายการ : เขาอยากจะให้ทุกคนฟังเรื่องนี้จะได้ไม่ทำอะไรผิดเหมือนเขา เพราะสิ่งที่ทำ ณ ตอนนั้นมันคือสิ่งที่ผิด แต่อาจจะคิดไม่ทัน คิดไม่ถึงว่า เรื่องมันจะใหญ่โตขนาดนี้ ทำไมถึงจะต้องไปเจอกับตุ๊กตานางรำ บ้านมันเป็นร้อยเป็นพัน ทำไมต้องไปเจอบ้านนั้น เหมือนแบบเขารู้อยู่แล้วว่าเนี่ยมันจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แล้วเวอร์กรรมมันจะต้องถูกชำระ

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

ผู้ดำเนินรายการ : จริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องของความสูญเสีย ย้อนกลับไปเหตุการณ์แรก ๆ ก่อนตอนที่คุณแม่ส่งโลเคชั่นมา 3 คนที่ได้ มีมัน แพนมัน แล้วก็ 3 คนที่ได้ คุณแม่ส่งโลเคชั่นนี้ให้กับคุณน้าก่อน แต่ไม่ได้พิมพ์อะไรนะ ส่งมาเฉย ๆ คือวันพฤหัสบดีที่ 3 พฤศจิกายน ปี 2559 ส่งตอน 01.09 น. หลังจากนั้นคือตอน 07.22 คุณน้าพิมพ์กลับไปถามว่ากลับกี่โมง แล้วก็เงียบไม่ตอบ หลังจากนั้นผ่านมาชั่วโมงกว่า ๆ 08.33 คุณน้าพิมพ์กลับไปอีกทีนึง ถึงไหนแล้ว แล้วก็ผ่านไปเป็นชั่วโมงกว่า ๆ ตอน 09.48 คุณน้าโทรไปไม่มีคนรับ เจ้าหน้าที่มาพบศพตอนตี 3 แพทย์ระบุการเสียชีวิต ตอนตี 2 แต่แพนที่ตอบกลับไปหาคุณแม่ คุณแม่อ่านตอน 02.36 นาฬิกา แล้วที่สำคัญรับตำแหน่งโลเคชั่นที่คุณแม่ส่งให้คุณน้าตอน 01.09 นาฬิกา มันเป็นจุดเดียวกันกับที่คุณน้าจะต้องไปรับศพคุณแม่

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : จากคน ๆ หนึ่งที่บวช แล้วเหมือนกับ ความบังเอิญ มันไม่มีในโลกจริง ๆ นะ มันถูกลิขิต มันถูกขีดเขียนให้ว่าการที่บวชพระเหมือนไม่ค่อยตอบโจทย์ตัวเองสักเท่าไร เหมือนมันมีอะไรตอบโจทย์ในใจอยู่แล้วว่าการนั่งสมาธิ การสวดมนต์ มันไม่ใช่ จนกระทั่งชีวิตของเขาต้องไปเจออะไรเจอกระท่อมหลังหนึ่งที่อยู่ตรงป่าช้า แล้วนั่นแหละครับคือการถูกลิขิตเอาไว้ว่าตัวของคุณต่อจะต้องเดินทางไปที่นี่ และถูกลิขิตให้กลายเป็นคนที่สร้างบาป ถ้าคุณต่อไม่เดินไปที่กระท่อม ๆ นั้น หมายถึงว่าคุณแม่อาจจะไม่ป่วย เสียชีวิตก็ได้ ถูกไหมฮะ ถ้าไม่เดินเข้าไป แต่นั่นพอเดินเข้าไปแล้ว เหมือนชีวิตคุณต่อถูกลิขิตเลยว่าหมอผีคนนี้ เขาต้องการคุณต่อให้ไปเป็นคนที่ยับยั้งชั่วต่อ ก็เลยทำทุกวิธีทาง ทำยังไงก็ได้ให้คุณต่อมา โดยสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คุณต่อเจ็บปวดมากที่สุด แต่ไม่สามารถที่จะไปทำอะไรใครได้ สิ่งหนึ่งที่จะแก้แค้นได้โดยที่กฎหมายเอาผิดไม่ได้ก็คือเรื่องของคุณไสยมนต์ดำ นั่นคือจุดเริ่มต้นของคน ๆ หนึ่งที่เดินเข้าสู่ด้านมืด คุณไสยมนต์ดำเต็มตัว แล้วก็ทำมาโดยตลอด ผลสุดท้ายทุกสิ่งทุกอย่างมาเฉลย ไอ้สิ่งที่ตัวเองทำมาทั้งหมดเนี่ย ถูกกำหนดโดยคน ๆ หนึ่ง เขาวางไว้อยู่แล้วว่าคุณต่อเป็นตัวแทนของเขา

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : การที่คน ๆ หนึ่งจะถูกชวนไปแต่งงาน จะตกลงปลงใจแต่งงานกับใครสักคนนึง โอเค ภายในระยะเวลา 3-4 เดือน บางทีก็อาจจะพอเข้าใจได้ อันนี้พอหลับหูหลับตาเข้าใจได้ แต่วิธีการอันนี้เข้าใจไม่ได้ จะต้องไปที่หมู่บ้านนะ ห้ามบอกญาติ ห้ามพาญาติไป จะต้องไปทำพิธีสู่ขอ ทำพิธีอะไรก่อน ต้องไปคนเดียว แล้วก็ไม่มีข้อมูลอะไรกับบ้านของผู้หญิงเลย ให้รู้อย่างเดียวว่า ไปที่อำเภอนี้ เคียวกจะมีคนไปรับ ไปที่อำเภอเสร็จรีบไปที่ตำบล พอไปถึงตำบลนั้นเคียวกจะมีคนไปรับตรงนั้น แล้วก็เข้าไปอยู่ในนั้น 3 วัน เหมือนไปเก็บตัวจะบวชเลยอะ เป็นพิธีกรรม

ที่มันประหลาดมาก แล้วมันคือการส่งมอบส่งทอดการรับอะไรบางอย่างของคนในหมู่บ้านนี้ก็ไม่รู้ เหมือนอย่างที่คุณโบ๊นบอกว่า ผู้หญิงคนที่มาทำงานตรงนี้ไม่อยากจะรับก็เลยไปหาเหมือนกัน เรียกว่า ง่าย ๆ ตัวตายตัวแทน เข้าไปรับสิ่ง ๆ นี้จากมรดกความเชื่อนี้ ซึ่งอะไรก็ไม่รู้ แต่น่าจะเป็นปอบ คือ ให้ไปรับแหละ แต่รับแล้วยังไงต่อก็ไม่รู้ แล้วพี่แฟรงก์หายไปไหนก็ไม่รู้ แล้วเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : ต้องบอกอย่างนี้ก่อนนะขอบคุณผู้ชมและผู้ฟัง มันเป็นเวลาเดียวกันกับเรื่องทิติมา แต่เป็นอีกมุมหนึ่งของลูกสาว มันคือเนื้อเรื่องเดียวกันแต่เป็นอีกมุมหนึ่ง บางจังหวะมันคือเหตุการณ์ที่ถ้าเอาไปปะติดปะต่อกับเรื่องทิติมา มันก็จะสมบูรณ์สำหรับเรื่องนี้ หลายคนอาจจะยังไม่ได้ฟังเรื่องทิติมา แล้วมาฟังเรื่องนี้อาจจะจับต้นชนปลายไม่ถูกว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ถ้าใครฟังทิติมาจนเข้าใจแล้วมาฟังเรื่องนี้มันจะรวมกันแบบพอดีเป๊ะ นั่นคือครั้งสุดท้ายที่น้อง มาบอกว่า แม่ไม่อยู่กับเราแล้ว หลังจากนั้น คือ ความรู้สึกต่าง ๆ อะไรต่าง ๆ น้องไม่มีอาการ พุดคนเดียวอีก

(10) เรื่อง ‘ขญา’

ผู้ดำเนินรายการ : มันมาตั้งแต่อดีตกาล ตั้งแต่สมัยนั้นสมัยนี้ มันถูกส่งต่อกันมา มีคนตาย มันจบโดยการเผาง่าย ๆ อย่างเนี่ยเลย หรือที่ไม่มีใครทำอะไรไปก่อนหน้านี้ เพราะเขากลัวคำสาป กลัวอาถรรพ์ที่บรรพบุรุษส่งต่อกันมา ไม่มีใครกล้าแตะ เพราะเขาถือว่า ครูบาอาจารย์นะ เป็นของแรงนะ อย่าไปยุ่งอย่าไปแตะนะ แต่พอมาถึงยุคเรา หมายถึงคุณไทเกอร์ ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว เอวาะ เป็นไงเป็นกันเอามาใส่หัวมันซะเลย จะรอดูซิว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ผลสุดท้ายมันก็มีแหละ แต่มันก็ต้องวัดกัน นี่คือวัดใจเลยนะ ออกมาให้เห็นเลย มันจะได้รู้ไปเลย แต่ถามว่าประวัติความเป็นมา ถ้าเป็นตามที่คุณลุงเล่าจริง ๆ น่ากลัวนะ ผมว่ามันเกิดขึ้นจากความอยากได้ เกิดขึ้นจากความแค้น เกิดขึ้นจากการที่จะเอาชนะ มันเริ่มจากการอย่างนี้แหละ แล้วก็ไปจ้างคนมาให้ทำของใส่ มันก็คือ คุณไสยมนตร์ดำชนิดนี้เอาไว้บังคับจิตใจคน แล้วมันก็กลายเป็นเรื่องเล่าที่ถูกส่งต่อ ๆ กันมาแบบนี้ มันไม่ใช่ของดี เรากำลังจะบอกอย่างนี้ว่า มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนาฏศิลป์ดนตรีไทย แต่เนี่ยมันคือ ต้นกำเนิด เริ่มต้นมันมาจากจิตใจของคนที่ยากจะเอาชนะ ที่อยากได้ ให้แก้วแหวนเงินทองไปแล้ว ดูเหมือนอยากจะทำอะไรไม่ได้ แต่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้ชอบขญา ชอบนางรำ ถ้าเราให้ขญาไปผู้หญิงคนนี้ ต้องใส่แน่ ๆ ก็เลยมีการไปพุดคุยกับหมอผีว่า ให้ทำของสิ่งนี้ขึ้นมา โดยมีการเอาอักขระหรือว่า ใส่วิญญาณอะไรก็ได้แล้วแต่ ข้อแม้คือถ้าใครได้สวมใส่คน ๆ นั้นจะต้องมาเป็นของฉันตลอดชาติ ตลอดชีวิต จุดมุ่งหมายก็คือเอามาให้ยาทวดเราใส่ นั่นแหละคือจุดเริ่มต้นของคุณไสยมนตร์ดำที่ถูก ทำใส่บรรพบุรุษของเรา

4.3.4 บทส่งท้าย

จากการวิเคราะห์บทส่งท้ายในรายการเดอะโกสตรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวขอบคุณผู้เล่า พูดคุยส่งท้ายเกี่ยวกับเรื่องเล่า หรือเชิญชวนให้มาเล่าเรื่องอีกหากมีโอกาส โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง 'ธีหยด'

ผู้ดำเนินรายการ : คุณกิตนี่คือเล่าครั้งแรกปะเนี่ย

ผู้เล่า : ไม่เคยเล่าที่ไหนเลยครับพี่แจ๊ค ครั้งแรกเลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : จะบอกว่าเก่งมากคุณกิต

ผู้เล่า : ขอบคุณมากครับพี่แจ๊ค ตอนแรกก็ประหม่าเหมือนกัน แต่ก็โอเค

ก็พยายามทำเต็มที่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบคุณเช่นกัน แล้วก็รู้สึกเป็นเกียรติมากครับ ที่ผมได้ฟังเรื่องผีในตำนานเรื่องนี้ ธีหยด ครับคุณกิต

ผู้เล่า : ครับผม ขอบคุณทางพี่แจ๊คด้วยนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบพระคุณมาก ๆ คุณกิต สำหรับเรื่องนี้ สวัสดีครับ

ผู้เล่า : สวัสดีครับพี่แจ๊ค แล้วก็สวัสดีท่านผู้ฟังด้วยนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ครับผม สวัสดีครับ

(2) เรื่อง 'ທີติมา'

ผู้เล่า : ก็ขอขอบคุณพี่แจ๊ค รายการ The Ghost Radio ที่ฟังสดแล้วจะฟังย้อนหลังด้วย ขอขอบคุณ นี่เป็นการเล่าครั้งแรกของผม ถ้าสื่อสารไม่ดีหรือติดขัดอะไรบ้าง ผมขอโทษจริง ๆ

ผู้ดำเนินรายการ : เล่าดีครับ

ผู้เล่า : ผมไม่ได้พูดเก่งอะไรขนาดนั้น ก็ขอบคุณที่รับฟัง

ผู้ดำเนินรายการ : สบายใจได้เลยคุณชาเล่าดี

ผู้เล่า : ครับผม

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค คุณชาขอบคุณมาก สวัสดีครับ

(3) เรื่อง 'เพื่อเธอ'

พี่แจ๊ค : โอเค คุณยอดขอบคุณมาก ๆ เลยนะ เรื่องดีมาก ๆ

ผู้เล่า : ขอบคุณครับพี่

พี่แจ๊ค : นะครับ รอฟังเรื่องต่อไปนะ

ผู้เล่า : ครับ ดี 5 จนได้เนาะ

พี่แจ๊ค : เดี่ยวมีต่ออีกเรื่องนึง ครับ โอเค ขอขอบคุณมากคุณยอดครับ

ผู้เล่า : ครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับ

ผู้เล่า : สวัสดีครับ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค ๆ คุณไม๊ ขอขอบคุณมาก ๆ เลยนะครับที่มาเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราได้ฟังกัน

ผู้เล่า : ครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : นะครับ เรื่องสนุก ตื่นเต้น ลุ้นระทึก น่ากลัวมาก

ผู้เล่า : ขอขอบคุณครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : ขอคุณนะครับ

ผู้เล่า : สวัสดีครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ค้าบ สวัสดีครับ

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้ดำเนินรายการ : ตัวของคุณเป้ก็ดูแลรักสุขภาพด้วยนะ

ผู้เล่า : ครับ เช่นกันครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : เออ ตอนนี้อย่าทำอะไรยุ่งอยู่เนี่ย

ผู้เล่า : ก็ทำงานปกติอะ แล้วก็เหมือนเดิมครับช่อก๊กก ๆๆ ครับฝากด้วย

ผู้ดำเนินรายการ : ครับผม วันไหน ๆๆ

ผู้เล่า : ทุกวันพฤหัสบดีและวันศุกร์ 3 ทุ่มตรงเป็นต้นไปจนจบรายการครับ

โอเค ฝากเข้าไปติดตามคุณเป้กันได้นะ ถ้าใครชอบสไตล์ของคุณเป้

ผู้เล่า : ขอขอบคุณมาก ๆ ครับพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : ขอขอบคุณมาก ๆ ครับคุณเป้

ผู้เล่า : ครับ สวัสดีครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห ครับ

ผู้เล่า : สวัสดีครับ

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

ผู้เล่า : แล้วก็หนูมีเรื่องของหนูเองด้วย ก็เดี๋ยวถ้าทีมงานผ่าน โอเค จะโทรมาเล่าให้พี่แจ๊คฟังนะคะ

ผู้ดำเนินรายการ : สะดวกเมื่อไรก็ติดต่อมาคุณมิน

ผู้เล่า : ได้เลยค่ะพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบคุณมาก ๆ คุณมัน

ผู้เล่า : ได้เลยค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอแสดงความเสียใจย้อนหลังถึงครอบครัวด้วยนะครับ

แม้ว่าจะผ่านมา 7 ปีแล้ว ผมว่าเรื่องนี้มันก็จะติดอยู่ในใจไปอีกนานอะ

ผู้เล่า : ได้ค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : แต่ทั้งหมดต้องปลดให้ได้นะ ปลดห่วงให้ได้นะ

ผู้เล่า : ได้ค่ะพี่แจ๊ค จะลองดูค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค ได้ครับผม ขอบพระคุณครับ

ผู้เล่า : ขอบพระคุณพี่แจ๊คมากค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : ค้าบ สวัสดีครับ

ผู้เล่า : ค่ะ สวัสดีค่ะ

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบพระคุณครับ ครูตรีครับ

ผู้เล่า : ขอบคุณท่านผู้ฟังทุกท่านด้วยนะค่ะครับที่มารับฟังครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ครับ สวัสดีครับ

ผู้เล่า : สวัสดีครับ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค ดูแลรักษาสุขภาพ ขอบคุณมาก ๆ รอฟังเรื่องต่อไป

ผู้เล่า : ขอบคุณมาก ๆ ครับพี่แจ๊ค ขอบคุณมาก ๆ

ผู้ดำเนินรายการ : คุณโบ๊นัสสะดวงเมื่อไรก็ติดต่อมา

ผู้เล่า : ได้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ได้เลย คุณโบ๊นัส ขอบคุณมาก ๆ

ผู้เล่า : สวัสดีครับ

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีครับ

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้เล่า : วันนี้นักขอโทษคนที่รอฟัง บางทีอาจจะมันเป็นเรื่องที่สั้นไปหน่อย

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่ต้องขอโทษเลย มันจะสั้นจะยาว ผมว่ามันอยู่ที่เนื้อหาของเรื่องมากกว่า เออ เพราะว่าเนื้อหาของเรื่องในวันนี้ที่คุณหาเอามาเล่า มันก็เต็มเต็มกับทิตินา

ผู้เล่า : ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : อ้อ นะฮะ สัปดาห์หน้าจะเป็นอีกพาร์ทหนึ่งและ พาร์ท
ของเด็กที่ผู้หญิง

ผู้เล่า : ครับผม

ผู้ดำเนินรายการ : ที่มาแกลิ่งน้อง

ผู้เล่า : ใช่

ผู้ดำเนินรายการ : โอเคครับ ได้ขอบคุณชา ขอบคุณมาก ๆ สำหรับ
สัปดาห์นี้ขอบคุณชานะ

ผู้เล่า : ขอบคุณมากครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบพระคุณครับ สวัสดิ์ครับ

ผู้เล่า : สวัสดิ์ครับ

(10) เรื่อง ‘ขงา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห โอเค คุณไทเกอร์ขอบคุณจริง ๆ ขอบคุณมาก ๆ
ที่สละเวลามาเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราได้ฟังกัน

ผู้เล่า : ยินดีเลยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : สนุกตื่นเต้นลุ้นระทึกมากครับคุณไทเกอร์ นะฮะ
ขอบพระคุณนะคุณไทเกอร์ พักดื่ม น้ำดื่มท่า

ผู้เล่า : ครับได้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค ขอบพระคุณครับ สวัสดิ์ครับ

4.3.5 การปลอมโยน

จากการวิเคราะห์การปลอมโยนในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า หากผู้เล่า
มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า ผู้ดำเนินรายการจะพูดสนับสนุนหรือให้กำลังใจผู้เล่า ซึ่งพบได้ใน เรื่อง
ทิตติมา อยากให้ฟังเรื่องนี้ และขงา โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(2) เรื่อง ‘ทิตติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : อ่า โอ้ย น่าสนใจจังเลยคุณชา มา เล่าให้ฟังหน่อย

ผู้เล่า : ตื่นเต้นพี่แจ๊ค

ผู้ดำเนินรายการ : เออ ๆ เตี่ยวนะคุณชา ถ้าคุณชาจะเล่าแล้วใช้ความยาวขนาดเนี่ย ผมว่าไม่ต้องตื่นเต้นและ สบาย ๆ ถ้าคุณชาตื่นเต้นเรื่องมันจะสะดุด เพราะว่าเรื่องมันค่อนข้างน่าที่จะมีดีเทลรายละเอียดพอสมควร

ผู้เล่า : ใช่ครับผม

ผู้ดำเนินรายการ : อ้อ คลายความตื่นเต้นทั้งไปก่อน สบาย ๆ เอาเป็นว่าโทรมาเล่าให้เพื่อนฟัง ผมคือเพื่อนคนหนึ่ง

ผู้เล่า : ได้ พี่แจ๊คช่วยผมหน่อยครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ ผมคือเพื่อนคนหนึ่ง เฮ้ย แจ๊ค มีเรื่องนี้เล่าให้ฟังวะ

ผู้เล่า : ได้ครับได้

ผู้ดำเนินรายการ : มา ๆ

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้เล่า : เอ่อ ก็ ก่อนอื่นก็ขอสวัสดิ์พี่แจ๊คกับทีมงานอีกครั้งนะพี่น้องรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งที่มาเล่าที่ในรายการเดอะโกสครับ

ผู้ดำเนินรายการ : หียยย ฝีมือระดับนี้ ระดับเทพ

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ไม่พบการปลอมโยน เนื่องจากผู้เล่าไม่มีอาการตื่นเต้นหรือประหม่า

(10) เรื่อง ‘ชฎา’

ผู้เล่า : ครับ ก็สวัสดิ์ทุกท่านนะครับ ยังตื่นเต้นอยู่เลยฮะ

ผู้ดำเนินรายการ : สบาย ๆ

4.3.6 การแทรกคติเตือนใจ

จากการวิเคราะห์การแทรกคติเตือนใจในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะสรุปข้อคิดที่ได้จากการเรื่องเล่า นั้น ๆ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับผู้ชมผู้ฟังทางบ้านได้รับทราบ ซึ่งพบได้ในเรื่อง เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา และชญา โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

ไม่พบการแทรกคติเตือนใจ

(2) เรื่อง ‘ທີติมา’

ไม่พบการแทรกคติเตือนใจ

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ไม่พบการแทรกคติเตือนใจ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ผู้ดำเนินรายการ : เพราะฉะนั้นในการเล่นผีถ้วยแก้วหรือว่าอะไรพวกนี้นะ ถ้ามันไม่ต้องเล่นได้ก็ดีที่สุด

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้ดำเนินรายการ : มันเป็นข้อดีอย่างนึง คือ พอคนหมู่มากมาฟังเรื่องนี้ อย่างน้อยคนที่ฟังอยู่เขาจะได้เบรกตัวเองได้ จะได้เบรกใจตัวเองได้ว่า เฮ้ย อะไรที่มันเป็นความคิดที่มันไม่ดี ความรู้สึกที่มันไม่ดี การกระทำที่มันไม่ดี อย่าไปทำ แล้วทั้งหมดเลย มันก็ขึ้นอยู่กับกระทำ มันก็คือตัวเราเองทั้งนั้น ไม่ต้องไปโทษใคร ทั้งหมดมัน คือ ตัวเราเอง อย่างน้อยเรื่องนี้มันถูกถ่ายทอดออกมา มันก็ถือว่าเป็นอุทาหรณ์เป็นข้อคิดที่ดี ดังนั้น คำพูดของเราบางทีอย่าไปดูหมิ่นหรืออย่าไปเหยียดใครเลยอะ ผมบอกตรง ๆ เพราะเราไม่รู้ว่าสิ่งที่เราจะตามกลับมา มันจะเหมือนในเรื่องนี้รีเปลา หรือการพูดเล่นกัน การแซวกัน การปากไว นี่ก็สำคัญเหมือนกันนะ นิดเดียว คำพูดของคนเรานั้นคืออาวุธชั้นดี

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

ผู้ดำเนินรายการ : ผมว่าชีวิตของคนเรานั้นไม่มีอะไรที่แน่นอนเลยนะ เพราะฉะนั้น ใครที่มีคนที่ตัวเองรัก ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่พี่น้อง ญาติ หรืออะไรก็แล้วแต่ที่ตัวเองรัก เราทำดีกันไว้เถอะ เดียวนี้อะไร ๆ มันเกิดขึ้นแบบแป็บเดียวเท่านั้นเอง ทำดีกันไว้ก่อนที่มันจะสาย พอมันเกิดอะไรขึ้นมาแล้วต่อให้เราทำดี พูดดี โอบอ้อมกรรมให้แก่มัน มันก็ไม่เหมือนกับตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ จริง ๆ ผมได้มุมนี้เลยนะ ชาวแก๊งค์เดอะโกสเรดิโอที่ยังมีคุณพ่อคุณแม่อยู่ทำดีกับท่านเยอะ ๆ นะ อะไร ๆ มันก็เกิดขึ้นได้จริง ๆ นะ

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : เออ วิธีการแก้แค้นก็แตกต่างกันไปครับ อยู่ที่ว่าเขาจะระเบิดออกมาทางด้านไหน แต่คุณต่อระเบิดออกมาทางด้านคุณไสยมนต์ดำ เรื่องนี้ยะ แล้วสิ่งที่มีนเกิดขึ้นก็คือกรรมที่ตกอยู่กับตัวเขา ดีที่เขายังหยุด แต่หยุดในตอนที่ยาไปแล้วไง ขอขอบคุณเจ้าของเรื่องที่เอาเรื่องเนี้ยมาถ่ายทอดให้พวกเราได้ฟังกัน ให้รู้ถึง เราอยู่แล้วครับ ฟังเรื่องนี้มันจบไม่สวย เพราะว่าเรื่องนี้มันมีบทเรียน มีอุทาหรณ์ มันมีกฎแห่งกรรมแน่นอน

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : เอาเป็นว่าเราฟังเรื่องนี้ไปให้มันเป็นเรื่องเล่าสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องเล่าชวนขนหัวลุกสักเรื่องหนึ่งว่า เฮ้ย พิธีกรรมแปลก ๆ แบบนี้มีอยู่ด้วยหรือ แล้วการที่คนเราจะไปแต่งงานกับใครสักคนนึง ดันดันไปแต่งงานโดยที่หลับหูหลับตาไป ไม่มีข้อมูลอะไรเลย แต่อยากจะแต่งอะ อยากจะแต่งกับผู้หญิงคนนี้

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ไม่พบการแทรกคดีเตือนใจ

(10) เรื่อง ‘ชญา’

ผู้ดำเนินรายการ : แต่อยากจะบอกว่า มันมีความน่ากลัวของคนของจิตใจ คน มันมีความน่ากลัวของปรากฏการณ์อะไรบางอย่างเกี่ยวกับชญา ชญาในที่นี้ ผมจะบอกอย่างนี้ ก่อน มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนาฏศิลป์ดนตรีไทย แต่เนี้ยมันคือต้นกำเนิด เริ่มต้นมันมาจากจิตใจของคนที่ยากจะเอาชนะ ที่อยากได้

4.3.7 การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก

จากการวิเคราะห์การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกในรายการเดอะโกสเรดิโอ สามารถจำแนกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วม และการใช้น้ำเสียงในการชมผู้เล่าเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.3.7.1 การขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วม

จากการวิเคราะห์การขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วมในรายการ เดอะโกสเรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะมีการอุทานหรือพูดคำว่า “ขนลุก” เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่มีต่อเรื่องเล่า นั้น ๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธัญญ์’

ผู้เล่า : พี่แจ๊ค “กูไปละนะ” สั้น ๆ แล้วพอพูดประโยคนี้จบปั๊บ น้ำแย้มเขาเอนหลังลงไปบนเตียงเลยครับพี่แจ๊ค แล้วแมวดำที่มันนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้นมันก็เริ่มขยับอะ แล้วมันก็กระโดดออกไปทางหน้าต่าง

ผู้ดำเนินรายการ : อู๋ย นากลัวจ้งวะ เออ

ผู้เล่า : ครับ แล้วทีนี้ หลังจากนั้นแม่ผมก็เหมือนเริ่มจะขยับตัวได้ก็เลยลุกเข้าไปดูน้อง คือปรากฏว่ามันมีเลือดไหลตรงมุมปากของน้ำแย้มครับ

ผู้ดำเนินรายการ : เห้ยยย

(2) เรื่อง ‘ทิติมา’

ผู้เล่า : เพราะในนั้นมันมีเครื่องประดับโบราณ 20 กว่าชิ้น แหวน สร้อยสังวาล เข็มขัดเงิน เข็มขัดทอง เข็มขัดนาก กำไล

ผู้ดำเนินรายการ : หุย ขนลุกว่ะ

ผู้เล่า : คือให้พี่แจ๊คนึกถึงเครื่องประดับของคนโบราณอะ ก็คิดในใจหรือว่าทั้งหมดนี้จะเป็นของตายาย ส่วนผมกับแฟนก็คุยกันว่าเอาอย่างไรกับของพวกนี้ดี ผมก็เลยพูดกับแฟนผมว่าควรเอาไปคืนคุณป้า เพราะสมบัติพวกนี้น่าจะเป็นของตายาย เราควรเอาไปคืน เพราะคุณป้าคือลูก ลูกสาวผมตะโกนกลับมาเลย “กูไม่ให้!!”

ผู้ดำเนินรายการ : อู๋ย น้องอะนะ

ผู้เล่า : ใช่ เด็กประมาณจะ 3 ขวบอะพี่ ยังพูดไม่ชัดเลย แต่น้องเนหันมาตะโกนใส่ผมว่า “กูไม่ให้!!”

ผู้ดำเนินรายการ : อู๋ย ขนลุก อือหือ สุดวะ โอเค เปิดศักราชปีนี้มา โอ้โห เจอแต่ละเรื่อง

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ผู้เล่า : ผมก็ “สวัสดีครับเจ้” เขาอายุประมาณเท่าผมตอนนั้น แต่ผมก็ให้เกียรติว่าเขาเป็นแฟนพี่ ก็ “สวัสดีครับเจ้” ยกมือไหว้ “ผมชื่อยอดนะครับ เจ้ชื่ออะไรครับ” “เรียกแก้วหรือก้อยก็ได้ค่ะ”

ผู้ดำเนินรายการ : หุยยย

ผู้เล่า : ผมเดินถอยช้า ๆ เลย พี่หนุ่ม

ผู้ดำเนินรายการ : หุยยย ขนลุกว่ะ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ผู้เล่า : คือ มันติดขัดไปหมด ทุกอย่างมันสะเปะสะปะ มันไม่ได้เป็น
อย่างที่เราคิดเลยพี่ มันเลอะเทอะไปหมด ระดับหนึ่งมันไม่เคยพลาดอย่างนี้ จนแบบเอาใหม่ ตั้งสติ
หนึ่งกับบอก “ใจเย็น ๆ เอาขึ้นมาต่อใหม่” ตอนนี้งานนิ่งแล้วยังไม่เสร็จเลยพี่

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โฮ เขาสั่งย៉านักย้าหนาว่าอย่าไปแถวนี้ตอนมืด

ผู้เล่า : ใช่ คือ เขาแค่บอกว่าไปทำพิธีตอนโพล้เพล้ ถ้ามืดให้รีบจุดธูปแล้ว
กลับเลย แล้วนี่มันมืดแล้วพี่ ผมพยายามไม่นึกถึงอะไรทั้งสิ้น นี่ตอนเล่าผมก็ขลุกอยู่ ตอนนั้นผมเล่า
ห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณไม่ถึง 1 กิโลเมตร แล้วผมก็ใจไม่ดี แล้วตอนนั้นมันมองไม่เห็นแล้ว มันมีแค่
กระบอกไฟฉายอันนึง กับที่เอี้ยว มีแค่ 2 อันเองพี่ คือ มันไม่มีมือถือเหมือนสมัยนี้ แล้วไฟทางก็ไม่มี
เปลี่ยวมาก คือ ส่องไปทางไหนก็เห็นแค่นั้นแหละ ตามแสงของไฟ จังหวะนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
พร้อมกันนะพี่ เตามันก็ตอก แล้วจังหวะที่แทงผ้าสามสีผูกต้นไม้สา ซึ่งพี่แอนย้ามาก ให้เอาผ้าสามสี
ผูกตรงเสาของศาล ผูกให้เสร็จแล้วมาจุดธูปกัน จังหวะที่เตาปักลงไปอะ แล้วแทงผ้าสามสี
เสร็จพร้อมกัน แล้วผมก็ส่องไฟไปที่เตา สักพักนึงอะ เตาที่ตะโกนขึ้นมา “เฮ้ย เสร็จแล้ว” สักพักพี่
มันมีเสียงคนวิ่งบนปูน ก็หันไฟไป

ผู้ดำเนินรายการ : หึหึหึ ขนลุก

ผู้เล่า : ด้านเดียวกับเสียงที่มันหยุด ผมส่องไฟไปที่น้ำ มันก็เป็นน้ำกระเพื่อม

ผู้ดำเนินรายการ : เฮ้ย

ผู้เล่า : เท่านั้นอะ ลมทุกอย่างเคลื่อนไหวมาพร้อมกันหมด ต้นไม้ทุกอย่าง
เคลื่อนไหวหมด สั่นหมด ไปไม่ร่วงกราวผมก็ไฟส่ายไปส่ายมา ทำอะไรไม่ถูกพี่ สักพักนึงไอเตาที่ตะโกน
“มึงดังกูขึ้นก่อน” คือลืมหึมาพี่ แล้วจังหวะนั้นลมมันไม่ใช่เสียงลมนะ ผมจำได้ติดหูทุกวันนี้เลย
เสียงลมมันเป็นเหมือนเสียงคนโหยหวนอะพี่ คือ ทุกอย่างมันแย่มากตอนนั้น จุดธูปหาของ คือเลอะเทอะ
สติหลุดพี่ ก็เอาพวกผลไม้ไปวาง จะจุดธูปก็จุดไม่ได้ลมมันแรง

ผู้ดำเนินรายการ : อือหือ อุปสรรค

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้เล่า : จนตัวเองเหนื่อยเดินทางกลับมาถึงบ้านเช้าครับ บ้านเดิมครับ
นั่งเล่นนอนคิดไปคิดมาอยู่ ๆ ครับ แวบขึ้นมาในสมอง เฮ้ย ป้าบอกว่ามันมีชอกไอตึงได้ถุนนี้หว่า

ผู้ดำเนินรายการ : เออ

ผู้เล่า : มันมีตุ๊กตานางรำหรืออะไรที่ป้าแกบอกจริงหรือเปล่าวะ
ด้วยความอยากรู้ครับพี่แจ๊ค ไข่ความกลัวมันหายไปหมดแล้ว อยากรู้ละ พลอยก็เลยเดินไปตรงบริเวณ
ที่เห็นเป็นร่องเป็นช่องอยู่เนี่ย ก็เลยแกะแะแะดู ปรากฏว่ามันมีช่องที่สามารถลอดเข้าไปได้จริง ๆ

พอเข้าไปด้านใน พลอยเขาสะดุ้งมาก เขาตกใจครับ เขาบอกว่ามันเป็นสิ่งที่ป่าแก่เล่ามาทั้งหมดเลยว่า มันคือตุ๊กตานางรำและตัวอื่น ๆ วางอยู่เต็มไปหมด ซึ่งยังเก็บออกมาไม่หมดนะครับพี่แจ๊ค แต่สิ่งที่มันซ็อก พลอยเขาบอกว่าเขารับออกมาจากตรงนั้นมากที่สุดก็คือว่าไอ้ตุ๊กตานางรำที่วางอยู่ฮะพี่แจ๊ค มันคือตุ๊กตาที่เขาและเพื่อน ๆ เก็บใส่ถุงและเอาไปทิ้งแล้ว

ผู้ดำเนินรายการ : อ้าว

ผู้เล่า : เออ ซึ่งมันคือตุ๊กตาของไอ้เกม

ผู้ดำเนินรายการ : อันเดียวกันหรอ

ผู้เล่า : ใช่ฮะ เพราะว่าสิ่งที่จำได้ครับ ตุ๊กตาทุกตัวที่เกมมันไหว้แล้วก็ สวดมนต์ก่อนที่จะทำพิธีอะไรของมันนี่แหละ เขาจะเอาธูปเทียนที่มีเปลวไฟมาจี้ตามตัวตุ๊กตานางรำ ทุกตัว ตามแขนตามขาตามหน้าตามตัวหุ่นทุกตัวเลยครับพี่แจ๊ค ไม่รู้เป็นวิธีอะไร ก็จะทำแบบนี้ทุกคืน พอพลอยเห็นคือเขาจำได้ เพราะว่ามันจุดเดียวกันเลย ตะเกียงตะกายครับ มุดออกมาจากข้างนอก ภูไม้เอาไม่อยู่และ กลัว จังหวะที่เขามุดออกมาครับพี่แจ๊ค และกำลังที่จะก้าวมา มันเหลือขาข้างหนึ่งที่ กำลังจะยกขึ้นมาข้างบน ปรากฏว่ามันติดอยู่ข้างในแล้วรับรู้ได้เลยว่ามันเป็นมือจับขาเขาอยู่

ผู้ดำเนินรายการ : มันไม่ได้ติด แต่มันถูกดึง

ผู้เล่า : ใช่

ผู้ดำเนินรายการ : หุย ขนลุก

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

ผู้เล่า : แพนก็บอกทำหน้านิ่ง ๆ อย่าให้เห็นฟัน แล้วเขาก็พูดอีกครั้ง “แม่ ถ้าแม่ยังอยู่ แม่กดถ่ายอีกทีสิแม่” โทรศัพท์มันถ่ายแชะ

ผู้ดำเนินรายการ : อู๋ย

ผู้เล่า : แพนก็เหมือนเขาไม่มั่นใจอะไรก็รู้อะ เขาบอก “มันยกขึ้นอีกทีหนึ่ง” มันก็ยกอะ “แม่ ถ้าแม่อยู่จริงๆ ยืนยันจริง ๆ เลยนะแม่ แม่ถ่ายเร็ว ๆ เลยมแม่”

ผู้ดำเนินรายการ : หุ้ยย อย่าบอกนะ

ผู้เล่า : จบคำพูดโทรศัพท์ถ่ายเร็ว ป๊อ ๆ ๆ ๆ เป็นสิบ ๆ รูปเลย

ผู้ดำเนินรายการ : อู๋หุ้ยย น่ากลัวอะ

ผู้เล่า : หนูกลัวอะเพราะหนูเป็นคนถือ แต่แพนเขาดูดีใจมากที่รู้ว่าแม่อยู่ คือ หนูไม่ได้เชิงว่ากลัวนะคะ แต่มีอีกใจหนึ่งที่เราคิดว่า แม่ไปไม่ได้เพราะอะไรเปล่า ทำไมเขาถึงยังไม่ไปภพภูมิของเขาเหมือนที่เขาพูดกัน คือ ช่วงที่มันจัดงานศพมันมีคนเผ่าคนแก่ที่เห็นว่าแม่เสียตอนอายุน้อย อายุแค่ 39 บางคนเค้าก็บอกยังไม่ถึงชาติ กรรมมาตตรอน คือ หนูก็คิดประเด็นนี้ขึ้นมาแล้วก็ เลยคุยกันกับแพน หนูกับแพนก็เลยคุยกันว่า เราไปเชิญดวงวิญญาณแม่อีกทีไหม ทีนี้ แพนมันก็เลย

บอกว่า “หนู ๆ เปิดเข้าแอป GPS ให้พี่หน่อย พี่จะดูพิกัดสุดท้ายที่แม่ส่งให้เรา” แพนเขาจะดูว่า มันไกลจากกรุงเทพเท่าไร กะว่าจะเดินทางไปเชิญวิญญาณเองเลยอะ หนูก็เอาโทรศัพท์มาเปิดเข้า GPS หนูยังไม่ทันได้กดอะไรเลยนะ อยู่ดี ๆ ไอแถบที่โชว์ว่าเดินทางด้วยเท้า เดินทางด้วยรถ เดินทางด้วยมอเตอร์ไซด์ ตอนแรกมันเดินทางด้วยรถอยู่ มันเปลี่ยนไปเป็นเดินทางด้วยเท้าคะ และปุ่มสีฟ้าที่มันจะขึ้นพิกัดของเรา มันกระโดดจากที่บ้านไปอยู่ที่หน้าหมู่บ้านแทน

ผู้ดำเนินรายการ : เฮ้ย เฮีย

ผู้เล่า : หนูเลยวางโทรศัพท์ลงบนที่นอนเลยคะ

ผู้ดำเนินรายการ : ชนลุก นึกกลัวจังวะ

(7) เรื่อง ‘คำสาธภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห จากคน ๆ หนึ่งที่บวช แล้วเหมือนกับเนี่ย เหมือนกับถูก ความบังเอิญมันไม่มีในโลกจริง ๆ นะ มันถูกลิขิต มันถูกขีดเขียนให้ว่าการที่บวชพระ เหมือนไม่ค่อยตอบโจทย์ตัวเองสักเท่าไร เหมือนมันมีอะไรตอบโจทย์ในใจอยู่แล้วว่าการนั่งสมาธิ การสวดมนต์ มันไม่ใช่อะ จนกระทั่งชีวิตของเขาต้องไปเจออะไรบางอย่างหลังจากหนึ่งที่อยู่ตรงป่าช้า แล้วนั่นแหละคือการถูกลิขิตเอาไว้ว่าตัวของคุณจะต้องเดินทางไปทีนั้น โห เฮ้ย มันหนักจริง ๆ วะ หนัก ๆๆ แบบ เออ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้เล่า : ลุงบอกว่า “แถวนี้ไม่มีสัญญาณหรรอก จะไปก็ต้องไปตลาด หนน้อย อีกคืนเดียวเอง”

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห ครับ

ผู้เล่า : “เดี่ยวพรุ่งนี้ลงไป” โอเคได้ ก็เลยบอก “โอเค จั๊นพรุ่งนี้แต่เช้าเลยนะลุงนะ ลุงพาผมไปตลาดแล้ว ผมจะได้กลับกัน คืนนี้ก็คือคืนสุดท้ายที่พวกผมต้องนอนใช้ไหม” บอก “ใช่ วันนี้วันแต่งงาน” วันนี้คือวันแต่งงานพี่แจ๊ค ก็เลยงงว่า เฮ้ย เดี่ยวนะ สรุปมาสู่ขอหรือมาแต่งงานวะ

ผู้ดำเนินรายการ : ก็ตอนแรกมาหมั้น งานหมั้น งานสู่ขอ

ผู้เล่า : ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : นี่คือแต่ง โห บ้าบอ เออ

ผู้เล่า : แล้วก็ไม่ได้ตามญาติพี่น้องอะไรมาเลย คือ ให้แต่งเลย เจ้าสาวก็ยังไม่เห็นด้วยว่าอยู่ที่บ้านหลังไหน อะโอเค ไม่เป็นไร หนเอาอีกคืนเดียว แล้วก็เอาสร้อยคอพระที่ใส่ไว้ บอก “มึงใส่สร้อยพระกูไว้เลย กูกลัวมึงหายไปอีก” เสรีจก็ใส่สร้อยพระนอน นอนเสรีก็เป็นเหมือนเวลาเดิมพี่แจ๊ค มีเสียงก็มาเรียกเหมือนเดิมพี่ เคาะประตูแล้วเรียก “หนู่ม ตื่นเร็ว ๆ ตื่นเดี๋ยวนี้ ตื่น ๆๆ”

พี่ก็องก็ลุกเปิดมุ้งมาเจอพี่น้องเหมือนเดิม “ไปเขาทำพิธีกันแล้ว เดี่ยวจะไม่ทัน ไปเอาเพื่อนออกมา” พี่ก็องก็เลยบอกว่า “แล้วเพื่อนผมก็นอนอยู่เนี่ย” “หันไปดูดี ๆ เพื่อนเธอไม่อยู่แล้ว หยิบไฟฉายมา แล้วก็เอาสร้อยพระสร้อยที่ถอดคอที่วางอยู่ที่นอนหยิบมาด้วย” คือ เพื่อนถอดสร้อยพระไว้แล้วพี่

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โฮ พระที่ให้ไว้คือเพื่อนถอดทิ้งไว้แล้วตัวไม่อยู่

ผู้เล่า : ใช่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้

ผู้เล่า : ก็เอาสร้อยพระกลับมา ระหว่างนั้นพี่เขาก็เลยถามว่า “แล้วเมื่อคืน พี่นุ่นไปไหนมา” บอก “พี่เข้าไปไม่ได้ แม่กับพี่ทะเลาะกัน พวกเธอต้องเข้าไปเอง” พอเข้าไปถึงอะพี่ พี่นุ่นบอกว่า “วันนี้เธอไปที่บ้านหลังนั้นเลย เห็นไหมถือไฟฉายไป แล้วไปตามเพื่อนออกมา ทำยังไงก็ได้ ให้เพื่อนออกมา ให้เพื่อนออกมาให้ได้” พอไปถึงอะพี่แจ๊ค บ้านถูกจุดเทียนรอบบ้านเลยพี่ ด้านหน้า ถูกจุดเทียนหมดแล้วจะมีคนยืนอยู่ประมาณสัก 7-8 คน ใส่ชุดในเครื่องแบบเดียวกันหมดเลยพี่ เขาก็เดินไป คุณป้าก็หันมามอง “มาดูเพื่อนหรือ ดูลิ เพื่อนมีความสุขเห็นไหม” พอเปิดประตูเข้าไปอะพี่แจ๊ค ก็เป็นงานแต่งงานที่จะมีแบบหมอนที่เวลารดน้ำสังข์ แต่ข้าง ๆ ระหว่างที่คนนั่งอยู่มันเป็นหัวคนอะพี่

ผู้ดำเนินรายการ : ห๊ะ!

ผู้เล่า : เป็นหัวผู้หญิงตั้งอยู่หัวเดียว ๆ โดด ๆ เลย แล้วมีเพื่อนเขานั่งรดน้ำสังข์อยู่

ผู้ดำเนินรายการ : เฮ้ย

ผู้เล่า : ผมเล่าผมยังขลุกลอย

ผู้ดำเนินรายการ : เออ เป็นหัวเหวอ

ผู้เล่า : เป็นหัวตั้งโดด ๆ เลยพี่

ผู้ดำเนินรายการ : หัวมนุษย์เนี่ยนะ

ผู้เล่า : ใช่พี่ แล้วระหว่างนั้นอะครับ มีแม่ทั้งหมด 3 คนที่อยู่ด้านหลัง พี่บ้าน้ำอาของเขอะ ยืนแล้วตาโบ้หมดเลย 3 คนแล้วอยู่ในชุดม่อฮ่อมอะพี่ แล้วระหว่างนั้นอะครับ พี่แฟรงค์บอกว่า “ไอ้ก้อง มึงมาเร็ว มึงมาดูดี เจ้าสาวกูสวยไหม” คือ ตอนนั้นเพื่อนไปแล้วพี่ แล้วสิ่งที่มันน่าตกใจพี่แจ๊ค เจ้าสาวอะมันไม่ใช่คนเดียวกับที่เขาเจอวันนั้นอะ

ผู้ดำเนินรายการ : เฮ้ย

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้เล่า : ทีนี้ พอถึงคืนแรกที่เขานอนแยกห้องนอนคนเดียวแล้ว ผมเป็นพ่อ ก็ต้องห่วยเป็นธรรมดา พอ 2 ทุ่มดูเขาก็ตื่นตื่นรีบบอกพ่อก่อนแล้ว ผมก็พาเขาไปที่ห้องใหม่ ก็เปิดไฟในห้องแล้วก็เดินไปเปิดไฟหัวเตียงส่งเขาขึ้นเตียง แล้วก็สอนเขาว่าเดี๋ยวพ่อเดินออกไปแล้ว

พอจะปิดไฟในห้องนะ แล้วหนูค่อยปิดไฟหัวเตียง ห้ามลือคห้อง แล้วถ้านอนไม่หลับ อยากกลับไปนอนกับพ่อ ก็เปิดไฟ แล้วก็กลับห้องพ่อนะ ผันดินะคะลูก แล้วผมก็เดินออกไป แต่ผมอะ ออกมายืนรออยู่หน้าห้องเพื่อจะรอดูว่าเขานอนคนเดียวได้รึเปล่า เจียบไปสักพักนึงกลายเป็นไฟในห้องถูกเปิดขึ้น ผมก็กำลังเตรียมตัวจะเปิดเข้าไปดูเลยว่าเขาเปิดไฟทำไม แต่มีเสียงลูกสาวผมพูดออกมาจากในห้องก่อนว่า "แม่คะ พ่อไปแล้ว"

ผู้ดำเนินรายการ : หีย แม่คะ พ่อไปแล้ว เออ

ผู้เล่า : ใช่ว่รับ ลูกผมพูดออกมาจากในห้อง “แม่คะ พ่อไปแล้ว” มือผมที่จับลูกบิดอยู่หยุดเลย คิดในใจ เฮ้ย เขาพูดอยู่กับใครอะ ผมตัดสินใจไม่เปิดประตูไปในห้อง แต่เลือกที่จะนั่งฟังอยู่ข้างนอกมากกว่า เป็นเสียงลูกสาวผมกำลังคุยอยู่คนเดียวครับ จับใจความได้เหมือนว่าเขากำลังคุยอยู่แม่เขาจริง ๆ แต่ผมไม่ได้ยินเสียงนิตออกมาเลยนะครับ มีแต่เสียงลูกสาวผมคนเดียวที่ออกมา ตอนนั้นผมก็สับสน ใจนึง คิดว่านิตกลับมาหาลูกจริง ๆ แต่อีกใจนึงผมก็คิดว่าหรือว่าลูกคิดถึงแม่มากเกินไปจนคุยคนเดียว

ผู้ดำเนินรายการ : ตอนนั้นจับใจความได้ไหมครับว่าเขาคุยประมาณไหน คุยเรื่องอะไร หรือคุยไปเรื่อย

ผู้เล่า : ได้ยินเป็นคุยไปเรื่อย เหมือนคุยกับแม่เขา เนี่ยตอนนี้หนูทำอย่างนั้นอย่างนี้อะไรอย่างนั้นแหละ

ผู้ดำเนินรายการ : เออ ๆ ๆ

ผู้เล่า : คุยเป็นประโยค แต่ผมจับได้แต่เสียงลูกสาว ได้ยินลูกสาวผมพูดคนเดียว ผมก็นั่งฟังเขาคุยไปสักพัก จบการคุยด้วยเสียงลูกสาวผมพูดว่า “ไว้แม่กลับมาหาหนูอีกนะคะ”

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้ย

(10) เรื่อง ‘ขญา’

ผู้เล่า : สิ่งที่มีน้เกิดขึ้นก็คือของเช่นไห้วที่เราตั้งไห้วเมื่อตอนเย็นมันกระจัดกระจายลงมาถึงพื้นหมดเลย

ผู้ดำเนินรายการ : โหยย

ผู้เล่า : แล้วที่สำคัญคือมันก็จะประกอบไปด้วยแกงนุ่นนุ่นนั้นอะไรอย่างเงี้ย มันมีลักษณะเหมือนรอยเท้าอะวิ่งออกมาจากหิ้งพระ แล้วออกไปด้านนอกประตู

ผู้ดำเนินรายการ : อู๊ยย ขนลุก

ผู้เล่า : ใช่ว่ ทีนี้ อันนั้นยังไม่พิด เพราะว่าจ้งหะนึ่งที่ผมเหลือบมอง กระถางรูปอะพี ไอรูปที่เราปักแบบเอาก้านลง ก้านรูปกลับหงายขึ้นหมดเลยนะ

ผู้ดำเนินรายการ : เฮ้ย! อู๊ยย ขนลุก

4.3.7.2 การใช้น้ำเสียงในการชมผู้เล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์การขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วมในรายการ เดอะโกสเรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะมีการกล่าวขอบคุณผู้เล่าซ้ำ ๆ พร้อมกับน้ำเสียงที่แสดงถึงความประทับใจ โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

ผู้ดำเนินรายการ : จะบอกว่าเก่งมากคุณกิต

ผู้เล่า : ขอบคุนมากครับพี่แจ๊ค ตอนแรกก็ประหม่าเหมือนกัน แต่ก็โอเค ก็พยายามทำเต็มที่ครับ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบคุนเช่นกัน แล้วก็รู้สึกเป็นเกียรติมากครับ ที่ผมได้ ฟังเรื่องผีในตำนานเรื่องนี้ ธีหยด ครับคุณกิต

(2) เรื่อง ‘ທີติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห แล้วเล่าดี คุณซาเล่าดี ถ่ายทอดได้ดี อ้อหือ สุดจะ โอเค เปิดศักราชปีนี้มา โอ้โห เจอแต่ละเรื่อง ครั้งที่แล้วก็เพื่อเธอ ตลอดเดือนมกราก็เจอเรื่องเดือด ๆ ทั้งเดือน เปิดศักราชใหม่เดือนกุมภาพันธ์เจอเรื่องนี้อีก

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

ผู้ดำเนินรายการ : โหย คุณยอด คุณยอดเป็นใครวะ คุณยอด แบบ หีย คุณยอดเรียบเรียงมาแบบนี้เลย นี่คือเรื่องที่มีคนจะถูกถ่ายทอดออกมาแบบนี้เลยครับ ถูกต้องที่สุด แล้ว มันคือเรื่องที่ โอ้โห นาน ๆ ที่ผมจะเจอเรื่องดาร์กเรื่องผีเรื่องหนึ่งที่มันเพอร์เฟคขนาดนี้ โห มันเหมือนหนังที่ดูแล้วมันอึ้งเรื่องหนึ่งจริง ๆ นะ ขอบคุน ขอบคุนที่ตั้งใจเรียบเรียงเรื่องนี้ แล้วมันเป็นอย่างที่มีคนควรจะเป็นด้วยนะ มันต้องแบบนี้ มีลูกล่อลูกชน ผมถึงถามไ้ว่าคุณยอดเป็นใครวะ

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โห นอกจากจะเป็นนักร้องแล้วนะคุณไ้มนะ รับอีกหน้าที่ หนึ่งไปเลยอะ นักเล่า โห เล่ามันมาก คุณไ้มนะครับ ขอบคุนมาก ๆ ที่มาเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราได้ฟังกัน เรื่องอาจจะยาวหน่อย แต่สนุก ลุ้นระทึก ตื่นเต้นคุณไ้มนะ

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

ผู้ดำเนินรายการ : เออ นะฮะ เนี่ย คุณไ้มนะยังคงเป็นคุณไ้เหมือนเดิม ขอบคุนมาก ๆ ครับคุณไ้ที่เอาเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง ขอบคุนเจ้าของเรื่อง ขอบคุนคุณหมวด ที่เอาเรื่องนี้มาเล่ามาบอกต่อ ให้คุณไ้มาเล่าให้พวกเราได้ฟังกัน

(6) เรื่อง ‘แม่แฟน’

ผู้เล่า : เรื่องมันก็จะประมาณนี้ค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบคุณ ๆ ขอบคุณมาก หุย เตี้ยวไม่ประมาณนี้อะ คุณมิน โห เล่าโคตรดี ใช้เวลาเป็นชั่วโมง แต่แบบเอาจริง ๆ เป็นเรื่องที่ไม่ยากให้จบ เล่าดีมาก

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : เอ้า ต้องขอขอบคุณครูตรี ขอขอบคุณเจ้าของเรื่องที่เอาเรื่องเนี่ยมาถ่ายทอดให้พวกเราได้ฟังกัน ครูตรี ยังไงก็ขอบคุณมาก ๆ

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โฮ หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา สมกับเป็นคุณโบนัสเล่าสนุกเหมือนเดิมตามสไตล์คุณโบนัสเลย

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค ได้ครับคุณชา ขอบคุณมาก ๆ ครับสำหรับสัปดาห์นี้ขอบคุณชานะ

(10) เรื่อง ‘ขงา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอ้โฮ โอเค คุณไทเกอร์ขอบคุณจริง ๆ ขอบคุณมาก ๆ ที่สละเวลามาเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราได้ฟังกัน สนุกตื่นเต้นลุ้นระทึกมากครับคุณไทเกอร์

4.3.8 การนำเสนอประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม

จากการวิเคราะห์การนำเสนอประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริมในรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า ไม่มีเรื่องเล่าใดที่ผู้ดำเนินรายการนำเสนอประสบการณ์ส่วนตัวหรือประสบการณ์ของบุคคลใกล้ชิดกับผู้ดำเนินรายการที่เคยประสบมาถ่ายทอดให้ผู้เล่าเรื่องและผู้ชมผู้ฟังทางบ้านได้รับทราบ

4.3.9 การแทรกเรื่องความเชื่อ

จากการวิเคราะห์การแทรกเรื่องความเชื่อในรายการเดอะโกสเรดิโอ ตามประเภทของความเชื่อ 11 ประการ (กิ่งแก้ว อัฒนากร, 2519) พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะแทรกความเชื่อบางประการที่ตัวเองมีลงไปในช่วงท้ายของแต่ละเรื่องเล่า โดยทั้งหมดอยู่ภายใต้ความเชื่อเรื่องบุคคลที่เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ ยกเว้นเรื่องทิดิมา เพื่อเธอ และเนติมา โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เรื่อง 'รื้อหยด'

ผู้ดำเนินรายการ : ส่วนมากตามต่างจังหวัด คุณกิต คุณผู้ชมคุณผู้ฟังครับ มันจะมีศาลลักษณะอย่างเนี่ยอยู่จริง ๆ แล้วเยอะด้วย เหมือนกับชาวบ้านทำเอาไว้เพื่อให้สัมภเวสี วิญญาณจะได้มาอยู่ตรงนี้ จะได้ไม่ต้องมาเร่ร่อน จะได้ไม่ต้องมารบกวนคนอื่น

(2) เรื่อง 'ทิตติมา'

ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ

(3) เรื่อง 'เพื่อเธอ'

ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ

(4) เรื่อง 'เอาถึงตาย'

ผู้ดำเนินรายการ : เพราะฉะนั้นในการเล่นผีถ้วยแก้วหรือว่าอะไรพวกนี้นะ ต้องระบุให้ชัดเจน แล้วยิ่งถ้าเราพูดกว้าง ๆ สมมติว่าถ้าตรงนั้นมีมากกว่า 1 อ้อหือ บ้านเทิงหนักกว่าเดิมอีกนะ คุณไม้ม

(5) เรื่อง 'อยากให้ฟังเรื่องนี้'

ผู้ดำเนินรายการ : การกระทำมันเป็นบ่อเกิดของกรรมที่ไม่มีใครหนี มันพัน เหมือนแบบเขารอ เขารู้อยู่แล้วว่าเนี่ยมันจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แล้วเวรกรรมมันจะต้องถูกชำระ ถูกชดใช้ เข้าใจว่า เออ อยากจะให้เอาเรื่องนี้มาเล่าเพื่ออย่างน้อยมันก็ไปเป็นการต่อบุญก็แล้วกัน เพื่ออุทิศส่วนกุศล เพื่ออุทิศกรรมซึ่งกันและกัน ไม่รู้มันจะได้ผลมากน้อยขนาดไหน อันนี้ผมเชื่อสุดใจเรื่องของเวรกรรม ทำอะไรได้อย่างนั้น ก็ขอให้ดวงวิญญาณของทั้งหมดที่อยู่ในเรื่องนี้ไปสู่ภพภูมิที่สมควร ผมไม่ได้บอกว่าให้ไปสู่ภพภูมิที่ดี เพราะเรื่องพวกนี้มันพูดยาก พอมันเป็นเรื่องของเวรกรรม ให้ไปอยู่ในภพภูมิที่สมควรดีกว่า

(6) เรื่อง 'แม่แพน'

ผู้ดำเนินรายการ : ยังไงผมว่าพอถึงเวลาแล้วก็ลูกหลานทุกคนต้องช่วยกันส่งใจส่งจิตไปถึงท่าน ต้องบอกให้ท่านปล่อยวางตรงนี้ให้ไปสู่ในภพภูมิที่ดี คือ แน่แน่นอนว่าถ้าท่านวนเวียนอยู่อย่างนี้ ท่านก็ต้องใช้พลังงานพอสมควรเหมือนกันนะในการที่จะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง คือพระท่านบอกว่าถึงขนาดแล้ว ก็ควรจะต้องปล่อยให้ท่านไป ต้องปลดห่วงอะไรบางอย่างให้ได้

ผู้เล่า : ทุกวันนี้คือหนูไม่โอเคเลย ถ้าใครมาพูดเกี่ยวกับเรื่องตาย ะจะมาลาอย่างเนี่ย หนูจะไม่รับฟังใครเลยที่พูดกับหนูแบบนี้

ผู้ดำเนินรายการ : มันไม่น่าฟังอยู่แล้วจริง มันฟังแล้วแบบมันเป็นลางอะ

(7) เรื่อง ‘คำสารภาพของหมอผี’

ผู้ดำเนินรายการ : ความบังเอิญมันไม่มีในโลกจริง ๆ นะ มันถูกลิขิตเหมือนชีวิตคุณต่อถูกลิขิตเลยว่าหมอผีคนนี้เขาต้องการคุณต่อให้ไปเป็นคนที่ยับช่วงต่อ ก็เลยทำทุกวิธีทาง ทำยังไงก็ได้ให้คุณต่อมา โดยสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คุณต่อเจ็บปวดมากที่สุด แต่ไม่สามารถที่จะไปทำอะไรใครได้ สิ่งหนึ่งที่จะแก้แค้นได้โดยที่กฎหมายเอาผิดไม่ได้ก็คือเรื่องของคุณไสยมนต์ดำ คุณต่อคือมีดที่อาจารย์เทียนใช้ในการทำร้ายคนอื่นและตัวเอง ผมไม่รู้จะยกเปรียบเทียบเรื่องนี้ยังไง ผมว่ามันคือ เวิร์กกรรมที่ต้องยอมรับ ที่ต้องยอมรับ แล้วมันก็เป็นเรื่องของบาปบุญคุณโทษ กฎแห่งกรรมที่คุณจะต้องยอมรับมัน ถ้าคุณไปยุ่งกับมัน

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

ผู้ดำเนินรายการ : คือ เป็นพิธีกรรมที่มันประหลาดมาก แล้วมันคือการส่งมอบส่งทอดการรับอะไรบางอย่างของคนในหมู่บ้านนี้ก็ไม่รู้ เรียกก่าย ๆ ตัวตายตัวแทนเข้าไปรับสิ่ง ๆ นี้จากมรดกความเชื่อนี้ ซึ่งอะไรก็ไม่รู้ แต่น่าจะเป็นปอบ

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ

(10) เรื่อง ‘ขงจื้อ’

ผู้ดำเนินรายการ : ตอนแรกผมคิดว่า อ้อ เป็นของครู เป็นของที่สืบทอดกันมาเพื่อเอาไว้บูชาครู อาจจะเป็นของนักแสดงนางรำเก่าในอดีต แต่เท่าที่ฟังมาทั้งหมดนะ ไม่รู้ดีมันเหมือนกับขันธในรูปแบบของขงจื้อ ไม่รู้ ผมคิดเอง มันเหมือนเป็นขันธ หลายท่านน่าจะทราบว่าเป็นการรับขันธส่งต่อกันมา ส่งอะไรบางอย่าง ซึ่งมันอาจจะแปรเปลี่ยนเป็นวัตถุอย่างอื่นที่ไม่ใช่ขันธ ผมกำลังจะบอกว่า มันเกี่ยวไปเรื่องของการนับถือผีบรรพบุรุษ ไม่รู้ อู๊ย น่ากลัวขงจื้อ

ผู้ดำเนินรายการ : มันเพียงแค่คำบอกเล่าที่ถูกส่งต่อกันมาว่า เนี่ย มันเป็นความอาถรรพณ์นะ มันเป็นเรื่องราวแบบนี้ละ ก็วนกลับไปคำพูดเดิม เหมือนกับว่าเขาเนี่ยเลี้ยงผีไว้ในบ้าน นับถือผีกันมา ก็คือ ผีบรรพบุรุษตัวเอง ผมจะบอกอย่างนี้ก่อน เดี่ยวจะมีบรรดาคนที่ชอบรัก ในบรรดาคนตรีไทย จะบอกว่า เฮ้ย คนตรีไทยมันไม่ได้มีผี เรากำลังจะบอกอย่างนี้ว่า มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนาฏศิลป์ดนตรีไทย แต่เนี่ยมันคือต้นกำเนิด เริ่มต้นมันมาจากจิตใจของคนที่ยากจะเอาชนะ ให้แค้นแค้นเงินทองไปแล้วดูเหมือนอยากจะทำอะไรไม่ได้ แต่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้ชอบขงจื้อ ชอบนางรำ ถ้าเราให้ขงจื้อไปผู้หญิงคนนี้ต้องใส่แน่ ๆ ก็เลยมีการไปพูดคุยกับหมอผีว่า ให้ทำของสิ่งนี้ขึ้นมา โดยมีการเอาอักขระหรือว่าใส่วิญญาณอะไรก็ได้แล้วแต่ ข้อแม้คือถ้าใครได้สวมใส่ คน ๆ นั้นจะต้องมาเป็นของฉันตลอดชาติตลอดชีวิต จุดมุ่งหมายก็คือเอามาให้ยาทวดเราใส่ นั่นแหละคือจุดเริ่มต้นของคุณไสยมนต์ดำที่ถูกทำใส่บรรพบุรุษของเรา

ตารางที่ 4.33

แสดงรายชื่อและการแทรกเรื่องความเชื่อของผู้ดำเนินรายการ

ชื่อเรื่อง	การแทรกเรื่องความเชื่อ
อีหยด	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ
ทิตีมา	ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ
เพื่อเธอ	ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ
เอาถึงตาย	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ
อยากให้ฟังเรื่องนี้	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ / ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย
แม่แฟน	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ / ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย
คำสารภาพของหมอผี	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังไสยศาสตร์
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ
เนติมา	ไม่พบการแทรกเรื่องความเชื่อ
ชฎา	ความเชื่อเรื่องบุคคล / ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังไสยศาสตร์ / ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของ “วัชรพล ผีกใจดี” ในฐานะผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ พบว่าผู้ดำเนินรายการมีการเปิดโอกาสให้ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ โดยไม่จำกัดเวลา เพื่อให้การเล่าเรื่องราวนั้น มีความครบถ้วนสมบูรณ์มากที่สุด ซึ่งปรากฏให้เห็นในบางเรื่องเล่า โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง ‘ทิตีมา’

ผู้ดำเนินรายการ : โอเค เตียวนะคุณซาแปบนิ่ง เอ่อ...ผมว่าวันนี้คุณซาเล่าไปตามที่คุณซาอยากจะเล่าดีกว่า จะยาวจะอะไรช่างมัน เอาที่คุณซาเห็นว่ามันสมบูรณ์ที่สุด เพราะผมฟังแล้วเรื่องนี้ โห มันต้องไปสุดถึงขนาดสุดมาก ๆ อะ นะคุณซานะ เอาตามนั้น

ผู้เล่า : มันจะทะลุ 2 ชั่วโมง

ผู้ดำเนินรายการ: ไม่เป็นไร

ผู้เล่า : ไม่เป็นไรเลยนะ

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่เป็นไร ผมอยากฟัง แล้วผมเชื่อว่าคุณผู้ฟังก็อยากฟัง

เรื่อง ‘ขงจื๊อ’

ผู้ดำเนินรายการ : โห มีหลายคนนะพยายามบอกเล่าต่อ ๆๆ คุณผู้ชม คุณผู้ฟังครับ เอ่อ เรื่องนี้เราใช้เวลามานาน่าจะ โห น่าจะชั่วโมงกว่าเกือบ ๆ 2 ชั่วโมง ถ้าผมจะยื้อให้คุณไทเกอร์เล่าต่อมันก็จะดู (หัวเราะ)

ผู้เล่า : นาน กินเวลาคนอื่นใช้ไหมครับพี่

ผู้ดำเนินรายการ : ไม่หรอก ผมว่าถ้าจะเอาให้มันสุดคุณไทเกอร์ ที่นี้ The Ghost Radio ผมพูดในฐานะคนจัดรายการ ผมก็อยากรู้เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้นวะ เอาไหมอะ ถ้ามึงไทเกอร์ก่อน เอาไหมอะ

ผู้เล่า : ผมไม่ติดนะ ผมสะดวก ๆ

ผู้ดำเนินรายการ : คุณไทเกอร์ไม่ติด ผมก็ไม่ติด ผมก็เชื่อว่าหลายท่าน ที่ฟังอยู่นะตอนนี้ 83,303 ท่าน ก็คิดเหมือนกันว่ามันคืออะไรวะ เอาละ

ผู้เล่า : ครับ ได้ ๆ

จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของ “วัชรพล ฝึกใจดี” ในฐานะผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า “วัชรพล ฝึกใจดี” มีการใช้ศิลปะการดำเนินรายการ 8 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย บทส่งท้าย การปλοบโยน การแทรกคติเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก และการแทรกเรื่องความเชื่อ โดยในบางวิธีอาจไม่ได้ใช้ครบในทุกเรื่องเล่า เนื่องจากไม่มีสถานการณ์ที่สอดคล้องให้ได้ใช้ได้แก่ การปλοบโยน การแทรกคติเตือนใจ และการแทรกเรื่องความเชื่อ นอกจากนี้ ในแง่ของการดำเนินรายการนั้น ผู้ดำเนินรายการมีการเปิดโอกาสให้ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ โดยคำนึงถึงความสมบูรณ์ของเรื่องราวมากกว่าเวลา

ตารางที่ 4.34

แสดงผลสรุปศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอและรายชื่อเรื่องเล่าที่พบ

ศิลปะการดำเนินรายการ	ชื่อเรื่องที่พบ									
	รื้อหยด	ทิตินา	เพื่อเธอ	เอาถึงตาย	อยากให้ฟังเรื่องนี้	แม่แฟน	คำสารภาพของหมอผี	หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา	เนติมา	ชญา
การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
บทส่งท้าย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การปลอกบโยน	×	✓	×	×	✓	×	×	×	×	✓
การแทรกคติเตือนใจ	×	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓
การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม	×	×	×	×	×	×	×	×	×	×
การแทรกเรื่องความเชื่อ	✓	×	×	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่า โครงสร้างการเล่าเรื่อง และศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดและทฤษฎีดังต่อไปนี้ในการวิเคราะห์เรื่องเล่าที่นำมาศึกษา

1. แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผี
3. แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมาของการเล่าเรื่องผี
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง
5. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินรายการ

โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ ซึ่งออกอากาศย้อนหลังบนแพลตฟอร์มยูทูบ “The Ghost Radio Official” ระหว่างวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2566 - 31 มีนาคม พ.ศ. 2567 เป็นระยะเวลา 1 ปี คัดเลือกตัวอย่างจากจำนวนการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง ตามตารางที่ 3.1

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” นั้น โดยแบ่งการศึกษาเป็น 3 ส่วน ได้แก่ วิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง และวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย แบ่งเป็น 3 ประเด็นหลักได้ดังนี้

5.1.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง พบว่า การตั้งชื่อเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ และการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพมากที่สุด โดยมีเรื่องเล่าจำนวน 1 เรื่องที่การตั้งชื่อเรื่องสามารถจัดอยู่ได้ทั้ง 2 กลุ่ม คือ เรื่อง หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ซึ่งเป็นการตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ และการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ

เมื่อมาพิจารณาในแง่เนื้อหาที่เกี่ยวกับผีนั้น ผีจำนวน 1 ตน เป็นจำนวนผีที่ปรากฏในเรื่องเล่ามากที่สุด โดยพบทั้งผีเพศชายและหญิง ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเดียวกัน รวมทั้งเป็นผีร้ายในสัดส่วนที่มากกว่า ขณะที่ในเรื่องเล่าจำนวนครึ่งหนึ่ง ผีจะปรากฏตัวในช่วงเวลาเย็น-กลางคืน สามารถปรากฏตัวได้ในหลายสถานที่ และมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผีที่ปรากฏตัวในต่างจังหวัด ส่วนรูปลักษณะของผีที่ปรากฏในเรื่องเล่า นั้น มีสภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์มากที่สุด และสามารถทำให้มนุษย์รับรู้ได้หลายอย่างร่วมกัน นอกจากนี้ สาเหตุการเสียชีวิตของผีในเรื่องเล่า ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุมากที่สุด โดยการพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา เป็นการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่ามากที่สุด และการเฉลยเรื่องราวในเรื่องนั้น มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคนในเรื่องเดียวกันมากที่สุด

ตารางที่ 5.1

แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าที่พบมากที่สุดในแต่ละหัวข้อ

เนื้อหาเรื่องเล่า	รูปแบบที่พบมากที่สุด
การตั้งชื่อเรื่อง	การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ / การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ
จำนวนผีที่ปรากฏ	1 ตน
เพศของผี	ทั้งเพศชายและหญิง
ประเภทของผี	ผีร้าย
เวลาในการปรากฏตัวของผี	ช่วงเวลาเย็น-กลางคืน
สถานที่ที่ผีปรากฏ	ปรากฏตัวได้หลายสถานที่
พื้นที่ที่ผีปรากฏ	ต่างจังหวัด
รูปลักษณะของผี	สภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์
การรับรู้ถึงผี	การรับรู้หลายอย่างร่วมกัน
การเสียชีวิตของผี	ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุ
การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา
ผู้เฉลยเรื่องราว	มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคน

ทั้งนี้ จากการศึกษาวเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า จำนวน 30 เรื่องนั้น พบว่ามีเรื่องเล่าจำนวน 1 เรื่องที่ไม่มีผีปรากฏตัวเลย ได้แก่ เรื่อง 11.11 นอกจากนี้ มีจำนวน 18 เรื่องที่มีเนื้อหาบางส่วนของเรื่องราวเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์หรือพิธีกรรมบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา

5.1.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่า จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ สามารถจำแนกการวิเคราะห์ได้ 2 ส่วน ได้แก่ องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง

ผู้วิจัยพบว่า เรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ มีองค์ประกอบ 6 ประการ ได้แก่ 1. โครงเรื่อง (Plot) 2. แก่นเรื่อง (Theme) 3. ความขัดแย้ง (Conflict) 4. มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) 5. ตัวละคร (Character) และ 6. ฉาก (Setting)

โดยการวางโครงเรื่องยังแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การเริ่มเรื่อง (Exposition) 2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) 3. ขั้นภาวะวิกฤต (Climax) 4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action) และ 5. ขั้นยุติเรื่องราว (Ending) ซึ่งในขั้นการเริ่มเรื่องของเรื่องเล่า พบว่า มีการใช้การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละครมากที่สุด ขณะที่การพัฒนาเหตุการณ์ จะเกิดขึ้นในตอนที่ตัวละครต้องเข้าไปเกี่ยวพันกับผีหรือวิญญาณไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ต่อมาในขั้นภาวะวิกฤต ล้วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งลึกลับหรือระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่ทำให้เกิดจุดแตกหักของเรื่องราว ส่วนขั้นภาวะคลี่คลาย ส่วนใหญ่สามารถคลี่คลายวิกฤตหรือปัญหาความยุ่งยากได้ จากการที่ความจริงของเรื่องราวถูกเปิดเผย หรือได้รับการแก้ไข และในขั้นยุติเรื่องราว ครึ่งหนึ่งจากเรื่องเล่า จำนวน 10 เรื่อง จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending)

ขณะที่แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme) พบว่า มีสัดส่วนจำนวนเท่ากัน โดยแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา มักจะเกี่ยวข้องกับความดีความชั่วของมนุษย์ ส่วนแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักนั้น เป็นความรักที่มีหลากหลายรูปแบบ ส่วนความขัดแย้ง (Conflict) ที่พบในเรื่องเล่า เป็นความขัดแย้งใน 2 รูปแบบ คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งในเรื่องเล่า 1 เรื่อง ไม่จำเป็นต้องมีความขัดแย้งแค่รูปแบบเดียว โดยผู้เล่าเรื่องส่วนใหญ่จะเล่าด้วยมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) แบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง นอกจากนี้ ตัวละคร (Character) ในเรื่องเล่ามักมีจำนวนมากกว่า 10 ตัวละคร โดยมีสัดส่วนตัวละครสำคัญน้อยกว่าตัวละครรอง และในเรื่องของฉาก (Setting) พบ เรื่องเล่าทั้ง 10 เรื่อง มีฉากประดิษฐ์ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าทั้งหมด ขณะที่ฉากธรรมชาติปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเพียง 1 เรื่องเท่านั้น

5.1.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง

ผู้วิจัยพบว่า กลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุด คือ การผสมผสานความคิด (Converging Ideas) และภูเขา (The Mountain) มีจำนวน 3 เรื่องเท่ากัน รองลงมา คือ ลูปที่ซ้อนกัน สไตร์ริงนิก (Nested Loops) จำนวน 2 เรื่อง เริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) และการเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) จำนวน 1 เรื่องเท่ากัน ตามลำดับ

5.1.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของ “วัชรพล ผีกใจดี” ในฐานะผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ พบว่า

การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวถึงชื่อผู้เล่า เนื้อหาบางส่วน of เรื่องเล่า ช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ และลำดับในการเล่าว่าผู้เล่าเป็นสายที่เท่าไรของวัน ขณะที่การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวสวัสดีผู้เล่า ถามข้อมูลเกี่ยวกับการติดตามฟังรายการ ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะพูดคุยกับผู้เล่าในลักษณะเป็นกันเอง หากเป็นผู้เล่าหน้าเก่าก็จะมีการพูดถึงเรื่องเล่าที่ผู้เล่าคนนั้นเคยเล่าไว้ครั้งก่อน และพูดคุยเรื่องอื่นๆ เพิ่มเติม ส่วนการสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย ผู้ดำเนินรายการจะกล่าวถึงเนื้อหาที่เป็นจุดเริ่มต้นหรือบทสรุปของเรื่อง ซึ่งจะเน้นเนื้อหาช่วงที่มีความสำคัญกับเรื่องราว โดยในบทส่งท้ายผู้ดำเนินรายการจะกล่าวขอบคุณผู้เล่า พูดคุยส่งท้ายเกี่ยวกับเรื่องเล่า หรือเชิญชวนให้มาเล่าเรื่องอีก ในด้านการปλοปโยน ผู้เล่าที่มีอาการประหม่าหรือตื่นเต้น พบว่า มีเพียง 3 เรื่องที่ผู้เล่ามีอาการในลักษณะดังกล่าว ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะปλοปโยนผู้เล่าด้วยการกล่าวสนับสนุนหรือพูดให้กำลังใจ นอกจากนี้ การแทรกคติเตือนใจ ผู้ดำเนินรายการจะสรุปข้อคิดที่ได้จากการเรื่องเล่า นั้น ๆ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับผู้ชมผู้ฟังทางบ้าน ซึ่งพบได้ใน 6 เรื่อง ได้แก่ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แฟน คำสารภาพของหมอผี หมูบ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา และขงูา ทั้งนี้ ผู้ดำเนินรายการมีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกต่อเรื่องเล่าด้วยการขึ้นเสียงสูงเพื่อแสดงอารมณ์ร่วม ซึ่งมักจะมีการอุทานหรือพูดคำว่า “ขนลุก” ในเกือบทุกเรื่อง รวมทั้งมีการใช้น้ำเสียงในการชมผู้เล่าเรื่อง พร้อมกับการกล่าวขอบคุณผู้เล่าซ้ำ ๆ แต่ไม่พบว่า ผู้ดำเนินรายการนำประสบการณ์ส่วนตัวหรือประสบการณ์ของบุคคลใกล้ชิดมาถ่ายทอดให้ผู้เล่าเรื่องและผู้ชมผู้ฟังทางบ้านได้รับทราบในเรื่องเล่าเรื่องใดเลย ทั้งนี้ นอกจากการแทรกคติเตือนใจแล้ว ผู้ดำเนินรายการยังมีการแทรกเรื่องความเชื่อของตัวเองบางประการลงไปในช่วงท้ายของแต่ละเรื่องเล่า โดยทั้งหมดอยู่ภายใต้ความเชื่อเรื่องบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิญญาณ ยกเว้นเรื่องทิดีมา เพื่อเธอ และเนติมา ที่ไม่มีการแทรกเรื่องความเชื่อใด ๆ ลงไป

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของวัชรพล ผิกใจดี ในฐานะผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ พบว่า ผู้ดำเนินรายการเปิดโอกาสให้ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ โดยไม่จำกัดเวลา เพื่อให้เรื่องราวนั้นมีสมบูรณ์มากที่สุด

5.2 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)” พบว่า การเล่าเรื่องผี เรื่องหลอน หรือเรื่องสยองขวัญด้วยการพูดนั้น เป็นหนึ่งในวิธีที่มนุษย์ถ่ายทอดเรื่องราวที่ตัวเองประสบพบเจอหรือได้รับรู้มา เพื่อบอกเล่าให้ผู้อื่นได้รับทราบ นอกเหนือไปจากการเขียนหรือการพิมพ์ โดยมีวัตถุประสงค์เบื้องหลัง นอกจากความต้องการที่อยากบอกเล่าเรื่องราว เช่น เป็นอุทาหรณ์เตือนใจ สอนการใช้ชีวิต เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ วิชชา สันทนาประสิทธิ์ และ พิชยชัย แสงดี (ม.ป.ป.) กล่าวว่า มนุษย์ใช้การเล่าเรื่องเป็นช่องทางในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก รวมถึงประสบการณ์ที่พบเจอจากคนหนึ่ง ไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยการเล่าเรื่องแต่ละเรื่องนั้นมักแฝงไว้ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่ผู้เล่าต้องการถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง ซึ่งการเล่าเรื่องในรายการเดอะโกสเรดิโอได้รับความนิยมนั้น ต้องอาศัยหลายส่วนประกอบกัน ทั้งเนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่อง รวมถึงตัวผู้ดำเนินรายการเอง โดยเมื่อนำผลการศึกษาในด้านต่าง ๆ มาพิจารณาในรายละเอียดแล้ว ผู้วิจัยมีข้อค้นพบที่สามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

5.2.1 เนื้อหาเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

การตั้งชื่อเรื่องเล่านิยมตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นกลุ่มคำเตือน คำสั่ง ข้อห้าม กลุ่มคำกริยาทั่วไป และกลุ่มคำที่สะท้อนถึงความรู้สึก รวมทั้งชื่อที่สื่อถึงบุคคล หรืออาชีพ ซึ่งแตกต่างจากผลการสำรวจการตั้งชื่อเรื่องเล่าผีไทย กรณีศึกษา 100 เรื่องเล่ายอดนิยมจาก The Ghost Radio ในปี 2560-2566 ของกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ (2566) ที่นิยมตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ โดยระบุว่า การตั้งชื่อเรื่องในลักษณะนี้ สะท้อนความเชื่อเรื่องผีของไทยที่มักจะสิงสถิตในสถานที่ที่มีผู้เสียชีวิต และมักพบเรื่องเล่าหรือตำนานความเชื่อที่เกี่ยวกับสถานที่ได้บ่อยครั้ง นอกจากนี้ ผลการศึกษายังไม่สอดคล้องกับที่ จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรื่องเล่าสยองขวัญของรายการวิทยุเดอะซ็อค ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ทำการศึกษา ล้วนตั้งชื่อเรื่องที่สื่อความหมายถึงในทำนองเกี่ยวกับความตาย เรื่องสยองขวัญ หรือผี จากความแตกต่างของผลการศึกษานี้ แสดงให้เห็นว่า แนวคิดการตั้งชื่อเรื่อง

ในอดีตกับปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไป การตั้งชื่อเรื่องผีไม่จำเป็นต้องยึดโยงกับสถานที่ ไม่ต้องน่ากลัว หรือสื่อความเป็นผีอีกต่อไป แต่จะตั้งชื่อในลักษณะที่สามารถดึงดูดความสนใจด้วยถ้อยคำต่าง ๆ หรือคำที่สื่อถึงเนื้อหาเด่นของเรื่องราว ทั้งนี้ อาจสรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีหรือเรื่องลึกลับสยองขวัญในปัจจุบัน ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกความเป็นผีผ่านชื่อเรื่องอีกต่อไป แต่ควรใช้ชื่อเรื่องที่น่าสนใจ เพื่อดึงดูดให้คนอยากติดตามเรื่องราว

ทางด้านจำนวนผีที่ปรากฏในเรื่องเล่า เป็นผีจำนวน 1 ตนมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ความนิยมของเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีนั่น ไม่ได้เกี่ยวกับการที่ต้องมีจำนวนผีปรากฏออกมาหลาย ๆ ตน ทั้งนี้ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบว่ามีการวิจัยใดทำการศึกษาในประเด็นนี้ แต่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นเพศของผีที่พบว่า ในเรื่องเล่าที่มีจำนวนผีมากกว่า 1 ตน มีทั้งผีเพศชายและหญิง ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเดียวกันมากที่สุด แต่อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับผีที่เป็นเพศหญิงอย่างเดียว โดยไม่พบผีที่เป็นเพศทางเลือกปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าใดเลย ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ Chanan Yodhong (2017) ที่มองว่า การเล่าเรื่องผีทั้งในรายการทีวี วิดีโอ หรือรับฟังจากคนรู้จัก ผีมักปรากฏตัวด้วยการแบ่งอัตลักษณ์ทางเพศแบบชัดเจนอย่างชัดเจน และไม่ค่อยมีการเล่าเรื่องผีในรูปแบบผีกะเทย เกย์ เลสเบี้ยน หรือคนข้ามเพศบ่อยครั้ง ทั้งนี้ อาจวิเคราะห์เพิ่มเติมได้ว่า เรื่องเล่าที่นำมาเล่าในรายการส่วนใหญ่เป็นเรื่องในอดีตและเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ย้อนกลับไปในนานพอสมควร โดยในสมัยนั้น เรื่องของเพศทางเลือกยังไม่ได้รับการยอมรับมากนัก ทำให้ปรากฏผีที่เป็นเพศทางเลือกในเรื่องเล่าน้อย และเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับความนิยมน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ ที่ทำการศึกษา นอกจากนี้ ผลการศึกษายังไม่สอดคล้องกับการสำรวจข้อมูลของ Thanyawat Ippoodom (2017, 2018) ที่พบสัดส่วนของผีเพศหญิงมากที่สุด โดยปัจจัยสำคัญที่ทำให้เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีผู้หญิงมีมากกว่าผู้ชายมาจากสภาพความเป็นอยู่ของผู้หญิงในโลกความจริงที่มักตกเป็นผู้ถูกระงับในสังคม เมื่อตายไปแล้ววิญญาณจึงมักปรากฏในโทนที่หม่นเศร้า ในขณะที่ผู้ชายส่วนใหญ่จะมีฐานะผู้กระทำ ทั้งในช่วงที่มีชีวิตและตายไปแล้ว ผลการศึกษาที่ออกมาสะท้อนให้เห็นว่า เรื่องเล่าผีในปัจจุบันไม่ได้มีจำนวนผีอยู่แค่ 1 ตน โดยในเรื่องเดียวกันอาจมีผีมากกว่า 1 ตน จึงทำให้สัดส่วนเพศของผีที่พบมีการเปลี่ยนแปลงไป

ประเภทของผีที่ปรากฏในเรื่องเล่าทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่อง 11.11 ที่ไม่มีผีปรากฏตัวนั้น หากไม่ใช่ผีที่มนุษย์หวาดกลัว ก็ย่อมเป็นผีที่มนุษย์นับถือ เนื่องจากสามารถให้คุณหรือโทษได้ ซึ่งเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอ มีทั้งผีดีและผีร้าย ซึ่งผีดีที่พบในเรื่องเล่า เป็นผีที่คอยปกป้องให้ความช่วยเหลือมนุษย์ ขณะที่บางครั้งมาปรากฏตัวให้รับรู้เฉย ๆ หรือมาขอความช่วยเหลือ แต่จากผลการวิเคราะห์เรื่องเล่า จำนวน 30 เรื่อง ส่วนใหญ่มักเป็นผีร้ายที่ตามหลอกหลอนคอยลิดรอนสร้างความเจ็บป่วยแก่มนุษย์ หรือทำให้ถึงชีวิต สอดคล้องกับที่ เสถียรโกเศศ (2503) ระบุว่า ผี คือ สิ่งที่มีมนุษย์เกรงกลัวหรือบางครั้งก็นับถือ มีฤทธิ์และอำนาจเหนือกว่ามนุษย์ ให้คุณหรือโทษได้

โดยแบ่งผีเป็น 2 พวก คือ ผีดีและผีร้าย ซึ่งผีดีตามปกติไม่ให้ตีหรือร้ายแก่ใคร ยกเว้นถูกทำให้โกรธ ส่วนผีร้ายเป็นพวกผีเลวหรือผีชั้นสามัญ มีอยู่เป็นจำนวนมากทุกหัวระแหงในจำพวกผี ผีพวกนี้เกะกะ ระรานเป็นพาลไม่มีดีให้แกใคร คนจึงกลัวยิ่งกว่าผีจำพวกอื่น เป็นผีที่แม้บางครั้งจะไม่ทำร้ายใคร แต่ก็หลอกหลอนให้คนตกใจกลัว ที่คนถูกผีหลอกก็คือผีจำพวกนี้ ตามปกติมักให้ร้ายอย่างเดียวจึงต้อง คอยระวังไว้ เพราะเป็นผีพาลผีร้าย

ขณะที่เวลาในการปรากฏตัวของผี ครั้งหนึ่งของเรื่องเล่าทั้งหมด ผีจะปรากฏตัว ในช่วงเวลาเย็น-กลางคืน สอดคล้องกับที่ Donald G.Carpenter (1980, อ้างถึงใน สุชาติ บุษย์ชญาณนท์, 2559) ระบุในทฤษฎีฟิสิกส์แห่งการหลอกหลอน (The Physics of Haunting) ที่อธิบายปรากฏการณ์ทางวิญญาณและรูปแบบของการเห็นผีไว้ว่า ผีปรากฏตัวในเวลากลางคืนหรือหลังพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว นอกจากนี้ ผลการศึกษายังสอดคล้องกับที่ Thanyawat Ippoodom (2017) สืบค้นข้อมูลเรื่องเล่า ในรายการ The Shock ว่า ตอนกลางคืนเป็นเวลาที่เจอผีมากที่สุด โดย Gayle Laakmann McDowell (2012) อธิบายว่า เหตุผลที่ผีในเรื่องเล่าต่าง ๆ มักปรากฏตัวในตอนกลางคืน มาจากปัจจัยหลัก ได้แก่ 1. โดยธรรมชาติของมนุษย์ กลัวความมืดเป็นทุนเดิมมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ 2. เพราะเวลากลางคืน การมองเห็นทำได้ไม่ดืนัก เมื่อมองไม่ชัด สมอาก็มีแนวโน้มที่จะปะติดปะต่อเรื่องราว ในจินตนาการเข้าไว้ด้วยกัน 3. เพราะเวลากลางคืนนั้นอันตรายและเลวร้าย สิ่งชั่วร้ายจึงต้องออกมาในเวลากลางคืน เป็นข้อสรุป (กึ่ง) เชิงตรรกะว่าผีจะชอบกลางคืนมากกว่ากลางวัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ไม่ว่าจะอดีตหรือปัจจุบัน ผียังคงปรากฏตัวในตอนกลางคืน

ในแง่ของสถานที่และพื้นที่ที่ผีปรากฏตัวผ่านเรื่องเล่า นั้น ผีสามารถปรากฏตัวได้ในหลายสถานที่ สอดคล้องกับการศึกษาของ ปิลันลน์ ปุณณูประภา และ สามินี รัตนยงค์ไพโรจน์ (2559) ที่ได้ทำการศึกษา ภาพยนตร์ผีไทย : ภาพมายาแทนความฝันของผู้ชม พบว่า ในมิติแห่งเรื่องเล่า ภาพยนตร์ผีร่วมสมัยก้าวข้ามออกมาจากกรอบคิดในอดีต ทำให้การปรากฏกายของผีในภาพยนตร์ปราศจากซึ่งเทศะ สามารถออกมาได้ทุกที่ ไม่จำเป็นต้องปรากฏในพื้นที่เฉพาะเท่านั้น ขณะที่ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับการสำรวจข้อมูลของ Thanyawat Ippoodom (2017, 2018) ที่ระบุว่า สถานที่ที่พบเจอผีมากที่สุด คือ บ้าน/ห้องพักส่วนตัว รวมถึงไม่พบว่า มีเรื่องเล่าใดใน 30 เรื่องที่ได้ทำการศึกษา มีผีปรากฏตัวอยู่ในโรงพยาบาล ซึ่งแตกต่างจากที่ ฉัตรญาณ ทวีทุน (2555) ระบุว่า สถานที่ที่ผีมักปรากฏตัว คือ โรงพยาบาล แสดงให้เห็นว่า ผีในเรื่องเล่ายุคใหม่ไม่จำกัดว่าผีจะต้องสิงสถิตอยู่ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งเสมอไป แต่เป็นการติดตามตัวบุคคลหรือสิ่งของไปมากกว่า นอกจากนี้ เรื่องราวเกี่ยวกับผีส่วนใหญ่มักพบในต่างจังหวัด สอดคล้องกับการศึกษาของ สิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) ที่ทำการศึกษารื่องเล่าเกี่ยวกับผีในรายการเดอะ โกสต์ เรดิโอ (The Ghost Radio) จากเรื่องเล่าของคุณบอล ในฐานะนักเล่าเรื่องยอดนิยม พบว่า มีการกล่าวถึง

จังหวัดที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นต่างจังหวัดในสัดส่วนที่มากกว่า ซึ่งเป็นการสร้างการเชื่อมโยงเรื่องเล่าร่วมสมัยผ่านการกล่าวถึงสถานที่ในจังหวัดต่าง ๆ เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมกับผู้ฟังว่า สถานที่ในเรื่องเล่านั้นมีอยู่จริง อีกทั้งผลการศึกษายังสอดคล้องกับแนวคิดของ Tassana Puttaprasart (2023) ที่กล่าวว่า หากมองไปยังเรื่องราวของขวัญทั่วโลก บ่อยครั้งมักมาคู่กับภาพของชนบท ปอบ กระสือ กระหัง ผีที่รู้จักกันอย่างดีในประเทศไทย หรือลัทธิบูชาขวัญ มาจากความเชื่อท้องถิ่นหรือพื้นที่ทางไกลอยู่บ่อยครั้ง ในขณะเดียวกัน หากมองมายังชุมชนเมือง การนึกถึงเรื่องสยองขวัญเหนือธรรมชาติกลับยากกว่าที่คิด และบ่อยครั้งเมื่อเราพูดถึงความกลัวเกี่ยวกับความน่ากลัวของความเชื่อท้องถิ่น เรามักมองและรับรู้ผ่านระบบ “คนใน-คนนอก” เมื่อเราหันมองผีท้องถิ่นในไทยบ้าง พวกเขาก็เป็นตัวแทนของความเป็นอื่นเสมอมา นอกจากนี้ เรื่องเล่าส่วนใหญ่จะกล่าวถึงพื้นที่ที่ผีปรากฏตัวแบบไม่ระบุเจาะจงว่าเรื่องราวเกิดอยู่ในพื้นที่จังหวัดใด แต่จะใช้การกล่าวเป็นภูมิภาคแทน ซึ่งสามารถอธิบายได้ด้วย 2 เหตุผล คือ ต้องการปกปิดสถานที่ในเรื่องราว เพื่อป้องกันคนตามหา ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลที่ตามมาในภายหลังได้ เช่น เรื่อง หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา หรืออีกสาเหตุ คือ เป็นกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อให้คนฟังเกิดจินตนาการ เพราะหากระบุพื้นที่แบบเฉพาะเจาะจงลงไป ประสพการณ์ตรงของผู้ฟังที่เคยผ่านหรือไปพื้นที่นั้น ๆ อาจลดทอนความตื่นเต้นน่ากลัวของเรื่องราว

รูปลักษณ์ของผีที่ปรากฏในเรื่องเล่า นั้น มีสภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์มากที่สุด แต่มักปรากฏด้วยรูปลักษณ์แบบมนุษย์ปกติก่อนจึงค่อยแสดงตนว่าเป็นผีหรือวิญญาณ ด้วยการกระทำบางอย่าง สอดคล้องกับที่ เสถียรโกเศศ (2503) ได้กล่าวถึงผีว่า สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถมองเห็นได้ตามปกติ ไม่สามารถทราบหรืออธิบายได้ด้วยปัญญาและเหตุผล เป็นสิ่งน่าประหลาด อัศจรรย์ผิดจากธรรมดาสามัญ ตัวจริงของผีเป็นอย่างไรไม่มีใครทราบ หากผีต้องการให้เห็นตัวก็มักจะปรากฏเป็นรูปร่างราง ๆ ไม่ชัดเจน หรือเป็นรูปต่าง ๆ ตามที่ผีต้องการให้เห็นหรือตามแต่ที่มนุษย์เห็นไปเอง ส่วนการรับรู้ถึงผีในเรื่องเล่าเกือบทั้งหมดนั้น มนุษย์รับรู้ได้หลายอย่างร่วมกัน เช่น มองเห็นได้กลิ่น และสัมผัส เป็นต้น สอดคล้องกับที่ คาราซนัว อันนา อันสุธา กล่าวไว้ว่า ผี คือ วิญญาณที่ไม่มีรูปแบบตายตัว เปลี่ยนรูปร่างได้ หรือบางครั้งมาแต่กลิ่น มาแค่ความรู้สึก และเข้าฝันมนุษย์เราได้ (ชัยยศ ยงค์เจริญชัย, 2562) รวมทั้งสอดคล้องกับที่ Donald G.Carpenter (1980, อ้างถึงใน สุขชาติ บุญยชญานนท์, 2559) ระบุในทฤษฎีฟิสิกส์แห่งการหลอกหลอน (The Physics of Haunting) ว่า การปรากฏตัวของผีมักมาพร้อมเสียงกลืนหรืออะไรสักอย่างที่ทำให้ผู้พบเจอรู้สึกผิดปกติจากเดิม ซึ่งสามารถสัมผัสได้ทางความรู้สึก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฉัตรวิญญาน์ ทวีทุน (2555) ที่พบว่า ผีส่วนมากในภาพยนตร์ไทยมีรูปร่างลักษณะแตกต่างจากคนธรรมดา หากพิจารณาการรับรู้ถึงผีของมนุษย์ในแง่ของการหลอกหลอน ผลการศึกษามิสอดคล้องกับการสำรวจข้อมูลของ Thanyawat Ippoodom (2017) ที่พบข้อมูลในเชิงพฤติกรรมว่า ผีผู้ชายจะมีรูปแบบการหลอก

ผู้คนด้วยแนวทางที่หนักกว่าผู้หญิง คือ มีพฤติกรรมในเชิงตะเนื้อต้องตัว ต้องการคุกคามชีวิตของผู้คนโดยตรง แตกต่างไปจากพฤติกรรมของผีผู้หญิงที่ส่วนใหญ่จะหลอกหลอนผู้คนด้วยวิธีการไม่ตะเนื้อต้องตัวกัน เช่น ปรากฏตัวขึ้นมาด้วยหัวเราะ ฟ้อนรำ หรือมีพฤติกรรมเหมือนคนทั่วไป คือ เดินไปตามสถานที่ต่าง ๆ แต่ในงานวิจัยชิ้นนี้กลับพบผลที่ตรงข้ามกัน คือ ผีเพศหญิงมีพฤติกรรมในการหลอกผู้คนและต้องการเอาชีวิตรมนุษย์มากกว่าผีเพศชาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสภาพความเป็นอยู่ของผู้หญิงในโลกความจริงมักจะตกเป็นผู้ถูกระงับในสังคมมากกว่าผู้ชาย เมื่อตายไปแล้ววิญญาณจึงปรากฏในโทนที่หม่น ๆ และมีหลายคนที่ต้องการเรียกร้องความเป็นธรรม หรือฉายภาพความรุนแรงซ้ำให้กับคนที่บังเอิญมาอยู่สถานที่เกิดเหตุ และหากมองผ่านสายตาแบบสตรีนิยมก็อาจจะวิเคราะห์ได้ว่า การกลับมาหลอกหลอนของผีสะท้อนได้ถึงโครงสร้างของสังคมชายเป็นใหญ่ที่ผู้หญิงถูกตรึงอยู่ในฐานะผู้ถูกระงับมาตลอดในตอนที่มีชีวิต แต่จะมีพลังอำนาจมากขึ้นและสร้างความปั่นป่วนให้กับโลกของชายเป็นใหญ่ได้ในตอนที่ตายไปแล้ว

ในมิติการเสียชีวิตของผีในเรื่องเล่า พบว่า เป็นการเสียชีวิตที่ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการสำรวจข้อมูลของ Thanyawat Ippoodom (2017, 2018) ที่ผีในเรื่องเล่าของ The Shock จะทราบสาเหตุการเสียชีวิตที่ชัดเจน โดยส่วนใหญ่จะเสียชีวิตด้วยสาเหตุที่ค่อนข้างหลากหลาย เช่น อุบัติเหตุ ดึกถล่ม ถูกฆาตกรรม และโดนไฟดูด เป็นต้น หรือจากผลการสำรวจของ The Ghost Radio ที่พบว่า สาเหตุหลักของการเสียชีวิต คือ ถูกฆาตกรรม 55.56% แสดงให้เห็นว่า เนื้อหาเรื่องเล่าในอดีตกับปัจจุบันเปลี่ยนไปในแง่ของการเสียชีวิตของผีที่มีความลึกซึ้งซับซ้อนและไม่สามารถหาคำตอบได้มากขึ้น

ทั้งนี้ การพึ่งพิงศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนาถูกใช้ในการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนสุดท้ายของเรื่องราวมากที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ สิริวิทย์ สุขกันต์ (2564) ที่ทำการศึกษาเรื่องเล่าเกี่ยวกับผีในรายการเดอะ โกสต์ เรดิโอ (The Ghost Radio) ซึ่งใช้การสวดมนต์และการอุทิศส่วนกุศลแผ่เมตตาเป็นวิธีแก้ไขปัญห และประเด็นสุดท้ายของเนื้อหาเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสต์เรดิโอ คือ ผู้เฉลยเรื่องราว ผลการศึกษาพบว่า มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคนในเรื่องเล่าเดียวกันนั้น ไม่สอดคล้องกับผลการสำรวจข้อมูลของ Thanyawat Ippoodom (2018) ที่บทบาทของผู้รู้ความลับและเฉลยความลับของผี ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพระสงฆ์ที่ล่วงรู้อะไรหลาย ๆ อย่างที่คนทั่วไปไม่รู้ เช่น ความต้องการของผี สาเหตุการตายของผี รวมถึงการมีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือในยามที่คนวิงวอนจากผีอีกด้วย ซึ่งผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ มีเรื่องเล่าเพียงแค่ 2 เรื่องเท่านั้นที่พระเป็นผู้เฉลยเรื่องราว นั้นแสดงให้เห็นว่า การเฉลยเรื่องราวเกี่ยวกับผีในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องมีผู้รู้เรื่องราวเพียงคนเดียวอีกต่อไป ส่งผลให้เรื่องราวนั้นมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น เพราะเป็นข้อมูลที่มาจากหลายคน รวมถึงจุดสำคัญ คือ แม้การพึ่งพิงศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา จะเป็นการรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด

แต่ทว่าในแง่ของตัวบุคคลในการเฉลยเรื่องราวนั้น เรื่องเล่าในปัจจุบันกลับไม่ได้ยึดโยงกับบทบาทของพระเสมอเหมือนเช่นในอดีต แต่เป็นใครก็ได้ที่สามารถทำหน้าที่เฉลยเรื่องราว ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ผ่านสื่อของพระในโลกแห่งความเป็นจริง (World of Reality) ที่ก่อให้เกิดศรัทธาอันน้อยลง

5.2.2 โครงสร้างการเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสตร์เรดิโอ (The Ghost Radio)

5.2.2.1 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของการเล่าเรื่องของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสตร์เรดิโอที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ พบว่า เรื่องราวที่ผู้เล่านำมาเล่านั้นมีทั้งที่มาจากประสบการณ์ตรงของตัวเองและมาจากการรับฟังต่อจากคนอื่นอีกทอดหนึ่ง โดยถึงแม้ผู้เล่าแต่ละคนจะมีวิธีการเล่าที่ไม่เหมือนกัน แต่เรื่องเล่าทั้งหมดล้วนเล่าผ่านองค์ประกอบ 6 ประการ ได้แก่ 1. โครงเรื่อง (Plot) 2. แก่นเรื่อง (Theme) 3. ความขัดแย้ง (Conflict) 4. มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) 5. ตัวละคร (Character) และ 6. ฉาก (Setting) ซึ่งมีการวางโครงเรื่องด้วยจุดเริ่มต้น การพัฒนาเหตุการณ์ ชั้ววิกฤต ภาวะคลี่คลาย และยุติเรื่องราวหรือบทสรุปของเรื่องราว ซึ่งตรงกับที่ W. Fisher (1987, อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2549) ได้อธิบายแนวคิดของการเล่าเรื่องว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่เล่าเรื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาสัมผัสกับชีวิตของเรา จนดูคล้ายว่าชีวิตของเรา คือ เรื่องราวที่มีตัวละคร มีเหตุการณ์ที่ดำเนินต่อเนื่องกันไป มีความขัดแย้ง มีการเริ่มต้น การพัฒนาคลี่คลาย และจุดจบ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับที่ What A Novel (2023) ระบุว่า การเล่าเรื่องจะรวบรวมเหตุการณ์ที่แตกต่างกันตามแนวคิดหรือโครงเรื่อง โดยประเภทของเรื่องเล่าทั่วไปมักมีจุดเริ่มต้น ตรงกลาง และจุดสิ้นสุด และยังสอดคล้องกับที่ รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558) กล่าวถึงการเล่าเรื่องว่า เป็นการสร้างสรรค์เรื่องราวหรือเรื่องราวจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้น มีความคิดหลักอยู่ในโครงสร้างของเรื่อง ธรรมชาติของเหตุและผลที่ตามมา ตัวละคร ลำดับความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์ สถานการณ์ที่ถักทอร้อยเรียงกัน

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังใกล้เคียงกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเล่าเรื่องผี 2 ชิ้น ได้แก่ งานวิจัยของ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) ที่ศึกษากลยุทธ์การสื่อสารรายการเล่าเรื่องลึกลับ กรณีศึกษา รายการเดอะโกสตร์เรดิโอ โดยวิเคราะห์โครงสร้างและองค์ประกอบในการเล่าเรื่องลึกลับ พบว่า มีโครงสร้างการเล่าเรื่อง 7 องค์ประกอบ คือ จุดเริ่มต้น ภาวะแทรกซ้อน จุดสำคัญเริ่มคลี่คลาย การยุติเรื่อง เหตุการณ์ต่อเนื่อง และมุมมองในการเล่าเรื่อง และงานวิจัยของ จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ที่ทำการศึกษาวิเคราะห์เรื่องเล่าสยองขวัญของรายการเดอะช็อค พบว่า ผู้เล่าเรื่องสยองขวัญผ่าน 7 องค์ประกอบ คือ การนำเรื่อง เหตุการณ์ยั่วๆ การเพิ่มความขัดแย้ง จุดตึงเครียด การคลี่คลาย เหตุการณ์ต่อเนื่อง และการสรุป จากผลการศึกษาในงานวิจัยชิ้นนี้

เปรียบเทียบกับงานวิจัยในอดีต แสดงให้เห็นว่า การจะเล่าเรื่องได้นั้น ต้องมีองค์ประกอบการเล่าเรื่องที่สำคัญ คือ การเริ่มต้นหรือการนำเรื่อง ขึ้นวิกฤตหรือจุดตึงเครียด การคลี่คลาย การยุติหรือการสรุปเรื่องราว รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุจรินทร์ จีรรัตนบรรพต (2563) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์สยองขวัญที่กำกับโดย เจมส์ วาน ผลการวิจัยพบว่า การกำกับภาพยนตร์สยองขวัญของเจมส์ วานให้ความสำคัญกับการวางโครงสร้างการเล่าเรื่องที่มีการลำดับขั้นตอน 7 ขั้น ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นความคิด ตัวละคร ความขัดแย้ง มุมมองในการเล่าเรื่อง ฉาก สัญลักษณ์และความหมาย

ในแง่ของการวางโครงเรื่องด้วยการเริ่มเรื่อง (Exposition) ที่พบในรายการเดอะโกสเรดิโอ มีการใช้การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ แนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละครมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) ที่พบว่า มีการเปิดเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพ แนะนำตัวละครหลัก ภูมิหลังของตัวละครมากที่สุด ซึ่งสะท้อนว่า การเล่าเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับทั้งในอดีตและปัจจุบันได้รับความนิยมยังคงต้องมีการปูพื้นเรื่องราวในด้านเวลาและตัวละครก่อน

ขณะที่แก่นเรื่อง (Theme) นั้น พบว่า แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) และแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme) มีสัดส่วนจำนวนเท่ากัน โดยแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา มักจะเกี่ยวข้องกับความดีความชั่วของมนุษย์ สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ ปิลันลน์ ปุณณปุระภา และ สามินี รัตนยงค์ไพโรจน์ (2559) พบว่า บรรดาตัวละครผีทั้งหลายในเรื่องเล่าผีทำหน้าที่เทศนาสั่งคมสั่งสอนให้มนุษย์เกรงกลัวต่อบาปและวิพากษ์พฤติกรรมมนุษย์ที่ขาดศีลธรรม ส่วนแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ที่มีความรักที่มีหลากหลายรูปแบบนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิธิวดี วิไลลอย (2558) ที่ศึกษาการปรับแปลงความหมายผีในละครโทรทัศน์ พบว่า ในละครผีทางโทรทัศน์ ในแง่มุมมองยังคงเกี่ยวพันกับความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของมนุษย์กับผี ที่ถูกปรับแปลงให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกับผีได้เฉกเช่นมนุษย์กับมนุษย์ เพราะความรักที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครผีและมนุษย์ สามารถเอาชนะทุกอย่าง แม้กระทั่งความตาย นับว่าเป็นการวิพากษ์ความเชื่อเรื่องผีไทยที่ว่า ผีกับคนอยู่ร่วมกันไม่ได้ แต่ในละครโทรทัศน์ทำให้ผู้ชมเห็นอย่างสมจริงได้ว่า ผียังคงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้ นั้นสะท้อนให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นการเล่าเรื่องผ่านสื่อใดก็ตาม แก่นเรื่องที่นำเสนอมักหนีไม่พ้นแก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา และแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก

ประเด็นเรื่องความขัดแย้ง (Conflict) ที่พบในเล่าเรื่องของรายการเดอะโกสเรดิโอนั้น จุดสำคัญของเรื่องเล่าล้วนเกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ หรือความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติหรือสิ่งลึกลับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริรัตน์

สมสวัสดิ์ (2563) ที่พบว่า จุดสำคัญของเรื่องเล่าส่วนมากจะมีการเล่าถึงจุดสูงสุดทางอารมณ์ที่เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งลึกลับ และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร แสดงให้เห็นว่าการเล่าเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับทั้งในอดีตและปัจจุบันยังคงมีความขัดแย้งที่เหมือน ๆ กัน

ส่วนมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint) พบว่า ผู้เล่าส่วนใหญ่จะเล่าด้วยมุมมองการเล่าเรื่องหรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient) ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) ที่พบมุมมองการเล่าเรื่องจากบุคคลที่หนึ่ง (The First Person Narration) ในสัดส่วนที่มากกว่า ผลการศึกษาที่แตกต่างกันนี้ แสดงให้เห็นว่า เรื่องเล่าที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันมักเป็นเรื่องเล่าที่ผู้เล่าไม่ได้ประสบพบเจอมาเอง แต่เป็นการรับฟังมาจากผู้อื่นอีกที ซึ่งอาจเป็นกลวิธีที่สร้างความสบายใจในการเล่ามากกว่า รวมทั้งจากการผูกปมที่ซับซ้อนในเรื่องราวตั้งแต่ต้น พอมาถึงจุดที่ต้องเฉลยเรื่องราว การเล่าเรื่องด้วยมุมมองแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่างอาจเหมาะสมกว่า

จากผลการศึกษาองค์ประกอบของการเล่าเรื่อง ในเรื่องฉาก (Setting) พบว่า เรื่องเล่าทั้งหมดมีฉากประดิษฐ์ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่า ขณะที่ฉากธรรมชาติปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเพียง 1 เรื่องเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญแก้ว งามโสภณ (2561) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องเล่าในรายการวิทยุเดอะ ซ็อก ในฐานะนิทานผีในวัฒนธรรมประชานิยม พบว่า ปัจจุบันวิถีชีวิตของคนเปลี่ยนแปลงไป จากในอดีตเป็นสังคมการเกษตรที่ผูกพันและคุ้นเคยกับสถานที่ตามธรรมชาติ กลายเป็นสังคมเมือง ทำให้ผีในธรรมชาติที่เคยปรากฏ ลดน้อยลง นี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้พบฉากธรรมชาติปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าเพียง 1 เรื่องเท่านั้น

5.2.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง (8 Classic Techniques for Engaging Stories) ตามทัศนะของ Lindsay (2015) ของเรื่องเล่าในรายการเดอะโกสเรดิโอที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ หากพิจารณาเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้น จากการศึกษาไม่พบว่า มีการใช้แนวคิดนี้ในการศึกษาโครงสร้างการเล่าเรื่องผีหรือเรื่องสยองขวัญ แต่พบในการศึกษาโครงสร้างการเล่าเรื่องของคลิปวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นสังคมบนสื่อออนไลน์ของ นิพัทธา อินทรักษา (2560) เรื่อง การเล่าเรื่องประเด็นสังคมผ่านคลิปวิดีโอบนสื่อออนไลน์ โดยผลการศึกษาพบว่า คลิปวิดีโอที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 เรื่อง ใช้กลวิธีการผสมผสานความคิด (Converging Ideas) และเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) มากที่สุด ซึ่งมีทั้งจุดที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ที่พบกลวิธีการผสมผสานความคิด (Converging Ideas) และภูเขา (The Mountain) มากที่สุด แต่ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการผสมผสาน

ความคิดที่นิยมนำมาเล่าเรื่อง เนื่องจากเป็นการเล่าเรื่องที่มีการนำเรื่องราวจากหลาย ๆ ส่วนมาแสดงให้เห็นถึงบทสรุปที่เป็นใจความสำคัญของเรื่อง ดังเช่นที่ผู้เล่าเรื่อง อีหยด ซึ่งเป็นเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุดในรายการเดอะโกสเรดิโอ นำมาใช้ ส่วนแบบภูเขากะปิในงานวิจัยชิ้นนี้ พบว่า เป็นอีกกลวิธีที่นำมาใช้มากที่สุดนั้น พบใน 3 เรื่องเล่าที่ทั้งหมดจะมีการทิ้งปมบางอย่างในตอนท้าย เพื่อส่งต่อไปติดตามในเรื่องเล่าต่อไป ซึ่งตามทฤษฎีทางจิตวิทยาและองค์ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรม ความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งที่ถูกฝังอยู่ในดีเอ็นเอของมนุษย์ (ภูษิต เรื่องอุดมกิจ, 2567) นั่นจึงทำให้ผู้ฟังอยากติดตามต่อในเรื่องต่อไป ซึ่งกลวิธีนี้ไม่เพียงแต่เพิ่มการอยากติดตามเฉพาะเรื่องราวนั้น ๆ เพียงเรื่องเดียว แต่ยังส่งต่อการอยากติดตามนั้นไปที่เรื่องต่อไปอีกด้วย นอกจากนี้ ผลการวิจัยที่ออกมาไม่สอดคล้องกับที่ unlockdigital (2015) ระบุว่า การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) เป็นกลวิธีที่ถูกนำมาใช้เป็นกลเม็ดในการเล่าเรื่องสยองขวัญต่าง ๆ อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ที่มักทำให้คนดูมีประสบการณ์คาดเดาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผี ปรากฏ ตัวละครร้ายจะโผล่ออกมาในฉาก โดยในงานวิจัยชิ้นนี้พบว่า เรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอ มีกลวิธีการเล่าเรื่องดังกล่าวจำนวน 1 เรื่องเท่านั้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า กลวิธีการผสมผสานความคิด ยังคงเป็นโครงสร้างการเล่าเรื่องที่ได้รับการนิยมนำมาใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากพบในการเล่าเรื่องมากที่สุด ทั้งในงานวิจัยในอดีตและงานวิจัยชิ้นนี้ เพราะเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับสยองขวัญมักมาพร้อมปมหรือเงื่อนงำที่น่าสงสัย ดังนั้น กลวิธีการผสมผสานความคิดเปรียบเสมือนการยกเหตุผลต่าง ๆ มาประกอบเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับเรื่องราว

ตารางที่ 5.2

แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าและกลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุดของเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ

รายละเอียด	รูปแบบที่พบมากที่สุด	รายชื่อเรื่องเล่าที่พบ
การตั้งชื่อเรื่อง	การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ / การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ	เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ ทิตติมา แม่แพน คำสารภาพของหมอผี หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา เนติมา
จำนวนผีที่ปรากฏ	1 ตน	อีหยด แม่แพน ชฎา
เพศของผี	ทั้งเพศชายและหญิง	ทิตติมา เพื่อเธอ อยากให้ฟังเรื่องนี้

ตารางที่ 5.2

แสดงผลการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าและกลวิธีการเล่าเรื่องที่พบมากที่สุดของเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ (ต่อ)

รายละเอียด	รูปแบบที่พบมากที่สุด	รายชื่อเรื่องเล่าที่พบ
ประเภทของผี	ผีร้าย	อีหยด เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ คำสารภาพของหมอผี ชญา
เวลาในการปรากฏตัวของผี	ช่วงเวลาเย็น-กลางคืน	อีหยด ทิตีมา เพื่อเธอ หมู่บ้าน นิรนามกับเจ้าสาวปริศนา ชญา
สถานที่ที่ผีปรากฏ	ปรากฏตัวได้หลายสถานที่	อีหยด เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี
พื้นที่ที่ผีปรากฏ	ต่างจังหวัด	อีหยด ทิตีมา เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ คำสารภาพ ของหมอผี หมู่บ้านนิรนามกับ เจ้าสาวปริศนา เนติมา
รูปลักษณ์ของผี	สภาพผิดปกติแตกต่างจาก มนุษย์	ทิตีมา อยากให้ฟังเรื่องนี้ แม่แพน คำสารภาพของหมอผี ชญา
การรับรู้ถึงผี	การรับรู้หลายอย่างร่วมกัน	อีหยด ทิตีมา เพื่อเธอ เอาถึงตาย อยากให้ฟังเรื่องนี้ หมู่บ้านนิรนาม กับเจ้าสาวปริศนา เนติมา ชญา
การเสียชีวิตของผี	ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุ	อีหยด เอาถึงตาย
การรับมือกับสถานการณ์ ที่เกิดขึ้น	พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา	แม่แพน ชญา
ผู้เฉลยเรื่องราว	มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคน	อยากให้ฟังเรื่องนี้
กลวิธีการเล่าเรื่อง	การผสมผสานความคิด / ภูเขา	อีหยด แม่แพน ชญา ทิตีมา หมู่บ้าน นิรนามกับเจ้าสาวปริศนา เนติมา

จากตารางที่ 5.2 เมื่อนำเนื้อหาเรื่องเล่าและกลวิธีการเล่าเรื่องของเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับมาจัดทำตาราง เพื่อศึกษาว่า รูปแบบที่พบมากที่สุดปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าใด ผลการศึกษาพบว่า “อยากให้ฟังเรื่องนี้” ที่มียอดการรับชมสูงเป็นอันดับที่ 5

เล่าโดยคุณเป้ เฮีย มีรูปแบบเนื้อหาเรื่องเล่ามากที่สุด จำนวน 8 ข้อ ขณะที่ “ธีหยด” ที่มียอดการรับชมสูงเป็นอันดับที่ 1 เล่าโดยคุณกิต มีรูปแบบเนื้อหาเรื่องเล่ารองลงมา จำนวน 7 ข้อ แต่เป็นเล่าเรื่องที่ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบการผสมผสานความคิด ซึ่งเป็นกลวิธีที่พบมากที่สุด

5.2.3 ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ (The Ghost Radio)

จากการวิเคราะห์ศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ จากเรื่องเล่าที่มียอดการรับชมสูงสุด จำนวน 10 อันดับ โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ตามแนวคิดของ จุฬาวดี วรเศรษฐศีกดิ์ (2548) และ ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์ (2563) มาประกอบกัน ออกมาเป็นการศึกษาศิลปะการดำเนินรายการ 9 วิธี ได้แก่ 1. การเปิดเรื่องเข้าสู่การสนทนา 2. การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่า 3. การสรุปเหตุการณ์ส่งท้าย 4. บทส่งท้าย 5. การปλοบโยน 6. การแทรกคติเตือนใจ 7. การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก 8. การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริม และ 9. การแทรกเรื่องความเชื่อ ผลการศึกษาพบว่า “วัชรพล ผิกใจดี” ในฐานะผู้ดำเนินรายการเดอะโกสเรดิโอ มีการใช้ศิลปะการดำเนินรายการเกือบทุกวิธี ยกเว้นการนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการมาเล่าเสริมที่ไม่พบในเรื่องเล่าใดเลย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ดำเนินรายการแม้จะมีประสบการณ์ในการรับฟังเรื่องผีหรือเรื่องลึกลับของขวัญมานาน แต่ก็อาจไม่ใช่ผู้ที่มีประสบการณ์ตรงกับเรื่องเล่าในทุกเรื่อง ขณะที่ในบางวิธี ได้แก่ การปλοบโยน การแทรกคติเตือนใจ และการแทรกเรื่องความเชื่อ พบว่า มีปรากฏในบางเรื่องเล่าเท่านั้น

ในส่วนของการแทรกเรื่องความเชื่อ จากการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ประเภทของความเชื่อ 11 ประการ (กิ่งแก้ว อรรถากร, 2519) พบว่า ผู้ดำเนินรายการจะแทรกความเชื่อบางประการที่ตัวเองมีลงไปในช่วงท้ายของแต่ละเรื่องเล่า โดยทั้งหมดอยู่ภายใต้ความเชื่อเรื่องบุคคลที่เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ ยกเว้นเรื่องทิดีมา เพื่อเธอ และเนติมา ที่ไม่มีการแทรกเรื่องความเชื่อใด ๆ ลงไป แต่ภายใต้การดำเนินรายการประเภทนี้ อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้ดำเนินรายการย่อมมีความเชื่อเรื่องภูตผีปิศาจ วิญญาณเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะมีส่วนในการตอกย้ำความน่าเชื่อถือของเรื่องราวจากความเชื่อของตัวเอง

นอกจากนี้ยังพบจุดที่น่าสนใจ ซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้รายการเดอะโกสเรดิโอ มีความโดดเด่นแตกต่างจากรายการอื่น ตรงที่ผู้ดำเนินรายการให้อิสระทางด้านเวลากับผู้เล่าเรื่อง โดยเปิดโอกาสให้ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลา เพื่อให้เรื่องเล่านั้นออกมาอย่างสมบูรณ์ที่สุด แตกต่างจากรายการผีในโทรทัศน์หรือรายการผีในวิทยุอื่นที่มีการกำหนดความยาวของเวลาในการออกอากาศตามผังรายการที่วางไว้ และนั่นถือเป็นการเน้นย้ำแนวคิด

(Concept) ที่เด่นชัดของรายการ คือ ฟังเรื่องผีแบบจบตอนไหนก็ไม่รู้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า เนื่องจากรายการเดอะโกสเรดิโอออกอากาศสดและลงรายการย้อนหลังผ่านทางแพลตฟอร์มยูทูบเป็นหลัก ซึ่งรายได้จากยูทูบมาจากยอดการรับชม นั้นหมายความว่า ยิ่งมีการรับชมมากเท่าไร รายได้ก็ยิ่งมากเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันผีในเรื่องเล่าของรายการเดอะโกสเรดิโอมีความเป็นผีพาณิชย์ สอดคล้องกับแนวคิดของ กัมปนาท ขำแก้ว (2559) ที่ระบุว่า เรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติ กลายเป็นเรื่องของการค้าหรือการพาณิชย์ (Commerce) ที่ไม่ใช่เป็นการสร้างเพื่อต้องการจะเผยแพร่ความเชื่อหรือสนองความต้องการของผู้ชมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นการสร้างเพื่อหวังผลประโยชน์และการแสวงหากำไรจากผู้ชม

ทั้งนี้ หากพิจารณาเฉพาะตัวผู้ดำเนินรายการ พบว่า “วัชรพล ผีกใจดี” มีบทบาทสำคัญต่อรายการเดอะโกสเรดิโออย่างมาก เพราะถือได้ว่าเป็นรูปสัญลักษณ์ (Icon) หรือตัวแทนของรายการ ที่เมื่อนึกถึงรายการเดอะโกสเรดิโอก็ต้องนึกถึง “วัชรพล ผีกใจดี” หรือ “พี่แจ๊ค” ควบคู่กันไป เนื่องจากความน่าเชื่อถือจากประสบการณ์ที่อยู่ในวงการเล่าเรื่องผีมานานกว่า 20 ปี จนอาจกล่าวได้ว่า หากไม่ใช่ “วัชรพล ผีกใจดี” เป็นผู้ดำเนินรายการ รายการเดอะโกสเรดิโออาจขาดสีสันบางอย่างและไม่ประสบความสำเร็จเท่าทุกวันนี้

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ผลการวิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากลวิธีการเล่าเรื่องให้กับผู้เล่าคนอื่น ๆ โดยอาจนำกลวิธีการผสมผสานความคิดที่เป็นกลวิธีที่นิยมใช้ในการเล่าเรื่อง จากการศึกษาทั้งในอดีตและปัจจุบันมาเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง เพื่อเพิ่มยอดการรับชมรับฟัง
2. ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่าและองค์ประกอบการเล่าเรื่องสามารถนำไปต่อยอดสู่การเล่าเรื่องผ่านสื่อในรูปแบบอื่น ๆ ทั้งสื่อเก่าและสื่อใหม่ เช่น ภาพยนตร์ นวนิยาย และเกม เป็นต้น
3. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเฉพาะรายการเดอะโกสเรดิโอรายการเดียว ในการทำวิจัยครั้งต่อไป อาจมีการศึกษาเปรียบเทียบกับรายการเล่าเรื่องผีอื่น ๆ ว่าเนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่องมีความเหมือนหรือแตกต่างหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งอาจใช้การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อศึกษากลุ่มผู้ฟังที่เหมาะสมกับโครงสร้างการเล่าเรื่องและกลวิธีการเล่าเรื่องในแต่ละรูปแบบ
4. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเนื้อหาเรื่องเล่าและโครงสร้างการเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นการศึกษาในส่วนผู้ส่งสาร ดังนั้น ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนผู้รับสารเกี่ยวกับทัศนคติ พฤติกรรม และ

ความพึงพอใจที่มีต่อเรื่องเล่าในรายการเดอะโกลด์เรดิโอหรือรายการอื่น ๆ ต่อไป นอกจากนี้ การวิจัยนี้ยังมีการศึกษาศิลปะการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการเดอะโกลด์เรดิโอ (The Ghost Radio) ดังนั้น ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนผู้ดำเนินรายการ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เพื่อให้ทราบแนวคิดและเข้าใจแนวทางการดำเนินรายการมากขึ้น

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

- กาญจนา แก้วเทพ. (2547). *ทฤษฎีและแนวทางการศึกษาสื่อสารมวลชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). แบรินด์เอจ.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2549). *เอกสารการสอนชุดวิชา การสร้างสารในงานนิเทศศาสตร์ หน่วยที่ 1-7* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2552). *สื่อสารมวลชน:ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา*. ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- กัจจกร หลุยยะพงศ์ และ สมสุข หินวิมาน. (2552). *หลอน รัก ลับสนในหนังไทย : ภาพยนตร์ไทยในรอบสามทศวรรษ (พ.ศ. 2520-2547) กรณีศึกษาตระกูลหนังผี หนังรัก และหนังยุคหลังสมัยใหม่*. สำนักพิมพ์สยาม.
- กิ่งแก้ว อัดถากร. (2519). *คติชนวิทยา*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เถลิง พันธุ์เถลิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น : การศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา
- ธวัช ปุณโณทก. (2528). *ความเชื่อพื้นบ้านอันสัมพันธ์กับวิถีชีวิตในสังคมอีสาน ในวัฒนธรรมพื้นบ้าน: คติความเชื่อ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2552). *เอกสารการสอนชุดวิชา การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียงขั้นสูง หน่วยที่ 1-8*. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2558). *การเขียนบทภาพยนตร์บันเทิง*. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2561). *สารกับการสื่อความหมาย*. แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตคอร์ปอเรชั่น.

บทความวารสารและบทความวิจัย

- กัมปนาท ขำแก้ว (2559). ปฐมบทแห่งความน่าสะพรึงกลัว พัฒนาการของผีไทย “ผีบุพกาลสู่ “ผีพาณิชย์”. *RUSAMILAE JOURNAL*, 37(3), 63-87.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rusamelae/article/view/82045>
- ขจิตขวัญ กิจวิสาละ. (2564). ศาสตร์การเล่าเรื่องในสื่อการศึกษา. *วารสารศาสตร์*, 14(3), 9-85.
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jcmag/article/view/250754>

จิรวดี วิลลอย. (2558). การปรับเปลี่ยนความหมายผีในละครโทรทัศน์ไทย. *วารสารนิเทศศาสตร์*, 34(2), 47-70.

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jcomm/article/view/86075>

ปภัสรา เม็ดดี. (2555). พิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษในประเทศเกาหลี. *ฐานข้อมูลบทความวิจัยเอเชียศึกษา*.
<http://isas.arts.su.ac.th/?p=464>

ปิลันลน์ ปุณณูประภา และ สามินี รัตนยงค์ไพโรจน์. (2559). ภาพยนตร์ผีไทย : ภาพมายาแทน
ความฝันของผู้ชม. *วารสารวิชาการนวัตกรรมการสื่อสารสังคม*, 4(2), 8-15.

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jcosci/article/view/93096>

พระครูปลัดวัลลภ วชิรวโส. (2022). คติความเชื่อและพิธีกรรมทางศาสนาที่ปรากฏในประเพณี
การทำบุญอุทิศในกลุ่มชาติพันธุ์ไทยอีสาน. *วารสาร มจร พุทธศาสตร์ปริทรรศน์*, 6(2), 79.

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jmb/article/download/258483/174190/964825>

สิริวิทย์ สุขกันต์. (2564). เรื่องเล่าเกี่ยวกับผีในรายการ เดอะ โกสต์ เรดิโอ (The Ghost Radio):
ความเชื่อ และกลวิธีการเชื่อมเรื่องเล่า. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 31(2), 227-243.

<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/pyu/issue/view/17037>

สุชาติ บุษย์ชญาณนท์. (2559). คติความเชื่อเรื่องผีในยุควิทยาการสมัยใหม่ (IT). *วารสารวณัฏมอง
แหงพุทธศาสตร์ปริทรรศน์*, 3(1), 42-55.

https://so06.tci-thaijo.org/index.php/Vanam_434/article/view/247603

วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระ

ขวัญแก้ว งามโสภณ. (2561). *เรื่องเล่าในรายการวิทยุเดอะ ช็อก : ในฐานะนิทานผีในวัฒนธรรม
ประชานิยม*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. TU DIGITAL
COLLECTIONS.

https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:165474

จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์. (2548). *การศึกษาวิเคราะห์เรื่องเล่าสยองขวัญของรายการวิทยุ : "เดอะช็อก"*.
[วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย]. คลังข้อมูลนักวิจัยและผลงาน
วิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (UTCC Scholar).

<https://scholar.utcc.ac.th/entities/publication/3cbbbd0c-7145-41e7-9a20-0ce900d09fde>

- ฉัตรวิญญู ทวีทุน. (2555). *อัตลักษณ์ของผี และความคิดเห็นของวัยรุ่น ที่มีต่ออัตลักษณ์ผีในสื่อภาพยนตร์ไทย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. ศูนย์เรียนรู้และหอสมุด Learning Center and Library.
<https://libdoc.dpu.ac.th/thesis/145533.pdf>
- ธนัท อนุรักษ. (2555). *มโนทัศน์และการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีของชาวไทย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. ศูนย์ข้อมูลการวิจัย Digital "วช".
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/1399>
- นลิน สิ้นธุประมา. (2560). *เรื่องผีในสังคมไทยร่วมสมัย: บทบาทและการผสมผสานทางวัฒนธรรม*. [วิทยานิพนธ์บัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. arts.chula.
<https://www.arts.chula.ac.th/folklore/wp-content/uploads/2020/06/ปริญญานิพนธ์-เรื่องผีร่วมสมัยในสังคมไทย-บทบาทและการผสมผสานทางวัฒนธรรม-ฉบับสมบูรณ์.pdf>
- นิพัทธา อินทรักษา. (2560). *การเล่าเรื่องประเด็นสังคมผ่านคลิปวิดีโอบนสื่อออนไลน์*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. CHULALONGKORN UNIVERSITY THESES AND DISSERTATIONS (CHULA ETD).
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/1399>
- นุจรินทร์ จีระรัตนบรรพต. (2563). *วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์สยองขวัญที่กำกับโดย เจมส์ วาน*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรังสิต]. Rangsit University Intellectual Repository (RSUIR).
<https://rsuir-library.rsu.ac.th/handle/123456789/345>
- พุทธิวัฒน์ เกรอด. (2553). *การสื่อสารสุขภาพที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง "ว่าวรุ่น-รุ่นเล็ก" ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย*. [รายงานโครงการเฉพาะบุคคลปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. TU DIGITAL COLLECTIONS.
https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:122366
- ศิริรัตน์ สมสวัสดิ์. (2563). *การศึกษากลยุทธ์การสื่อสารรายการเล่าเรื่องลับ กรณีศึกษารายการ เดอะโกสต์เรดิโอ*. [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ]. BU RESEARCH.
<https://dspace.bu.ac.th/handle/123456789/5088>
- ศุภลักษณ์ ปัญโญ. (2551). *การศึกษาบทบาทของผีในนิทานพื้นบ้านล้านนา*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. Chiang Mai University Digital Collections (CMUDC).
<https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:110990>

- วิสิฐ อรุณรัตน์นันท. (2552). *การวิเคราะห์แนวทางการนำเสนอภาพยนตร์แนวสยองขวัญ*. [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. Chiang Mai University Digital Collections (CMUDC).
<https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:111197>
- สุรีย์ ทองสมาน. (2542). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบบทละครโทรทัศน์กับนวนิยาย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง]. ศูนย์ข้อมูลการวิจัย Digital "วช".
https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/RU.the.1999.185
- สุวภัทร ใจคง. (2564). *บทบาทของผีไทยในสังคมเมืองร่วมสมัยในนวนิยายชุด ผีมหานคร*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD).
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/5357/>
- อรอุษา อึ้งศรีวงศ์. (2555). *การสร้างตัวละครและการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ญี่ปุ่นที่ใช้เป็นแก่นเรื่อง*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. ศูนย์ข้อมูลการวิจัย Digital "วช".
https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/CU.the.2012.214
- อุมาพร มะโรณีย์. (2551). *สัมพันธ์บทของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์และนวนิยาย*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. ศูนย์ข้อมูลการวิจัย Digital "วช".
https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/CU.the.2008.179

เอกสารประกอบการสอน

- กลีน คงเหมือนเพชร. (2552). *การศึกษาวิเคราะห์คติความเชื่อเรื่องผีสาธเทวดาในชุมชนภาคใต้* [เอกสารการนำเสนอ]. ศูนย์วัฒนธรรมสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่.
- ถิรวิทย์ ไพรมหานิยม. (2559). *การศึกษาองค์ประกอบของเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ*. [เอกสารการนำเสนอ]. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์. (2566, 27 พฤศจิกายน). *วิเคราะห์การตั้งชื่อเรื่องเล่าผีไทย : กรณีศึกษา 100 เรื่องเล่ายอดนิยมจาก The Ghost Radio.*

<https://www.thaimediafund.or.th/article-27112566/>

กรุงเทพธุรกิจ. (2566, 5 พฤศจิกายน). *เปิด 4 ปัจจัย ทำให้ ‘ภาพยนตร์สยองขวัญ’ เป็นหนังทำเงินตลอดกาล.*

<https://www.bangkokbiznews.com/world/1097248>

กรุงเทพธุรกิจ. (2567, 18 กรกฎาคม). *‘จีดีเอช’ เดินเกมร่วมทุนพันธมิตรไทย-เทศ ดันคอนเทนต์ ‘หนังไทย’ ผงาดตลาดโลก.*

<https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1136320>

กฤษฎิญา ไชยศรี. (24 มกราคม). *ประวัติศาสตร์ฉบับย่อของ ‘เรื่องผี’ ...ประวัติศาสตร์ ‘ความกลัว’ ของมนุษย์.* Ground Control.

<https://groundcontrolth.com/blogs/36>

จินดารัตน์ โพธิ์นอก. (2561, 13 กันยายน). *เรื่องของความเชื่อ.* เดลินิวส์.

<http://legacy.orst.go.th/wp-content/uploads/2018/10/09132561-%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%A7%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B9%80%E0%B8%8A%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD.pdf>

ชัยยศ ยงค์เจริญชัย. (2562, 31 ตุลาคม). *ฮาโลวีน: ผีกับการกลายร่างจากสร้างความหวาดกลัวสู่การเป็นเครื่องมือการเมือง.* BBC NEWS ไทย.

<https://www.bbc.com/thai/thailand-50245239>

ณัฐวิทย์ พิมพ์ทอง. (2566, 21 เมษายน). *ปริทัศน์ความเชื่อเรื่องผีในประเทศไทย.* วารสารเมืองโบราณ

<https://www.muangboranjournal.com/post/-997>

ดำรงฤทธิ์ สถิตดำรงธรรม และ วโรดม เตชศรีสุธี. (2567, 11 กุมภาพันธ์). *แจ๊ค เดอะ โกลท์ : ชีวิตผีหลักจากเด็กเลิฟสู่ผู้เลิฟเรื่องผีแห่งเดอะ โกลท์ เรดิโอ.* THE PEOPLE.

<https://www.thepeople.co/interview/culture/53008>

ธนพงศ์ พุทธิวิช. (2563, 20 กรกฎาคม). *“ผี” ในวัฒนธรรมสากล จากความเชื่อ สู่วิถีชีวิต-ธุรกิจ และความบันเทิง.* ประชาชาติธุรกิจ.

<https://www.prachachat.net/d-life/news-494313>

- ปณชัย อารีเพิ่มพร. (2559, 30 ตุลาคม). 5 เหตุผลที่ทำให้หนังผีไม่มีวันตาย. The Momentum.
<https://themomentum.co/momentum-hotpop-immortal-a-horror-film/>
- ปติวอลดา บวรศักดิ์. (2566, 7 เมษายน). เปิดความสำคัญ “หนังผีไทย” สู่วงการภาพยนตร์โลก. ศิลปวัฒนธรรม silpa-mag.
https://www.silpa-mag.com/on-view/article_105818
- พัฒนา คำขาย. (2566, 31 ตุลาคม). แม้แต่ผีก็ยังคงปรับตัวไปตามยุคสมัย คู่กับพีแฉีค The Ghost ถึงวิวัฒนาการของผีในเรื่องเล่าสยองขวัญ. urban creature
<https://urbancreature.co/the-ghost-radio/>
- ภูริทัต ว่องพูนพิงศ์. (2563, 5 กันยายน). ทฤษฎีโครงสร้างการเล่าเรื่อง (Storytelling). PharmConnection
<https://pharmconnection.blogspot.com/2020/09/storytelling.html>
- ภูษิต เรืองอุดมกิจ. (2567, 24 มกราคม). ‘ทำไมคนชอบฟังเรื่องผี?’ กับ 4 เหตุผลทางจิตวิทยา และสังคม. beartai
<https://www.beartai.com/life/health/1353539>
- มโน วณเวฬุสิต. (2566, 3 พฤศจิกายน). ย้อนรอย 5 หนังผีจากเรื่องเล่าทางวิทยา. Beartai.
<https://www.beartai.com/buzz/1324843>
- ยสินทร กลิ่นจำปา. (2565, 31 ตุลาคม). ‘ผี’ ในศตวรรษที่ 21 ล้างแ่งมุมจิตวิทยา ศีลธรรม ทุนนิยมและวัฒนธรรม. WAY Magazine.
<https://waymagazine.org/ghost-in-21st-century/>
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). ผี.
<https://dictionary.orst.go.th/>
- วิชา สันทนาประสิทธิ์ และ พิษยชัย แสงดี. (ม.ป.ป.). ศิลปะการเล่าเรื่องและการเขียนบท.
<https://shorturl.asia/cTGVo>
- วีระศักดิ์ จารุแพทย์. (2545, 28 มีนาคม). ผี : ความเชื่อของชาวอีสาน. NECTEC.
<https://www.nectec.or.th/schoolnet/library/create-web/10000/religion/10000-4569.html>
- ศิลป์ชัย พูลคล้าย. (ม.ป.ป.). บทที่ 3 บทบาทหน้าที่บุคลากร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ในการสนับสนุนการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง.
<https://shorturl.asia/JbFOF>
- สันทัต โพธิสา. (2566, 31 ตุลาคม). เปิดจักรวาลผีไทย กับที่มาและเหล่าความเชื่อ. ไทยพีบีเอส.
<https://www.thaipbs.or.th/now/content/462>

สำนักประชาสัมพันธ์ วุฒิสภา. (2559). คู่มือ “การพูดในที่สาธารณะ เพื่อการประชาสัมพันธ์องค์กร”.

คลังสารสนเทศของสถาบันนิติบัญญัติ (LIRT).

<https://dl.parliament.go.th/handle/20.500.13072/597648>

แสงจันทร์ แสนสุภา. (2556, 2 ตุลาคม). ศัพท์เกี่ยวกับความเชื่อ (1). สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.

<http://legacy.orst.go.th/?knowledges=%E0%B8%A8%E0%B8%B1%E0%B8%9E%E0%B8%97%E0%B9%8C%E0%B9%80%E0%B8%81%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%A2%E0%B8%A7%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%9A%E0%B8%84%E0%B8%A7%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B9%80%E0%B8%8A%E0%B8%B7%E0%B9%88-2>

เสถียรโกเศศ. (2503, 15 กุมภาพันธ์). เมืองสวรรค์และผีสาวเทวดา.

<https://pubhtml5.com/yqiq/irle/basic/>

หอจดหมายเหตุและพิพิธภัณฑ์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (ม.ป.ป.). เพราะมีผีจึงมีพระ ความเชื่อและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในมหาวิทยาลัยมหิดล. [museum.li.mahidol](http://museum.li.mahidol.ac.th/mahidol-mysteries/).

<https://museum.li.mahidol.ac.th/mahidol-mysteries/>

เอกรินทร์ พิงประชา. (2566, 24 พฤศจิกายน). “การเล่าเรื่อง” (Storytelling) โลกของ “คอนเทนต์” และกระบวนการสร้าง “อำนาจ”. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

<https://www.sac.or.th/portal/th/article/detail/543>

BBC NEWS ไทย. (2023, 7 เมษายน). วัชรพล ผีกใจดี นักจัดรายการผีที่เชื่อว่า ยิ่งสังคมไทยพัฒนา “คนยิ่งเจอผีมากขึ้น”.

<https://www.bbc.com/thai/articles/czvw7qjln5jo>

Chanan Yodhong. (2017, 19 September). ผี าวด เพศ : ที่ทางของหญิงชายในเรื่องผีๆ. The MATTER.

https://thematter.co/thinkers/ghost-stories-and-patriarchy/35024#google_vignette

CMU STeP. (ม.ป.ป.). กลัวผี แต่ก็ชอบฟังเรื่องผี ความดันทุรังนี้มาจากไหน วิทยาศาสตร์มีคำตอบ.

https://step.cmu.ac.th/view_content.php?ct_id=TLRFPQ==

KEMP, S. (2024, February 23). DIGITAL 2024: THAILAND. DATAREPORTAL.

<https://datareportal.com/reports/digital-2024-thailand>

MarketThink. (2566, 31 ตุลาคม). รู้จัก 5 หนังสือไทย ที่ทำรายได้มากที่สุดตลอดกาล.

<https://www.marketthink.co/47424>

- MONOMAX. (2015, 15 ตุลาคม). *ชวนดู ! หนังสือเรื่องแรกของโลก [มีคลิป]*.
<https://www.monomax.me/review/detail/First-Horror-Film#agree>
- Nattaya L. (2565, 7 มีนาคม). “แจ๊ค เดอะโกลด์” อยู่ยงในวงการผีด้วยความสนุก. Sanook.
<https://www.sanook.com/men/77873/>
- sanomaru. (2560, 31 ตุลาคม). *ผีมีจริงหรือไม่*. TruePlookpanya.
<https://www.trueplookpanya.com/knowledge/content/63214-sci-bio-sci-sanook>
- sanook. (2566, 13 พฤศจิกายน). *เรื่องย่อหนัง อีหยด จากเรื่องเล่าสุดสยองสู่จอภาพยนตร์*.
<https://www.sanook.com/movie/153191/>
- Siribunyarit, S., & Sabphiphat, K. (2566, 31 ตุลาคม). *ส่องโซเชียล “ฮาโลวีน” คนไทยชอบพูดคุยเรื่องผีดันเอ็นเกจเมนต์สูงกว่า 9 ล้านครั้ง คุยบนเฟซบุ๊กมากที่สุด*. dataxet.
<https://www.dataxet.co/insights/halloween>
- Tassana Puttaprasart. (2023, November 4). ‘เพราะห่างไกลและไม่คุ้นเคย’ Folk Horror ว่าด้วยความกลัวเรื่องผีในท้องถิ่น. The MATTER.
<https://thematter.co/social/folk-horror/216342>
- Thanyawat Ippoodom. (2017, September 3). *เปิดกรุผีไทยในรายการ The Shock : สัมภาษณ์ตัวตนผี ผ่านเรื่องเล่าเขย่าขวัญ*. The MATTER.
<https://thematter.co/social/thai-ghost-in-the-shock-universe/33866>
- Thanyawat Ippoodom. (2018, August 4). *ขวัญผวากับผีไทยในรายการ The Ghost Radio : สัมภาษณ์ DATA เรื่องผีผ่านคลื่นสยองขวัญ*. The MATTER.
<https://thematter.co/social/data-the-ghost-radio/56340>
- The Ghost Radio. (2560, 30 ตุลาคม). *รูปโปรไฟล์*. [Image attached]. Facebook.
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=525427447797314&set=a.801110718243322>
- The Ghost Radio (Official). (ม.ป.ป.) *เกี่ยวกับ*. YouTube.
<https://www.youtube.com/@Theghostradio/videos>
- unlockdigital. (2015, December 24). *Storytelling Part 1: 8 คลาสสิกเทคนิค ในการสร้างวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสร้าง Engagement*.
<https://shorturl.asia/znJAI>
- Wannida Kruemane. (2021, August 24). ‘แจ๊ค The Ghost Radio’ ผู้สร้างความสยองขวัญในยามค่ำคืน. EXOTIC QUIXOTIC.
<https://www.exoticquixotic.com/stories/jack-the-ghost-radio>

What A Novel. (2023, June 18). *เรื่องเล่า (Narrative) คืออะไร?*

<https://whatanovel.com/what-a-narrative/>

Books

Goldstein, D. E. (2007). *Haunting Experiences: Ghosts in Contemporary Folklore*. University Press of Colorado.

Lyotard, Jean-François (1984). *The Postmodern Condition: A Report on Knowledge*. Trans. Geoff. Bennington and Brian Massumi. Manchester: Manchester U.P.

Articles

Crews, B. (1999). *Postmodernist Narrative: In Search of an Alternative*. Revista alicantina de estudios ingleses: RAEI, 12, 19-36.
<https://idus.us.es/handle/11441/63415>

Electronic Media

McDowell, G. L. (2012). *Why do in most ghost stories, ghosts appears at night or midnight?*. Quora.
<https://www.quora.com/Why-do-in-most-ghost-stories-ghosts-appears-at-night-or-midnight>

Lindsay, F. (2015, December). *The Seven Pillars of Storytelling*. Sparkol Books.
<https://ma33a.com/blog/wp-content/uploads/2018/06/The-Seven-Pillars-of-Storytelling.pdf>

Ozpinar, O. (2018, December 6). *Important Storytelling and Narrative Techniques for Impressive Presentation Design*. LinkedIn.
<https://www.linkedin.com/pulse/important-storytelling-narrative-techniques-design-ozgun-ozpinar>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำอธิบายเรื่องราวในแพลตฟอร์มยูทูบ (YouTube) “The Ghost Radio Official”

(1) เรื่อง ‘ธีหยด’

เจ้าของเรื่องราวสุดลึกลับที่โด่งดังในพันทิพย์..ธีหยด วันนี้จะมาฟังจากปากเจ้าของเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับคุณแม่ในวัยเด็ก เกี่ยวกับน้องสาวของตัวเองที่จู่ ๆ ก็มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป จนสร้างความหลอนสุดสะพรึงให้กับคนในครอบครัว ย้อนกลับไปเมื่อ 50 ปีที่ผ่านมา

(2) เรื่อง ‘ทิตติมา’

เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนคุณชาขับรถไปหาเพื่อน ระหว่างทางเจอเรื่องไม่คาดฝัน และนี่คือจุดเปลี่ยนของชีวิตคุณชา

(3) เรื่อง ‘เพื่อเธอ’

เรื่องนี้คุณยอดได้รับฟังมาจากรุ่นพี่ที่เล่นดนตรีด้วยกัน เป็นประสบการณ์ตอนรุ่นพี่ได้เป็นนักดนตรีที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง จนไปเจอผู้หญิงที่ถูกใจ พาเขาเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ควรเข้าไปยุ่ง ย้อนกลับไปเมื่อ 29 ปีที่ผ่านมา

(4) เรื่อง ‘เอาถึงตาย’

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่วงที่คุณไม้และเพื่อนนัดกันมาสังสรรค์ และได้พากันเล่นบางอย่าง จนนำไปสู่โศกนาฏกรรม ย้อนกลับไป 30 ปีที่ผ่านมา

(5) เรื่อง ‘อยากให้ฟังเรื่องนี้’

น้องคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าเพื่อนสนิทของเขา เจอกับเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดในชีวิต ในสมัยเรียนมหาลัย จนจบออกมาก็ยังไม่รู้วิธีแก้ไขกับเรื่องนี้ได้ สุดท้ายต้องฝากเรื่องนี้เอาไว้เป็นอุทาหรณ์

(6) เรื่อง ‘แม่แพน’

เรื่องราวเกี่ยวกับคุณแม่ของแพนคุณมิน ที่ประสบอุบัติเหตุจนเป็นข่าวในช่วงปี พ.ศ. 2559 ซึ่งหลังจากนั้นมาคุณมินและแพนก็ได้พบเจอกับเหตุการณ์ชวนขนลุกมากมาย

(7) เรื่อง ‘คำสาปของหมอผี’

เรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งถูกนำพาชีวิตไปสู่หนทางแห่งความดำมืดของไสยศาสตร์ มนต์ดำ เส้นทางความแค้นสายหนึ่ง ดำเนินเรื่องราวของหมอผีหนุ่มผู้เผชิญโชคชะตาแห่งความแค้น เลือด และความหายนะแห่งศาสตร์มืด

(8) เรื่อง ‘หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา’

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่รับฟังมา เกี่ยวกับชายวัยรุ่นที่ตกหลุมรักสาว จนถึงขั้นเดินทางไปทำพิธีสู่ขอแต่กลับต้องพบเจอกับเรื่องราวสุดหลอนที่จำไม่ลืม ย้อนกลับไป 27-28 ปีที่ผ่านมา

(9) เรื่อง ‘เนติมา’

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ช่วงเวลาเดียวกันกับทิตีมา แต่เป็นในมุมมองของลูกสาว และแฟนของคุณชา

(10) เรื่อง ‘ขงา’

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับคุณไทเกอร์เองตอนที่เพื่อนมาเรียนรำไทยที่บ้าน แล้วเผลอทำเรื่องผิดพลาด บางอย่าง ทำให้เจอเรื่องสยองเรื่องนี้ ย้อนกลับ 20 ปีที่ผ่านมา

(11) เรื่อง ‘ซูวัวร์’

เรื่องนี้รับฟังมาจากเพื่อน เกี่ยวกับญาติที่หายไป และจู่ ๆ ก็กลับมาพร้อมกับความผิดปกติทางบ้านจึงพาไปหาหมอเพื่อหาสาเหตุ จนมารู้บางอย่างที่น่าสยองกลัว

(12) เรื่อง ‘เวรกรรม’

เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนคุณโตเกิดอุบัติเหตุ กลับมีบางอย่างตามติด จนมารู้ที่มาของเรื่องทั้งหมด ย้อนกลับไป 24 ปีที่ผ่านมา

(13) เรื่อง ‘รัชชามนต์ดำ’

เรื่องนี้เป็นเรื่องของครอบครัวหนึ่งที่ถูกทำคุณไสยมนต์ดำใส่จนทำให้ชีวิตดำดิ่งถึงขั้นเกือบเอาชีวิตไม่รอด เป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องมาประมาณ 20 ปีที่แล้ว ก็ยังไม่สามารถคลี่คลายได้ทั้งหมด

(14) เรื่อง ‘อย่ามายุ่งคนของกู’

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ได้รับฟังมาจาก fc หญิงท่านหนึ่ง ที่มีจุดเริ่มต้นจากการถูกฟ้องร้องเรื่องบุกรุกที่ดิน บานปลายมาจนชีวิตคนรอบตัวพังไม่เป็นท่า เพราะสิ่งลึกลับที่มองไม่เห็น

(15) เรื่อง ‘I'm sorry.’

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับคุณแอนโดยตรง เมื่อสามีคุณแอนป่วยหนัก จนเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้คุณแอนเจอเรื่องชวนหลอนนี้ขึ้น

(16) เรื่อง ‘สียสยอง 2 ศพ’

เป็นเหตุการณ์ที่คุณแบงค์รับฟังมาจากเพื่อนที่เป็นตำรวจ เกี่ยวกับคดีแปลก ๆ คดีหนึ่งที่ทำให้ตำรวจที่สืบคดีเจอเรื่องราวแปลก ๆ ย้อนกลับไป 10 ปีที่ผ่านมา

(17) เรื่อง ‘ร่างเกิดใหม่’

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของแพนครูพี ที่คุณแม่มีอาการแปลก ๆ ขณะตั้งครรภ์จนมารู้ต้นสายปลายเหตุ

(18) เรื่อง ‘ห้อง 5 ตอง 1’

เรื่องนี้คุณไอซ์ได้ย้ายไซตงาน ทำให้ต้องไปหาเช่าห้องใหม่ จนได้เจอกับเรื่องที่ชวนหลอน ย้อนกลับไปเมื่อเดือน ก.ค. ที่ผ่านมา

(19) เรื่อง ‘ตอก’

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่รับฟังมาจาก FC ท่านึง ที่ได้พบเจอศพในสภาพที่ไม่ปกติ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา

(20) เรื่อง ‘ดวงสังหาร’

เรื่องนี้น้องเจนได้รับฟังมาจากคนรู้จักที่โรงเจ เป็นประสบการณ์ที่ได้ไปทำการแสดงที่ประเทศจีนแล้วได้เจอเรื่องน่ากลัวขึ้น แถมยังไปเกี่ยวข้องกับคุณไสย โดยที่ตัวเองก็ไม่ได้รู้ตัว ย้อนกลับไปเมื่อ 8 ปีที่ผ่านมา

(21) เรื่อง ‘คดีนี้...ลับ’

เรื่องนี้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วง 5 เดือนที่ผ่านมา เมื่อมีหวัชโมยตั้งใจเข้ามาอบตัวด้วยตัวเอง เป็นที่มาของการสืบคดี ที่มีเหตุการณ์แปลก ๆ มากมายอยู่ในรูปคดี

(22) เรื่อง ‘บ้านเลขที่ /50’

เรื่องนี้เกิดกับคุณแพรวตอนที่ครอบครัวต่อเติมบ้าน 2 หลังเข้าด้วยกัน ทำให้หลังจากนั้นมาได้พบเจอกับเรื่องราวประหลาด จนสุดท้ายพอรู้ที่มาถึงจะเข้าใจว่าสิ่งที่เจอมาทั้งหมดคืออะไร

(23) เรื่อง ‘โดนของเขมร’

เป็นประสบการณ์ตรงของคุณกาน ที่เจอเรื่องฝังใจในวัยเด็ก จนทำให้เป็นคนทีกลัวผีมาก จนมาวันหนึ่งต้องมาเจอกับเรื่องราวชวนขนลุกที่ทุกวันนี้จำไม่ลืม ย้อนกลับไป 1 ปีที่ผ่านมา

(24) เรื่อง ‘สนุกมากมัย เอาเรื่องกูไปเล่า’

คุณเจย์มาพร้อมกับประสบการณ์ตอนที่ได้ไปเที่ยวสถานที่ชื่อดังแห่งหนึ่งกับเพื่อน ๆ จนทำให้พบเจอเรื่องราวสุดสยองและเป็นเรื่องเดียวที่พบเจอมาในชีวิต

(25) เรื่อง ‘1 เปอร์เซนต์’

เรื่องนี้คุณเต๋ยรับฟังมาจากคุณหมอจิตเวชท่านหนึ่งไปรักษาคนไข้ ทำให้คุณหมอเจอเรื่องสยองขวัญ ย้อนกลับไป 10 ปีที่ผ่านมาที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น ย้อนกลับไปเมื่อ 30 ปีที่ผ่านมา

(26) เรื่อง '11.11'

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับคุณฟ้าลั่นที่ได้คุยกับเพื่อน จนได้รู้ความจริงบางอย่างที่ยากจะรับได้
ย้อนกลับไปเมื่อพฤศจิกายนปีที่แล้ว

(27) เรื่อง 'หนูน้อยในชุดสีหม่น'

เรื่องนี้เป็นที่มาของพี่สาวชุดขาวพี่มาเล่นกับลูกสาวและเหตุการณ์ที่ทำให้คุณซาเห็นผี

(28) เรื่อง 'คนเป็นขี้'

เรื่องนี้เป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยคบกับผู้ชายคนหนึ่งมาเกือบปีและหลังจากนั้นก็มีอาการแปลก ๆ รู้สึกเหมือนมีบางอย่างตามติด กินไม่ได้นอนไม่หลับ อาการหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขั้นอยากจบชีวิต

(29) เรื่อง 'กามากวี'

เรื่องนี้พี่ที่รู้จักเล่าให้ฟัง เมื่อครอบครัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวชนหลอน จนต้องเจอกับคุณไสยมนต์ดำ ทำให้ชีวิตครอบครัวเปลี่ยนไปตลอดกาล ย้อนกลับไป 13 ปีที่ผ่านมา

(30) เรื่อง 'งานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่'

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่รับฟังมาจากน้องคนหนึ่งที่มีเหตุต้องเข้าไปทำงานในบ้านหลังใหญ่ โดยมีหน้าที่ดูแลคนแก่เด็กและสัตว์เลี้ยงภายในบ้าน จนได้พบกับความน่ากลัวและความลับในบ้าน

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงรายละเอียดตารางลงรหัส (Coding Sheet) ในการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า
ที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง

ชื่อเรื่อง	เนื้อหาเรื่องเล่า											
	การตั้งชื่อเรื่อง	จำนวนผู้ปรากฏ	เพศของผู้	ประเภทของผู้	เวลาในการปรากฏตัวของผู้	สถานที่ที่ปรากฏ	พื้นที่ที่ปรากฏ	บุคลิกของผู้	การรับรู้ของผู้	การเสียชีวิตของผู้	การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	ผู้เผยแพร่เรื่อง
ธิดา												
ทิดิมา												
เพื่อเธอ												
เอาถึงตาย												
อยากให้ฟังเรื่องนี้												
แม่แพน												
คำสารภาพของหมอผี												
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา												

ชื่อเรื่อง	เนื้อหาเรื่องเล่า											
	การตั้งชื่อเรื่อง	จำนวนผู้ที่ปรากฏ	เพศของผู้	ประเภทของผู้	เวลาในการปรากฏตัวของผู้	สถานที่ที่ปรากฏ	พื้นที่ที่ปรากฏ	บุคลิกของผู้	การรับรู้ของผู้	การเสียชีวิตของผู้	การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	ผู้เฉลยเรื่องราว
เนติมา												
ชญา												
ซูวาร์												
เวอร์กรม												
ริชยามนต์ดำ												
อย่ามายุ่งคนของกู												
I'm sorry.												
สืบสยอง 2 ศพ												
ร่างเกิดใหม่												
ห้อง 5 ตอง 1												
ตอก												
ดวงสังหาร												

ชื่อเรื่อง	เนื้อหาเรื่องเล่า											
	การตั้งชื่อเรื่อง	จำนวนผู้ที่ปรากฏ	เพศของผู้	ประเภทของผู้	เวลาในการปรากฏตัวของผู้	สถานที่ที่ปรากฏ	พื้นที่ที่ปรากฏ	รูปลักษณะของผู้	การรับรู้ของผู้	การเสียชีวิตของผู้	การรับมือกับ	สถานการณ์ที่เกิดขึ้น
คดีนี้...ลับ												
บ้านเลขที่ /50												
โดนของเขมร												
สนุกมากมาย เอาเรื่องไปเล่า												
1 เปอร์เซนต์												
11.11												
หนูน้อยในชุดสีหม่น												
คนเป็นขี้												
กามาวี												
งานใหม่กับความลับของบ้านหลังใหญ่												

ภาคผนวก ค

คู่มือลงรหัส Coding Sheet สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า
ที่มียอดการรับชม 3,000,000 ครั้งขึ้นไป จำนวน 30 เรื่อง

เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า	รายละเอียด
การตั้งชื่อเรื่อง	1 = การตั้งชื่อเรื่องจากสถานที่เกิดเหตุ 2 = การตั้งชื่อเรื่องด้วยกลุ่มคำประเภทต่าง ๆ 3 = การตั้งชื่อเรื่องจากพิธีกรรม ไสยศาสตร์ ความเชื่อ 4 = การตั้งชื่อเรื่องจากวันหรือเวลาเกิดเหตุ 5 = การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงบุคคลหรืออาชีพ 6 = การตั้งชื่อเรื่องจากวัตถุ สิ่งของ 7 = การตั้งชื่อเรื่องที่สื่อถึงผี แต่ไม่มีคำว่าผี 8 = อื่น ๆ
จำนวนผีที่ปรากฏ	1 = 1 ตน 2 = 2 ตน 3 = 3 ตน 4 = มากกว่า 3 ตน 5 = ไม่มีผีปรากฏ
เพศของผี	1 = ชาย 2 = หญิง 3 = เพศทางเลือก 4 = ทั้งเพศชายและหญิง 5 = อื่น ๆ
ประเภทของผี	1 = ผีดี 2 = ผีร้าย 3 = ทั้งผีดีและผีร้าย 4 = อื่น ๆ
เวลาในการปรากฏตัวของผี	1 = ช่วงเวลาเช้า-กลางวัน 2 = ช่วงเวลาเย็น-กลางคืน 3 = ทุกช่วงเวลา

เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า	รายละเอียด
	4 = อื่น ๆ
สถานที่ที่ผีปรากฏตัว	1 = บ้านหรือที่พักอาศัย 2 = โรงพยาบาล 3 = วัด 4 = อื่น ๆ 5 = ปรากฏตัวได้หลายสถานที่
พื้นที่ที่ผีปรากฏ	1 = กรุงเทพฯ 2 = ต่างจังหวัด 3 = ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด 4 = ต่างประเทศ 5 = อื่น ๆ
รูปลักษณ์ของผี	1 = สภาพเหมือนมนุษย์ 2 = สภาพผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์ 3 = ทั้งสภาพเหมือนมนุษย์และผิดปกติแตกต่างจากมนุษย์ 4 = อื่น ๆ
การรับรู้ถึงผี	1 = การมองเห็น 2 = การได้กลิ่น 3 = การได้ยินเสียง 4 = การสัมผัส 5 = การรับรู้หลายอย่างร่วมกัน 6 = อื่น ๆ
การเสียชีวิตของผี	1 = ถูกฆาตกรรม 2 = ฆ่าตัวตาย 3 = ประสบอุบัติเหตุ 4 = อื่น ๆ 5 = ไม่ระบุหรือไม่ทราบสาเหตุ
การรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น	1 = หนี 2 = ฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือศาสนา 3 = ขอความช่วยเหลือจากร่างทรง หมอผี หรือหมอदู

เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องเล่า	รายละเอียด
	4 = ยอมรับและอยู่ร่วมกัน 5 = อื่น ๆ
ผู้เฉลยเรื่องราว	1 = พระ 2 = ร่างทรง หมอผี หรือหมอตุ 3 = เพื่อนบ้านหรือคนแถวนั้น 4 = คนในครอบครัว 5 = ผีเฉลยเอง 6 = มีผู้เฉลยเรื่องราวหลายคน 7 = ไม่มีการเฉลยเรื่องราว 8 = อื่น ๆ

ภาคผนวก ง

ตารางแสดงรายละเอียดตารางลงรหัส (Coding Sheet) ในการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง
ที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ จำนวน 10 อันดับ

ชื่อเรื่อง	องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง							กลวิธี การเล่าเรื่อง
	โครง เรื่อง	แก่น เรื่อง	ความ ขัดแย้ง	มุมมองการเล่าเรื่อง หรือจุดยืนของผู้ เล่าเรื่อง	ตัวละคร		ฉาก	
					ตัวละคร สำคัญ	ตัวละคร รอง		
จี๋หยด								
ทิตติมา								
เพื่อเธอ								
เอาถึงตาย								
อยากให้ฟังเรื่องนี้								
แม่แฟน								
คำสารภาพของหมอผี								
หมู่บ้านนิรนามกับเจ้าสาวปริศนา								
เนติมา								
ชฎา								

ภาคผนวก จ

คู่มือลงรหัส Coding Sheet สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง
ที่มียอดการรับชมสูงสุดบนแพลตฟอร์มยูทูบ จำนวน 10 อันดับ

เกณฑ์การวิเคราะห์ โครงสร้างการเล่าเรื่อง	รายละเอียด
การเริ่มเรื่อง (Exposition)	1 = การเริ่มเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ การแนะนำตัวละคร และภูมิหลังของตัวละคร 2 = การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงที่มาที่ไปของเรื่องราว 3 = การเริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงตัวละครที่เชื่อมโยงไปยังตัว แปรสำคัญของปมปัญหา 4 = การเริ่มเรื่องด้วยการชี้แจงเนื้อหาเรื่องเล่า
ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)	1 = จบแบบมีความสุขสมหวัง (Happy Ending) 2 = จบแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) 3 = จบแบบสร้างความประหลาดใจ (Surprise Ending) 4 = จบแบบหักมุม (Twist Ending) 5 = จบแบบบทสรุปไม่ชัดเจน (Indeterminate Ending) 6 = จบแบบสมจริงในชีวิต (Realistic Ending)
แก่นเรื่อง (Theme)	1 = แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก (Love Theme) 2 = แก่นเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา (Morality Theme) 3 = แก่นเรื่องเกี่ยวกับอุดมการณ์ (Idealism Theme) 4 = แก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ (Power Theme) 5 = แก่นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพการงาน (Career Theme) 6 = แนวเรื่องเกี่ยวกับบุคคลที่มีความผิดปกติทางร่างกาย (Outcast Theme)
ความขัดแย้ง (Conflict)	1 = ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ 2 = ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ 3 = ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ 4 = ความขัดแย้งภายในจิตใจของมนุษย์

เกณฑ์การวิเคราะห์ โครงสร้างการเล่าเรื่อง	รายละเอียด
มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) หรือจุดยืนของผู้เล่าเรื่อง (Narrator's Standpoint)	1 = ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) 2 = ผู้เล่าที่มองจากมุมมองของบุรุษที่สาม (The Third-Person Narrator) 3 = การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) 4 = การเล่าเรื่องแบบผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่าง (The Omniscient)
ตัวละคร (Character)	1 = ตัวละครสำคัญ 2 = ตัวละครรอง
ฉาก (Setting)	1 = ฉากประดิษฐ์ 2 = ฉากธรรมชาติ 3 = ฉากที่เกี่ยวข้องกับยุคสมัยหรือช่วงเวลา 4 = ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม
กลวิธีการเล่าเรื่อง	1 = การเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's Journey หรือ Monomyth) 2 = ภูเขา (The Mountain) 3 = ลูปที่ซ้อนกันสไตร์ริงนก (Nested Loops) 4 = การเริ่มกลางเรื่อง (In Medias Res) 5 = เส้นประกายไฟ (Sparklines) 6 = การผสมผสานแนวคิด (Converging Ideas) 7 = การเริ่มต้นที่ความผิดพลาด (False Start) 8 = โครงสร้างกลีบดอก (Petal Structure)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ

ลภัสรดา รักมณูชัย

วุฒิการศึกษา

ปีการศึกษา 2558: นิเทศศาสตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ